Johannes Rothkranz

Maastrichtská dohoda, konečné řešení pro Evropu

II

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu Johannes Rothkranz, *Der Vertrag von Maastricht – Endlösung für Europa*, Verlag Anton A. Schmid, Durach 1993
přeložil © Jaroslav Voříšek 1996

Druhé, revidované vydání

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Johannes Rothkranz

Maastrichtská dohoda, konečné řešení pro Evropu

II. díl

PRO FIDE CATHOLICA

V. K A P I T O L A

Skutečná vláda: Ústřední banka (II)

1. Historie bankovnictví (*1, a-semitsky*)

Jestliže po tisíciletí nebyly banky (jejichž existence je historicky bezpečně doložena už ve staré Babylónii) ničím jiným než směnárnami a úrokově úvěrovými ústavy, které pracovaly se státem do oběhu uváděnou kontrolovanou měnou a disponovaly pouze vlastním, většinou dosti omezeným kapitálem, pak před třemi až čtyřmi stoletími doznalo bankovnictví dvou základních změn. Peněžní instituty se počátkem 17. století změnily na *depozitní* a koncem století pak na *cedulové* banky. „Depozitem" bylo zpočátku obchodní zboží, které bylo velkoobchodníky (kupci) kvůli pohodlí a bezpečnosti v bankách ukládáno („deponováno"). Toto ukládání prodělalo celkem tři stadia: 1) „Hospodářské potřebě uschovávání cenností a jejich současné rychlé použitelnosti vyšli bankéři vstříc tím, že zpočátku přijímali peníze obchodníků jako vlastní depozitum jejich přijímáním do *úschovy* a v nezměněné podobě je pak zase vraceli zpět. Vkladateli vystavovali depozitní lístek, a za službu, poskytovanou zákazníkům, si počítali určitý poplatek." – 2) „Původní depozitum k úschově se poznenáhlu měnilo ve *spravování* zákazníkových peněz bankéřem. Jestliže chtěl např. vkladatel ze svých uložených peněz někomu zaplatit, vystavil směnku na bankéře, který měl příslušné krytí pro její splacení. Často se osobám, oprávněným k pohledávce, posílala zmocňující poukázka, na níž si dotyčný mohl příslušnou částku u bankéře vyzvednout. Bankéř ovšem také přijímal bezprostřední příkazy vkladatele k pořádání jeho účtu, krátce řečeno, zajišťoval všechny možné *pokladní záležitosti*." 3) „Depozita k pouhé úschově a správě postupně ustupovala *depozitům k využití*. Teď už bankéř používal deponované peníze k obchodním operacím. O nejpřednějších bankovních domech Španělska Mercado napsal, že jejich zisk z takovýchto depozit k využití byl tak velký, že si za svou práci s vedením účtů už ani nepočítaly žádný zvláštní poplatek. Bankéř se tak vlastně stával majitelem deponovaných peněz a stačilo mu v případě potřeby vyplatit pouze vloženou částku. Proto také ovšem plně nesl riziko ztráty. Tím byl položen základ bezpečných depozitních obchodů."[1]

Těmito novými depozitními obchody však byl položen současně základ k něčemu *zcela jinému a také mnohem důležitějšímu*: Banky si otevřely mohutná zřídla peněz, která jim umožnila v relativně velmi krátké době zmnohonásobit objem a vliv svých obchodů, dosud omezený na vlastní kapitál. Co se tehdy označovalo za „depozita", to dnes nazýváme vklady. Fakt, že „vkladatel" také částečně profituje na enormních ziscích, kterých banka z jeho vkladu dosahuje, je ostatně záležitostí novějšího data. Ještě k roku 1902 je hlášeno: „Velké banky, jako je anglická, francouzská, říšskoněmecká a pod. neplatí vůbec žádné úroky z depozit. Mnohé banky poskytují jen malý úrok, např. 1 nebo 2 % resp. více jen tehdy, když se vkladatel

[1] *Herders Konversations-Lexikon*, 3. Aufl. Freiburg im Breisgau 1902-1910, Bd. I (Art. „Banken") Sp. 1033-1042 (dále jen: *Herder/Banken*), zde 1034.

zaváže ponechat svůj vklad v bance po delší dobu (úrokované vklady).“[2] – Avšak bankéři, stále ještě nespokojení i s tímto mimořádným rozšířením kreditních obchodů, si vzali za svůj další strategický cíl opětovnou „nástavbu“ kapitálu: Neomezené vydávání papírových bankovek!

Začátek bezkonkurenčně levného vytváření papírových peněz jejich prostým vytištěním byl nastoupen r. 1694 založením Anglické banky (Bank of England), jejíž provozovatel si nechal anglickou vládou udělit příslušnou koncesi v době, kdy anglický stát byl právě v peněžní tísni. Prozatím však Anglická banka ještě nebyla ústřední bankou. Žádná taková ústřední banka neexistovala, a proto by také tehdy bylo nepochopitelné, proč by neměly a nemohly i ostatní banky vydávat („emitovat“) bankovky. Skutečně také byla decentrální emise papírových peněz všemi možnými bankami ještě počátkem 20. století zcela běžná, ačkoli byly už po několik desetiletí zřetelné silné tendence k vytváření národních cedulových bank, určených výhradně k produkování peněz, které už v některých státech byly dokonce korunovány úspěchem. Vcelku však uvádí náš lexikon k roku 1902 aktuální stav věci takto:

„Třetí hlavní záležitostí je *emitování bankovek*. Tím si (cedulové) banky vytvářejí bezúročně kapitál [!], který potřebují pro neustále se rozšiřující obchody [!], namísto aby čekaly, až jim vkladatelé potřebné peníze přinesou [!]. Bankovky jsou pouhým platebním příslibem ze strany banky ve smyslu vlastnických papírů. Jejich ochotné přijímání ze strany publika spočívá na výplatním příslibu, na spolehlivém a přesném vyplacení ze strany banky. Věcí *bankovní politiky* je, aby ke splnění této výplatní povinnosti byly k dispozici postačující jistiny (*krytí*). Krytí ve smyslu bankovním (*bankovní krytí*) tedy spočívá na neustálém proudění pohledávkových práv (jmenovitě směnek). Krytí v užším slova smyslu je *krytí v hotovosti*, v zásobě drahých kovů.“[3] – Aby banky mohly tyto *samy o sobě zcela bezcenné* papírové peníze uvádět do oběhu, bylo zásadně nezbytné jejich akceptování ze strany obyvatelstva. … Když se však obecenstvu tvrdilo, že bankovky jsou kryty zásobami drahých kovů, především zlata, bylo to docela obyčejné klamání. Že tzv. zlaté *krytí* kterékoli měny není ve skutečnosti žádným *krytím*, to jsme si už ukázali. Opravdu *krytá* je měna pouze právě existujícím hrubým společenským produktem, tedy hospodářsky užitečným a obsažným souhrnem pracovních výkonů (resp. jejich produkty) obyvatelstva dané země.

Právě proto, že tento stav věci byl bankéřům přirozeně dobře znám, mohli při vydávání svých papírových peněz jít klidně vysoko nad hranici existujícího „zlatého krytí“, a to tak dlouho, dokud neustálým zvětšováním množství peněz vyvolaná inflace nepřekročila určitou mez. O tom nás lexikon zpravuje takto: „O poměru množství kovem krytých bankovek k bankovkách takto nekrytým existují v teorii i praxi různá pojetí a systémy: 1) *Plné krytí v hotovosti*, kdy veškerý objem emitovaných peněz... je uložen v kovu k dispozici pro případné vyplacení, dává věřitelům největší jistotu a vylučuje jakoukoli poruchu peněžnictví. Avšak takové krytí je stejně málo nutné, jako v případě trvale splatných vkladů“, protože, jak známo, jen poměrně nepatrná část „deponentů“, tedy vkladatelů, vyžaduje svoje vklady zpět

[2] Tamtéž, 1035.
[3] Tamtéž, 1036.

částečně nebo zcela. Právě tak málo by v nějakou dobu naráz (odhlédněme zde teď od uměle vyvolané „paniky“) mohli požadovat všichni (nebo třeba jen polovina) majitelé bankovek od banky „své“ zlato výměnou za předložené papírové peníze. – Popravdě řečeno, co by si s tím zlatem vůbec počali?

Jak už bylo výše naznačeno, velice brzy po „vynalezení“ bankovek se téměř všude přešlo k systému 2) k *částečnému krytí v hotovosti*, „tzn. že jen určitá část daného množství papírových peněz musí být kryta kovem, např. z 1/3 jako v Německu a Španělsku (tzv. *třetinové krytí*), ze 40 % v Rakousku a Švýcarsku, ze 3/8 v Dánsku a podobně. V Anglii byla Peelovým zákonem stanovena tzv. *kontingentace,* tj. povinný podíl kovem krytých peněz, čili jejich omezení na zákonem stanovené *kontingentační číslo*. Německá tzv. *nepřímá kontingentace*, zavedená od roku 1887 rovněž v Rakousku, spočívá v tom, že na emisi bankovek, která překročila stanovené kontingentační číslo, byla zavedena pětiprocentní daň, aby se takovému počínání banky co možná zamezilo. Kontingentace spočívá na *Currency principle* [měnovém principu], podle něhož zmnožení oběživa nad určitý objem působí škodlivě, zatímco *Banking principle* [bankovní princip] požaduje pouze jistotu splatnosti, kdežto emitování bankovek nijak neomezuje a jejich vydávání odvozuje prakticky výhradně z požadavků bankovního provozu.“[4]

Co pak dále článek našeho lexikonu vzletně opisuje jako „stoupání cen zboží“, nazýváme méně vzletně, ale výstižněji *inflací*. Inflaci by mohlo zamezit pouze přísné nařízení a provádění měnového a stabilizačního principu, tedy *přímá zákonná* kontingentace vydávaných bankovek.

Není příliš divu, že mezitím k obrovské moci a vlivu vzrostlé banky si takto zaměřené omezení svého potenciálního „rozšiřování obchodů“ nechtěly nechat líbit, jak brzy dále uvidíme, a ještě tak nanejvýš strpěly *nepřímou zákonnou* kontingentaci, která je příliš „nebolela“ a jejíž nepatrnou zátěž si vždy uměly kompenzovat odpovídajícím zvýšením úvěrových úroků. Jestliže v Německu a Rakousku představovalo „trestné“ zdanění přespočetně emitovaných bankovek 5 % jejich nominální ceny, pak bankám stačilo pouze tyto přespočetné, inflační peníze dostat mezi obecenstvo třeba jen s desetiprocentním úrokem, a ještě na tom pořád 5 % získávaly, přičemž zde zatím vůbec nemluvíme o hlavním, téměř stoprocentním zisku, kterého banky – stejně jako každý drobný padělatel – dosahovaly jejich *pouhým natištěním*! Znamená to tedy, že každá nově vytištěná stomarková bankovka představuje zisk 100 marek, z něhož se odpočítávají pouze skutečné náklady na tisk a směšných 5 % „trestní“ daně! A který padělatel by s radostí nezaplatil takovou daň, když za tuto cenu může své nekontrolovatelné, beztrestné a „zákonně“ zdaněné falešné peníze uvádět do oběhu!?

Aby bylo možné získat pro sebe měny jednotlivých států a tím perfektně manipulovat jejich veškerým peněžním oběhem, muselo být právo vydávání bankovek soustředěno do jedněch rukou. V každé zemi směla být jen jedna jediná centrální banka, které příslušelo právo emitování dotyčné měny. K tomu cíli také směrodatné kruhy mezinárodních vysokých financí doslova neúmorně pracovaly. Než se však budeme zabývat plodem jejich úsilí, *ústředním bankovnictvím*, podíváme se aspoň krátce na bouřlivý přerod samotných soukromých velkobank v nejdříve národní

[4] Tamtéž.

a později také mezinárodní mocenská centra. Můžeme se zde spolehlivě přidržet vývodů insidera *Carrolla Quigleyho*. „Ukazuje se, že v průběhu uplynulých dvou století, když si všude ve světě lidé postupně získali politickou nezávislost na dynastických monarchiích, zvrátily největší bankéřské rodiny Evropy a Ameriky trend doby tím, že vytvořením internacionálních finančních kombinátů vlastně zřídily *nové dynastie politické kontroly*." – Dr. Quigley to vykládá tak, že tyto bankéřské dynastie pochopily, že každá vláda potřebuje zdroj příjmů, k nimž může sáhnout v případě potřeby. Pochopily také, že představa vytvoření takových fondů z vlastního majetku děsila monarchy stejně jako demokratické předáky a vůdce. To se nakonec ukázalo jako nejúčinnější prostředek ke kontrole dosazování politiků a k rozhodování politických záležitostí. – Citujeme zde doslovně Quigleyho líčení přeměny těchto bankéřských rodin v obrovské, tajné mocenské centrály... „Ve správný čas se regionální bankovní centrály, původně zřízené jako obchodní banky nebo spořitelny (včetně pojišťovacích společností), začlenily do společné finanční sítě, aby se všechny postupně přetvořily v jednotný finanční systém na internacionální úrovni, který libovolně manipuluje množství a oběh peněz, takže na jedné straně může ovlivňovat, ba dokonce kontrolovat vlády, a na druhé straně průmysl! Muži, kteří toto dělali... usilovali o etablování dynastií internacionálních bankéřů a byli v tom přinejmenším právě tak úspěšní, jako mnoho dřívějších dynastických vůdců států a zemí."[5]

Privátní bankéři tedy podle Quigleyho svědectví chtěli dostat pod svou kontrolu stejně tak vlády jako průmysl. O tom, že v obou aspektech byli mimořádně úspěšní, by se nechala uvést téměř nekonečná řada jednotlivých příkladů. Co se týče *politické* kontroly, představuje nejpozději konec Napoleonovy éry současně také konec evropské politiky, která by byla nezávislá na bankách. Sice to „vypadá tak, jakoby celá Evropa otrocky poslouchala své císaře a krále, seskupené do ‚Svaté aliance', ale ve skutečnosti spočívala už tehdy veškerá moc v rukou kapitalistů... Ukázalo se to dobře na podzim 1818 na kongresu v Cáchách, kde byla Francie znovu připuštěna do evropského orchestru jako rovnoprávný muzikant. Zatímco v popředí scény se blýskavě předváděli předsedové vlád, mezinárodní kongres bankéřů uspořádával za kulisami nejzávažnější evropské záležitosti, především válečnou náhradu Francie [!]. Anglický bankéř Baring se tam opřel vévodovi Richelieu, prezidentovi francouzské ministerské rady, když jej nutil pozměnit francouzskou úvěrovou žádost podle vlastních představ".[6]

Získání *hospodářské* kontroly průmyslu bylo ještě snadnější než dobytí politické kontroly nad vládami, protože zde nebylo zapotřebí sehrávat žádné „divadlo". Politický vliv byl užíván především k rozdmychávání nových válečných konfliktů, které nejenže byly pro bankéře mimořádně ziskové, ale současně (a hlavně) sloužily k systematickému oslabování a konečnému odstranění císařství a království ve prospěch demokracií. Vedle nejkrutějšího vykořisťování pracujících (kteří pak byli tím snáze politicky zneužitelní!) se sledoval v podstatě jeden jediný cíl: *stále monstróznější monopolizace za účelem trvalého stupňování zisků a moci*. „Už jenom osobní postoj vedoucích představitelů soukromých bank," analyzuje tento proces *Nicolai*,

[5] Skousen, cit. místo 7; podle str. 51 Quigleyho knihy *Tragedy and Hope*.
[6] Dauphin-Meunier, cit. místo 92.

„musel vést k samozřejmé přednosti těch velkých. V popředí už zde nestála poctivá snaha pomáhat závodům a stupňovat jejich produkci, nýbrž snaha po čistě ‚obchodnické' výhodě a zisku, který nyní mnohem spíše spočíval v přeměně soukromého vlastnictví na akciové společnosti než v pouhých úvěrových obchodech. ‚Na akciových obchodech vydělávaly banky již v okamžiku svého založení, vydělávaly v době emitování akcií, a nanovo vydělávaly při každém zvýšení svého kapitálu i vydání nových obligací. Je pak jen zcela samozřejmé, že úvěrové požadavky akciových společností vysoko převyšovaly všechny ostatní žádosti o kredit. A protože se juristická forma akciové společnosti nehodí pro žádný jiný druh podniku lépe, než pro velkoprůmyslový, byl to právě velkoprůmysl, kterému banky dávaly přednost.' (A. Lansburgh.) Forma akciových společností umožňovala bankám účast na podnicích, čímž bylo zavedeno vzájemné provázání zájmů, i když vzhledem k jistému riziku, spojeném s převzetím dílčí účasti v závodech, byla bezprostřední přítomnost bank poměrně malá.[7] – Přesto však jim ve skutečnosti prostřednictvím zastoupení v dozorčích radách závodů dávala možnost obrovských zisků pomocí burzy. Pokud samy banky takové obchody nedělaly, pak zcela určitě ti, kteří z jejich pověření jednali.[8] Není žádných pochyb o tom, že veškerý zájem soukromého bankovnictví směřoval k protežování velkého průmyslu..."[9]

Toto protežování však zmonopolizovalo nejen průmysl, ale i banky samotné, na což si roku 1925 stěžuje *Nicolai* ohledně německých poměrů: „Je zřejmé, že takové ‚vykrmování' průmyslu napomáhalo zpětnou vazbou i trvalému vzrůstu bank. Velkoobchod potřeboval stále více prostředků, ustavičně se rozšiřující okruh možností. Proto také s utvářením národního hospodářství úzce souvisí *koncentrace německého bankovnictví*, která byla před válkou stále pevnější a těsnější. Zatímco do roku 1870 a ještě i po něm se banky snažily pracovat především s vlastním kapitálem,[10] protože přijímání vkladů se jevilo jako nebezpečné, snažily se později stále více o postavení cizího kapitálu do svých služeb a jeho využití pro vlastní obchody. Od r. 1900 banky otvírají vlastní depozitní pokladny, které se stávají stále citelnější konkurencí spořitelnám... Pro banky nebylo podstatné jen vlastní rozšíření, ale především propojení s ostatními instituty, tedy vytváření bankovních skupin."[11] – Jejich „vytváření" udělalo k současné době v mezinárodním měřítku obrovský pokrok, který je však pro všechny mimo tento proces stojící o to méně viditelný, že jména nakupujících i začleňovaných bank bývají obvykle i v nově vzniklém vyšším celku zachovávána, což v průmyslu není právě oblíbená praxe. Abychom zůstali při dvou už výše uvedených příkladech: Ačkoli je „francouzská" velkobanka *Crédit Lyonnais* už dávno vlastníkem kdysi německé odborářské *Bank für Gemeinwirtschaft*, obě instituce spolu formálně nesplynuly a bývalá německá banka je vedena jako „dceřiná společnost" banky Crédit Lyonnais, což jí dovoluje nadále si podržet i jméno Bank für Gemeinwirtschaft a tím vsugerovat obecenstvu existenci dvou samostatných bank tam, kde je ve skutečnosti už dávno banka jediná!

---

[7] Dnes je doslova ohromná!
[8] „Osobní obohacování"!
[9] Nicolai, cit. místo 35 ad.
[10] Hlavně ovšem v podobě bankovek „vlastní výroby", na což Nicolai bohužel neupozorňuje!
[11] Nicolai, tamtéž 37.

Podívejme se nyní trochu blíže na zajímavou historii *ústředních bank.* Nejdříve se zde budeme zabývat jejich světově známým „prototypem“, kterým je

a) Anglická banka (*Bank of England*)

„Již r. 1682,“ poučuje nás *Binswanger,*[12] „jeden z nejvýznamnějších ekonomických myslitelů 17. století, William Petty, ve svém spisu *Quantulumcunque Concerning Money* na otázku ‚Jaký je lék na nedostatek peněz?’ odpověděl takto: ‚Musíme založit banku, která by měla právo zdvojnásobit účinnost našich zmincovaných peněz. A máme zde v Anglii předpoklady pro banku, která by nám mohla dát k dispozici množství zlata, postačujícího k financování veškerého světového obchodu.’ Ústřední anglická banka pomocí emitování bankovek tuto prognózu brzy proměnila ve skutečnost... Z Anglie potom v 19. století papírové peníze se zákonem stanovenou platební silou zahájily vítězné tažení celým světem, dovršené pak ještě účetními penězi soukromých obchodních bank.“

Lexikon nám k roku 1902[13] podává velmi zajímavé informace o tomto institutu, který dnes prakticky úplně zmizel ze zorného pole dezinformované veřejnosti, přestože neztratil nic ze své strašlivé moci: „Pro celé moderní bankovnictví byla příkladem Anglie. Její nejvýznamnější banka a současně také asi největší banka na světě, *Bank of England,* byla r. 1694 založena v Londýně na návrh Skota Williama Patersona zákonem, podle něhož ti, kdo by státu zapůjčili 1 200 000 liber, obdrží privilegium zřídit banku pod názvem *The Governor & Company of the Bank of England*. Tato banka, svým původem *v podstatě konsorcium věřitelů státu,* v důsledku toho řídila státní finanční záležitosti jako je správa státního dluhu, vyplácení poukázek a pod. Komerční provoz se omezoval zejména na směnkový, diskontní a zastavárenský obchod, nákup drahých kovů a na stále rostoucí operace žirového obchodu. Zásadně byla přijímána jenom neúročená depozita. Rozsah obchodů je mimořádný; banka platí za největší rezervoár zlata v Evropě a její kapitál je v současné době 14 553 000 liber... Mimořádně velkým službám, které banka státu prokazuje [?], pak také odpovídá od samého počátku její privilegované postavení [!]: roku 1697 obdržela výsadu, že mimo ni nesmí být parlamentním zákonem zřízena v celém království jiná bankovní společnost. Roku 1708 bylo stanoveno, že žádná osoba a žádná privátní bankovní společnost s více než šesti členy nesmí provozovat bankovní obchody a vydávat bankovní poukázky, které by byly splatné kdykoli nebo ve lhůtě kratší než 6 měsíců.“ – Roku 1826 byla ovšem z praktických důvodů platnost tohoto nařízení zúžena na Londýn a okolí.

„Později pak bylo rovněž zrušeno – s výjimkou práva vydávání bankovek [!] – toto privilegium Anglické banky i v samotném Londýně. Její bankovky jsou zákonným platidlem v Anglii (nikoli však ve Skotsku a v Irsku), pokud budou předloženy k výměně v jejím hlavním kontoáru v Londýně. Banka sama má naproti tomu právo požadovat při placení zlato místo bankovek.“ – „V době války (1797-1821) zrušil stát povinnost banky hotového proplácení svých bankovek, což jí dovolovalo

[12] Binswanger, cit. místo 52 ad.
[13] *Herder/Banken*, cit. místo 1038 ad.

dávat do oběhu papírové peníze bez ohledu na své skutečné zlaté zásoby“, čímž vlastně stát inflačním způsobem uhradil svoje válečné výdaje a současně se ovšem ještě hlouběji u této banky zadlužil.

Dá se snadno domyslet, že Patersonem a jeho soudruhy napálený anglický stát „Bank of England“ nejen neomezoval, nýbrž že ani její nečekaně rychle rostoucí finanční moci nekladl vážnější odpor. *Schweiger* k tomu uvádí jednu poučnou historickou anekdotu: „Kdysi se jeden vzácný host Anglické banky, americký ministr financí Daniel Cushing zeptal, jak je možné, že parlament nevykonává nad bankou žádný dozor. Bylo mu řečeno, že všichni kriticky naladění poslanci jsou u banky sami tak zadluženi, že se z jejich strany nemusí obávat sebemenších potíží.“[14]

„Peelův zákon z roku 1844,“ pokračuje lexikon, „přinesl různé změny. Banka byla rozdělena na dva samostatné departementy: jeden pro emitování bankovek, druhý pro ostatní bankovní operace. Už krize z roku 1847 si vynutila dočasné pozastavení platnosti Peelova zákona [!] a ukázala, stejně jako krize další [!], že bezprostřední zjišťování množství obíhajících bankovek (14 milionů liber v kovem nekrytých bankovkách) je prakticky neproveditelné.“ – Na tomto místě se musíme znovu na chvíli zastavit. Peelův protiinflačně orientovaný zákon tedy ztroskotal na údajné „praktické neproveditelnosti“. Tato poněkud mlhavá formulace se pravděpodobně vztahuje na rozezlený odpor finančně silných provozovatelů Anglické banky. Ti pochopitelně dlouho nelenili a již po třech letech vyvolali umělý nedostatek peněz (deflaci), který stát vystrašil a názorně ho poučil o „nezbytnosti“ dodatečného vytváření peněz prostřednictvím banky, a nakonec pak i přiměl ke zmíněnému pozastavení zákona z roku 1844. Tato lhůta byla bankou přirozeně okamžitě využita k masovému uvádění dalších bankovek do oběhu. Jakmile po jejím skončení vstoupil Peelův zákon znovu v platnost, musela být zinscenována nová měnová krize, takže stát nakonec rezignoval a ponechal Anglické bance volnou ruku v emitování bankovek i vysoko přes inflaci brzdící míru... *Carroll Quigley*, jako insider jistě nepodezřelý informátor, naši interpretaci potvrzuje: „Moc Anglické banky se již roku 1819 jevila vládě jako značné omezení jejího politicko-obchodního jednání, ale pokus z roku 1844 o zlomení moci banky omezením jejích pravomocí ztroskotal. – Gladstone, tehdy ministr financí a pozdější ministerský předseda, roku 1852 prohlásil: ‚Stěžejní bod celé věci byl tento: vláda sama neměla žádnou podstatnou moc ve finančních záležitostech, nýbrž byla donucena uznat prostě sílu peněz za větší sebe’.“[15]

Ostatně sám zmíněný Peelův zákon měl zpočátku pro Anglickou banku také jeden velice *žádoucí* účinek: smetl totiž všechny ještě existující konkurenty, resp. na poli vydávání papírových peněz je nechal zakrnět k úplné bezvýznamnosti: „Vydávání bankovek ostatních cedulových bank trvale klesalo poté, co zákon z roku 1844 zakázal zakládání nových cedulových bank a stanovil současně obíhající množství bankovek jako horní hranici. Jestliže to u provinčních bank ještě r. 1845 představovalo 7,79 milionu liber, pak r. 1897 to bylo už jen 1,43 milionu, zatímco množství bankovek Anglické banky z 22,15 milonu liber r. 1845 vystoupilo na 27,42 milionu

[14] Schweiger, cit. místo 16.
[15] *Tragedy And Hope* 325, cit. podle: Skousen, zde 13.

v roce 1897 [?].[16] Pokračující centralizace anglického bankovnictví je už dávno naprosto zřejmá: Bank of England není jen pouhou všeobecnou státní pokladnou, ale je pro celou zemi především ‚bankou bank'," jinými slovy – *ústřední bankou*!

Anglická cedulová banka se definitivně ustavila na přelomu století a od té doby svoji moc neustále upevňuje, takže – abychom opět dali slovo *Quigleymu* – „nejlépe informovaní a znalí pozorovatelé přiznávají moc této banky a jejích guvernérů. Reginald McKenna, který byl v letech 1915-1916 ministrem financí, řekl v lednu 1924 jako předseda představenstva Midland Bank k jejím podílníkům: ‚Obávám se, že normální občan by nebyl příliš potěšen, kdyby slyšel, že banky mohou vytvářet peníze, a že to také dělají... A přesně ti, kdo *kontrolují národní zadlužení, řídí také politiku vlády a mají osud národa ve svých rukou*.' V témže roce ještě sir Drummond Fraser, viceprezident bankéřského institutu, konstatoval: ‚Guvernér Bank of England musí být autokratem, který určuje podmínky, za nichž si vláda půjčuje peníze.'"[17]

b) Ostatní Evropa

Také ve většině evropských zemí dosáhli privátní velkobankéři svého cíle: pomocí ústřední nebo národní banky, oficiálně deklarované za „státní", plně kontrolovat národní měnu! Stalo se tak teprve kolem r. 1900, někde i později.[18]

Ve *Francii* byla roku 1800 založena Francouzská banka („Banque de France"), prohlášená zákonem z roku 1803 za jedinou cedulovou banku pro Paříž, ne však pro celou Francii. Teprve r. 1848 k ní bylo zákonem přičleněno devět dalších cedulových bank jako filiálky a propůjčen jí celostátní monopol emitování bankovek, tedy privilegium, které pak po válkou vyvolaných zmatcích bylo znovu potvrzeno roku 1897.

Itálie měla do roku 1893 už jen *tři* banky, výhradně „pověřené" měnovou emisí: „Banca d'Italia" (se sídlem v Římě), „Banco di Napoli" a „Banco di Sicilia". Zatímco však obě poslední byly pod státním dozorem, první byla podivuhodným způsobem nejen finančně třikrát silnější než obě ostatní dohromady, ale byla také současně *privátní akciovou společností*, jejíž generální ředitel a jeho zástupci potřebovali ke svému úřadu pouhé „potvrzení" vládou. „Ústřední italská banka, Banca d'Italia," uvádí *P. Blackwood* r. 1993,[19] „je stejně jako americký Federal Reserve Board dnes zcela nezávislá na demokraticky volených orgánech vlády." – A velmi pravděpodobně tak tomu bylo už od začátku!

Neobyčejně brzy, totiž již r. 1850, byly v *Belgii* obě cedulové banky sloučeny do „Banque nationale", která dostala výhradní pověření k emitování bankovek. Podle něj mohla banka neomezeně vydávat papírové peníze za předpokladu, že třetina je-

---

[16] Krásně oficiální (avšak nikým jiným než samotnou cedulovou bankou nekontrolovatelný), a proto vůči skutečnosti určitě snížený údaj, který má u veřejnosti vyvolat zdání, že provádění Peelova zákona bylo přesto respektováno!

[17] *Tragedy And Hope* 325, cit. podle: Skousen, zde 13.

[18] Následující údaje podle: *Herder/Banken*, cit. místo 1039-1041.

[19] *CODE*, č. 4/1993, 25.

jich nominální hodnoty bude kryta kovem. Na obrovských ziscích banky se stát podílel doslova směšnou *čtvrtinou procenta*!

V *Holandsku* byla r. 1814 založena „Nederlandsche Bank“, zřejmě už od počátku zamýšlená jako ústřední cedulová banka, každopádně od roku 1900 jediná toho druhu v zemi. Naproti tomu už roku 1668 založená *švédská* „Reichsbank“ obdržela měnový monopol až r. 1904. *Norská* resp. *dánská* ústřední cedulová banka existuje od r. 1816 resp. 1818. Od kdy byla *výhradně* „pověřena“ vydáváním bankovek, není bohužel uvedeno.

V *Německé říši* si privátní banky podržely právo vydávat vlastní bankovky pozoruhodně dlouho. Teprve „novelou bankovního zákona z 1. června 1909 dostaly bankovky Říšské banky (‚Reichsbank’) charakter zákonného platidla“.[20] – Tedy jim byla „zákonně“ propůjčena hodnota peněz... čímž se ovšem jen dostalo právní sankce již existujícímu stavu.[21] – „Deutsche Reichsbank“ vznikla roku 1875 z původní „Preußische Bank“ a byla vyhlášena za sice „pod státní kontrolou stojící, ale na soukromém kapitálu založený bankovní institut k regulování peněžního oběhu“,[22] což je pouze diskrétní poukaz na skutečnost, že zde přirozeně – jako ostatně všude jinde – mají hlavní slovo privátní velkobanky jako v pozadí stojící, *skutečný vlastník kapitálu.* O současném nástupci berlínské Říšské banky, ve Frankfurtu sídlící – a přirozeně také na parlamentu i na vládě „*nezávislé*“ – Německé spolkové bance („Deutsche Bundesbank“) si více řekneme až později.

c) Federální měnový systém (*Federal Reserve System*)

Po celé 19. století se mezinárodní vysoké finance snažily ze svých mocenských center v Evropě strhnout na sebe i totální kontrolu americké měny, ale vždy s opakovaným nezdarem. Ještě v roce 1902 byla v USA celá řada „národních bank“, oprávněných k dolarové emisi pod dohledem státního měnového kontrolora („Comptroller of the Currency“).[23] Pravomoc tohoto kontrolora ovšem nebyla ani zdaleka taková, jak by jeho neskromný titul napovídal, ale v žádném případě nebyli velkobankéři spokojeni se svým *pouze nepřímým vlivem* na emitování dolaru. Chtěli víc, totiž *všechno* – chtěli *naprostou* kontrolu měnového oběhu v takové podobě, v jaké ji už měli téměř všude v Evropě.

Američané už zažili několik útoků internacionálních vysokých financí na svou měnu a byli ostražitější, mnohem ostražitější, než kdy v tomto ohledu byli Evropané. Mnozí přední američtí politici jasně rozpoznávali nebezpečí úplné měnové závislosti státu na vysokých financích a neúnavně před ním varovali. Toto nepříznivé klima přimělo americké velkobankéře a jejich evropské spojence v pozadí, aby se ke svému cíli dostali pomocí nejnestoudnějších triků. *W. Cleon Skousen* svého času vypracoval nesmírně zajímavý přehled špinavých manévrů tohoto panstva, jehož

---

[20] *Herders Konversations-Lexikon,* 3. Auflage Freiburg im Breisgau 1902-1910, Ergänzungsband (Art. „Reichsbank“) Sp. 1169.
[21] Tamtéž, (heslo „Banknote“) sl. 163.
[22] Tamtéž, sv. VII (heslo „Reichsbank“), sl. 411.
[23] Srv. *Herder/Banken,* cit. místo 1041.

nejvhodnější pasáže si zde ocitujeme doslovně. Začneme přípravami na prezidentské volby v roce 1912. Když nastrčená loutka bankéřů, senátor *Nelson Aldrich*, vystoupil s návrhem zákona na zřízení ústřední banky Spojených států, postavil se proti tomu s veškerou rozhodností na odpor právě kandidát s největšími vyhlídkami na úspěch ve volbách, úřadující prezident *William Taft*, člen republikánské strany. Jeho strana byla veřejností považovaná za vcelku nakloněnou bankám. Vznikla tedy komplikovaná situace: bankám nepřátelský republikán Taft nesměl být znovu zvolen, ale na jeho místo rovněž nesměl nastoupit žádný jiný kandidát strany, ve veřejnosti vykřičené jako přátelsky naladěné k bankovním zájmům, protože Taft se osobně postavil proti zákonu o zřízení ústřední banky a každý jiný republikán by narazil na nepřekonatelnou nedůvěru veřejnosti. – Jak si s takovou situací poradit? Řešení se našlo!

„Došlo se k závěru, že republikánská strana je před veřejností až příliš kompromitována spojením s Wall Streetem a že jediná naděje na prosazení ústřední banky spočívá v opětovném přivedení demokratické strany k moci a v následném předložení nového návrhu zákona. Lidového souhlasu s jeho přijetím mělo být dosaženo tím, že se bude o něm tvrdit, jakoby šlo vlastně o opatření, které má Wall Street[24] zbavit jeho moci. Lidé Wall Streetu se tedy připravovali na prosazení vítězství v prezidentských volbách r. 1912.

Zpočátku se to však zdálo téměř nemožné dokázat, protože dosavadní prezident William Howard Taft (republikán, který se ostře postavil proti Aldrichově předloze zákona) byl velmi populární a zdálo se, že má znovuzvolení už prakticky v kapse. Obraz se však rychle změnil, když se bývalý prezident Teddy Roosevelt (rovněž republikán, ale Taftův odpůrce) rozhodl kandidovat za národní pokrokovou stranu proti Taftovi. Demokrati nato nominovali svým kandidátem Woodrowa Wilsona, a z voleb se najednou stal souboj tří mužů. To byla přesně ta šance, na jakou zastánci zákona o ústřední bance čekali.

Dva Morganovi agenti, Frank Munsey a George Perkins, se penězi a volebním personálem Wall Streetu postavili za Teddyho Roosevelta. Jak konstatuje Ferdinand Lundberg, „porážka prezidenta byla nevyhnutelná v okamžiku, kdy Roosevelt vyhlásil, že Tafta znovu vyzve. Po celý volební trojboj měl Roosevelt Munseye a Perkinse doslova v patách. Obstarávali mu peníze, upravovali jeho projevy, zajišťovali mu z Wall Streetu pomocný personál a vůbec se dá prohlásit, že nesli celou tíhu jeho volební kampaně proti Taftovi... Celou národní stranu pokroku ve skutečnosti představovali jen Perkins a J. P. Morgan & Co., všechno ostatní byla jenom nezbytná stafáž... Krátce řečeno, hlavní díl Rooseveltovy volební kampaně byl připravován těmito dvěma Morganovými náhončími, kteří toužili po Taftově skalpu.“ (America's 60 Families, the Vanguard Press, New York 1938, str. 110 ad.)

Mezitím se ovšem Wall Street postavil *také* za Wilsona. Už r. 1906 George Harvey, prezident Morganem kontrolovaného týdeníku *Harper's Weekly*, navrhoval Wilsona za prezidenta. Potom začali Rockefellerové společně s dalšími muži v pozadí Wall Streetu financovat demokratickou stranu W. Wilso-

[24] Jak známo, byla tehdy nejdůležitější akciová burza světa v newyorské ulici Wall Street; proto je „Wall Street“ obecně synonymem pro americké vysoké finance!

na. Ferdinand Lundberg nám k tomu říká: „Finančním duchem, stojícím za Wilsonem, byl Cleveland H. Dodge z (Rockefellerovy) National City Bank... S ním tam působili jako spoluředitelé tehdy mladý Rockefeller, J. Ogden Armour a James Stillman. Slovem, s výjimkou George F. Bakera seděli společně v této bance všichni členové kongresového tzv. Pujova výboru, který by se dal označit za vůdce peněžního kartelu.“ (Tamtéž, str. 109-113.)

Dalšími podporovateli Wilsona, kteří všichni patřili k dynastickým bankéřským rodinám, byli Jacob Schiff, Bernard Baruch, Henry Morgenthau, Thomas Fortune Ryan a vydavatel *New York Times* Adolph Ochs. (Kolko, cit. místo str. 205 a 211.)[25]

Sami Morganovi lidé, kteří řídili kampaň Teddyho Roosevelta, podporovali penězi Wilsona. Základní myšlenkou bylo poskytnout Rooseveltovi takovou pomoc, která by stačila k rozštěpení Taftových republikánských voličů, a současně dodat Wilsonovi takovou podporu, aby nakonec oba soupeře spolehlivě porazil. Strategie se osvědčila a Wilson byl zvolen.

Ještě před vlastními volbami vytvořili přívrženci ústřední banky frontovou organizaci, aby jejím prostřednictvím připravili ve veřejnosti pro svůj záměr příznivé klima. Prof. Kolko říká: „Na jaře 1911 pak podle plánu mužů v pozadí vznikla ‚Národní občanská liga na podporu solidního bankovního systému’. Warburg a ti ostatní se potom už postarali, aby bylo sídlo Ligy přeneseno do Chicaga...“ (Cit. místo 186.)

To se stalo hlavně kvůli Rockefellerově vlivu na zdejší univerzitu, kam novou frontovou organizaci uvedl J. Lawrence Laughlin, a jeho bývalý student na univerzitě a důvěrný spolupracovník H. Parker Willis pak vypracoval nový návrh zákona o ústřední bance. Nešlo o nic jiného, než o starou Aldrichovu předlohu téhož zákona v novém převleku.

Aby měl čerstvě zvolený prezident USA také správné poradce, obklopili ho financiéři Wilsonovy kampaně svými vlastními agenty. Tím nejdůležitějším z nich byl „plukovník“ Edward Mandell House, v Anglii vychovaný syn finančníka, zastupujícího jisté anglické finanční zájmy v jižních státech. Během Wilsonova prezidentského období vystupoval House sám jako skutečný, všemocný prezident. Díky jeho mimořádné schopnosti intrikovat v zákulisí se podařilo uskutečnit oba hýčkané projekty – ústřední banku a odstupňovanou daň z příjmu...

Profesor Charles Seymour, který vydal „Tajné materiály plukovníka House“, nás ujišťuje, že tento muž byl „neviditelným strážným andělem“ zákona o ústřední bance. Jsou také prokázány trvalé styky mezi Mandellem Housem a Paulem Warburgem. Household životopisec dokazuje, že „Schiffové, Warburgové, Kahnové, Rockefellerové i Morganové v něho vkládali naprostou důvěru...“!

K zahalení skutečnosti, že zákon o ústřední bance je zcela identický s internacionálními bankéři, vypustili kouřovou clonu vytvořením (zdánlivé) opozice. Ve své biografii William McAdoo, Wilsonův ministr financí a zeť, napsal toto: „Bankéři bojovali proti zákonu o ústřední bance – i proti jeho pod-

[25] Gabriel Kolko, *Der Triumph des Konservatismus*, Quadrangle Books, Chicago 1967.

poře – s energií, s jakou se bojuje s lesním požárem. Tvrdili, že zákon je populistický, socialistický, nevyzrálý, zhoubný, infantilní, nepraktický a špatně koncipovaný.“ (Str. 213.) McAdoo s těmito odpůrci zákona často mluvil a zjistil, že zde něco nesouhlasí. „Tyto rozhovory s bankéři mě přivedly k velice podivuhodnému závěru. Postupně jsem totiž při rozptylování kouře a mlhy všech těch kontroverzí zjišťoval, že bankovní svět se v žádném případě nestaví tak nepřátelsky k předloze zákona o ústřední bance, jak to dává hlasitě najevo...“ (Str. 255.)

Konečně byla scéna perfektně připravena pro hlavní výstup. Dne 22. prosince 1913 prošla předloha zákona o ústřední bance v kongresu 298 hlasy proti 60 a v senátu 43 hlasy proti 25.[26]

Není tedy pravda, když *Carmin* tvrdí: „Bez povšimnutí ze strany obyvatelstva, které právě slavilo Vánoce, byl zákon o ústřední bance rozhodnut 24. prosince 1913 pouhými třemi senátory. Ostatní už odjeli na vánoční dovolenou.“ – Zmýlil se o dva dny v kalendáři a o rovných 65 senátorů, kteří tento zákonný akt rozhodli. Nezávisle na tom je však možno zcela se ztotožnit s jeho dalším hodnocením: „Tím měly vysoké finance dokonale monopolním způsobem dolar v hrsti.“[27] – Rozumí se, že od té doby jej už z ruky nepustily. V tom se shodují všichni pozorovatelé bez výjimky...

„Činnost ústřední banky USA,“ konstatuje *Skousen*, „je jednáním a chováním nejzajímavějšího a současně nejtajemnějšího kartelu v celé zemi. Od svého založení r. 1913 banka úspěšně čelila každému požadavku o zveřejnění svých záležitostí. Systém ústřední banky pozůstává z dvanácti ‚národních bank’, ale jediná skutečně významná z nich je v New Yorku. Tato newyorská banka je nepřetržitě řízena lidmi, kteří jednají plně v souladu se zájmy internacionálních bankéřů. Je velmi důležité si uvědomit, že ústřední banka není v žádném případě nějakou spolehlivou agenturou vlády. Čistě technicky patří kmenový kapitál oněm dvanácti národním bankám, které ročně dostávají dividendu ve výši 6 %. Prezident USA sice skutečně jmenuje sedm členů představenstva ústřední banky vždy na čtrnáct let, ale bez ohledu na takový propagandistický manévr je banka ve skutečnosti zcela nezávislá na rozhodnutích tohoto orgánu.“[28] – Skousenův krajan *Anthony Sutton* se s jeho tvrzením naprosto ztotožňuje: „Nejpádnějším důkazem skutečnosti, že v současné Americe se společnost jako celek dře na určitou menšinu, je právě zákon o federální ústřední bance z roku 1913. Tzv. Federal Reserve System není ve skutečnosti nic jiného, než *soukromý* bankovní monopol, který *není odpovědný* ani kongresu, ani americké veřejnosti. Má naprostou kontrolu nad našimi tiskárnami bankovek, aniž by to sebeméně podléhalo kontrole ze strany státních revizních orgánů.“[29]

„Tím, že Federal Reserve System pracuje tzv. nadlouho,“ dodává *Steinhauser*, „to znamená [tím], že vláda má k dispozici přinejmenším aspoň tolik peněz, že mů-

---

[26] Skousen, tamtéž 18-21. Prosím čtenáře o vlídné prominutí, že dokonce i v tomto oddílu naší knihy, výslovně označeném za *a-semitský*, uvádím skoro výhradně izraelitská jména. Pro věcnost nebylo možno se tomu vyhnout!

[27] E. R. Carmin (pseudonym), *„Guru“ Hitler*, Zürich 1985 (dále jen: Carmin), 238.

[28] Skousen, cit. místo 21 ad.

[29] Sutton, cit. místo 89.

že platit gigantické sumy neustále splatných úroků, postarali se anonymní političtí dirigenti tohoto geniálního finančního tahu jaksi současně také o to, aby ještě v tom samém roce byla v celých USA *zavedena daň z příjmu*. Jaké obrovské množství peněz z tohoto daňového zdroje od r. 1913 odplynulo do pokladen parazitujících soukromých bank, ukazuje nejpřesvědčivěji mezisoučet, který byl k dispozici k roku 1964... Podle něho si přišli finanční upíři od amerických daňových poplatníků prostřednictvím vlády jenom na úrocích na pohádkovou sumu 310 517 000 000 dolarů, tedy kolem 310 miliard. Otřesný ‚výsledek', který se za dalších 30 let, jež od té doby uplynuly, nejen zdvojnásobil, ale s největší pravděpodobností zněkolikanásobil."[30]

Co je však velmi málo známo, a přesto je to pro známého specialistu na tajnosti v pozadí americké ústřední banky *Eustace Mullinse* mimo veškerou pochybnost, je následující: „Federální ústřední banka USA je řízena z Londýna prostřednictvím Anglické banky."[31] (Podotýkám ještě, že to bylo vyřčeno v roce 1992!) Proč je tomu tak, nelze zatím v rámci tohoto přísně *a-semitsky* vedeného oddílu uspokojivě objasnit. Řešení tedy musíme odsunout do další části knihy.

Každopádně však odhalení *Carrolla Quigleyho* i na něm nezávislá pozorování *Ferdinanda Lundberga* tímto směrem ukazují: „Že měli internacionální bankéři od samého počátku naprostou kontrolu nad ústřední bankou Spojených států, je snadno prokazatelné. Dr. Quigley ukazuje, že hned prvním guvernérem ústřední banky v New Yorku byl Benjamin Strong, důvěrný kolega Montague Normana z Anglické banky. [!] ‚Strong děkoval za svou kariéru protekci Morganovy banky, která ho především prostřednictvím Henry P. Davisona udělala r. 1904 sekretářem Bankers Trust Company v New Yorku (kde se stal nástupcem Thomase W. Lamonta). Jako Morganův agent byl činný při znovuzřizování bankovnictví po zhroucení v roce 1907, a r. 1909 ho prosadili jako viceprezidenta zmíněného Trustu. Roku 1914 se stal jako společný kandidát bankovních domů Morgan a Kuhn, Loeb & Co. guvernérem ústřední banky v New Yorku. Dva roky poté se Strong setkal s Normanem a prakticky okamžitě začali koordinovat své finanční operace.' (Str. 326.) Původní bankovní představenstvo bylo pevně ovládáno ‚plukovníkem' Housem a skrytě Paulem Warburgem. Pozdější jmenování členů rovněž tak vždy plně odpovídalo zájmům Wall Streetu a mezinárodních bankéřů. Ferdinand Lundberg potvrzuje Quigleyho údaj: ‚V praxi byla ústřední banka v New Yorku rozhodující v systému dvanácti regionálních bank, protože New York byl peněžním trhem celé země. Tím způsobem představovalo ostatních jedenáct bank pouze řadu drahých mauzolejí, zřízených a udržovaných jenom k uspokojení lokálního patriotismu a k ukonejšení jacksonovského zázemí.[32] Benjamin Strong... prezident Bankers Trust Company (tj. Morgan), byl vyvolen za prvního prezidenta newyorské ústřední banky. Jako zasvěcenec vysokých financí manipuloval po mnoho let celým měnovým systémem Spojených států podle přání zástupců předních newyorských bank. Aniž by si toho ná-

[30] Steinhauser, cit. místo 111.
[31] Eustace Mullins v interview, otištěném v: *CODE* č. 2/1993, 33.
[32] Narážka na bývalou banku United States Bank, kterou prezident Andrew Jackson zrušil, protože soustřeďovala nesmírnou finanční moc v soukromých rukou.

rod vůbec povšiml, byla pod Strongovým vedením ústřední banka USA propojena s Anglickou a Francouzskou národní bankou...“[33]

U povrchního pozorovatele by ovšem mohl po I. světové válce vzniknout mylný dojem, kterému zřejmě podlehl i *Carmin*: „S koncem války se mezinárodní finanční situace podstatně změnila. Jestliže byli před válkou Američané národem dlužníků, nyní se stali nejbohatším národem a vytlačili především Anglii z role věřitele světa. Nejdůležitější směnkový trh byl v důsledku toho přenesen z Londýna do Ameriky, kde bankéři Federal Reserve Board drželi prst na spoušti.“[34] Prst na spoušti však ve skutečnosti držela – stejně jako i předtím – Anglická banka, jejíž soukromí majitelé svůj gigantický kapitál rozprostírali už po generace nejen v Anglii a Commonwealthu, nýbrž po celé Evropě i zámoří. Přesnější by tudíž bylo říci, že vlastní řídící ústředna internacionální peněžní moci, tedy Anglická banka, od té doby jen formálně stála ve stínu pompézní fasády americké ústřední banky...

Zajímavější a výstižnější je už *Carminovo* pozorování skoro bez výjimky úspěšného nátlaku americké ústřední banky na takové státy, které dosud pokládaly zřízení vlastní ústřední banky za nadbytečné nebo dokonce škodlivé: „Předně šlo o získání kontroly nad penězi. Německo už bylo na kolenou a svíjelo se v křečích, zvláště když Francie nechtěla ani trochu ustoupit a trvala na svém přednostním postavení při německých reparačních splátkách: žádné zboží, žádné peníze – pouze a výhradně zlato! A přitom Německo nebylo schopno produkovat a hlavně exportovat ani tolik hospodářského zboží, aby vyhovělo svým reparačním povinnostem. Čím pak reparační závazky platilo, to bylo zlato strýčka Sama, který přispěchal se svým naditým měšcem a na vysoký úrok půjčoval Německu dolary, jež se mu pak jen o několik dní později přes Paříž a Londýn vracely zpět, protože také USA trvaly na splácení mezinárodních dluhů jen ve zlatě a dolarech a odmítaly splácení úroků ve zboží nebo surovinách. Kromě toho mnohé země potřebovaly po válce peníze na znovuvýstavbu. Celý systém byl postaven tak, že prakticky vůbec neexistovala vyhlídka na možnost splacení třeba jediného dolaru. Amerika přirozeně dostala své peníze zpět – ale ty nazývala pouhými úroky, a vlastní kapitálová podstata dluhu zůstávala. Netrvalo dlouho a USA půjčovaly peníze polovině světa, který měl být celý spoután jejich zlatým řetězem. Hlavním nástrojem k tomu byla Společnost národů, jejímž prostřednictvím byla většina států v letech 1924-1928 přinucena k přijetí zlatého standardu, který byl předtím i potom stěžejním bodem moci a vlivu vysokých financí. Společnost národů byla ochotna půjčit (zprostředkovaně) peníze za předpokladu, že dotyčné státy mají ústřední banku a uznávají zlatý standard. Pokud tyto podmínky nebyly splněny, nebyl ani úvěr. V mnoha zemích, kde tomu dosud tak nebylo, vznikaly nyní rychle ústřední banky, především v Jižní Americe. To byl ovšem veliký úspěch vysokých financí.“[35] – Podobně líčí stav věci také *Quigley*, jak o tom referuje znovu *Skousen*: „Gigantické tajné operace [americké] ústřední banky probíhaly přesně podle plánu, k němuž se podle dr. Quigleyho rozhodli internacionální bankéři. Plán počítal s využitím finanční moci Anglie a Spojených států [!] k donucení všech větších a významnějších zemí k tomu, ‚aby všechny me-

[33] Skousen, cit. místo 23 ad.
[34] Carmin, cit. místo 246.
[35] Tamtéž, 246 ad.

zinárodní finanční otázky byly projednávány pouze ústředními bankami těchto států bez jakéhokoli vměšování [!] příslušných vlád'.“[36]

O americké ústřední bance, proti níž se nepřetržitě zdvihal zřetelný, vždy však neúspěšný odpor jednotlivých kongresmanů, píše člen tohoto zastupitelského tělesa *Wright Patman*, tehdy předseda bankovního výboru Kongresu, v jednom oběžníku ze 6. června 1968: „Ve Spojených státech dnes máme ve skutečnosti dvě vlády... Máme zákonně konstituovanou (sic!) vládu... a pak zde ještě máme nezávislou a nekoordinovanou vládu ve Federálním měnovém systému, která má takovou finanční moc, jaká je ústavou USA vyhrazena pouze kongresu.“[37]

d) Všeobecně

Vzhledem k snahám o jednosvětovou vládu je pak jen logické, že systematicky připravovaným cílem je především *celosvětový ústřední měnový monopol*. „Dr. Quigley říká, že skutečný rozměr a dosah plánu oceníme teprve tehdy, až pochopíme, že dalekosáhlý cíl dynastických bankéřů ‚nebyl ničím jiným, než vytvořením světového systému finanční kontroly v soukromých rukou, který by byl schopen ovládat politický život každé země, a světové hospodářství jako celek pak má fungovat podle feudálního vzoru pomocí tajných dohod, uzavíraných převážně na soukromých setkáních a konferencích, kontrolovaných ústřední světovou bankou. Na samém vrcholu systému by měla stát ‚Banka pro platební vyrovnávání‘ ve švýcarské Basileji jako v majetku ústřední světové banky se nacházející privátní těleso, kontrolované soukromou bankou.“[38]

Plány byly později pozměněny v tom smyslu, že na místě původně v Bretton Woods r. 1944 vyhlédnuté basilejské banky byly vyvolány k životu dvě celosvětově operující instituce: „Světová banka“ a „Mezinárodní měnový fond“ (MMF). Jak naznačuje už jméno, byla druhá z nich vlastně náhražkou zamýšlené „ústřední banky ústředních bank“, a skutečně se také její nejdůležitější rozhodovací orgán skládá výhradně z šéfů ústředních národních bank a národních ministrů financí jako jejich loutek. Vyplývá to z pramenu, který je považován za polooficiální:[39] „Organizační struktura MMF je určena třemi grémii. Kompetenci pro základní rozhodnutí mělo shromáždění guvernérů, do něhož každá členská země delegovala jednoho, většinou v osobě ministra financí nebo prezidenta národní ústřední banky. Guvernéři zasedají na společných výročních setkáních MMF a Světové banky, z nichž se stala setkání státních (a jen na okraji konferencí) i soukromých elit západního světa.“ – Toto poslední tvrzení musí být bohužel označeno za dezinformaci, protože podle všeho už řečeného je tomu přesně naopak: schází se soukromá světová finanční elita, a nanejvýš „okrajově“ také někteří ministři financí. Vtěsnáni do rolí statistů se občas smějí vynořit jako bezvýznamná zdvořilostní ozdoba. Vzhledem k tak přís-

[36] Skousen, cit. místo 22; podle *Tragedy And Hope*, zde 326.
[37] Cit. podle: Allen, cit. místo 68.
[38] Skousen, cit. místo 22; podle *Tragedy And Hope*, zde 324.
[39] *Aus Politik und Zeitgeschichte*, příloha týdeníku *Das Parlament*, 11. 6. 1983, 23.

nému svázání téměř všech národních ústředních bank[40] s MMF a Světovou bankou pak už ani příliš neudiví, když v květnu 1992 přišla ze Švýcarska zpráva, že „dokonce“ i *Švýcarská národní banka* „se snaží bubnovou palbou argumentů přesvědčit národ o výhodnosti přístupu k MMF a Světové bance“...[41]

Jak se ani jinak nedalo čekat, dělá MMF na internacionální úrovni přesně to samé, co provádějí ústřední banky na úrovni národní: Mohutně – a vlastně i nepříliš skrytě – podporuje obchodní zájmy internacionálních vysokých financí! Pokud umíme číst v novinách, můžeme tam pak najít třeba toto: (se Světovou bankou a MMF jako organizacemi OSN totálně propojená) „Hospodářská komise Spojených národů pro Afriku (ECA)“ poukázala na své konferenci v Addis Abebě v květnu 1993, „že k dosažení plánovaného růstu hospodářství o 6 % ještě v devadesátých letech, jak pro Afriku předpokládají Spojené národy, bude kontinent potřebovat do r. 2005 zahraniční kapitál ve výši 950 miliard dolarů (1,5 bilionu marek)... Z toho má být 490 miliard použito na africké zahraniční dluhy a 460 miliard dolarů na investice!“[42] – Oním použitím není zcela zřejmě míněno *zaplacení dluhů*, nýbrž pouhé *splácení úroků*, jež budou přirozeně tvrdě vyžadovány i z těch zbývajících 460 miliard dolarů, které mají být Africe „poskytnuty“ na „investice“. Zmíněný šestiprocentní růst tedy v žádném případě neprospěje Afričanům, nýbrž pouze zajistí věřitelům splácení úroků z jejich půjček.

V solidní interpretaci tedy stav věci – neomezený přirozeně jen na Afriku – vypadá takto: „Programy MMF [pro tzv. třetí svět] vyvolávají v příslušných ekonomikách deflaci. Přiškrcováním poptávky mají být výdaje a příjmy v zahraničním obchodu a ve státním rozpočtu uvedeny do pořádku, a tím bude obnovena schopnost splácet dluhy [!]. Taková politika ‚přizpůsobení’ na dostupné finanční prostředky mívá vždy, zvláště je-li prováděna překotně, *katastrofální sociální následky*. … Zavedení tohoto ‚vysávacího’ programu prostřednictvím odbourání subvencí může doslova přes noc vyhnat ceny základních potravin tak drasticky, že se stanou pro chudší vrstvy naprosto nedostupné. Tytéž vrstvy pak také především na sobě nesou hlavní tíhu rapidního zdražení veřejných služeb: lékařská péče a školní docházka se opět stávají privilegiem, nemohou si dovolit používání veřejného dopravního systému a pod. Skutečné ceny zboží stoupají o to rychleji, že stabilizační programy jsou převážně cíleny na udržování růstu mez pod inflační hranicí, čímž reálné příjmy obyvatelstva klesají. … Následkem programů MMF také obvykle v příslušných ekonomikách prudce roste nezaměstnanost: aby byly sníženy výdaje ve státním rozpočtu, vyžaduje program také rozsáhlá propouštění ze státního sektoru. V soukromém sektoru vede politika omezování poptávky k témuž výsledku: nezaměstnanost stoupá... Takto využívá program MMF společenského bohatství výhradně ve prospěch bohatých [!], čímž jenom zvětšuje stávající rozdíly v příjmech a stupňuje sociální napětí.“[43]

Jestliže jsou dnes jako podle partitury rabovány především země tzv. třetího světa prostřednictvím stále ještě neoficiální „Ústřední světové banky“, pak „bohaté“

---

[40] (Zdánlivou) výjimku tvořily ústřední banky komunistických zemí.
[41] Albert Schmieder (Reuter) v: *DT*, 16. 5. 1992.
[42] *DT*, 11. 5. 1993 (dpa).
[43] *Aus Politik und Zeitgeschichte...*, cit. místo 28.

průmyslové země *čeká stejný osud*, byť i na celkově značně vyšší finanční úrovni. Příslušné novinové zprávy nejsou obvykle ve svém skutečném, katastrofickém významu, chápány publikem, které nezná důležité souvislosti. Čtenář, který až dosud pozorně sledoval naše výklady, si však už bude umět sám udělat správný výklad jedné tuctové zprávy agentury *dpa/vwd*, která s odvoláním na kolínský „Institut der deutschen Wirtschaft" prošla tiskem 25. ledna 1992:[44] „Státní zadlužení v téměř všech průmyslových zemích stoupá od začátku devadesátých let rychleji než jejich hospodářské výkony."

2. Historie bankovnictví (*2, semitsky*)

V rámci této knihy, věnované Maastrichtské dohodě, nelze podat vyčerpávající informace o a-semitském a/nebo semitském vývoji bankovnictví a ústředním bankovnictví. Pro naše účely postačí, když si budeme jako až dosud průběžně vybírat z prakticky nekonečného množství historických jednotlivostí zvláště výrazné etapy na cestě Židovstva k dnešnímu celosvětovému monopolnímu postavení v bankovním sektoru. Že o takový monopol Židovstvo usilovalo od samého začátku, a že již jej skutečně má, nechá se snadno zjistit z axiomu, vyjádřeného v židovském časopisu „The American Hebrew" z 10. září 1920. Píše se tam: „Z ekonomického chaosu stvořil nepokojný židovský duch organizovaný kapitalismus s jeho nejúčinnějším nástrojem, bankovnictvím."[45]

Podpořit a ilustrovat tuto židovskou tezi nám pomůže nikdo menší než *Jacques Attali*, dlouholetý důvěrný poradce F. Mitterranda a pozdější neúspěšný šéf „Evropské banky pro výstavbu a rozvoj". Attali nás také ušetří možné výtky, že snad čerpáme z „antisemitských pramenů", protože sám je alžírský Žid,[46] jeden ze 150 tisíců takových ve Francii (podle *Guy de Rothschilda*),[47] a navíc jeho mimořádně důkladná a fundovaná kniha o židovském velkobankéři *Siegmundu G. Warburgovi*

---

[44] *DT*, 25. 1. 1992.

[45] Cit. podle: Schweiger, zde 18.

[46] Jeho kryptosouvěrec Adelbert Weinstein, který ho po léta stále znovu a znovu neúnavně představoval čtenářům *DT* a tím současně upozorňoval na zajímavé aspekty Attaliho osobnosti, se nakonec dopracoval až ke konstatování, že objekt jeho obdivu už nebyl jednoduše „Francouzem", ale r. 1943 v Alžíru narozeným „židovským intelektuálem, synem drobného makléře, který uprchl do Paříže jako tzv. Pied Noir [‚černá noha']", *DT*, 13. 7. 1993. Velice pozoruhodný je také (tamtéž) uvedený detail o Attaliho quasivladařství nad křesťanskou Francií: „Když vtáhl Mitterrand do Elysejského paláce, stal se Jacques Attali jeho zvláštním poradcem... Od prvního dne se Attali stal v Elysejském paláci doslova nepostradatelným. Jeho pracovna, něco mezi nádražní čekárnou a pevností, byla zařízena tak, že Attali z ní mohl střežit jak dveře prezidentovy suity, tak i vchody k nejdůležitějším resortům. Attali měl při svém odchodu z Paříže údajně prohlásit, že k prezidentovi uvedl celkem 47 vládních a státních šéfů, které všechny oslovoval křestním jménem. A ještě nejnovější Weinsteinovo sdělení (*DT*, 2. 9. 1993): „... prezident poctil ztroskotaného ředitele Východoevropské banky opakovaným přijetím za poradce v Elysejském paláci"!

[47] Srv. Guy de Rothschild, *Geld ist nicht alles*, Hamburg 1984, S. 416: „Velkou událostí šedesátých let byl návrat 150 tisíc Židů z Alžíru do Francie (počet příchozích z Maroka a Tunisu není do tohoto výčtu zahrnut)."

představuje tak bohatý soubor informací, že její údaje jen sporadicky vyžadují doplnění z jiných pramenů. Tomuto dílu o 500 stranách,[48] které vyšlo r. 1985 ve Francii a už následujícího roku také v německém překladu, bylo bohužel ze strany německy hovořících gójů věnováno velice málo pozornosti. Neprodané výtisky prvního (a jediného) německého vydání se dokonce roku 1991 vynořily na pultech antikvářů za výrazně sníženou cenu.

Že se četba Attaliho knihy opravdu vyplatí, poznáme už z jejích prvních stránek. Jestliže nás výše citovaný lexikon informoval jen povšechnými slovy o tom, že bankovnictví je historicky poprvé prokázáno u starých Babyloňanů, pak Attali již upřesňuje:[49] „Ve znovu objeveném archivu prvního kreditního ústavu v Babylonu, tzv. ‚domu Murashu', se vedle sedmdesáti židovských jmen nacházejí také smlouvy, rovnoprávně uzavírané mezi Židy a babylonskými obchodníky." – V římské a později také východořímské aneb byzantské říši hráli Židé ve finančním sektoru dominantní roli. Za zvláštní zmínku stojí skutečnost, že v Byzanci byli Židé „pány nad ražbou peněz" a později se stali dokonce i nájemci daní. „V pátém století se Židé začali jako bankéři usazovat také v evropských křesťanských osadách a financovali obchody i ostatní záležitosti klášterů a měst. Řehoř z Toursu připomíná jednoho židovského bankéře jménem Azmentarius, kterému hrabě z Toursu a jeho náměstek dlužili peníze."[50] – O křesťanském Západě 11. století Attali píše: „Všeobecně se říkalo, ovšem s velkou nadsázkou, že peníze si lze půjčit jenom u Židů, a v mnoha jazycích tehdejší doby se pojem ‚židovina' významově kryl s výrazem ‚lichvářství' – tedy všechno jiné, nežli lichotivé slovo."[51]

Nyní přejdeme přes další – byť i velice zajímavé – podrobnosti a budeme se zabývat vlastním rozkvětem bankovnictví v pozdním středověku. „Počátkem 14. století," poučuje nás náš informátor, „vystihli židovští obchodníci správnost své volby Západu před Orientem. Následkem toho se sem také přesunulo těžiště jejich národa. Židé se usazovali všude tam, kde byl domovem obchod: v Antverpách, Bruggách, Trevíru, Norimberku, v Benátkách i u všech dvorů. Vidíme je jako dodavatele peněz pro expedice iberských panovníků, např. pro výpravu Alfonse III. proti Maurům. Je doložen Judah Ebn Ezra jako bankéř krále Alfonse VII., Joseph Ibn Shoshan jako bankéř Alfonse VIII. Ibn Zadok jako daňový inspektor (špaň.: ‚almoxarife') Alfonse X. Abraham El Barchilon ve funkci finančníka Sancha IV., Benveniste de Porta jako bankéř Jaimese I. Aragonského. Judah Halevi a Abraham Aben-Joseph zase jako ‚generální pachtýři' králů Karla II. a Karla III. Navarského... V 15. století jsou Židé zvěstovateli nadcházejícího bohatství měst, jako byly Bruggy, Antverpy, Benátky a Janov, a usazují se tam... Přesto však stále ještě hrají velkou roli i při španělských královských dvorech. Tak např. Luis de la Cavallerai byl v oné době nejvyšším pokladníkem Jana II. Aragonského. Diego Aria de Avila a po něm i jeho syn byli tajemníky Jindřicha IV. Kastilského. Abraham Senior a pak Isaac Abrabanel byli nejdříve bankéři Alfonse V. ve válce proti Granadě

[48] Jacques Attali, *Siegmund G. Warburg. Das Leben eines großen Bankiers*, Düsseldorf-Wien 1986 (dále jen: Attali).
[49] Tamtéž, 22.
[50] Tamtéž, 23.
[51] Tamtéž, 24.

a později se stali finančními poradci Isabelly Katolické,“[52] o čemž se ještě o něco dále zmíníme.

Oficiální dějepis, kterému Sion už dávno nasadil náhubek, cituje při svém líčení rozmachu bankovnictví v 15. století až do omrzení stále tatáž jména: v Německu *Fugger* a *Welser*, v Itálii *Alberti* a *Medici*, ve Francii *Jacques Coeur* – tedy samé Nežidy! Není snad už jenom tohle v jasném rozporu s výše uvedenými skutečnostmi ze židovských pramenů? Přirozeně že ano, nemluvě už o tom, že ani v těchto oficiálně uváděných prvních nežidovských bankéřských dynastiích nelze spatřovat výhradně Nežidy. Např. jméno „Jacques Coeur“ je v překladu „Jakob Herz“ a okamžitě zní izraelitsky. Židovku jménem *Adelheid Herz* si, jak známo, vyvolil za manželku *Carl Rothschild*, jeden z pěti synů legendárního Meyera Amschela. Přeměna nápadně židovsky znějících jmen na jména méně „nápadná“ je dávnou specialitou Hebrejců v diaspoře. Jestliže je přesto Dauphin-Meunier jiného názoru a uvádí, že „Jacques Coeur byl horlivý křesťan, jeho bratr byl biskupem v Luçonu, jeho syn arcibiskupem v Bourges. Ten hrál r. 1448 významnou roli při překonávání velkého církevního schisma, na čemž měl nejvyšší zájem celý křesťanský svět“[53] atd., pak to samo o sobě nedokazuje vůbec nic! Ve Španělsku a v Portugalsku se dostávali pokřtění Židé (tzv. „marrani“) i do nejvyšších církevních kruhů a přesto zůstávali tím, čím byli před svým pokřtěním. Byl to dokonce jejich promyšlený cíl: pomocí hrané zbožnosti získat vysoké církevní úřady a z nich pak podkopávat Církev. Sám židovský historik *Graetz* k době kolem r. 1480 konstatuje, že „velký počet z nich jako vysokých církevních hodnostářů hrál svou roli, mezi nimi několik biskupů židovského původu... Bylo by totiž zapotřebí notné dávky naivity k domněnce, že svůj odpor ke křesťanství opustili jen kvůli ‚nudnému’ katechismu. Mnoho marranů však přirozeně zůstávalo dál ve svém – podle církevního stanoviska – zaslepení, tzn. ve věrnosti víře svých otců“.[54]

Ať už národní identita Jacquese Coeura a jeho německých nebo italských velkobankéřských kolegů první generace bude či nebude zjištěna, jisté je tolik, že po jejich bankovních domech jako takových už po staletí není ani stopy. Židovstvo se však mezitím dostalo na vrchol stále se rozvíjejícího bankovnictví a jeho služby byly křesťany pošetile (a ochotně) přijímány, takže *Graetz* může o italských poměrech 15. stol. s hrdostí konstatovat: „Když se město Ravenna chtělo připojit k Benátkám a stanovilo k tomu své podmínky, mimo jiné požadovalo, aby mohlo do Benátek vyslat své bohaté Židy, kteří by tam otevřeli kreditní banku, čímž by se odpomohlo aspoň nejhorší chudobě obyvatelstva [sic!]. Židovští kapitalisté dostali v mnoha italských městech od knížat nebo městských senátů rozsáhlá privilegia k otevírání bank a peněžnímu obchodování. Mantovský arcibiskup vyhlásil (1476) jménem papeže, že je Židům dovoleno půjčovat na úrok. Pisánský kapitalista Jechiel ovládl peněžní trh v Toskáně.“[55] – Ústřední banky tehdy ještě nebyly, stejně

[52] Tamtéž, 26 ad.
[53] Dauphin-Meunier, cit. místo 20.
[54] Graetz, cit. místo 78 ad; srv. tamtéž 92, 106 ad!
[55] Tamtéž, 66.

jako papírové nebo dokonce účetní peníze, ale právě v době španělské inkvizice[56] byl (nepokřtěný!!) Žid *Isaac Abrabanel* španělským ministrem financí. „Státní příjmy v jeho rukou vzrůstaly. Jeho osmiletá činnost v úřadě (březen 1484-1492) nebyla inkvizicí nikdy shledána za odsouzeníhodnou. Abrabanel královskému páru pomáhal svou chytrostí a dobrou radou. Sám prohlásil, že se v královských službách domohl majetku i vlastnictví pozemků, a že mu ze strany dvora i grandů byly prokázány mnohé pocty. Jak nepostradatelný asi byl, o tom nejlépe svědčí skutečnost, že navzdory kanonickým zákonům a opakovaným nařízením kortesů o zákazu připouštění Židů do křesťanských úřadů mu katoličtí panovníci museli svěřit do rukou hlavní nerv státního života, ministerstvo financí – a to před zraky zuřivého inkvizitora Torquemady!“[57]

Ano, opravdu *museli*, jak triumfálně konstatuje Graetz, protože Židé se všude (díky zkoncentrovanému kapitálu, získanému pomocí šikovně prováděné lichvy) uměli učinit pro panovníky nepostradatelnými a pak si na nich následně vynutit bankovní koncese nebo přímo svěření správy státních financí. A kde tomu tak snad ještě nebylo, úplně postačovala chtivost křesťanů po penězích k tomu, aby si židovské bankovní panství nechali líbit, jako např. v anglikánské Anglii koncem 16. století: „Za Stuartů se v Anglii usadil menší počet marranů, kteří zde byli stejně jako třeba v Bordeaux nebo v Hamburku považováni za španělské nebo portugalské křesťany, a trpěni pro své bohatství a obchodní kontakty. Nejváženějším z nich byl *Antonio Fernandez Carvajal*, který vypravoval vlastní lodě a provozoval s nimi zámořský obchod. Když se jednou stalo, že byl obviněn z odpadnutí od víry, nejvýznačnější londýnští obchodníci požádali parlament, aby přihlédl k jeho nesmírnému přínosu pro město – a horní sněmovna se už postarala o umlčení žaloby.“[58]

Vedoucí složkou skutečného bankovnictví se však stali Židé asi vůbec nejdříve v Holandsku. Jak sděluje *Dauphin-Meunier*, „přišly v letech 1610-1630 do Amsterodamu tisíce z Antverp vyhnaných portugalských Židů, kteří pak zde napomáhali rozšíření obchodního kapitalismu. Především však zdokonalili a ucelili bankovní techniku. Zaváděli zde také nové živnosti jako např. broušení diamantů. Roku 1609 městskou správou založená banka byla původně jen bankou depozitní, ale rychle se změnila ve směnárnu a kreditní ústav. Právě díky jí se stal Amsterodam na více než sto let finanční metropolí Evropy“.[59] – Potvrzuje to rovněž *Jacques Attali*: „Amsterodam... se mezitím stal hlavní ústřednou židovského bankovnictví, a to ještě před pádem Janova jako poslední středomořské metropole.“ – A dále píše: „Ve stejné době hrál ve Versailles další bankéř, hugenot [!] Samuel Bernard, významnou roli u dvora Ludvíka XIV., jehož finančně silně podporoval. Po sňatku anglického krále Karla II. s Kateřinou z Bragançy r. 1662 přišli do Londýna další sefardští židovští bankéři jako Jacob Henriques a Samson Gideon, kteří už tehdy vyměnili Amsterodam za budoucí ‚srdce’ finančního světa.“[60]

---

[56] ... vylíčené právě *Graetzem* v nejkřiklavějších barvách jako období děsu a hrůzy, přestože zájem inkvizice podle něho samého i podle všech uznávaných historiků představovali téměř *výhradně* právě pokřtění, ale *potají i nadále judaizovaní Židé*. Tamtéž, 1-270 různě v textu!

[57] Tamtéž, 98.

[58] Tamtéž, 357.

[59] Dauphin-Meunier, cit. místo 63.

[60] Attali, cit. místo 32.

Období mezi lety 1700-1760 označuje *Heinrich Graetz* za epochu „zdivočení" Židovstva. Zde máme jeho zdůvodnění tohoto až překvapivě kritického odsudku: „Smysl Židů pro čest a právo byl v průměru citelně oslaben. Potřeba vydělávat, získávat peníze, byla už tak pánovitým požadavkem, že způsob jejich nabytí se stal lhostejným a vymykal se každé kritice. Z toho vzniklo uctívání mamonu. Ne už jen pouhá láska k penězům, nýbrž úcta a respekt před nimi, takže bylo zcela lhostejné, zda pocházejí z nečistých zdrojů. Do té doby poměrně dodržovaná demokratická rovnost mezi Židy, která neuznávala rozdíly stavů, se zcela vytratila v zběsilém tanci kolem zlatého telete. Do vedení židovských obcí se už nedostávali ti nejváženější, ale nejbohatší, a získávali tedy jakousi plnou moc ke svévoli a zpupnosti. Satira z té doby právem pranýřuje všemocnost peněz, kterým se všechno koří: ‚Peníze spojují i rozvazují, povyšují nevědomé do úřadů.' … Postupující zbídačování obyvatelstva Židy bylo spolupříčinou těchto jevů. Mezi portugalskými Židy v Amsterodamu, Hamburku, Livornu, Florencii a Londýně byli významní finančníci."[61] – Graetz pak dále uvádí řadu jmen a číselných údajů, které zde s ohledem na rozsah neuvádím. Postačí nám konstatovat spolu s *Attalim*, že počátkem 18. století povstaly v Hamburku a Londýně první, převážně židovské „obchodní banky", které se soustřeďovaly především na výnosné (zálohové) financování a na zámořský obchod. „Tato věřitelská živnost v mezinárodním obchodě a mezinárodním měřítku se pak rozšířila na Ameriku, a to dávno před prohlášením nezávislosti. Tak například Asher Levy, David Frank a Salomon Heyds financovali vývoz do Ameriky a později také její nezávislost,"[62] tedy skutečnost, která v oficiálním zpodobnění amerických válek za nezávislost pravidelně chybí...

Vzestup Rothschildova domu, který se stal během necelého století světovým centrem nejen židovských, ale *veškerých financí vůbec,* se datuje od napoleonských válek a pro svůj význam si jistě zaslouží zvláštního pojednání. Ponechme tedy zatím stranou rothschildovské bankovní impérium a načrtněme si zde především Židovstvem představovaný a podporovaný rozvoj bankovnictví v Německu. Přestože koncem 18. století vypukla v Londýně finanční krize, která svými důsledky zasáhla také Hamburk, „na jiných místech Německa se konsolidovaly a rozvíjely židovské bankovní dynastie v zemi, která právě prodělávala bouřlivý průmyslový rozvoj. Ve Frankfurtu byl tehdejší majetek dynastie Speyer odhadován na 420 000 zlatých, a tím patřila k nejpřednějším v Německu... V Berlíně založil už r. 1795 svou firmu Joseph Mendelssohn, r. 1789 Salomon Oppenheimer v Kolíně n. Rýnem, a rovněž v Berlíně r. 1803 také Samuel Bleichröder..."[63]

Berlín a Frankfurt, vedle Hamburku města s největším podílem židovského obyvatelstva, byla také prvními německými bankovními centry. „Roku 1824 navrhli poprvé berlínští a frankfurtští bankéři zřízení soukromé ‚národní cedulové banky' při současném rozpuštění Královské banky. Podobná žádost byla ve stejné době vznesena ve Frankfurtu, kde ji však městský senát na naléhání (tehdy ještě německé) Obchodní komory zamítl se zdůvodněním, že na navrhované akciové společnosti by se mohli libovolně podílet cizinci a sloužila by pak pouze k ažiotáži (spe-

[61] Graetz, cit. místo 433.
[62] Attali, cit. místo 35.
[63] Tamtéž, 37.

kulacím).“[64] – Přijetí podobného, převážně židovského návrhu, jehož vzorem bylo zřejmě Patersonovo založení „Bank of England“, zabránil jen odpor několika prozíravých politiků. *Nicolai* cituje slova jednoho z nich: „Tolik se zdá být jisté, že takto velkými privilegii vybavená společnost by znamenala věčné upevnění finanční aristokracie, ale stejně tak navždy by to znamenalo vypuzení pozemkové šlechty, a celá země by se dostala do úrokového područí několika málo cizích i domácích spekulantů.“[65]

Viditelně koordinovaná propaganda se nyní začala zasazovat za „uvolnění bankovnictví pro soukromé podnikání“, čímž bylo přirozeně myšleno *vydávání akcií a bankovek*. „Všude v provinciích vznikaly ‚soukromé výbory’, které se o zřízení takových bank snažily... Že toto ‚hnutí za svobodu bankovnictví’ bylo v podstatě reprezentováno židovskými elementy, je zřejmé ze skutečnosti, že jen v Prusku bylo k roku 1861 ze 642 bankéřů 550 Židů, tedy jen 92 křesťanů.“[66] – Když byl po židovsky inspirované revoluci r. 1848 a jejích důsledcích[67] pruský stát donucen ucházet se u bank o veliké úvěry, stál Sion již blízko svého cíle: „Hospodářská opatření,“ říká *Nicolai*, „prováděl ve spolupráci se všemi velkými finančními Židy ministr financí David Hansemann. Tomu pak přirozeně také odpovídala bankovní politika. Především činností Abrahama Oppenheima byla v Prusku zřízena první akciová banka... Ve stejnou dobu se stát vzdal peněžního monopolu postoupením práva vydávání bankovek na vratislavskou Státní banku a berlínský Pokladní svaz, a současně zrušil normativ pro soukromé cedulové banky.“[68]

Jak to pokračovalo dál? „Již tak ochromený odpor v nepřetržitém obranném boji poznamenává celý následující čas. Následkem byla perioda spekulantství let 1856-1857, vyvolaná neúměrným vzrůstem počtu akciových bank s cedulovým privilegiem i bez něho, dále pak zaplavení Německa východními Židy,[69] a konečně úplné

---

[64] Nicolai, cit. místo 60.

[65] Tamtéž, 61.

[66] Tamtéž, 62 a 64.

[67] O této skutečnosti nemá Lazare (cit. místo 168) ani těch nejmenších pochybností; všimněme si tam také jeho výslovné zmínky o úloze židovských *bankéřů* a *průmyslníků* v revolučním hnutí: „V druhé revoluční periodě, která začala r. 1830, ukazovali (Židé) ještě mnohem více horlivosti, nežli v první. Byli na tom ostatně přímo zainteresováni, protože se v největší části evropských zemí ještě netěšili plným právům. Dokonce i ti z nich, kteří nebyli revolucionáři z důvodu teorie i vlastního temperamentu, byli jimi kvůli svým zájmům. Tím, že pracovali pro vítězství liberalismu, pracovali pro sebe. Je mimo každou pochybnost, že svým zlatem, svou činorodostí a talentem podporovali evropskou revoluci. V oněch letech pracovali židovští bankéři, průmyslníci, básníci, spisovatelé a veřejní představitelé na stejném cíli bez ohledu na to, že byli vedeni odlišnými idejemi... Ovšem spatřovat v této všeobecné agitaci, která až do r. 1848 otřásala Evropou, dílo několika Židů, kteří se chtěli pomstít na Galilejském, to je dosti podivná představa [zřejmá narážka na příslušné tvrzení Disraeliho v románu *Coningsby*], ale Židé sledovali svůj cíl, ať už materiálně nebo idealisticky orientovaný, a proto se také v tomto hnutí nacházeli mezi aktivisty a neúnavnými propagátory.“

[68] Nicolai, cit. místo 66 ad.

[69] Na tomto místě vložil Nicolai následující poznámku pod čarou: „Glagau ve své knize ‚Der Börsen- und Gründungsschwindel in Berlin’, Leipzig 1876, říká na str. 148: Od r. 1866 je jimi zaplavena téměř polovina poznaňského velkovévodství. Počet Židů vzrostl z dvaceti na padesát tisíc. Co to znamená, dokážeme sotva odhadnout. Generál von Grolmann ve své zprávě z 30. 12. 1837 hlásí k žádosti o zřízení filiálky Pruské banky: ‚Židé zde mají dopravu zcela v rukou a po-

zrušení koncesní povinnosti pro akciové banky zákonem z 11. června 1870. To všechno uvolnilo cestu ‚gründerství' a našlo si svůj židovsko-politický výraz v zákonu ze 3. července 1869, kterým byla v celém Německu zrušena veškerá ‚konfesijní' omezení."[70] – Připomeňme si zde ještě, že v roce 1875 pak byla vytvořena „Deutsche Reichsbank" na bázi *soukromého* kapitálu. Protože tím vydávání bankovek ostatními, většinou židovskými cedulovými bankami, rychle ztrácelo na významu, není příliš těžké uhodnout, odkud pocházel soukromý kapitál této pro forma „státně kontrolované" ústřední cedulové banky! Proto také musíme souhlasit s *Nicolaiovým* shrnutím,[71] které je vzhledem k faktům ještě poměrně zdrženlivé: „S historicky správným a přesně doloženým zjištěním, že uvolnění soukromého bankovnictví v Německu je odvozeno od židovského vlivu a že koncentrace kapitálu byla Židy prováděna tehdy stejně jako dnes, máme přinejmenším prokázánu jednu ze spolupříčin tohoto vývoje."

Závislost např. německého průmyslu na židovském bankovním světě se dá prokázat třeba na *Maxem Warburgem* řízeném hamburském bankéřském domu M. M. Warburg krátce před I. světovou válkou i během ní: „Roku 1912 vstoupil Max do dozorčí rady koncernu Blohm & Voß, nejvýznamnějších německých loděnic... V témže roce se stal Carl Melchior [Warburgův důvěrný spolupracovník!] členem dozorčí rady Norddeutsche Hütte v Brémách. V průběhu dalších let pak vstupovali další ředitelé Warburgovy banky do dozorčích rad všech německých velkoprůmyslových podniků, které jsou bez výjimky zákazníky této banky, přirozeně včetně rúrské průmyslové oblasti..."[72] – Počet takových postů v dozorčích radách velkoprůmyslových podniků musel jít do stovek, protože vzdor tomu, že židovské banky za Hitlera už r. 1934 „ztratily polovinu svých zástupců v dozorčích radách", čímž byl v tomto *mezidobí* nastoupený trend *dočasně* pozastaven, pořád ještě u Attaliho zjišťujeme, že r. 1937 (!) „banka přišla o dalších 80 míst v dozorčích radách",[73] přičemž nějaká si držela stále ještě i v roce 1938, kdy pak přešla nuceně do německé správy!

Z jednoho dalšího, spíše nahodilého sdělení našeho informátora Attaliho ostatně vyplývá, že také holandská ústřední banka se už v druhé polovině 19. století zcela nacházela v židovských rukou: Tehdy totiž mladý *Max Warburg* odchází v osmdesátých letech za účelem zácviku v oboru bankovnictví „k Dreyfusovi do Frankfurtu a pak do banky Wertheim & Gompertz do Amsterodamu. Jednadvacetiletému Warburgovi se r. 1888 podařilo ustavit tuto rodinnou banku za korespondenční banku největší holandské banky oné doby, Nederlandsche Bank,"[74] což vymohl u svých

---

užívají ji, jako všech ostatních prostředků, výhradně ke svému obohacování, a to způsobem, který ohrožuje majitele půdy'..."

[70] Nicolai, cit. místo 70. Podle Attaliho (cit. místo 56) spadá do této doby (1870) také založení Deutsche Bank jistým Bambergerem spolu s Hermannem Karkuserem. Tamtéž (str. 167) uvádí, že tato dodnes největší soukromá banka v Německu byla r. 1931 vedena Oscarem Wassermannem. Později ji převzal Hermann Josef Abs, údajně velmi dobrý přítel Siegmunda G. Warburga (tamtéž, 161, 283, 361 ad)!

[71] Nicolai, cit. místo 76.

[72] Attali, cit. místo 91.

[73] Tamtéž, 191 a 207.

[74] Tamtéž, 64.

židovských učitelů, kteří k tomu v Nederlandsche Bank museli přirozeně mít odpovídající kompetence...

K jakému účelu chtěl židovský finanční svět dostat emitování bankovek za každou cenu do svých rukou, nechá se snadno odvodit z již výše řečeného o moci ústřední banky. S kolínským Oppenheimerem důvěrně spřátelenému bankéři *Robertu Pferdmengesovi* vděčíme za potvrzení této teze, když ve svém r. 1930 zveřejněném díle „Die Wirtschaft der Gegenwart und ihre Gesetze" („Současné hospodářství a jeho zákony") dal na uváženou toto: „Je obava, že stabilizací hodnoty peněz bude více nebo méně ochromena měnová politika. Tím by totiž byly měnové politice uloženy závazky, které by ji zbavily svobody jednání k dosažení stanovených [!] hospodářsko-politických cílů." – Na jaké posvátné „hospodářsko-politické cíle" Pferdmenges konkrétněji myslel, formuloval jasně ovšem pouze v úzkém kruhu, totiž na jednom zasedání bankéřů v Kolíně: „Zaměřením měnové politiky na stabilitu indexu by zmizely zprostředkovatelské zisky a my, pánové, tyto zisky potřebujeme."[75] – Byl to ostatně tentýž Pferdmenges, kterého jsme už dříve poznali jako finančně-politického „poradce" Konráda Adenauera po druhé světové válce... Nakonec, celý svět si nechává „radit" od mamonu, tak např. v šedesátých letech britský socialistický (!) premiér *Harold Wilson* osobně od spoluprovozovatele „Bank of England", Siegmunda G. Warburga.[76] Jako „poradce" amerického prezidenta Reagana k roku 1984 nám uvádí Schweiger hned tři pány s krásně izraelitskými jmény *Friedman, Stockmann* a *Feldstein*.[77] Rozumí se, že ani kryptoizraelitský prezident Jimmy Carter se v peněžních záležitostech nezříkal „rady" svých souvěrců a povolal si za ministra financí jistého *T. Michaela Blumenthala*, kterému ještě pomáhal státní sekretář *Salomon*.[78] Současný prezident „Bill Clinton je obklopen štábem poradců, v němž se nachází pěkná řádka specialistů na finanční otázky: *Felix Rohatyn, Robert Shapiro, Robert Reich, Paul Krugman, Gene Sperling*..."[79]

Podle Jacquese Attaliho „se po povstáních r. 1848 [!] mnoho německých Židů uchýlilo do Ameriky a pustilo se – vedle již tam sídlících Speyerů, Belmontů, Lehmannů a Salingerů – do bankovních obchodů". V druhé polovině minulého století dostala židovská bankovní síť v USA znovu notný přírůstek, protože v té době „zřizovaly evropské banky své první kanceláře v New Yorku a Bostonu, a ještě další židovsko-němečtí bankéři, přitahovaní americkou bankovní expanzí, sami přijížděli do obou těchto měst. Guggenheimové, Morgenthauové a Lewisonové odplouvali do Ameriky a plni nadějných vyhlídek tam otevírali své vlastní firmy".[80] – Když se 1. července 1944 sešla v Bretton Woods velká mezinárodní konference k stanovení (de facto) zlatého standardu US-dolaru, byl jejím předsedou přirozeně „zvolen" židovský bankéř *Morgenthau*.[81]

Jednou z největších akciových bank na newyorské burze byl a je (údajně Nežidem *Waddillem Catchingsem* jako tzv. *Investmentfonds*) r. 1928 založený institut,

[75] Oba citáty v: *Gegen den Strom*, 1. 10. 1991, 14.
[76] Attali, cit. místo 366.
[77] Srv. Schweiger, cit. místo 69-73.
[78] Attali, cit. místo 443.
[79] Felix Causas v: *Sous la bannière* N° 44 (11/12 1992), 29.
[80] Attali, cit. místo 54 ad.
[81] Tamtéž, 249.

který byl však již tehdy obdařen jednoznačně židovsky znějícím názvem „Goldman Sachs Trading Corporation“, ukazující i svými dalšími právními formami na institut jistého *Marcuse Goldmana* z 19. století. Po obrovských ztrátách při pověstném burzovním krachu r. 1929 však tento bankovní dům padl r. 1935 také oficiálně zpět do židovských rukou, jmenovitě do rukou jistého *Sidney Weinberga*: „Mezi lety 1935 až 1950 Weinberg nejenže uchránil firmu před úpadkem, nýbrž ji přivedl na samotný vrchol její dosavadní historie, a sám si dokonce i mezi cynickými wallstreetskými vlky vysloužil uctivou přezdívku ‚Mr. Wall Street’. … Jeho nástupcem se stal r. 1910 narozený urostlý muž jménem *Gustave Levy* z New Orleansu, který jak v otřepané legendě skutečně začínal jako poslíček u jednoho provinčního makléře v Louisianě. Jeho mimořádné nadání pro arbitráž a termínové obchody, které sám nazýval ‚exotickými rostlinami ve finančním skleníku’, ho pozdvihlo ke skutečné velikosti, až se r. 1945 stal partnerem firmy Goldman, Sachs & Co. Po roce 1955 byl kdekým považován za ‚největšího manipulátora peněz na Wall Streetu’... Mnozí z jeho 1 400 podřízených ho označovali za bezohledného autokrata. Ve wal-streetských burzovních kancelářích bylo několik tuctů Gustavů, kterým se zkráceně říkalo Gus. Ale kdykoli byla – ať se sympatií, obdivem, strachem nebo nenávistí – oficiálně řeč o ‚Gusovi’, jednalo se o Gustave Levyho a nikoho jiného... Takový byl Gustave Levy. Když pak roku 1970 dosáhl šedesátky a jeho firma postoupila na osmé místo mezi wallstreetskými podniky, stále věřil, že ještě nedosáhl vrcholu. Roku 1973 vydal 79 akciových emisí v celkové hodnotě zhruba 5,9 miliardy dolarů a podílel se na dalších 190 emisích v hodnotě 8,7 miliard. K jeho newyorské centrále patří deset kanceláří v různých amerických městech od Bostonu přes Chicago a Dallas až po Los Angeles. Jeho internacionální pobočky už dosahují až do Tokia, a roku 1974 se Levy v doprovodu svého nežidovského ředitele pro ‚mezinárodní operace’, bývalého amerického ministra financí Henryho Fowlera, [!] objevil v Curychu, aby ke svým zahraničním pobočkám připojil také i švýcarskou.“[82] – Tak např. v Německu je dnešní šéf kolínského bankovního domu Salomon Oppenheimer jr. & Cie., *Alfred svobodný pán Oppenheim*, od r. 1977 také prezidentem düsseldorfské burzy.[83]

Židovská dominance na Wall Streetu je dnes už příslovečná, a tak se nelze ani příliš divit následující zprávě z roku 1991: „Šéfovi americké cedulové banky, Mr. Alanu Greenspanovi, stojícímu už několik dní v křížovém ohni neobyčejně otevřené kritiky, se dostalo výslovné pochvaly Bílého domu. Vzhledem k zájmům politiků to není nic podivného. Podpory se mu však ve stejnou dobu ale také dostalo od finančních expertů Wall Streetu. Většina z nich se staví za to, aby prezident Bush jmenoval Greenspana i na druhé čtyřleté období do úřadu šéfa Ústřední banky USA... Kdyby ho však Bush v úřadu neměl potvrdit, navrhují experti znovu aktivovat Paula Volckera, jeho předchůdce na postu šéfa banky,.“[84] – Ani *Volcker*, ani *Greenspan* (od něhož existují ještě početné varianty jako *Grünspan*, *Grynzpan* atd.) nejsou právě příliš anglosasky znějící jména...

---

[82] Jürgen Thorwald, *Das Gewürz. Die Saga der Juden in Amerika*, Locarno 1978 (dále jen: Thorwald), 298 ad.
[83] *Fraktur*, 27. 10. 1991, 3.
[84] Jochen Göbel (dpa) v: *DT*, 13. 4. 1991.

A když pak náš informátor Jochen Göbel rok nato skutečně znovu „jmenovaného“ Alana Greenspana představil jako „po prezidentovi nejmocnějšího muže Spojených států, jak si šéf cedulové banky nechává rád říkat“, pak to bylo vědomé podhodnocení, protože sice může být, že si tak nechává občas říkat, ale především Greenspan skutečně *je* nejmocnějším mužem USA, a to daleko *před* prezidentem. Ovšem i židovský šéf cedulové banky hraje jako obvykle jenom roli místodržícího, k čemuž se později ještě dostaneme.

Že stát Izrael zaměstnává hebrejského šéfa své ústřední banky, není jistě nic tak zvláštního. Zpozorníme však při zprávě, že současný guvernér izraelské cedulové banky, *Jakob Frenkel*, byl před nástupem svého úřadu v roce 1992 „hlavním ekonomem Mezinárodního měnového fondu (MMF)“ a v důsledku toho udržoval „těsné styky se svými protějšky ve všech velkých státech, jakým byl třeba Alan Greenspan, nedávno znovu prezidentem Bushem jmenovaný za šéfa Federal Reserve Board. Počítá se také s tím, že Frenkel otevře dveře, které byly až dosud pro Izrael zavřené“ [pozn: kterépak asi?], jak bylo svého času ne neprávem kalkulováno.[85] Ale také rakouská a německá ústřední banka mají resp. až donedávna měly židovské šéfy. Bývalému prezidentovi rakouské Národní banky, *Stephanu Korenovi*, propůjčila exkluzivní židozednářská lóže B’nai B’rith v létě 1984 zlatou medaili „za humanitární zásluhy“.[86] – Současný šéf banky *Thomas Lachs* „je synem amerického reemigranta, důstojníka tajné služby“, a jako takový je zcela smysluplně „předsedou společnosti židovského muzea ve Vídni“. Kromě toho je při svém ročním příjmu kolem 700 000 DM socialista a odborář![87] Jak vidno, není marranství jedinou formou hebrejského umění přetvářky. To o něco feudálněji se už tváří *Helmut Schlesinger*, (až do října 1993) prezident německé Bundesbank izraelitského původu: Odborářem není, ale zato je již dvanáct let činný ve „správní radě DG Bank, vrcholovém institutu družstevních bank [!] (Genossenschaftsbanken)“.[88] – Jméno Schlesinger je prakticky výhradně židovské, i když se zatím na to kupodivu nikdo neodvažoval poukázat. Jako doklad uvádím v obrazové příloze knihy úmrtní oznámení z „Allgemeine Jüdische Wochenzeitung“, a připomínám také bývalého židovského ministra zahraničí USA *Jamese Schlesingera* vedle dalších početných příbuzných na důležitých veřejných místech Spojených států.

3. Historie bankovnictví (*3, rothschildovsky*)

Rodinou *Rothschildů* se konečně dostáváme k vlastní mocenské centrále internacionálních financí. Abychom se však v tomto doslova bezbřehém tématu neztratili, omezíme se co možná na finanční a měnově-politickou roli, kterou tato legendární bankéřská dynastie hrála v 19. a 20. století, resp. stále ještě hraje! K tomu účelu si zde v co možná nejstručnější formě načrtneme vzestup mezinárodního bankovního domu Rothschildů, jeho viditelná i skrytá propojení a rozvětvení, jeho vliv na vy-

[85] *CODE*, č. 11/1991, 17.
[86] Schweiger, cit. místo 85.
[87] Grün/Foresta, cit. místo 156, pozn. 3.
[88] *DT*, 5. 6. 1993 (dpa).

tváření nejdůležitějších ústředních bank světa i na jím vykonávanou přísnou kontrolu nad nimi a tím i nad celým světovým měnovým systémem vůbec. Naproti tomu zde budeme muset nechat bez povšimnutí nejen evropské a světové politické manévry Rothschildů (k nimž se dostaneme na jiném místě). Musíme rovněž upustit od vylíčení rodokmenu Rothschildů, zpodobnění jejich naprosto odlišných individuálních zvláštností i popisu bezpříkladně luxusního životního stylu, tedy od věcí jistě velice zajímavých, o nichž se však čtenář může sám dozvědět z příslušných biografických děl o této rodině.

Jako hlavní pramen nám zde budou sloužit tři knihy, o nichž rozhodně nelze soudit, že by zastávaly vůči domu Rothschildů zaujatý nebo dokonce zlovolný postoj. Přísně historickou vědeckostí se vyznačuje r. 1927 vydaná dvousvazková základní práce „Der Aufstieg des Hauses Rothschild" („Vzestup domu Rothschildů"), jejímž autorem je *Egon Caesar Conte Corti*. Kniha byla přeložena do devíti jazyků a je laděna v duchu neskrývaných sympatií pro tyto židovské zbohatlíky. Používám zde zkrácené a aktualizované verze knihy, kterou vydal sám autor r. 1949 pod původním titulem.[89] Ještě více než Conte Corti si zařazení mezi tzv. „dvorní zpravodaje" zaslouží dílo *Frederica Mortona*. Mám k dispozici francouzský (a ostatně velmi dobrý) překlad jeho roku 1961 v Americe vydané knihy „The Rothschild".[90] Monografie je součástí edice, vydávané jistým *Pierre Lazareffem*. Zdá se, že tento pán, stejně jako Morton, je izraelitské krve. Podle stručného životopisu na záložce knihy uprchl jako syn vídeňského průmyslníka zrovna r. 1938 do Anglie, „aby ušel nacismu", odkud pak odešel roku 1940 do New Yorku, kde se stal později univerzitním docentem. Náš třetí pramen pochází osobně od jednoho vznešeného výhonku dotyčného bankovního domu. Roku 1983 publikoval *Guy de Rothschild* v Paříži své (předběžné) memoáry, které pak 1984 vyšly také v němčině.[91] Skvěle napsaná a neméně dobře přeložená kniha se bohužel (přinejmenším v Německu) nedočkala zasloužené pozornosti. Ještě roku 1990 se zbytek nákladu tohoto jediného německého vydání prodával v antikvariátech za poloviční cenu.

Vzhledem k delikátním okolnostem zcela pochopitelným, ba omluvitelným nedostatkům, tj. že v dílech všech tří jmenovaných autorů nacházíme citelné mezery právě v těch místech, která by pro nás byla nejzajímavější, si zde budeme čas od času vypomáhat také citáty z jiné literatury. Uvedeme si nejdříve výslovně vyřčené srozumění barona Guy de Rothschilda s všeobecným územ, že totiž rothschildovský klan představuje *morální jednotu*: „Když se o nich mluví, říká se stručně ‚Rothschildové'. Chápáni jako skupina, dělá se z nich symbol. Předurčeni k solidaritě tradicí svých předků, kteří si za heslo zvolili slova ‚Concordia, industria, integritas',[92] museli se mít vždy na pozoru, aby nezpůsobili újmu reputaci rodu, protože chyba kteréhokoli z nich by byla nemilosrdně přičítána celé rodině. Mezi sebou

[89] Egon Caesar Conte Corti, *Der Aufstieg des Hauses Rothschild*, Wien 1949 (dále jenom: Conte Corti)

[90] Frederic Morton, *Les Rothschild*, Paris (Gallimard) 1962 (dále jen: Morton). Kniha vyšla také německy 1978 v Mnichově pod titulem *Die Rothschilds. Porträt einer Familie.*

[91] Guy de Rothschild, *Geld ist nicht alles*, Hamburg 1984 (dále jen: Rothschild).

[92] „Svornost, píle, integrita".

si jsou, jak se rozumí, všichni rovni jako dávní římští občané, a podobnost jejich společného osudu stojí vysoko nad individuálními rozdíly.“[93]

Praotec dynastie,[94] *Meyer Amschel,* se narodil roku 1744 ve frankfurtské Judengasse. Otcovský dům měl místo domovního čísla (které bylo Židům zakázáno!) jako poznávací znamení malý rudý štít, z něhož se potom odvozovalo rodinné jméno (*Roth*)*schild*. Po rodičích, které ztratil již ve svých dvanácti letech, zdědil Meyer Amschel skromný majetek, který se snažil rozmnožit obchodem s drobným zbožím a provozováním směnárny. Velice obratným způsobem pak tento čiperný mladý muž navázal obchodní spojení s nejbohatším knížetem Evropy, lankrabím *Wilhelmem von Hanau*, který šťastnou náhodou sídlil v blízkém okolí Frankfurtu. *Wilhelm von Hanau* prodával Anglii žoldnéře, používané v amerických koloniích, a s velkým ziskem se také zabýval úvěrovými obchody. Téměř všichni evropští panovníci byli u něho později zadluženi. Obchodní spojení Meyera Amschela s lankrabím, zpočátku omezené jen na příležitostný prodej vzácných mincí, se upevnilo a stalo skutečně výnosným od té doby, co se Wilhelm přestěhoval do své rezidence v Kasselu. Teprve tehdy se malému židovskému starožitníkovi a směnárníkovi podařilo pomocí vlivného prostředníka získat si postupně Wilhelmovu důvěru a nakonec jím byl, zpočátku jen částečně, pověřen zařizováním rozsáhlých anglických kreditních obchodů.

Protože se lankrabě také významně podílel na financování koaliční války proti revoluční Francii v letech 1793-1796, Rothschildovy „peněžní a dodavatelské obchody, spojené s válečnými událostmi, se množily doslova jako lavina. V tehdejších válečných ziscích je také jádro a zárodek pozdějšího nesmírného majetku domu Rothschildů.“[95] – Rothschildové, do r. 1794 zatěžovaní každoroční daní z příjmu ve výši 2 tisíc zlatých, již v následujících letech patřili do vyšší daňové kategorie s ročním odvodem 15 tisíc a výše. Na přelomu století pak už majetek Meyera Amschela, nahromaděný v nikoli nezištných službách lankraběti, dosáhl téměř milionu zlatých, a rodina tím postoupila mezi nejbohatší frankfurtské Židy. Ze všech Meyerových synů, kteří už mezitím pilně spolupracovali na rozmnožování rodinného majetku, byl třetí nejstarší a nejschopnější *Nathan* roku 1798 na vlastní žádost vypraven do Londýna se čtvrtmilionovým kapitálem, aby mohl stále rostoucí anglické obchody se zbožím, směnkami a penězi provozovat „přímo na místě“.

Roku 1807 se Wilhelm, mezitím již povýšený na kurfiřta Hessen-Kassel, na neúnavné Amschelovo naléhání rozhodl udělat tohoto mimořádně obchodně zdatného frankfurtského Žida svým hlavním bankéřem a důvěrným poradcem v obtížných finančních záležitostech. To bylo obrovské vítězství. Od této chvíle mohl Meyer Amschel používat kurfiřtovy volné peníze pro své vlastní úvěrové obchody na 4 % úrok, což mu umožnilo úžasné rozšíření dosavadního objemu vlastních transakcí, byť i ve srovnání s obrovitým majetkem jeho pána byl vlastní Meyerův kapitál pořád ještě skromný. „Se zvláštní oblibou půjčoval Wilhelm peníze především příslušníkům panovnických domů jako například anglické královské rodině. Přestože

[93] Rothschild, cit. místo 12.

[94] Všechny následující údaje (převážně) podle Conte Cortiho a (příležitostně doplněné) podle Mortona, jen u doslovných citátů uvádím jmenovitě pramen!

[95] Conte Corti, cit. místo 21.

úroky z této ‚královské půjčky' přicházely velmi nepravidelně, Wilhelm nikdy neupomínal, neboť takové půjčování mělo především za účel zavázání každé dotyčné osobnosti kurfiřtovi. Tento postup si vzali Rothschildové za vzor [sic!] a ukázal se jim jako velice užitečný, protože zkušenost učí, že v takových případech špatné svědomí dlužníka nutí, aby se namísto nesplacených peněz odvděčil věřiteli aspoň jinou formou, například informacemi nebo nějakou politickou úsluhou, což je v případě obratného využití ještě ‚výnosnější' než samotné peníze."[96]

Nathan Rothschild se na počátku svého působení v Anglii zdržoval převážně v Manchesteru, protože vstoupil do tehdy již kvetoucího textilního obchodu. Roku 1804 odešel znovu do Londýna, kde otevřel obchodní banku. Dva roky nato obdržel na vlastní žádost bez problémů anglické občanství a oženil se pak s *Hannah Cohenovou*, „dcerou Barnetta Cohena, nejbohatšího Žida Anglie".[97] Roku 1810 se Nathan vzdal svých textilních obchodů, aby se nadále – v trvalém kontaktu s frankfurtským otcovským domem – věnoval výhradně bankovní živnosti. V témže roce byla 27. září uzavřena proslulá společenská smlouva mezi otcem Meyerem Amschelem a jeho čtyřmi (stále ještě ve Frankfurtu sídlícími syny) *Amschelem Meyerem, Jamesem, Salomonem* a *Kalmannem* (*Carlem*), do níž byl mlčky pojat také pátý bratr *Nathan* v Londýně. Od té chvíle znělo firemní jméno frankfurtského bankovního domu (který ostatně už dávno nesídlil v Judengasse) na „Meyer Amschel Rothschild und Söhne". O dva roky později, 19. září 1812, zemřel otec, příliš brzy na to, aby mohl vidět budoucí jedinečný vzestup jím založeného bankovního domu až k nejmocnějšímu finančnímu impériu světa.

Ještě za života Meyera Amschela se Rothschildové z Frankfurtu také angažovali v pašování anglického zboží, které tehdy kvetlo následkem Napoleonovy kontinentální blokády a – jak se rozumí – dobře na tom vydělali. Mnohem větší zisky však shrabovali od roku 1810, když nabídli své služby anglické vládě, která byla s Napoleonem na válečné noze a proto nabídku s radostí přijala. Anglický velitel Wellington, bojující ve Španělsku proti Napoleonovi, potřeboval trvale velké množství hotových peněz na výzbroj, výstroj a žold pro své armády. Ty mohl dostat pouze na Sicílii, na Maltě a ve Španělsku, ovšem na horentní úroky. A tady už pohotově zaskočil Nathan Rothschild a za pomoci svých střídavě v Paříži pobývajících bratrů a celé sítě dalších bank poprvé v dějinách bankovnictví zorganizoval bezhotovostní transakci velikého stylu. Udělal to takto: „Nejprve levně skoupil velké množství Wellingtonem vystavených směnek a vyměnil si je v britské státní pokladně. Takto získané hotové peníze posílal přes Kanál do Francie, kde byly přebírány některým z jeho bratrů a dále předávány na různé pařížské bankovní domy. Ty pak na peníze vystavily směnky na španělské, sicilské nebo maltské bankéře, a cenné papíry potom Nathan nechal prostřednictvím různých obchodníků ‚přihrát' Wellingtonovi, který si za ně dal od těchto bankéřů vyplatit hotové peníze. Tak vykonaly peníze ve skutečnosti jen velice krátkou cestu z Londýna do Paříže, a pak už díky propojené síti – převážně židovských – bankovních domů přešly přes nepřátelské území konečně do rukou anglického velitele ve Španělsku."[98] – Když se pak v Anglii začal

[96] Tamtéž, 50 ad.
[97] Morton, cit. místo 57.
[98] Conte Corti, cit. místo 76.

projevovat nedostatek hotových peněz, skoupil Nathan s vynaložením všech svých finančních rezerv zlato od Východoindické společnosti, prodal je se ziskem vládě, a rovněž se jako už dříve postaral – tentokrát ovšem s ještě větším ziskem – o dopravení peněz, zmincovaných z tohoto zlata, do Francie. Podařilo se také oklamat Napoleona, který si prostřednictvím Rothschildy obratně šířených pověstí nechal namluvit, že pašování hotových peněz z Anglie do Francie, které celníkům nezůstalo utajeno, údajně silně poškozuje anglické státní finance. Roku 1813 dosáhli Rothschildové dalších mimořádných zisků nákupem francouzských mincí na kontinentě, které pak byly z Napoleonem zablokované Evropy tajně vyváženy na lodích z Holandska a dopravovány Wellingtonovi. „Nathan Rothschild sám později řekl, že to byl nejlepší obchod, jaký kdy udělal.“[99]

Když roku 1814 nastoupil v Paříži na trůn král Ludvík XVIII., byl tam už *James Rothschild* pevně etablován. A když se příští rok Napoleon triumfálně vrátil a protinapoleonská koalice znovu potřebovala velké množství peněz k válečným operacím, přineslo svěření bezpečného doručení pomocných anglických peněz[100] kontinentálním spojencům Rothschildům nové obrovské kursovní i úrokové zisky, a *Salomonu Rothschildovi* navíc dokonce i titul „pruského komerčního rady“. – Za tím účelem vyslaní agenti informovali v Londýně Nathana včas o anglickém vítězství u Waterloo, což mu dovolilo udělat „burzovní převrat“ tím, že nejprve ostentativně prodával anglické státní papíry, které pak v nastalé panice nedůvěry znovu tajně skoupil pomocí svých agentů – tentokrát ovšem už za směšnou cenu! Tuto příhodu Morton (jako tolik jiných autorů) potvrzuje,[101] Conte Corti zpochybňuje a upravuje,[102] a Guy de Rothschild striktně popírá.[103]

Každopádně se však všeobecně uznává, že to byl právě konec Napoleonovy éry s jejími obrovskými finančními transfery, který vynesl bratry Rothschildy až na špičku evropských bankovních domů. „Nemělo by se zapomínat,“ říká Conte Corti, „že v době od 1. října 1811 do října 1816 prošlo rukama britského ministra financí Herriese nejméně 42,5 milionu liber, z nichž téměř polovina byla postoupena různým kontinentálním příjemcům prostřednictvím Nathana a jeho bratrů.“[104] – Několik milionů liber z této sumičky připadlo osobně Rothschildům – a byly okamžitě půjčeny na pěkný úrok evropským mocnostem, hladovějícím po penězích. Roku 1823 obstaral *James Rothschild* v Paříži pro ministra financí Villèle velkou půjčku k vyrovnání francouzských reparačních dluhů vůči Rakousku, Prusku, Rusku a Anglii. „Díky své neúnavné činorodosti a absolutní integritě si James prakticky zajistil monopol na všechny velké evropské kredity, jejichž celková výše během jeho ban-

[99] Tamtéž, 83.

[100] Anglie platila ostatním členům koalice velké náhrady za to, že stavěla méně vojenských jednotek než spojenecké kontinentální mocnosti.

[101] Morton, cit. místo 50 ad; rovněž tak Attali, cit. místo 40.

[102] Conte Corti, cit. místo 97: „Rozumí se, že Nathan své dřívější zákazníky zahrnul do vlastních obchodních výpočtů, ale v podstatě povstal majetek Rothschildů již předtím, a šťastný výsledek bitvy jej pak jen značně rozmnožil.“

[103] Rothschild, cit. místo 88, pozn. p. čarou: „Z důkladného bádání, provedeného nedávno v londýnské Stock Exchange vyplývá, že britský úrokový kurs nedoznal žádných výkyvů před nebo po bitvě u Waterloo a že ‚bankovní převrat’ Nathana Rothschilda je tedy čirým výmyslem.“

[104] Conte Corti, cit. místo 100.

kéřského působení by se dala vyjádřit cifrou dvanácti miliard zlatých franků (dnes [1983] by to bylo asi 1 200 miliard franků)," píše Guy de Rothschild a pokračuje: „Ví se také, že v letech 1813-1830 půjčili Rothschildové Anglii 2,7 miliardy franků a Francii 1,1 miliardy. Podstata jejich činnosti během 19. století spočívala především v ‚zaručování' půjček, uvalených na jednotlivé státy, což znamená, že na sebe brali značné riziko, stát finančně za každým takovým kreditem. Když se pak v důsledku těchto operací velkých financí dostaly dlužnické státy znovu do pořádku, zlepšila se také obecná důvěra k nim, a s jejich půjčkami mohlo být obchodováno na burze s větším nebo menším ziskem."[105]

Nemůžeme si zde odpustit neprozkoumat ještě podrobněji, čím se Rothschildové v minulém století zabývali, protože „ručení" státních půjček představovalo samozřejmě jen část jejich neúnavné činnosti, i když část velmi důležitou právě v začínajícím období „restaurace". Vždyť, jak vysvětluje Conte Corti, „otřesy a velké vojenské vypětí všech států Evropy v posledním čtvrtstoletí všude vnesly nepořádek do finančních poměrů. Po období, kdy státy vydávaly své zlato plnýma rukama, se nutně dostavil jeho velký nedostatek. Nouzí tísněné státy si tedy musely hledat cesty k ozdravení svých financí u těch, kteří uměli využít válečných poměrů k nahromadění obrovského bohatství. A k takovým patřil především dům Rothschildů, který rád knížatům a státům půjčoval, protože měli splátky a úroky zajištěné prací a majetkem svých poddaných".[106]

V roce 1816 se James Rothschild nabídl finančně zhroucenému Rakousku, že mu předem vyplatí francouzské válečné reparace na příští čtyři roky, přirozeně s tím, že si pro sebe ihned strhne tučná procenta. Aby při vyjednávání s Rothschildem požadovaná procenta co možná snížili, ministr financí hrabě Stadion a kancléř Metternich ještě v tomto roce vymohli na císaři povýšení bratrů Rothschildů do *šlechtického stavu*, a to bez ohledu na jejich židovskou národnost resp. víru! Na přelomu let 1817/18 umístili Salomon a Nathan v Prusku státní půjčku ve výši pěti milionů liber, která byla, jak píše Conte Corti[107] „pro Rothschildy ‚božským obchodem', protože nikdy neklesla pod 72 % výchozího kursu a v roce 1824 dosáhla dokonce pari. Dům Rothschildů udělal s touto první velkou půjčkou, kterou převzal sám, ty nejlepší zkušenosti, a to mu dodalo odvahu k pokračování na této cestě už skutečně velkorysým způsobem".

Zašli bychom příliš daleko mimo rámec naší studie, kdybychom zde ještě dále uváděli podobné jednotlivosti. Ukážeme si tedy jen letmo nejdůležitější etapy na cestě Rothschildů jako internacionálních bankéřů. Roku 1820 pak prosadili bratři u Metternicha, že londýnský Nathan byl jmenován rakouským konzulem a patřil od té doby k diplomatickému sboru, což mu přirozeně otvíralo dosud uzavřené politické informační zdroje. Dvě obrovské rakouské půjčky v celkové výši 55 milionů zlatých, za které musel být splacen bezmála dvojnásobek, dostaly r. 1820 císařství definitivně do finanční závislosti na Rothschildech. *Salomon* se v tom samém roce usadil trvale ve Vídni. Když r. 1821 Rakousko vojensky zakročilo v Neapoli proti tamější revoluci a požadovalo pak náhradu svých výloh, musel sám neapolský král

[105] Rothschild, cit. místo 88 ad.
[106] Conte Corti, cit. místo 110.
[107] Tamtéž, cit. místo 113.

odložit svou důstojnost a prosit Rothschildy o úvěr. Ten měl za následek stále rostoucí objem obchodů a vzhledem k tomu se pak pátý bratr *Carl* usadil v Neapoli. Nyní tedy, na počátku dvacátých let 19. století, dostává už proslulé evropské bankovní impérium pevné kontury. Na Metternichovu přímluvu bylo pěti bratrům (kterým osobně dlužil 900 000 zlatých) „císařským rozhodnutím ze dne 29. září 1822 uděleno povýšení do baronského stavu včetně všech budoucích legitimních potomků obojího pohlaví“.[108] – Ještě téhož roku přijal od *Salomona* půjčku ve výši šesti milionů liber také ruský car. A znovu téhož roku byl *Nathan* povýšen na generálního konzula v Londýně; tedy pocta, které se jeho bratr *James* dočkal až po několikaletém dohadování roku 1828, avšak už r. 1823 měl rytířský kříž čestné legie, k němuž pak r. 1831 francouzský král připojil ještě velkokříž.

„V roce 1835,“ píše *Gaston Ritter*, „propukla znovu ve Španělsku občanská válka mezi stoupenci krále Carlose a královny Kristýny. Rodina Rothschildů půjčila těm druhým 16 milionů franků. Nyní naléhala na splacení půjčky. Aby toho dosáhla, podplatila ministra hraběte Torena 2,1 miliony a skutečně se jí takto podařilo dostat své peníze zpět. Potom se všechny domy Rothschildů daly dohromady a ve španělském Fondu hrály à la baisse. Na tuto operaci s majetkem španělského národa vynaložili Rothschildové 1,8 milionu liber, následkem čehož poklesly španělské renty ze 70 na 35, a tisíce držitelů španělských papírů přišlo o dvě třetiny svého jmění. Naopak Rothschildové na celé záležitosti vydělali tak velké peníze, že podle vlastních slov Salomona Rothschilda byl úplatek hraběti Torenovi proti tomu pouhým ‚un pot-de-vin’, tj. spropitným. Salomon pak psal Metternichovi do Vídně, že Don Carlos děkuje za svůj vzestup jen této (finanční) operaci. ‚Podržte však, prosím, naše tajemství jen pro sebe, protože tak mnozí by se nám chtěli smrtelně pomstít za svou (peněžní) škodu’.“[109] – Když Nathan roku 1836 zemřel, nastoupil na jeho místo nejstarší syn *Lionel*, ale neoficiální „vrchní velení“ nad veškerou obchodní činností ještě více rozvětvené rodiny přešlo na *Jamese*. Salomonův syn *Anselm*, zatím činný v Paříži, se stal roku 1836 rakouským generálním konzulem, a už rok poté dostal jeho bratranec Lionel v Londýně stejný titul. Konečně r. 1843 obdržel Salomon vídeňské občanství, tehdy jinak pro Žida nedostupné, a krátce nato se mu dostalo na vlastní žádost výjimečného císařského povolení (až do té doby prakticky nikomu neuděleného), aby jako Žid mohl nakupovat a vlastnit pozemky. Salomon tohoto mimořádného povolení také opravdu mimořádně využil: „V průběhu roku 1844 koupil Rothschild od hraběte Henckela panství Oderberg a statek Ludzierzowitz v Prusku a příštího roku také hlučínské panství, takže se rázem stal jedním z největších pozemkových vlastníků.“[110] – Na základě poskytnutí půjčky státu (!) požádal roku 1847 pro svého syna Anselma o udělení čestného občanství města Vídně. Žádost byla, jak se rozumí, promptně vyslyšena. Přesto když pak roku 1848 padl jeho vídeňský dům za oběť řádění lůzy, Salomon uprchl do Frankfurtu a do Vídně se už nikdy nevrátil.

Po potlačení revoluce mohl jeho dosud ve Frankfurtu sídlící potomek Anselm bez problémů znovu zakotvit ve Vídni a důkladně zreorganizovat tamější bankovní

[108] Tamtéž, 149.
[109] Ritter, cit. místo 34; srv. také Conte Corti, cit. místo 281-288.
[110] Tamtéž, 342.

dům. 1853 jmenoval pruský král Rothschildy svými „dvorními bankéři“. Rothschildové financovali roku 1855 vojenské tažení spojenců v krymské válce proti Rusku. Spojenecké vítězství zajistilo rothschildovským státním papírům prudký vzestup na burze. V témže roce se ve Frankfurtu rozžehnal *Amschel Meyer* s pozemskými obchody, aniž po sobě zanechal potomky. Nejstarší syn jeho krátce předtím rovněž zemřelého bratra Carla, *Meyer Carl*, převzal vedení starého rodového domu. Carlův druhý syn, *Adolph*, se od té chvíle ujal řízení neapolské pobočky. Po šesti letech však byla tato banka uzavřena a Adolph přesídlil ke svému bratranci do Frankfurtu. Státní půjčka Rakousku roku 1861 ve výši 200 milionů zlatých, kterou společně poskytli Anselm a James, byla (kromě tučného zisku) odměněna jmenováním Anselma za doživotního člena panské sněmovny.

Když se poslední z pěti bratrů, James, odebral r. 1868 ke svým předkům, odkázal vedení pařížské rothschildovské banky svému nejstaršímu synovi *Alphonsovi*, zatímco mladší výhonek rodiny, *Gustave*, pokračoval v držení úřadu rakouského generálního konzula. Po smrti Meyera Carla r. 1886 převzal jeho bratr *Wilhelm* vedení frankfurtského rodinného domu. Jeho smrt roku 1901 však znamenala konec původní rothschildovské ústředny v tomto městě. „Majetek klanu, nashromážděný z největší části v 19. století, se odhaduje na dobrých 400 milionů liber (3 tisíce miliard starých franků). Nikdo jiný, od Fuggerů až po Rockefellery, se této neuvěřitelné číslici ani nepřiblížil.“[111] – Rothschildům, vždy se hrdě hlásícím ke svému židovství, otevřelo toto pohádkové bohatství cestu do nejvyšších kruhů křesťanské společnosti. Anselmův syn Albert byl třináct let po smrti svého otce prohlášen roku 1887 císařem ve Vídni za „osobu, mající přístup ke dvoru“, tedy se mu dostalo vyznamenání, které jinak bylo pro izraelitu nemyslitelné. Ve Francii byl Alphonse přijat dokonce do pověstné Académie Française. A v osobě Lionelova syna Nathaniela byl poprvé povýšen Žid na lorda panské horní sněmovny.

Při Hitlerově vstupu do Rakouska byla tamější Rothschildova banka zlikvidována a její majitel uprchl do USA. Po válce byla banka obnovena, ale žádný z členů rodiny zde už od té doby nesídlil. Místo toho byla vytvořena v Curychu nová rothschildovská banka a rovněž v USA založili z Evropy uprchlí Rothschildové spolu s dalšími příbuznými v Chicagu nový bankovní dům. Firma Rothschild je už dávno nejen mezinárodně nejsilnějším bankovním domem, nýbrž je *především celosvětovou sítí bank, jimi kontrolovaných surovinových monopolů a také bezpočtu jiných obchodních podniků nejrůznějšího druhu*. Stále mohutnější rozšiřování internacionálního rothschildovského impéria je ovšem skvěle maskováno nenápadným obchodním chováním. „Obě veliké banky v Londýně a Paříži (které jsou pravděpodobně nejvýznamnějšími soukromými finančními ústavy vůbec!), i obrovská obchodní centrála barona Edmonda de Rothschilda ve francouzském hlavním městě nemají navenek vůbec žádné firemní označení. Ačkoli kontrolují obrovské množství průmyslových, obchodních a turistických podniků, *žádný z nich nenese jméno Rothschild*. Jako soukromé společnosti nejsou domy této rodiny povinny uveřejňovat svou bilanci nebo jakékoli podobné údaje o vlastní finanční situaci, a také to ještě nikdy neudělaly.“[112] – Naopak se nechávají zapírat a prostřednictvím tisku

[111] Morton, cit. místo 57.
[112] Tamtéž, 14.

rozšiřují hrubě zavádějící teze, jako je například tato: „Siegmund [Warburg] byl nejvýznamnějším bankéřem po válce...“ – Tomuto tvrzení londýnských novin Financial Times[113] by se dnes měl usmát i školák.

Co však nejen sami Rothschildové, ale i jejich „dvorní pěvci“ Conte Corti nebo Morton přecházejí hrobovým mlčením, je jejich úspěšná snaha o vytvoření a skryté zmocnění se vlastnictví různých národních ústředních bank stejně jako tím zajištěné rozsáhlé kontroly *všech měn světa.* Toto mlčení je tím výmluvnější, že ostatní rothschildovské operace (rozumí se ty relativně nevýznamné) jsou zveřejňovány a rozebírány s až patologickou zálibou pro detaily. Ovšem je to právě tato záliba v detailu, která nám dodává slušnou řadu zajímavých indicií a významně usnadňuje čtení mezi řádky. Nejdříve si však zde znovu připomeňme janusovského židovského „proroka“ Rothschilda/Marxe a již vyřčenou skutečnost, že Marx figuroval na tajné výplatní listině londýnského Rothschilda! To právě na jeho podnět uveřejnil Marx roku 1848 „Komunistický manifest“, jehož pátý bod stanoví takovýto požadavek: „Centralizace úvěrů v rukou státu prostřednictvím národní banky se státním kapitálem a výhradním monopolem.“ – Další Žid, anarchista *Bakunin*, dobře věděl, odkud Marx bere podněty ke svým tezím, a vysmíval se jemu i jeho stoupencům: „(Oni) stojí jednou nohou v bance, druhou v socialistickém hnutí.“[114] – Již dobrých sedm let před Marxovým „Manifestem“, r. 1841, se židovský iluminát *Clinton Roosevelt* alias *Rosenfeld* v USA přimlouval za „zřízení ústřední banky a zavedení progresivní daně z příjmu.“[115] Spolu s dvěma dalšími „zasvěcenci“ jménem *Charles Dana* a *Horace Greeley* „byl vyhlédnut k opatření prostředků, kterými by bylo vyvoláno v život hnutí, jež se mělo nazývat ‚komunismus’. Jako náhodou byli Greeley i Dana řediteli novin New York Daily Tribune, jejichž londýnským dopisovatelem byl Marx.“[116] Dlouhé prsty Rothschildů tedy už tehdy sahaly i do „Nového světa“.

---

[113] Cit. podle: Attali, cit. místo 466.

[114] Oba citáty podle: Allen, cit. místo 54 ad.

[115] Náhodou vlastním fotokopii tohoto prvního *neskrývaně komunistického* iluminátského spisu, na jehož podrobnou analýzu zde není bohužel místo. Knížka Clintona Roosevelta o 113 stranách vyšla r. 1841 – přirozeně! – v New Yorku a nese titul *The Science of Government, founded on Natural Law* (*Nauka o státnickém umění, založená na přírodním zákonu*, dále jen: Roosevelt). Moderní pojmy jako „ústřední banka“ a „daň z příjmu“ se zde přirozeně ještě nevyskytují, ale jsou už věcně podány. Na str. 82 je např. řeč o jediné „měnové bance“ („this bank of currency“), která bude v zamýšleném komunistickém státě velmi pečlivě hlídána a spravována „společenstvím“ („community“), protože „právo ražení a vydávání peněz je jedním z nejvyšších výrazů suverenity“. Roosevelt, stejně jako Marx, coby zastánce nauky o hodnotě práce, o sobě samé zcela správné, mluví na str. 87 místo o *zdanění příjmů* o práci veřejnosti, vykonané pro stát navíc: „Kdybychom nemohli vyjít [s rozpočtem], aniž by došlo k zadlužení [státu], jež by bylo nezbytné pro zaplacení práce navíc, je lepší podvolit se práci navíc, než plahočit se bez naděje na vyrovnaný závěrečný účet.“

[116] Lozac’hmeur/De Karer, cit. místo 51 ad.

a) Anglická banka (*Bank of England*)

První cedulovou bankou, která rothschildovské dynastii spadla do klína jako zralá hruška, byla přirozeně už více než po jedno století privátními bankéři velice výnosně vedená *Bank of England.* Skryté uchvácení banky Rothschildy se nejspíš uskutečnilo nejpozději v letech 1815-1820. Než si tuto tezi podpoříme a doložíme, nechme se informovat insiderem *Carrollem Quigleym* o rothschildovské účasti na britské ústřední bance: „V samém srdci anglického finančního světa bylo usazeno sedmnáct soukromých firem ‚obchodních bankéřů', kteří obstarávali peníze pro etablované a zámožné podnikatele... Tito obchodní bankéři spolu s necelou stovkou aktivních podílníků v sobě zahrnovali firmy bratří Baringů, N. M. Rothschilda, J. Henry Shrodera, Morgana Grenfella, Hambrose i bratrů Lazardů. Zmínění bankéři měli ve věku finančního kapitalismu v Bank of England rozhodující postavení a mj. také nepozorovaně zabránili pokusu o zestátnění banky labouristickou vládou v roce 1946. Ještě r. 1961 byl jeden z Baringů (lord Cromer) jmenován guvernérem banky a její ředitelské představenstvo, označované za ‚královský dvůr' banky, bylo složeno ze zástupců bankovních domů Lazard, Hambros a Morgan Grenfell a jimi kontrolované průmyslové firmy (English Electric).“[117] – Značnou část z výše jmenovaných institucí budeme mít ještě později možnost poznat jako skryté rothschildovské firmy. Každopádně byli angličtí Rothschildové jak se říká „u věci“ již od samého počátku, to znamená „ve věku finančního kapitalismu“, který nastupoval paralelně s tzv. „restaurací“. Od té doby, co se nejpozději r. 1815 stal Nathan Rothschild finančně nejmocnějším bankéřem Anglie a dávno překonal bankovní dům Baring, mohl už tento nejnadanější ze všech bratrů vykročit k tichému uchvácení moci v londýnské City. Přirozeně že i pak zůstali ostatní bankéři židovského i nežidovského původu účastníky na cedulové bance, už jen aby se zachovalo vnější zdání, ale jejich finančně podřízenému postavení také odpovídal drastický úpadek osobního vlivu na dění v bance. Právě proto, že se 1) anglické cedulové bance již tehdy podařilo natrvalo vymknout jakékoli parlamentní kontrole, protože 2) Rothschildové jako rodinná firma nikdy nemuseli zveřejňovat svou účast na jiných podnicích,[118] a konečně že 3) Bank of England jako (tehdy již *faktická*) ústřední cedulová banka nepotřebovala žádný vlastní základní kapitál, nýbrž mohla si sama libovolně vytvářet peníze – je z těchto důvodů prakticky nemožné určit, jak velký byl

[117] *Tragedy And Hope*, 499 a dále, podle: Skousen, cit. místo 13 ad.

[118] Morton, cit. místo 200, uvádí pasáže testamentu Anselma Rothschilda z r. 1874, které nazývá trvalým refrénem tolika rothschildovských závětí z doby sídla firmy v Judengasse: „Zapovídám výslovně svým dětem dopustit veřejnou inventarizaci mého majetku prostřednictvím soudu nebo postupovat nějakým podobným způsobem... Právě tak zapovídám jakýkoli právní akt a zveřejnění hodnoty mého odkazu... Kdyby však přesto někdo z dědiců jednal proti těmto podmínkám závěti a podnikl něco proti jejím ustanovením, bude na něj pohlíženo, jako by můj testament popíral, a ponese také všechny důsledky, které z toho vyplývají.“ Když tedy Guy de Rothschild (cit. místo 442) bilancuje: „Ke konci r. 1980 kontrolovala moje rodina skupinu podniků včetně bankovního sektoru a mnoha filiálek, s obchodní bilancí 13 miliard a se 2 tisíci zaměstnanců a 70 tisíci zákazníků. V průmyslovém sektoru včetně filiálek a podfiliálek zaměstnává skupina přes 30 tisíc lidí na celém světě a má vlastní konsolidovaný kapitál ve výši 1,4 miliardy s celkovým obratem kolem 26 miliard...“, je jistě velmi daleko odhalení skutečné pravdy, zejména když navíc ani neuvádí, o jaké „miliardy“ se jedná: franků, dolarů, liber...?

a je právě Rothschildův podíl na zcela neprůhledných obchodních akcích této banky, která je již po více než století daleko největším bankovním institutem světa! O Rothschildově rozhodujícím významu a vlivu však nelze ani v nejmenším pochybovat, protože peníze všeobecně představují moc, a v soupeření finančních gigantů platí výhradně právo silnějšího.

Jeden z dřívějších poukazů na skryté uchvácení moci v londýnské City Nathanem Rothschildem (a tím přirozeně i jeho bratry) podává už výše zmíněné datum 22. července 1816. Toho dne, pro své podvojné číslo 11 (2 x 11 = 22) zvláště příjemného kabbalistům, zavedla „Anglie" oficiálně do té doby neexistující „zlatý standard" své měny. Kdo od toho dne vlastnil anglické zlato, měl napříště v hrsti rovněž anglickou libru. A kdo tehdy vlastnil zlato? Již jsme slyšeli od Conte Cortiho, že právě ti, kteří od doby „francouzské" revoluce prostřednictvím nespočetných válečných půjček vytahali z evropských vlád resp. jejich doslovně i finančně vykrváceného obyvatelstva většinu peněz (kterými tehdy ještě bylo skoro výhradně *zlato*) – tedy bankéři, a mezi nimi především bankovní dům Rothschildů v čele s Nathanem, jehož působení v londýnské City bylo během napoleonských válek zdaleka nejaktivnější!

„Anglické státní půjčky," konstatuje zcela věcně také Morton, „na které [Nathan] vynaložil tucty milionů liber, spojily jeho dům na generace s vládou Jejího Veličenstva takovým způsobem, že je banka v New Court [londýnská rothschildovská banka] dodnes makléřem zlata pro Bank of England."[119] – Při pohledu na začátek šedesátých let 20. století se tam dále říká o tehdejším londýnském rothschildovském principálovi Edmondovi, že: „... ještě více zkonsolidoval postavení New Courtu jako hlavního makléře zlata pro celý anglický Commonwealth, jako majitele a uživatele královských mincoven, i jako agenta Anglické banky pro zlato" atd.[120] – A konečně o období od I. světové války až po osmdesátá léta sám *Guy de Rothschild* uvádí, že ke své rozsáhlé obchodní činnosti „připojil i bankovní dům ‚N. M. Rothschild and Sons' také rafinaci zlata a získal si v této oblasti tak přednostní postavení, že je až dodnes denní kurs zlata určován v místnostech New Courtu, St. Swithin's Lane, jen pár kroků od budovy Bank of England".[121] – Toto mimořádně symbolické, bezprostřední sousedství obou bankovních budov jen nevinným způsobem podtrhuje skutečnou *identitu* obou institucí...

Další příznak nejtěsnějšího spojení Nathana Rothschilda s Anglickou bankou totiž pochází z roku 1818. Podle Conte Cortiho, který banku zmiňuje pouze na tomto místě, složilo „Prusko na [rothschildovskou] půjčku, uzavřenou v letech 1818 a 1822, u Anglické banky jistiny v podobě zástavních listů a dobropisů, jež byly Nathanem vráceny teprve po nějakých letech..."[122] – Dalo by se přirozeně předpokládat, že zmíněné jistiny budou uloženy v bance Nathana Rothschilda, ale jak vidno, byly deponovány rovnou u Anglické banky, protože to zřejmě vyšlo nastejno!

O dobré čtvrtstoletí později se v zorném poli vynořuje postava, o níž už byla výše řeč. Je jí anglicko-židovský spisovatel a státník *Benjamin Disraeli*. Roku 1804

[119] Morton, cit. místo 65.
[120] Tamtéž, 252.
[121] Rothschild, cit. místo 94.
[122] Conte Corti, cit. místo 222 ad.

v Londýně narozený a tamtéž roku 1881 zemřelý potomek španělských izraelitů,[123] který „vzdor pokřtění dával hrdě najevo své židovství“, zastával jak známo v padesátých letech několikrát úřad lorda strážce pokladu (ministra financí) a později byl dokonce dvakrát ministerským předsedou (1868; 1874). Už jako starci (r. 1876) byla zasloužilému státníkovi udělena pocta, že mohl své hebrejsky znějící jméno zaměnit za titul „Earl of Beaconsfield“. Všichni Rothschildovi životopisci zaznamenávají vřelý vztah Disraeliho k domu Rothschildů, který byl zřejmě oboustranně prospěšný. Jak uvádí Conte Corti, „přispěl židovský původ Disraeliho, který ovšem přestoupil ke křesťanství... výrazně k tomu, že jeho přátelství s Lionelem, sahající až do mládeneckých let, bylo tak důvěrné. Beaconsfield jednou napsal: ‚Vždycky jsem byl přesvědčen, že se Rothschildovi nikdy nemohu dost odvděčit’.“[124] – A naopak Lionel a jeho synové, stejně jako celá rozvětvená rodina, byli přesvědčeni, že totéž dluží Disraelimu. Jestliže Disraeli již v padesátých a šedesátých letech měl jako „domácí přítel“ u Rothschildů vždy otevřené dveře[125] a později pak r. 1875 už jako ministerský předseda u nich pravidelně každý týden obědval,[126] potom to byl nejen výraz ocenění jeho trvale prokazovaným politickým úsluhám (mj. masivní podpoře *Lionela*, prvního Žida, který při vstupu do parlamentu odepřel složit předepsanou křesťanskou nástupní přísahu!),[127] nýbrž to byl také projev vděčnosti za jistou službu, prokázanou již dříve Disraelim domu Rothschildů. Když totiž už roku 1837 přišel Disraeli poprvé do parlamentu (a sice jako „bezvýhradný stoupenec Peelův“, což si zaslouží naší pozornosti), pak se roku 1846 tento stoupenec náhle změnil v Peelova nejzuřivějšího odpůrce a zůstal jím tak dlouho, než byl Peel jako předseda vlády odstraněn.

Důvod pro jeho svržení a rozhodující Disraeliho účast na tom sahá dva roky zpět. Roku 1844, právě když Disraeli vydává svůj částečně již publikovaný třídílný román „Coningsby“, kde „v postavě Sidonii zaujímá nejpřednější místo bohatá, mocná, obdivuhodná, inteligentní a snadno identifikovatelná židovská rodina“,[128] odvážil se tehdejší předseda vlády *Robert Peel* postavit se všemocné Anglické bance a stanovit jí pro vydávání bankovek *absolutní horní hranici*. Pravděpodobně neznal nebo nebral dosti vážně nový román svého stranického „přítele“ Disraeliho. V té době už totiž Lionel Rothschild (= románový Sidonia!) dávno nikomu nedovoloval nechat se sebou žertovat a během necelých dvou let zosnoval Peelův pád prostřednictvím svého důvěrného přítele Disraeliho. Jako záminka k tomu bylo samozřejmě vybráno něco úplně jiného, totiž Peelem nařízené a Disraelim odmítané obilní clo,[129] ale zdá se, že Robert Peel – i když příliš pozdě – pochopil, komu ve skutečnosti „děkuje“ za konec své politické kariéry. Jen o pouhého půl roku později

---

[123] Následující údaje podle: *Herders Konversations-Lexikon,* Bd. II., cit. místo 1356 ad. (heslo „Disraeli“, dále jen : *Herder/Disraeli*).
[124] Conte Corti, cit. místo 463.
[125] Tamtéž, 413, 429, 451.
[126] Morton, cit. místo 138.
[127] Conte Corti, cit. místo 413.
[128] Morton, cit. místo 140.
[129] Srv. *Herder/Disraeli*; rovněž *Herders Konversations-Lexikon,* Bd. VI., cit. místo 1347 (heslo „Peel, sir Robert“).

se snažil rozhněvané skryté vládce Anglické banky obměkčit, když na jeho *osobní doporučení* byl Lionelův mladší bratr Anthony povýšen na britského baroneta[130]...

Roku 1868 uznali Rothschildové za prospěšné zajistit si svá práva v Anglické bance zcela oficiálně. K tomu účelu uvolnil Lionel svého syna *Nathaniela*, řečeného „Natty, despota City". – „Jako tehdy šestadvacetiletý byl zvolen prvním židovským guvernérem Anglické banky. Nejednalo se však o žádnou sinekuru.[131] Také od Rothschilda to vyžadovalo vynaložení odpovídající schopnosti a píle, aby mohl být v úřadě potvrzován nepřetržitě po jedenadvacet let. Když roku 1889 odstoupil," posloužil za záminku směšně nepatrný skandál.[132] Patrně se Rothschildové ve změněné situaci už nechtěli tímto způsobem exponovat, aby neškodili vlastní věci. Přesto byla i v následujících letech identita rothschildovských zájmů se zájmy Anglické banky znovu viditelná, když se bankovní dům Baring následkem chybných spekulací v Argentině dostal do velkých potíží, a Anglická banka musela rychle vytvořit garanční fond pro Baringovy akciové zákazníky. Potřebná suma byla sebrána Nathanielem za pomoci pařížského bratrance Alphonse. Rozumí se, že ne z nějaké šlechetnosti nebo ze snahy „uchránit pověst londýnské City", jak by chtěl věřit Morton,[133] ale pouze a jedině proto, že „londýnská City" a „Bank of England" se postupně staly faktickým synonymem pro bankovní dům „Nathan Rothschild a synové". Proto bylo nutno nad další existencí údajně „konkurenčních" finančních domů, jakým byl právě zmiňovaný Baring, roztáhnout ochranný plášť. Stejně jako před rokem 1868 seděli v představenstvu Anglické banky i po roce 1889 výhradně Rothschildovi vazalové. Pro vznešené členy této dynastie v Anglii, která už byla dost silná, aby mohla nastoupit cestu realizace projektu ústřední banky zcela jiných rozměrů, platila od té doby Mortonem výstižně formulovaná zásada, že „jejich mondénní život se už odehrával zcela mimo veřejný zřetel. Z toho pak plynula ta další výhoda, že veřejnost věděla tím méně, čím méně Rothschildy viděla a četla o nich".[134]

V únoru 1946 zinscenovali Rothschildové v Londýně dokonce tutéž ochotnickou komedii, jakou předvedli již v letech 1936/37 a později znovu 1982/83 ve Francii: nechali Anglickou banku „zestátnit". Labouristickými politickými loutkami sehrané představení proběhlo „na scéně bez problémů", jak správně říká Jacques Attali.[135]... Jak dalece „státní" se tím banka stala, to vyšlo najevo kolem r. 1957, kdy se bankovní dům *S. G. Warburg & Co.* přivtělil k „bankovnímu domu Seligman Brothers, činném v Londýně už od r. 1869" a tím se dostal do onoho nanejvýš exkluzivního kruhu sedmnácti „obchodních bank", které v čele s domem *N. M. Rothschild and Sons* tvoří od r. 1914 „výbor akceptačních bank", stojící za Anglickou bankou. „Na jiném místě než v City by mohlo takové posvěcení působit směšně, ale ve skutečnosti je klíčem k nespočetným dveřím finančního světa..."[136]

---

[130] Conte Corti, cit. místo 366.
[131] Tj. výnosné, ale pouze reprezentativní postavení bez odpovídajícího pracovního výkonu.
[132] Morton, cit. místo 167.
[133] Tamtéž, 205.
[134] Tamtéž, 258.
[135] Attali, cit. místo 284.
[136] Tamtéž, 309.

Aniž by v daných souvislostech Attali ve své pozoruhodné knize někde zmínil jméno „Rothschild“, sám uvádí, co říká „londýnská City“: Rothschildy řízená Anglická banka předvedla mistrovský kousek tím, že britskou libru jako dosavadní světovou rezervní měnu postupně nahradila americkým dolarem, aniž by tím utrpěla finanční ztrátu nebo něco ztratila ze své kontroly nad světovými financemi. Jednotlivosti této gigantické operace, pokud jsou pro naše téma zajímavé, si ukážeme dále (kap. VI, 2). Zatím si s Attaliho pomocí načrtneme jenom její základní rysy.

Přestože nejpozději v devadesátých letech 19. století už americké hospodářství předstihlo anglické, zůstávala Velká Británie „stále ještě po dalších dvacet let finančním srdcem Západu. Keynes k tomu později napsal: ‚V druhé polovině 19. století byl vliv Londýna na kreditní podmínky ve světě tak rozhodující, že si Anglická banka osobovala dirigentské postavení v tomto internacionálním orchestru. Stačilo jí pouze změnit úvěrové podmínky... a tím už určila další postup i daleko v zahraničí.’ Cejchovní metr mezinárodního obchodu se však nedal tak rychle zaměnit za jiný, jako to bylo možné v případě hlavního města průmyslového světa. Každopádně zůstávala anglická libra základní mezinárodní měnou, takže se i nadále transakce mezi cizími státy převáděly na libru, samozřejmě ke škodě Anglie, která se pořád cítila zavázána udržovat hodnotu své měny i proti zájmům vlastních exportérů. – City se tudíž starala výhradně o financováni ostatních namísto financování Velké Británie samotné a převáděla evropské jmění do Ameriky, Indonésie, do Nigérie, Keni i do Jižní Afriky.“[137] – Rozumí se, že skryté rothschildovské investice v USA mají lví podíl na tomto kapitálovém odlivu, který posiloval mezinárodní postavení dolaru stejnou měrou, jakou nahlodával anglickou libru.

Poté, co byla libra r. 1929/30 vůči dolaru silně devalvována, podnítili Rothschildové ještě v průběhu světové války v roce 1944 uspořádání konference v *Bretton Woods,* na níž bylo „oficiálně“ usneseno to, co Rothschildové již dávno předtím rozhodli: rychlé přeorientování světového platebního systému z churavějící libry na dolar jako na novou „vedoucí světovou měnu“. Revoluční charakter tohoto „usnesení“ byl, jak říká Attali, čistě verbálně zastřen tím, že „směnné kursy budou vyjadřovány zlatem nebo od 1. července konvertibilní [= za zlato směnitelnou] měnou“, kterou byl přirozeně výhradně americký dolar. Toto opatření bylo konferencí zběžně projednáváno, přičemž americká delegace jeho formulaci označila za nepodstatnou, přestože se ve skutečnosti jednalo o stanovení a zavedení peněžního standardu. To ale není všechno: 12. července byla na Keynesovu žádost [vedoucího britské delegace] změněna formulace ‚k zlatu konvertibilní měna’ na konečné znění ‚k zlatu nebo US-dolaru konvertibilní měna’. Toto základní pozměnění sice nebylo přijato do závěrečného 96ti stránkového dokumentu, který podepsali všichni delegáti, objevilo se však v textu, jenž redigovali výhradně Američané a který pak byl předložen ke schválení vládám. Tak mlhavě tedy povstal mezinárodní dolarový standard.“[138] – Jak vidno, nechali Rothschildové odehrát všechny rozdělené role. Zatímco Keynes kvůli vnějšímu zdání bránil prestiž anglické libry, připadla nejen „Američanům“, ale také některým z jeho vlastních lidí úloha obětovat libru americkému dolaru. „Stanovy Mezinárodního měnového fondu nabyly platnosti 27. pro-

[137] Attali, cit. místo 60 ad.
[138] Tamtéž, 249.

since 1945. Od té doby jednotlivé země určovaly volně paritu své měny, vyjádřenou v dolarech. Téměř ve všech případech to však bylo na neúměrně ctižádostivé výši.“[139]

Příliš vysoko proti dolaru stála především anglická libra, což bylo samozřejmě po chuti Rothschildům. Ale již po zmanipulované tzv. „suezské krizi“ r. 1956 byla kdysi vedoucí světová měna definitivně zruinována, k čemuž Anglická banka svými neprůhlednými manévry soustavně napomáhala! Od té doby už „Londýn nemohl vytvořit trh, postavený na libře šterlinků. Ta pak poznenáhlu mizela z mezinárodního obchodu, i když se na burze v Curychu ještě nějaký čas udržela.“ – Britským bankám, nezapojeným do rothschildovské sítě, tím byla podkopána půda pod nohama – nikoli však Rothschildům a jejich satelitům, jak s obdivem konstatuje Attali: „Londýnská City je tak mazaný finanční génius, že se jí podařilo udržet si v ruce světový kapitálový trh také v jiné, než národní měně!“[140] – Jde tedy přesně o to samé, co Eustace Mullins výše označil za *řízení americké ústřední banky ze strany Bank of England*.

Zatímco však opakované oslabování libry přišlo anglické obyvatelstvo hodně draho a hospodářství se potácí od jedné recese ke druhé, na bilanci domu Rothschildů resp. Anglické banky nic takového patrné není, jak nás o tom Attali hned třikrát ujišťuje: „Jestliže v potížích tonoucí Anglie nyní (1960) klesla v tabulce příjmů na hlavu až za Německo, pak tím City v žádném případě netrpí.“ – „I když Anglie [1964] sestoupila v příjmech na obyvatele až za Francii, přesto právě teď exploduje invenční bohatství internacionálního finančního světa [?!], protože jde o blaho City.“ – „Potýká-li se nyní [1976] Anglie se životním standardem, stává se v tutéž dobu [rothschildovsky adoptovaná!] banka S. G. Warburg ve Velké Británii i ve světě uznávanou institucí, která zřetelně ukazuje, jaká propast se rozevírá mezi City a ostatní Anglií.“[141]

Ještě k roku 1974 mohl *Attali* konstatovat: „Vzdor obležení zůstává City prvním ze svobodných přístavů peněz celého světa. Znamenitý pozorovatel oné doby, Jean Baumier, říká: ‚V City je více amerických bank nežli v New Yorku. Nejméně se čtvrtinou eurodolarů, kolujících v celosvětovém oběhu, se obchoduje právě tady, stejně jako se tu uskutečňuje více než polovina transakcí zlata a převážná část operací směnných kursů. *Obrat londýnské burzy je větší než společný obrat všech ostatních evropských burzovních trhů*’.“[142]

b) Francouzská banka (*Banque de France*)

Od *Guy de Rothschilda* víme, že se stejně jako jeho v Paříži usedlý pradědeček James obchodně angažuje v evropském měnovém systému. James „vysílal své agenty do Kalifornie a do Mexika na nákup vzácných kovů pro evropské mincov-

[139] Tamtéž, 262.
[140] Tamtéž, 320.
[141] Tamtéž, 416, 417, 436.
[142] Tamtéž, 426.

nictví. Šel dokonce ještě o krok dál a sám razil mince pro některé státy, jako např. pro Piemont a Království obou Sicílií.“[143]

Že James také v téže době (1848) „podnítil“ vytvoření Francouzské banky jako výhradní ústřední banky a že se jí také hned od samého začátku zmocnil, to nám sice jeho urozený pravnuk neprozradil, ale i bez jeho pomoci si umíme dát dvě a dvě dohromady. Už v polovině třicátých let měli Rothschildové politicky „ve Francii ještě větší vliv než v Rakousku“,[144] což opravdu již něco znamená vzhledem k jejich desetiletí trvající intenzivní a v žádném případě nikoli jen finanční „poradenské“ činnosti pro kancléře Metternicha! Nesmírný politický vliv pařížského Jamese byl přímým důsledkem jeho bezkonkurenční finanční mocenské pozice: „Jeho banka Rothschild Frères převyšovala všechny své rivaly. Majetek banky se odhadoval na více než 600 milionů zlatých franků, tedy o skoro 150 milionů víc, než činil majetek ostatních francouzských bankéřů dohromady. Jen portugalskému králi půjčil James 25 milionů. Pět milionů, které mu svěřil do úschovy belgický král, dokázal rozmnožit na 20 milionů, ale především byl hlavním věřitelem francouzské státní pokladny.“[145] – Kdo jiný než on by tedy mohl inspirovat zřízení Francouzské banky a převzít její správu?

A skutečně byl jeho syn *Alphonse* již r. 1855, tudíž jen pět let po jejím zřízení, „povolán Napoleonem III.[146] do tzv. Conseil de Régence[147] Francouzské banky“, tedy do postavení, které si pak podržel přinejmenším až do r. 1870 a pravděpodobně ještě déle. Roku 1870/71 jím provedená obrovská obchodní operace je jeho vnukem Guyem posuzována samozřejmě poněkud jinak, než *Davidem L. Hogganem*. Podle Guy de Rothschilda se tehdy jeho dědeček chopil příležitosti „prokázat svou kompetentnost i patriotismus: Po porážce r. 1870 chtěl Thiers [min. financí] vypsat velikou půjčku na zaplacení pěti miliard válečného odškodnění, jež bylo Německem požadováno za odstoupení obsazených francouzských oblastí. Alphonse Rothschild se svým přítelem, novým ministrem financí Léonem Sayem,[148] vyřídil technické podmínky půjčky a osobně napomohl k jejímu rychlému uskutečnění (byla celkem pětkrát přepsána a patří k největším úspěchům ve finančních dějinách domu Rothschildů). Alphonse sám upsal bezmála polovinu – totiž dvě miliardy a stopadesát milionů.“[149]

Rothschild si tedy svůj „patriotismus“ nechal znamenitě zaplatit a k tomu navíc dlouhodobě, jak píše Hoggan, který ve svém posuzování Rothschildova velkého finančního tahu bere v úvahu také zvláštní okolnosti jeho uskutečňování, jež Guy Rothschild samozřejmě mlčky přešel: „Vítězství u Sedanu r. 1870 bylo stejně rozhodující jako vítězství u Hradce Králové v prusko-rakouské válce 1866. Jediný důvod, proč *Léon Gambetta* i v úplně beznadějné situaci uměle protahoval agónii Francie až do uzavření frankfurtského míru v květnu 1871, spočíval v tom, že dům

[143] Rothschild, cit. místo 89.
[144] Conte Corti, cit. místo 313.
[145] Morton, cit. místo 70 ad.
[146] Conte Corti, cit. místo 439.
[147] Tj. řídící, vedoucí rada.
[148] Srv. Conte Corti, tamtéž str. 459: Ministr Say „je všeobecně pokládán za důvěrníka domu Rothschildů a bankovní dům z tohoto spojení získával nejrůznější výhody“.
[149] *Rothschild*, cit. místo 92.

Rothschildů potřeboval získat čas a finanční moc k tomu, aby zlikvidovanou banku ‚Crédit Mobilier' mohl ihned sám nahradit jako jediný židovský správce a zplnomocněnec veřejných francouzských financí.[150] – Umělé prodlužování války francouzsko-židovským politikem Gambettou, který sám obleženou Paříž opustil v balónu, nakonec donutilo prozatímní republikánskou vládu v Bordeaux... přijmout obrovskou půjčku od domu Rothschildů. A ten už dokázal situace využít k vyjednávání o podmínkách půjčky, které pak vedly k tomu výsledku, že od té doby až podnes jsou francouzské veřejné finance (s malou výjimkou let 1940-1944 za Pétaina) ovládány Rothschildy. Nevyhráli tedy jen u Waterloo... nýbrž také u Sedanu."[151] – Hoggan sice přehlédl, že Francouzská banka byla už dávno institutem, nepopiratelně vedeným Alphonsem Rothschildem, ale zjevně má pravdu, že Gambetta byl pověřen starostí o to, aby nikdo kromě Rothschildů nemohl zaplnit mezeru, kterou na finančním trhu zanechala konkurenční „Crédit Mobilier". Conte Corti neuměl nebo nechtěl prohlédnout Gambettou sehrané představení, když s velkým rétorickým halasem, ale bez praktického účinku vytáhl proti francouzským privátním společnostem „a tedy také proti Rothschildům".[152]

Když bylo roku 1890 potřeba uchránit Baringovu banku před spekulačním krachem, zapojil londýnský Nathaniel do akce svého pařížského bratrance Alphonse, který beze všeho přispěl do britského garančního fondu „třemi miliony liber ve zlatě z Francouzské banky", za což guvernér Anglické banky, Nathanielův novopečený nástupce, písemně poděkoval. V „první řadě" především *Nathanielu Rothschildovi*, „jehož vliv na Francouzskou banku byl pro nás tak cenný, že bychom bez tohoto přispění... nebyli schopni naši pomoc poskytnout"![153] – Operace na záchranu Baringovy banky z roku 1890 je pravděpodobně *první doložená* soustředěná akce dvou rothschildovsky řízených *národních ústředních bank*!

Francouzská větev Rothschildů se mnohem později než anglická upamatovává na diskrétnost, nezbytnou pro společné celosvětové plány. Jen proto asi otec Guy de Rothschilda, *Edouard*, shledal za zcela normální pokračovat ve šlépějích svého otce Alphonse a v letech 1916-1936 se prezentoval jako „jeden z ‚regentů' Francouzské banky".[154] – To je tak všeobecně známá věc, že Guy de Rothschild si ohledně r. 1981 svojí loutkou Mitterrandem zinscenovaného pokryteckého „zestátnění" pařížské rothschildovské banky v novinách „Le Monde" svatouškovsky postěžoval, že již r. 1936 Lidová fronta „zbavila jeho otce postavení regenta Banque

[150] Zednářský bratr židovského původu *Pereire* a s ním spřáhnutý ministr financí židovského původu *Achille Fould* založili „Crédit Mobilier" jako depozitní banku pro „obyčejného občana". Když však podle vzoru Rothschildů otevřeli zahraniční filiálku v rothschildovské doméně Rakousku a chtěli tam dělat neskrývanou konkurenci, podnikli bratři Rothschildové společně (a úspěšně) rázný útok na burzovní cenu rakouských akcií banky Crédit Mobilier. Otřesená banka začala spekulovat na francouzské vítězství vypsáním rozsáhlé válečné půjčky, což mělo po porážce r. 1870 za následek její úplné zhroucení.

[151] Hoggan, cit. místo 182 ad.

[152] Conte Corti, cit. místo 459.

[153] Morton, cit. místo 205 ad.

[154] Rothschild, cit. místo 131.

France, které zastával po dvacet let".[155] – Zmíněné zestátnění bylo *pokrytecké* už jen proto, že Rothschild (viz výše!) hned po něm vedl své bankovní obchody dál pod jiným jménem, a Guyovo bědování je *svatouškovské* proto, že to on sám oslavoval *židovského vůdce* Lidové fronty (!) *Léona Bluma* ještě po II. světové válce jako „poslední opěrný pilíř proti bolševismu". Mimo to se vyznával i z obdivu k „šarmu tohoto laskavého, distingovaného a vzdělaného muže, který je ztělesněním typu idealistického a nezištného intelektuála"![156]

Rothschildové byli všude a ve všech dobách opravdu nepřekonatelnými mistry ve hře *à la baisse*, a Guy je pravý Rothschild. Pouští se tak daleko, jak to jen jde. Jeho celá kniha, vydaná krátce po socialistickém „znárodnění" této banky slouží zjevně (odhlédneme-li od psychologicky rafinovaného sbírání sympatií) k jednomu jedinému účelu: Podat v ní domnělý soumrak rothschildovské peněžní moci ve Francii tak živě, aby převážná část francouzských čtenářů sedla na lep této pohádce stejně, jako se svého času měli nechat Francouzi okouzlit ochotnickou komedií Lidové fronty. Ve skutečnosti šlo v obou těchto případech o to, aby Rothschildové ve Francii mohli provést svůj ústup za kulisy tak, jak to už dříve udělaly ostatní větve rodiny. Stejně tak málo jako Rothschildové údajně zmizeli z Francie r. 1936 (bylo to navíc až r. 1940 a pak se hned r. 1945 vrátili!),[157] „mizí" z Francie i tentokrát. Guy de Rothschild je však při vší své zchytralosti natolik pošetilý, že se vychloubá svým důvěrným přátelstvím s dlouholetým guvernérem francouzské ústřední banky, *Wilfriedem Baumgartnerem*,[158] tedy s mužem, jehož zcela nefrancouzsky znějící jméno nevyhnutelně vyvolává podezření na etnickou příbuznost se svým stejně „arcifrancouzským" přítelem (a tajným představeným) Guy de Rothschildem. Buďme si tedy jisti, že i v této době vede úslužný (francouzský nebo jiný) místodržící Francouzskou banku přesně tam, kde ji chce mít Guyova nadějná ratolest *David de Rothschild* i ostatní příbuzenstvo.

c) Federální měnový systém (*Federal Reserve System*)

Clinton Roosevelt, jedna z prvních Rothschildových spojek resp. agentů v Novém světě, považoval USA stejně jako Anglii již r. 1841 za plně podřízené tajné vládě vysokých financí. „... Vnější vládní formy," prohlásil lakonicky, „nemají skoro žádný význam. Jsou a budou používány jenom jako maskovací plášť skutečných lidí moci. Za trůnem stojí jistá síla větší než trůn, která králi a parlamentu říká: Půjdeš do války nebo nepůjdeš! Zachováš zákony a ústavu, nebo obojí podle naše-

[155] Tamtéž, 438. Při této příležitosti poznamenávám, že stránky tohoto největšího a nejuznávanějšího francouzského deníku jsou baronu Rothschildovi zjevně otevřené, kdykoli si to přeje!

[156] Rothschild, tamtéž 132. Srv. také 159: „V podstatě bych mohl souhlasit s jednoznačnou prudkou kritikou Lidové fronty... která kromě jiných označila také moji rodinu za třídního nepřítele... Znárodnila (!) Francouzskou banku, k jejímž regentům patřil i můj otec... Ale svět nikdy není úplně černý nebo bílý a já bych nechtěl vidět v Blumovi, Daladierovi nebo Reynaudovi jednoduše lidi, kteří jsou zodpovědni za naši nynější situaci." – Tady je každý komentář zbytečný...

[157] Srv. Rothschild, 157-233 různě v textu.

[158] Tamtéž, cit. místo 246 ad.

ho přání zrušíš! … Tito lidé moci si berou daně, jak se jim zlíbí, a to bez jakékoli odpovědnosti vůči komukoli s výjimkou akcionářů. Čtenář může sám povahu této moci snadno uhodnout, protože v současné době vystupuje v Americe stejně jako v Anglii stále výrazněji – je to bankovní systém...“[159] – Právě dvacet let poté, co byly tyto teze zveřejněny, objevují se již bratři Rothschildové jako nejvýznamnější finančníci americké občanské války let 1861-65. Údaje o tom, na které straně se *převážně* angažovali, dosti kolísají, ale na samotném faktu to nic nemění. Podle Conte Cortiho už tou dobou Rothschildové dávno ve všech zemích světa „založili své podniky a navázali příslušná spojení... na jihu Spojených států otevřeli své obchodní pobočky k nákupu bavlny. Svým obrovským kapitálem, který už nemohli jako dřív investovat převážně do státních půjček, skupovali celé úrody tabáku na dodávky tabákovým režiím různých států. Vlastní lodi zajišťovaly mohutné transporty zboží mezi Spojenými státy a Francií... Když pak v Americe vypukla válka mezi[160] Severem a Jihem, udržovali své zájmy převážně na Jihu, na straně konfederace. Když pak konfederace prohrála, znamenalo to pro Rothschildy velkou ránu jejich americkým obchodům.“[161] – Jak z právě řečeného vidíme, Conte Corti se vyhýbá třeba i jen opatrné formulaci o jejich *současném* financování Severu. Podle Carmina však Rothschildové kladli důraz na obě strany v konfliktu: „Zatímco Rothschildova skupina financovala Sever prostřednictvím svého agenta *Augusta Belmonta,* měla pro Jih otevřenou ruku s penězi v osobách svých příbuzných, *Erlangerech*. Protože si takto nechávali otevřené všechny cesty, mohli bankéři také výhodně rozdělovat případná rizika a ovšem i zisky z půjček.“[162] – A opravdu také židovský bankéř August Belmont působil jakožto oficiální rothschildovský zmocněnec v USA, zatímco úlohu jejich agenta na Jihu zastával jistý *Judah P. Benjamin*.[163] Conte Cortiho tvrzení, že rothschildovské obchody na Jihu doznaly jeho porážkou krátkodobý pokles, tedy není vyvrácením skutečnosti rozděleného rizika při válečných půjčkách.

Pokud se týče celé další činnosti Rothschildů ve Spojených státech, byla maximálně skrývána. Takového utajení svých neustále rostoucích obchodních podniků, jaké se jim podařilo v Evropě nabýt jen pozvolným ústupem z očí veřejnosti, dosáhla tato židovská bankéřská dynastie v Americe už od samého počátku. A to stejně prostým jako účinným trikem. „Měli bankéře Augusta Belmonta jako svého oficiálního reprezentanta. Když se stalo, že byl Belmont zapleten do jistého finančního skandálu, řeklo se: ‚Aha, tak tohle jsou tedy rothschildovské zájmy!’ Jenže ve skutečnosti Belmont reprezentoval jenom *desetinu* všech obchodních zájmů Rothschildů v Americe.“[164] – A s pohledem veřejnosti i státu, odvedeným pouze na tuto

---

[159] Roosevelt, cit. místo 38 ad. Karel Marx alias Mordechai Levi se už o sedm let později vyvaroval podobně odhalující výpovědi a opatrněji identifikoval *kapitalismus* a později *imperialismus* výhradně s „podnikateli“ namísto s bankami, stojícími za nimi!

[160] U Conte Cortiho stojí zcela chybně „proti Severu a Jihu“!

[161] Conte Corti, cit. místo 423.

[162] Carmin, cit. místo 232.

[163] Srv. k tomu také Eustace Mullins/Roland Bohlinger, *Die Bankierverschwörung. Die Machtergreifung der Hochfinanz und ihre Folgen*, Sonderausgabe Struckum o. J. (asi 1984?) (dále jen: Mullins/Bohlinger), 196.

[164] Eustace Mullins v: *CODE* č. 9/1992, 45.

„špičku ledovce“, mohli pak Rothschildové libovolně pokračovat se zbývajícími devíti desetinami, které zůstaly tak říkajíc „pod vodou“. Na tento rothschildovský trik a jemu odpovídající dezinformaci Carrolla Quigleye zřejmě naletěl i Američan *W. Cleon Skousen*, když soudí, že postupné uchvácení světové moci „internacionálními bankéři“ nemůže být „v žádném případě židovským monopolem, přestože na něm nepochybně spolupůsobí také Rothschildové a další židovské rodiny“.[165] – Pravda je prostší: Nejde totiž pouze o židovský, nýbrž o zcela specificky *rothschildovský monopol*! A jeho „obchodně“ vůbec největší převrat přirozeně představuje (byť až r. 1913) definitivní získání výhradní kontroly nad americkým dolarem, tzn. nad měnou dosud *hospodářsky nejvýznamnějšího státu světa*! Abychom se ale dostali na stopu Rothschildům jako skutečným pánům amerického měnového systému, musíme nyní odbočit a podívat se až na africký kontinent.

Renomovaný anglický specialista na jižní Afriku a politický analytik *Ivor Benson* zde bude citován v části, která představuje souhrn jeho pozorování role proslulého kolonizátora *Cecila Rhodese* v sionistické strategii jednoho světa: „Nemůže být proto žádných pochyb o tom, že celé toto světové hnutí začal britský imperiální podnik, přičemž v pozadí plánu stála myšlenka pozdější přeměny tehdy nejbohatší říše v jediný světový stát.“[166] – „Britské“ firmy se začaly zmocňovat všestranně obrovského půdního bohatství jižní Afriky prostřednictvím Rhodese, ovšem jen do té doby, než Rhodesovi rothschildovští příkazci a financiéři získali britské státní občanství.

Že londýnští Rothschildové vybavovali Rhodese pro jeho africké podniky nezbytnými financemi, to se Quigley na mnoha místech své knihy pokouší popřít: „Rhodes (1853-1902) horečně drancoval diamantová a zlatonosná pole jižní Afriky. Stal se dokonce ministerským předsedou kapské kolonie (1890-1896), nechával politické strany přijít k penězům a kontroloval tím obsazování parlamentních míst v Anglii stejně jako v jižní Africe. Snažil se dobýt pro Anglii územní pás od Mysu dobré naděje až po Egypt a oba tyto konce spojit nejprve telegrafní linkou a později i železnicí. Rhodes uměl povzbudit i ostatní v Africe i Anglii k obětavé podpoře svých cílů. S finanční pomocí lorda Rothschilda a Alfreda Beita dokázal zmonopolizovat jihoafrická diamantová pole do podoby společnosti DeBeers Consolidated Mines [DeBeersovo spojené těžařství] a vybudoval obrovský podnik s názvem Consolidated Gold Fields [Spojená zlatonosná pole]. V polovině devadesátých let měl Rhodes osobní roční příjem nejméně milion liber (tehdy kolem 5 mil. dolarů), který ale tak štědře vynakládal na své tajuplné záměry, že jeho bankovní konto bylo pravidelně přečerpáváno.“[167] – Řeč je tedy zřejmě o Rhodesově kontu u Rothschildů. Ostatně i pro Mortona je mimo veškerou pochybnost, že majitel bankovního domu *N. M. Rothschild & Sons* „financoval Rhodesovo diamantové impérium v jižní Africe“.[168]

Z pověření koho vlastně Cecil Rhodes jednal, bylo naprosto jasné až později, když sepsal třetí verzi své závěti. Podrobněji o tom informuje náš starý známý

---

[165] Skousen, cit. místo 8.
[166] Cit podle: *CODE* č. 4/1991, 35.
[167] *Tragedy And Hope*, 130; cit. podle: Skousen, zde 28 ad.
[168] Morton, cit. místo 199.

Frank Aydelotte,[169] hebrejský spoluautor iluminátského spisu „The City of Man“: „Sedm závětí, které Rhodes sepsal mezi svým 24. a 46. rokem, představují jistý druh spirituální autobiografie... V první z nich Rhodes vyhlašuje zevrubně svůj cíl: ‚Rozšíření britského panství na celý svět..., vytvoření tak velké moci, že by později už byla jakákoli válka nemožná... a podpora významu humanity’... Roku 1888 sepsal Rhodes svůj třetí testament... Odkazuje v něm všechno lordu Rothschildovi zvláštním doprovodným dopisem, který obsahuje ‚v písemné podobě to podstatné, co si mezi sebou řekli’.“ – *Gary Allen*, který nám toto poučné sdělení reprodukuje z Aydelottovy knihy „American Rhodes Scholarships“, k tomu pak dodává: „Zřejmě jen ze strategických důvodů byl lord Rothschild později vzdálen z předních řad systému. Profesor Quigley prozradil, že lord Rosebury ‚byl přijat do Rhodesovy tajné skupiny místo svého tchána lorda Rothschilda a v Rhodesově další (poslední) závěti byl jmenován jejím správcem’.“[170] – *Mullins/Piper* tedy zcela výstižně pojmenovali pravý stav věci, když označili Rhodese za „internacionálního podnikatele, který tak oddaně sloužil bankovním zájmům domu Rothschildů v Evropě jako frontový bojovník na diamantových polích jižní Afriky“![171]

Příběh samozřejmě pokračuje. Namísto lorda Roseburyho byl později správcovstvím nad rothschildovskými penězi vybudovaným diamantovým monopolem pověřen jistý pan *Oppenheimer*, který později úřad odkázal svému synovi *Harrymu,*[172] tj. opět do rukou, oddaných Rothschildům. Firma se ovšem jmenuje dnes stejně jako dříve „DeBeers Consolidated“ a svým názvem ukazuje právě tak málo na Rothschildy (kteří jsou nicméně podle Mortona jejími velkoakcionáři).[173] Stejně je tomu v případě jistého *Antona Ruperta*, správce jihoafrického tabákového monopolu, který za své postavení rovněž vděčí „přízni Edmonda a Elj Rothschildových“.[174]

Co však má tohle společného s ústřední bankou Spojených států? Připusťme, že *bezprostředně* nic. Když ale dnes Harry Oppenheimer, jak už bylo výše uvedeno, kontroluje kolem 80 % jihoafrické burzy, pak z toho podle právě řečeného vyplývá, že ve skutečnosti dynastie Rothschildů ovládá jihoafrické hospodářství (a samozřejmě i jeho ústřední banku). Oppenheimer je tedy typický předsunutý frontový bojovník Rothschildů. Takoví lidé nemusejí být vždy bezpodmínečně izraelité, avšak ti mezi nimi představují rozhodující většinu. Tím jsme si nastínili spojení výše řečeného k USA, kde se to už od konce devatenáctého století rothschildovskými frontovými muži doslova hemžilo. Princip je i ve Spojených státech stejný jako v Jižní Africe, jenom jejich činnost a vztahy jsou vzhledem k většímu prostoru a mnoho-

---

[169] Srv. Rothkranz, *Die kommende „Diktatur der Humanität“*, Bd. 1.

[170] Allen, cit. místo 109 ad. Z těchto údajů vyplývá, že lord (Nathaniel) Rothschild figuruje ve třetí až šesté ze sedmi Rhodesových závětí jako „dědic“!

[171] Shrnutí odpovídajících Mullinsových tezí Michaelem Collinsem Piperem je uvedeno v: *CODE*, č. 1/1993, 38.

[172] To měl zjevně na mysli Jaap Marais, když svou myšlenku (*CODE*, č. 3/1991, 47) neformuloval věcně zcela přesně: „Mimochodem poznamenávám, že otec Harryho Oppenheimera byl při zakládání svého diamantového monopolu financován Rothschildy.“ – Nepřesnost spočívá v tom, že tento monopol vůbec nepotřeboval „zakládat“, nýbrž jej pouze jako hotový převzal!

[173] Morton, cit. místo 250.

[174] Tamtéž.

násobně početnějšímu obyvatelstvu i hospodářské síle USA samozřejmě komplikovanější a nepřehlednější. Je opravdu těžké rozhodnout, jak začít s rozmotáváním tak zašmodrchaného klubka. Přesto se o to pokusíme!

Dosud bohužel jen povrchní pátrání *E. R. Carmina* i jeho nevhodné výrazivo přinesly tyto „slohové květy“: „Že jsou Rothschildové židovského původu, je pouhá náhoda, stejně jako je náhoda, že Rockefellerové v Americe neměli žádné židovské předky.“[175] – *Naopak* je naprosto samozřejmé, že židovský původ Rothschildů není žádná náhoda, nýbrž stoprocentně předvídatelný výsledek, protože již jejich rodiče měli židovské předky. A že Rothschildové neměli židovské předky, nemůže být náhoda už jen proto, že to není pravda![176] Zcela a naprosto to nemůže být náhoda přirozeně i proto, že se Rockefellerové vyvinuli v daleko nejmocnější rothschildovskou frontovou organizaci Nového světa. Všechno se naopak odehrálo důsledně logicky – a všechno to začalo železnicemi.

Je třeba vědět, že rodina Rothschildů děkuje za značný díl svého nezměřitelného bohatství svým dřívějším velice výnosným investicím do rychle se rozvíjejících železnic. V Anglii, kolébce železnice, byl *Nathan* zpočátku moudře zdrženlivý a ponechal volné pole jiným. Když se však po počátečních obavách ukázalo riziko železnice jako minimální a naopak její finanční úspěch tak znamenitý, přiměl Nathan svého vídeňského bratra *Salomona* k financování stavby první velké železnice na evropském kontinentu a k jejímu provozování s mimořádným ziskem. Po překonání značných obtíží všeho druhu realizoval rakouskou severní dráhu z Vídně do Bochnie (nedaleko Krakova v tehdejší rakouské části Polska), jejíž první část byla otevřena už r. 1839.[177] *James* v Paříži také nepřihlížel nečinně a financoval stavbu první francouzské železniční trati z Paříže do Saint-Germain, kde začal provoz již r. 1835. Mimo to dokázal pro sebe získat projekt velké francouzské severní dráhy, který „ve čtyřicátých letech kladl velké nároky i na mohutnou finanční sílu Rothschildova domu. Dne 21. července 1845 byla dráha předána do provozu. Nathan se ještě ve třicátých letech horlivě podílel i na stavbě železnice v Belgii, jejíž prozíravý král Leopold se hned po svém nástupu na trůn zabýval plány výstavby dráhy ve své zemi. Ve spolupráci se Stephensonem byl pro Belgii vypracován plán železniční sítě, vycházející hvězdicovitě z Bruselu do všech koutů království... Zde to byl tedy sám stát, který na takovou stavbu vynaložil 150 milionů franků. Největší část těchto peněz byla opatřena Rothschildem...“[178] – Později, r. 1856, když se rakouské soustátí znovu ocitlo ve finanční krizi nedostatkem peněz a v důsledku toho se rozhodlo prodat lombardsko-benátskou železniční síť, byl kupcem *Anselm Rothschild*.[179] A už pouhé dva roky nato se Anselmovi podařilo to, co vzdor vynaloženému úsilí jeho otec nedokázal: přidal ke svému majetku také rakouskou jižní drá-

---

[175] Carmin, cit. místo 231.

[176] Srv. k tomu Rothkranz, *Die kommende „Diktatur der Humanität“*, Bd. 2. Zajímavá je také jedna poznámka u Thorwalda, cit. místo 90: „Benjaminův syn (pozn.: Benjamina Gratze) Henry Howard přestoupil k episkopální církvi. Jeho vnučka Helen Gratzová se vdala do rodiny Rockefellerů...“

[177] Srv. Conte Corti, cit. místo 263-279.

[178] Tamtéž, 280.

[179] Tamtéž, 411 ad.

hu z Vídně do Terstu, navazující na zmíněnou severoitalskou síť![180] Průběhem doby se francouzská severní dráha rozrostla ve velkou železniční společnost, která pak byla spolu s dalšími podniky nejrůznějších branží (jako např. gigant v obchodu se surovinami IMETAL) přeměněna ve společnost *Compagnie du Nord*. Tato společnost patřila Rothschildům do té doby, než byla v letech 1936/37 její železniční část (nikoli však ostatní součásti obrovského koncernu) „Lidovou frontou" *Léona Bluma* naoko Rothschildům „vyrvána" (původní výraz Guy de Rothschilda!).[181] Nejpravděpodobněji proto, že mezitím už dráha nebyla rentabilní...

„Jak ukazuje postoj Rothschildů k novému vynálezu v Anglii, nebyla to předvídavost nebo dokonce láska k pokroku, která je přiměla k výstavbě prvních železnic na kontinentě, nýbrž její počáteční úspěchy v Anglii, od nichž se dal očekávat bohatý zisk a výhody také kdekoli jinde..."[182] – A kde by mohly kynout ještě bohatší zisky a větší výhody ze železnice, než na nesmírných rozlohách Severní Ameriky? Pozoruhodným způsobem však u Conte Cortiho ani u Mortona nenacházíme ani ten nejmenší odkaz na rothschildovskou účast při výstavbě železnic v USA stejně,[183] jako nemůžeme taková odhalení čekat od Guy de Rothschilda. Je to tentokrát *Eustace Mullins*, který nám v tom směru napomůže: „Autoři studií o finančnictví vám řeknou, že Rothschildové nikdy neměli ve Spojených státech významnější účast. Tvrdí, že v USA neinvestovali, protože by to bylo příliš riskantní. Z podkladů americké Sněmovny reprezentantů však vyplývá, že už r. 1896 ovládali Rothschildové 96 % železniční sítě Spojených států."[184] Vzhledem k všeobecnému mlčení v tomto směru tedy jistě zarážející, ale v zásadě nijak překvapující skutečnost. V Anglii zmeškali, na evropském kontinentě se sice již silně angažovali, avšak přesto si ke své zlosti nezajistili monopol,[185] zato v Novém světě si konečně přišli na své!

Jejich skrytě, to znamená pomocí nastrčených „frontových vojáků" získaný totální monopol byl využit k postupné přestavbě židovského klanu *Rockefellerů* na frontovou superorganizaci. Poslechněme si znovu Eustace Mullinse: „Po mnoho let koloval mýtus o tom, že Rockefellerové a Rothschildové stojí proti sobě v boji na život a na smrt o světovládu. Shledávám to v zásadě velmi směšné, protože se jedná o čirou *de*zinformaci. Již jsem uvedl, že Rothschildové k roku 1896 ovládli americké železnice. Když chtěl John D. Rockefeller, podnikatel v Clevelandu, svůj závod rozšiřovat, dostal k tomu finanční podporu od Rothschildy ovládané ‚National City Bank of Cleveland', jedné ze tří rothschildovských bank ve Spojených státech. Rockefeller musel svou naftu dopravovat po Rothschildy ovládané železnici, na základě čehož byl zosnován malý obchůdek, aby z Rockefellera udělali „číslo jedna". Takzvaný ‚Self-Improvement Co.' byla v podstatě ilegální dohoda, podle níž dostával Rockefeller rabat z veškeré své nafty, přepravované po rothschildovských

[180] Tamtéž, 413 ad.
[181] Rothschild, cit. místo 250; 437 ad.
[182] Conte Corti, cit. místo 280.
[183] Conte Corti, tamtéž, 423, pouze říká: „V Brazílii stavěli dráhy..." což se ovšem vztahuje na šedesátá léta 19. století. Morton, cit. místo 225, zmiňuje jen rothschildovské financování první newyorské rychlodráhy a metra ve 20. století!
[184] Eustace Mullins v: CODE, č. 9/1992, 44 ad.
[185] Srv. Conte Corti, cit. místo 269 ad.

železnicích. Rozumí se, že následkem toho už nikdo nemohl Rockefellerovi cenově konkurovat.“[186]

Přiznávám zkroušeně, že ještě před nedlouhým časem jsem také podléhal legendě o protikladu Rothschildové kontra Rockefellerové,[187] rád jsem se však nechal poučit o skutečnosti. Totéž platí rovněž pro masivní účast Rothschildů v USA už kolem poloviny 19. století a hlavně pak k jeho konci, kterou jsem z neznalosti popíral. Byli to tedy Rothschildové, kteří udělali z Rockefellerů legendární naftové magnáty, velkobankéře a pány všemožných koncernů, jak jsou už dávno všeobecně známi. Nejen zajímavé, nýbrž přímo ohromující je v této souvislosti zjištění, že za předpokladu pouhé vazalské role Rockefellerů vůči domu Rothschildů by mohli mít bezmála absolutní naftový monopol celého světa, což se ovšem dá i dokázat. „Naftový koncern ‚Standard Oil‘ starého Johna Davidsona Rockefellera... který už r. 1886 rozprostíral svá chapadla po celém kontinentě“[188] byl jak známo ve 20. století z příkazu vlády USA rozdělen na sedm nebo osm menších firem, aby tím byl zlomen jeho monopol v zemi – samozřejmě zcela marně, nebo lépe řečeno, bylo to jen pro uklidnění veřejnosti, neboť skrytá kontinuita pověřeným loutkám předaných „zlomků“ tohoto oficiálně rockefellerovského (a de facto rothschildovského) impéria zůstala stejně jako předtím nedotčena. Ale už r. 1880, kdy se právě „Standard Oil“ zmocnila skutečného naftového monopolu Spojených států, bylo podle Mortona oblíbenou „specialitou“ pařížského *Edmonda de Rothschilda* „dělit se o světovou naftu s koncerny Shell a Standard Oil“.[189] – Ve skutečnosti ovšem nešlo o vůbec žádné *dělení*, protože angličtí Rothschildové stáli stejně tak za Shellem jako za rockefellerovskou Standard Oil! Na tomto už tehdy celosvětovém monopolu nemohla nic změnit ani existence původně holandské společnosti Royal Dutch, která byla později „spřízněna“ s firmou Shell do té podoby, že se i v ní Rothschildové stali rozhodujícími velkoakcionáři![190] Že pak ani v novější době vzniklé naftové koncerny, jako je třeba společnost souvěrce *Armanda Hammera* (navíc jen průměrného významu), nemohly tento rothschildovský monopol ani v nejmenším ohrozit, je mimo každou pochybnost, zvláště když se zde skoro bez výjimky jedná o podniky, zakládané přímo nebo nepřímo z jejich pověření. *Akcie a především systém akciových* (*holdingových*) *společností byly přece vynalezeny právě k tomu, aby spolehlivě zakrývaly skutečné vlastnické a mocenské vztahy ve financích a hospodářství...*

---

[186] Eustace Mullins v: *CODE* č. 9/1992, 45.

[187] Srv. Rothkranz, *Die kommende „Diktatur der Humanität“*, Bd. 1.

[188] Thorwald, cit. místo 238.

[189] Morton, cit. místo 179.

[190] Srv. Morton, tamtéž 250, stejně jako Rothschild, citov. místo 244: „V r. 1953 dostaly investiční společnosti statut, který jim zajišťoval výhody vůči holdingovým společnostem. To nám umožnilo založit Société d'Investissement du Nord, částečně z rodinných aktiv a částečně z aktiv Compagnie du Nord [nacházející se stejně tak z větší části v držení této rodiny]... Poté, co byla k S. I. Nord připojena především účast naší rodiny na firmách Shell [!], Royal Dutch [!], Nickel, Pennaroya... stali jsme se daleko nejvýznamnějšími [!] akcionáři této investiční společnosti, čímž jsme kontrolovali užívání a rozdělování jejích aktiv [!] a užívání bankovních výhod, které nám naše účast ostatně přinášela už před touto operací.“

Krátce řečeno, Rockefellerové jsou správci a místodržícími internacionálního bankovního domu Rothschildů! Ale už dávno nejsou jedinými a na začátku nebyli ani nejdůležitějšími. Carroll Quigley, který se sice nemohl úplně vyhnout užití jména Rothschild, ale všemožně se od něho snaží odvádět pozornost, je přesto jmenuje jako nejdůležitější exponenty jednosvětové finanční elity, když vypočítává bankéřské dynastie: „Největší z těchto dynastií představují samozřejmě potomci rodiny Meyera Amschela Rothschilda z Frankfurtu (1743-1812), jejíž mužští členové se již nejméně po dvě generace ženili nejprve s vlastními sestřenicemi a pak dokonce i s neteřemi. Rothschildových pět synů založilo rodinné větve ve Vídni, Londýně, Neapoli, Paříži a Frankfurtu, a spolupracovali způsobem, který byl sice mnoha jinými bankéřskými rodinami napodobován, ale stěží překonán. Jména některých těchto (dalších) bankéřských rodin jsou nám také známa a znějí Baring, Lazard, Erlanger, Warburg, Schroder, Selingman, Speyer, Mirabaud, Mallet, Fould a především Rothschild a Morgan.“[191] – O Mirabaudech a Malletech mi není nic bližšího známo, ale všechny ostatní jmenované rodiny (s výjimkou Baringa a Morgana) jsou dynastie ryze židovské, počínaje bratry Lazardy až třeba po Achille a Benjamina Fouldy. Ale etnická identita jmenovaných i přes její zamlčení Quigleyem ustupuje do pozadí za skutečností, že se ve všech případech jedná o *pouhé místodržitele Rothschildů*, a sice a především o ty nejvýznamnější a nejmocnější. Z toho důvodu také Quigley jako v zásadě vždy „zapomněl“ jmenovat tak významné dynastie, jakými byli kdysi Kuhn & Loeb či (později) Schiff a Rockefeller.

Abychom však vůbec někde začali, tak třeba u *Morgana*. „John Pierpont Morgan, roku 1837 v Connecticutu narozený Yankee, se stal z bankovního zřízence průmyslovým a železničním spekulantem. Od roku 1895 se založením newyorského bankovního domu J. P. Morgan & Co. stal legendami nejopředenějším bankéřem Ameriky.“[192] – Nezbytný kapitál mu k tomu ovšem potají svěřili Rothschildové, aby jej k jejich prospěchu spravoval! Dokonce i opatrný Skousen mluví o „morganovsko-rothschildovské konfederaci“.[193] – A Mullins pak v návaznosti na své zde už citované konstatování upřesňuje, že Rothschildův agent v USA, Belmont, zastupoval jen deset procent rothschildovských zájmů v zemi: „Zbývajících devadesát procent se nacházelo převážně ve správě J. P. Morgana & Co. a bankovního domu Kuhn, Loeb & Co.“[194] – A skutečně dokonce i *Frederic Morton* uznává, že Rothschildové „v naprosté tichosti vybudovali internacionální syndikát, který se rozprostírá od banky J. P. Morgana v New Yorku až po Creditanstalt... ve Vídni“.[195]

Dále zde budeme pokračovat nám už známým bankovním domem *Kuhn, Loeb & Co.*, jehož židovský zakladatel nijak výrazně obchodně nevystupoval do té doby, než *Jacob Schiff* převzal po roce 1875 vedení domu po svém tchánovi *Salomonu Loebovi* (jehož partner *Abraham Kuhn* už r. 1871 z účasti odstoupil)[196] a pokračoval v činnosti banky pod stávajícím jménem. Aby vedl bankovní dům pod vlastním

---

[191] Quigley, *Tragedy And Hope* cit. místo 51 ad., podle Skousena, zde 7.
[192] Thorwald, cit. místo 238.
[193] Skousen, cit. místo 40.
[194] Eustace Mullins v: *CODE*, č. 9/1992, 45.
[195] Morton, cit. místo 227.
[196] Srv. k tomu Attali, cit. místo 59.

jménem, to se mu (resp. Rothschildům) nezdálo příliš rozumné, protože podle Mullinse se Schiff „narodil přímo v domě Rothschildů v Německu a později byl jako jejich osobní pověřenec vyslán do Ameriky“.[197] – Rovněž nám sděluje, že výše zmiňovaný rothschildovský rabat na Rockefellerovy naftové transporty „byl veden a spravován Jacobem Schiffem od firmy Kuhn, Loeb & Co. a že tento muž byl také skutečnou řídící hlavou v pozadí založení nejen rockefellerovského impéria, nýbrž také Harrimanova železničního trustu“.[198] – Doložme si zde velmi těsné spojení Jacoba Schiffa s jeho příkazci ještě následujícím sdělením zcela nepodezřelého pozorovatele, protestantského teologa *M. Searle Batese*, jehož dílo bylo poctěno předmluvou *Reinholda Niebuhra*, jednoho ze sedmnácti autorů iluminátského spisu „The City of Man“: „V životopisu známého židovského bankéře Jacoba H. Schiffa je ve výtahu přetištěn jeho dopis lordu Rothschildovi z roku 1904: ‚Jsem hrdý na to, že se mi podařilo přivést k pádu všechny snahy, vynaložené ze strany Ruska během posledních čtyř nebo pěti let k umístění jeho půjček na americkém trhu’.“[199] – A tak zatímco Attali oznamuje, že už r. 1870 byly uzavřeny „dohody“ mezi firmou Kuhn, Loeb & Co. a Rothschildem v Londýně,[200] nezamlčuje ani sám Guy de Rothschild, že „firma Rothschild v New Yorku, New Court Securities [dnes Rothschild Incorporated] v asociaci s Kuhnem Loebem [sic!] tvořila jednu z největších investičních bank New Yorku“ resp. dosud tvoří.[201] – Attali dokonce o bance „N. M. Rothschild v Londýně“ pravdomluvně hlásí, že jejím „newyorským zpravodajcem je odjakživa Kuhn, Loeb & Co“.[202]

Nyní si tedy můžeme doplnit zjištění, jakým způsobem kontrolovali Rothschildové na sklonku 19. století prakticky veškeré železnice USA. Attali, který se nenápadně snaží co možná zamlčovat drtivou finanční převahu Rothschildů, uvádí na mnoha místech jen náznaky. Tak např. pouze říká, že v USA usazení židovští bankéři představovali po americké občanské válce „jakýsi převaděč evropského kapitálu, kterým byla financována výstavba kontinentu“,[203] ale podle všeho tím míní především kapitál *rothschildovský.* Znovu pak připomíná, že „Evropa měla svůj významný akciový podíl v amerických podnicích, na prvním místě to byli Angličané, kteří drželi polovinu amerických železničních akcií“.[204] – Tohle už je řečeno opravdu dostatečně zřetelně, protože v Anglii r. 1857 (o níž je zde řeč) neexistoval kromě Rothschildů široko daleko nikdo jiný, kdo by mohl investovat třeba jen přibližně tak obrovský kapitál, jaký pohltila výstavba amerických železnic. Rothschildové v té době už měli více peněz, než všichni jejich ostatní „konkurenti“ (kteří si takové označení ani nezasluhují) dohromady. Později, k roku 1893, Attali říká: „Přestože už nadále byla Amerika ústřední zemí průmyslu, nikdo neupíral Londýnu vládu nad řízením přílivu internacionálních peněz, které přes něj plynuly do Ameriky z celé

[197] Mullins v: *CODE* č. 2/1993, 34.
[198] Mullins v: *CODE* č. 9/1992, 45.
[199] M. Searle Bates, *Náboženská svoboda. Studie*. New York 1947, 719.
[200] Attali, cit. místo 55.
[201] Rothschild, cit. místo 312.
[202] Attali, cit. místo 299.
[203] Tamtéž 54.
[204] Tamtéž, 47.

Evropy.“[205] – Nuže, v roce 1893 (stejně jako před ním i po něm) byla v Londýně pouze jediná instituce, která opravdu mohla peníze „z *celé* Evropy“ ovládat a směrovat je do USA, a tou byla v celé Evropě zastoupená a všude dominující dynastie Rothschildů jako quasimajitelka celosvětově bezkonkurenční Anglické banky! Ale vraťme se zase k americkým železnicím. K roku 1857 patřila Rothschildům resp. jejich neoficiálním reprezentantům zhruba polovina všech železničních akcií. Roku 1867 byla v New Yorku založena banka Kuhn, Loeb & Co. a teprve r. 1895 J. P. Morgan. Ale bez ohledu na to jsou obě banky od samého začátku viditelně „specializované na kredity železnicím a ocelárnám“, protože „okamžik byl zvolen správně. Občanská válka skončila, vyrůstají nové ocelárny a telegraf spojuje celý kontinent. A rozestavěné železnice otvírají bankám nové, mohutné zdroje zisků: Union Pacific postupuje na Západ, Central Pacific na Východ a vláda jim dává k dispozici 60 milionů dolarů na výkup potřebných pozemků. Pro organizaci investičních syndikátů, jež mají financovat zbývající náklady, je zapotřebí pomoci bank, kterým kynou velké zisky, budou-li jako příští obstaravatelé peněz napojeny na tyto syndikáty a zajistí si tím příslušné provize.“[206] – Tyto provize přirozeně skončí v kapsách samotných investorů, protože právě oni tvoří rothschildovský „syndikát“ a svých vlastních loutek užívají jako nastrčených „železničních bankéřů“! A přesně to samé se pak také stalo, neboť sám Attali nám sděluje, že „londýnská City stejně jako svého času v zahraničí Rothschildové [!] na sebe berou pořád větší rizika, když půjčují peníze švédským ocelárnám, americkým železnicím [!], jihoafrickým a jihoamerickým těžařským společnostem atd.“![207] – Americké obchody se neodvíjejí jen přes banku Kuhn, Loeb & Co., nýbrž také přes J. P. Morgana, čímž je americké burzovní publikum ještě současně voděno za nos velmi dobře zinscenovanou dvojí, ba dokonce trojí „konkurencí“ tajných Rothschildových vazalů. John Pierpont Morgan, píše dále Attali, „financuje železnice, organizuje General Electric a US Steel. Velmi pravděpodobně má v té době větší vliv než osobně prezident USA. Roku 1901 se dostal do ostrého konkurenčního sporu s jiným velkým mužem Wall Streetu, Jacobem Schiffem, o kontrolu nad železnicí Northern Pacific Railways. Každý z nich chtěl skoupit podíly velkoakcionářů. Během pěti dnů jejich cena vyskočila ze 110 na 1 000 dolarů a burza doslova šílela. Když se nakonec Rockefeller rozhodl pro Morganův klan, ten se také prosadil a rozmnožil ještě více svůj už tak obrovský majetek.“[208]

Podívejme se nyní na *Warburgy*. Jejich původní hamburský bankovní dům vedl *Max Warburg*, „jehož oba bratři Felix a Paul odešli do New Yorku. Felix se stal zetěm Jacoba Schiffa a Paul zetěm Salomona Loeba (stejně jako Schiff sám!)“.[209] – „Paul se tím stal strýcem svého bratra a o rok později se rovněž usadil trvale v New Yorku, kde svého času vystupoval jako partner bankovního domu Kuhn, Loeb & Co.“[210] – Současně ale až do r. 1907 zůstal podílníkem hamburského kmenového

[205] Tamtéž, 69 ad.
[206] Tamtéž, 54.
[207] Tamtéž, 80 ad.
[208] Tamtéž, 81.
[209] Skousen, cit. místo 41.
[210] Attali, cit. místo 68.

domu Warburgů, řízeném jeho bratrem Maxem.[211] Že i potom hrály rodinné vztahy velkou roli, rozumí se samo sebou, a výstavbě rothschildovského železničního monopolu v USA přišly velice vhod. „Kuhn, Loeb & Co... intenzivně importoval evropský kapitál k financování amerického průmyslu. Roku 1906 si firma vzala velkou půjčku ve Francii ve výši 48 milionů dolarů k financování dráhy Pennsylvania Railroad a roku 1909 prostředkovala další půjčku v hodnotě 5 milionů dolarů od jisté francouzské skupiny pro Southern Pacific Railways. Schiff k tomu využíval svých spojení s Rothschildem a Warburgem.“[212] – Toto spojení znovu ožilo v padesátých letech, když si koncem r. 1956 banky *S. G. Warburg & Co.* a *Kuhn, Loeb & Co.* „navzájem vyměnily 10 procent svých akcií, což ostatně odhalilo kapitálovou slabost banky Kuhn & Loeb v poměru k její praktické moci“.[213] – Ve skutečnosti ovšem nechávali Rothschildové svou už dávno ne tajnou (a tím pro ně také méně cennou) frontovou organizaci postupně „mizet“ ve prospěch Rockefellerova impéria podobně jako své další (ovšem už ne tak významné) satrapy *Lehman Brothers.* „Kuhn, Loeb & Co. se nyní [1977] definitivně zhroutil a nakonec se našel i kupec za 18 milionů dolarů. Podobně dopadla firma Lehman Brothers, jejíž kapitál byl 60 milionů dolarů – opravdu směšná částka vzhledem k firemnímu obratu. Konec jedné epochy.“[214]

Celá Attaliho kniha je prostoupena odkazy na vřelé kontakty mezi (naprosto rozdílně velkými!) bankovními domy Warburgů a Rothschildů. Už roku 1817 byl M. M. Warburg v hamburské korespondenční bance určen pro nákupy zlata londýnských Rothschildů. Koncem šedesátých let udržoval starý Siegmund Warburg, pradědeček Siegmunda G. Warburga, „vynikající vztahy s Lionelem Rothschildem v Londýně“. Rothschildům se to vyplácelo, protože „rodina [Warburgů] nyní disponuje neobyčejnou sítí vztahů díky systému promyšlených sňatků v celé Evropě: Schiffové ve Vídni,[215] dále Rosenbergové v Kyjevě, Günzburgové v Petrohradu, Aschkinasiové v Oděse, Oppenheimové a dále Bischoffsheimové & Goldschmidtové v Německu – ti všichni jsou navzájem sešvagřeni a obchodně provázáni“.[216] Roku 1871 se „Siegmung od Rothschilda podílel na organizaci vyrovnávání válečných škod Prusku, vymáhaných na Francii. O padesát let později dělali to samé, jenže v opačném směru, k zaplacení dlužných německých reparací Francii.“ – Max Warburg se roku 1891 vyučil bankovním obchodům u firmy *N. M. Rothschild and Sons* v Londýně. Koncem století patřil vedle Rothschildů samotných a jejich vazalů Kuhna & Loeba k tzv. „partnerům“. Roku 1925 zakládá spolu s londýnskými Rothschildy a dalšími třemi – na nich nezávislými! – společníky (mezi nimi také svým bratrem Paulem!) v Londýně novou investiční banku. Také jeho syn Eric nejprve pracoval u firmy Kuhn, Loeb & Co. a pak u N. M. Rothschilda jako volontér. Byla to, jak soudí Attali, dokonce naprostá samozřejmost, protože „jako to dělali všichni mladí warburgovští bankéři už dobrých sto let [!], šel [Siegmund G. Warburg] roku

[211] Tamtéž, 85.
[212] Tamtéž, 85 ad.
[213] Tamtéž, 315.
[214] Tamtéž, 439.
[215] Jde o *Paula* Schiffa, nezaměňovat s *Jacobem* Schiffem!
[216] Attali, cit. místo 40, 52, 57 ad.

1924 nejdříve do Londýna k bance N. M. Rothschild, s níž si jeho rodina pravidelně vyměňovala volontéry"! Když si pak Siegmund později jako „německý" emigrant otevřel v londýnské City svou vlastní banku, „byli mu Rothschildové i další nápomocni".[217] – O společné cestě Siegmunda Warburga a Edmonda de Rothschilda do Japonska začátkem šedesátých let bude ještě řeč. Spolu se šéfem anglických Rothschildů se Siegmund nechával vidět na veřejnosti ještě r. 1978 a 1980.[218] Také Rothschildovi frontoví bojovníci „David Rockefeller v Chase Bank, Robert Lehman z banky Lehman Brothers... jsou [Siegmundovi]... důvěrní přátelé".[219]

Věnujme se nyní bankovnímu domu *Lazard Frères* resp. *Lazard Brothers* – už jen proto, že se Guy de Rothschild ve své knize tváří, jako by s nimi nikdy neměl nic co do činění. „Bankovní domy Lazard v Paříži a New Yorku si vždy uměly k sobě připoutat vynalézavé talenty v oboru finančnictví. Prosperovaly, aniž by přitom rostly jinde, než jen v ziskovém sektoru. Tento jejich úspěch jsem trvale obdivoval, aniž by se mi kdy podařilo je v tom napodobit."[220] – Ve skutečnosti jsou ovšem i Lazardové, jak prokázal Gary Allen, „přímo propojeni s Rothschildy"[221] a Jacques Bordiot mluví dokonce o „konsorciu Morgan-Rothschild-Lazard", které financovalo „ruskou" revoluci 1917.[222] Roku 1974 vytvořil *Siegmund G. Warburg* „s pařížským Lazardem a bankou Kuhn, Loeb & Co. konsorcium tří, jež Indonésii a pak i Gabunu, Nigérii a Kostarice napomáhalo"[223] – zapadnout ještě hlouběji do rothschildovských dluhů...

Existují lidé, jako např. *Jürgen Thorwald*, kteří si v teorii vytvořili velice naivní obraz o případném světovém izraelitském bankovním panství, a proto nemohou v praxi nic takového objevit. Těm se pak samozřejmě nabízí v podobě USA „celkový obraz úchvatné převahy anglosaského světa obchodních bank. V roce 1976 zde bylo přibližně 13 500 obchodních bank se zákaznickými vklady v celkové výši přes 600 miliard dolarů a s vklady trustových fondů (dědické, nadační a zaopatřovací vklady) ve výši přes 400 miliard, a dále s vklady penzijních fondů průmyslu, úřadů a odborů za více než 350 miliard. Kolem poloviny tohoto vkladového kapitálu bylo koncentrováno v padesáti velkobankách, jejichž vrchol představuje následující výčet: Bank of America v San Franciscu s vklady kolem 56 miliard dolarů, ročním ziskem 302 miliony a se 65 tisíci zaměstnanců; First National City Bank neboli Citicorp v New Yorku se 44 miliardami vkladů, 349 miliony zisku a 46 tisíci zaměstnanců; Chase Manhattan Bank s 33 miliardami vkladů, 173 miliony zisku a 30 tisíci zaměstnanců; Manufacturers Hanover Trust Corporation v New Yorku se 23 miliardami vkladů, 142 miliony zisku a 17 tisíci zaměstnanců; J. P. Morgan & Co. s 19 miliardami vkladů; Chemical New York Corporation s přibližně 19 miliardami depozit a konečně Continental Illinois Corporation v Chicagu s 15 miliardami vkladového jmění. S jedinou výjimkou prvně jmenované Bank of America, která za

[217] Tamtéž, 58, 65, 70, 143 ad., 148, 259.
[218] Srv. tamtéž, 449, 451.
[219] Tamtéž, 361.
[220] Rothschild, cit. místo 253.
[221] Allen, cit. místo 119.
[222] Jacques Bordiot, *Le Gouvernement invisible [présenté par Henry Coston]*, Chiré-en-Montreuil o.J. (dále jen: Bordiot), 95.
[223] Attali, cit. místo 430.

svůj vznik r. 1900 děkuje italskému přistěhovalci A. P. Gianninimu, jenž chtěl založením banky chránit své krajany před vykořisťováním, mají všechny ostatní banky hluboké a pevné anglosaské kořeny především skotsko-irského původu... Ještě roku 1967 bylo mezi 622 prezidenty a viceprezidenty těchto 50 největších bankovních firem pouhých 8 Židů, tj. jen 1,3 %. Ze 3 438 zaměstnanců tzv. středního managementu se nacházeli pouze 2 židovského původu, tj. dokonce jen 0,06 %. Devět největších obchodních bank se sídlem v New Yorku má celkem 173 prezidentů a viceprezidentů, mezi nimiž je jediný prezident židovského původu, a z 927 manažerů a zaměstnanců na střední úrovni pochází jen 9 ze židovského prostředí. Vrcholový management pojišťovacích gigantů, počínaje největší společností Prudential s jistinami v hodnotě 34 miliard až po nejmenší z těch největších, Southland Life s 594 miliony, nacházíme v téže době zcela stejný obraz.“[224]

Jestliže se má přijít na stopu hebrejské a tedy především rothschildovské finanční moci, sotva se dá začít ještě hloupěji, než nám to předvádí Thorwald.[225] O tom, že mnozí Židé se snaží utajovat svou etnickou příslušnost před góji, nechce tento pán – jak se zdá – nic vědět, stejně jako o příslovečné manipulovatelnosti statistiky, která se právě v tomto případě velmi blíží nábožensko-etnické *dvojznačnosti* pojmů „žid“ a „Žid“! Každopádně se však z Thorwaldovy statistiky, jinak naprosto bezcenné, může konstatovat: Z citované horní skupiny velkobank totiž nejen Rockefellerům svěřená č. 2 a 3 (Citicorp,[226] Chase Manhattan)[227], č. 4 (Manufacturers Hanover)[228] a č. 5 (Morgan & Co.), nýbrž také údajně původem ryze italská (č. 1) Bank of America, „jejímiž velkoakcionáři jsou Rothschildové z Chicaga, Paříže, Londýna a ze Švýcarska“[229] – *stojí pod striktní a trvalou rothschildovskou kontrolou*! Dnešní Citicorp se podle Mullinse z původní Rothschildovy „National City Bank of Cleveland“[230] změnila na „Loebs National City Bank“[231] ještě dříve, než byla svěřena věrným rukám Rockefellerů[232] a jimi později přejmenována na „First

---

[224] Thorwald, cit. místo 307.

[225] Když sionisticky řízený tisk čas od času zveřejňuje podobné statistiky, jako je následující, není to už přirozeně v takovém případě hloupost, ale záměrná metoda. Cituji: „Ke 101 špičkovým miliardářům patří dnes pouze tři Evropané. Jak uvedl americký hospodářský časopis Fortune, jsou jimi bratři Gad a Hans Rausingové z Velké Británie, kteří si na potravinářských obalech vydělali 8,5 miliardy dolarů. Na seznamu jsou na 8. místě hned před královnou Alžbětou, jejíž majetek je odhadován na 7,8 miliardy dolarů. Počet miliardářů podle časopisu Fortune v posledních šesti letech vzrostl z 98 na 233. Proto se časopis rozhodl omezit svou každoročně zveřejňovanou listinu nejbohatších obyvatel planety na 101 osobu. Nejbohatším mužem světa zůstává se 37 miliardami dolarů sultán z Bruneje.“ – Toto jemné předivo statistické *lži* časopisu Fortune, rozšiřované po světě redakcí agentury dpa a mj. publikované v *DT* (12. 6. 1993), zcela cíleně vynechává skutečnost, že lidé jako Rothschildové, Rockefellerové, Oppenheimerové atd. se *naprosto vymykají* majetkovým měřítkům této statistiky, vyjadřované v pouhých desítkách miliard dolarů. Za druhé neříkají vůbec nic o tom, co tito lidé vlastní kolektivně, jako *rodiny*!

[226] Samuel Edward Konkin v: *CODE* č. 2/1991, 41.

[227] Srv. Allen, 136 ad.: „Rockefellerova Chase Bank se později spojila s Warburgovou Manhattan Bank, z níž vytvořila pozdější Chase Manhattan Bank.“

[228] Mullins v: *CODE* č. 9/1992, 44.

[229] Sherman Skolnick v: *CODE* č. 10/1991, 23.

[230] Mullins v: *CODE* č. 9/1992, 45.

[231] Mullins/Bohlinger, cit. místo 41.

[232] Skousen, cit. místo 18; Thorwald, cit. místo 238.

National City Bank“ a konečně pak na „Citicorp“. V novější době přecházejí Rothschildové k fúzím svých velkobank ve Spojených státech. V srpnu 1991 bylo ohlášeno: „Holding tradičních newyorských velkobank Chemical a Manufacturers Hanover se spojí v jediný superinstitut s bilanční sumou 135 miliard dolarů. Tím se Chemical jako dosud šestá největší americká obchodní banka dostane zdvojením své bilance na druhé místo s velkým odstupem za vedoucí Citicorp (217 miliard).“[233] – Již o pouhé čtyři měsíce později byla rothschildovská operace uskutečněna: „Podílníci bankovního holdingu Manufacturers Hanover Corp nyní zpečetili fúzi s Chemical Bank Corp a stali se třetí největší bankou USA... Od r. 1992 bude nová instituce operovat pod korouhví New Yorker Bankholding Citicorp.“[234]

Kolik dalších amerických velkobank vedle oněch šesti vedoucích institutů ještě podléhá Rothschildům, je sotva zjistitelné již jen proto, že se dynastie nejméně po dvě generace přidržuje receptu, který podle vlastních slov Guy de Rothschilda spočívá v zakládání nebo získávání společností, „jejichž [tichými] hlavními velkoakcionáři jsme byli my. Tak to chtěl i můj otec jako přívrženec dosti neobyčejné filosofie, podle níž Rothschildové, zvláště když byli hlavními akcionáři, se neměli asociovat se společností, jejíž akcie byly široce rozptýleny ve veřejnosti. Říkal, že kdyby to s takovou společností šlo špatně, cítili by se Rothschildové finančně odpovědni a byli by nuceni se angažovat, aby zachránili svou pověst... Podle svého přesvědčení si také můj otec udržoval odstup od společností, v nichž byl rodinný podíl významný. Do jejich obchodního vedení jmenoval osobnosti vysokého řádu a jednou za rok si vyslechl, co tito pánové shledávají za důležité, aby mu sdělili. Z takové nezávislosti si všichni udělali pravidlo, které jim bylo uloženo velmi liberálně, natož aby jim snad bylo vnucováno. Všichni sledovali svou vlastní obchodní politiku a v ‚poslušnosti’ šli tak daleko, že klidně navazovali bankovní spojení i s jinými domy, jako je Rue Lafitte!“ [Tj. pařížská rothschildovská banka.][235] Vykřičník na konci věty má vyjadřovat rozhořčení, které však nelze brát nijak vážně – je stejně tak předstírané, jako celé přednesené zdůvodnění „tichých“ zvyků rothschildovského velkoakcionářství. Hlavním důvodem pro rothschildovské zůstávání v pozadí byla a je výhradně (pochopitelná) snaha o skrytí skutečných snah po uchvácení světové finanční a průmyslové moci. Totéž platí rovněž a především o jejich „tichém“ uvázání se do držení americké dolarové měny!

V roce 1863, uprostřed americké občanské války, vystupovali ještě Rothschildové pod vlastním jménem, jak ukazuje odhalující dopis, otištěný Mullinsem/ Bohlingerem. Dokument uvádím v doslovném znění:

Rothschild Brothers Bankers London, 25. června 1863

Pánům Iklesheimerovi, Mortonovi a Vandergouldovi,
č. 3 Wall Street, New York, USA

[233] Peter Bauer (dpa/vwd) v: *DT*, 20. 7. 1991.
[234] Lindsay Griffith (Reuter) v: *DT*, 5. 11. 1991.
[235] Rothschild, cit. místo 239 ad.

Velevážení pánové!

Pan John Sherman nám píše z jednoho města v Ohiu, USA, ohledně prospěchu, který by se nechal docílit už brzy přijatým zákonným rozhodnutím vašeho Kongresu (kopie v příloze) o národním bankovním systému. Toto rozhodnutí je samozřejmě postaveno na plánu, který zde byl minulého léta formulován Britským bankovním sdružením a doporučen jím našim americkým přátelům, a jenž by se, přijat jako zákon, mohl ukázat jako velice prospěšný celosvětovému bankovnímu společenství.

Pan Sherman nás ujišťuje, že se ještě nikdy nenabízela kapitalistům taková možnost k nashromáždění peněz, jako právě tímto zákonem, a že starý návrh o bankách jednotlivých států Unie by byl nepopulární a že toto nové schéma by mohlo být přijato vlídněji nezávisle na tom, že dává národní bance téměř naprostou kontrolu nad národními financemi.

Ti nemnozí, kteří tomuto systému rozumějí, jsou buďto interesováni na svých ziscích nebo jsou na jeho výhodách tak nezávislí, že ze strany této třídy žádný odpor nepřijde. Největší část lidí bez pochopení věci přijme břemeno bez reptání a snad i vůbec bez podezření, že se systém příčí jejich zájmům.

Prosíme, informujte nás zevrubně o této záležitosti a rovněž o tom, zda nám můžete být nápomocni v případě, že bychom se rozhodli ke zřízení Národní banky v New Yorku. Pokuste se poznat blíže pana Shermana (zdá se, že to on přednesl návrh zákona); budeme Vám vděčni, jestliže o tom něco zjistíte. Pokud nám Vámi dodané informace poslouží, vyplatíme Vám přirozeně odpovídající kompenzaci. V očekávání Vaší odpovědi zůstáváme

k Vašim službám oddaní

Rothschild Brothers[236]

Mělo však trvat ještě přesně padesát let, než se výše načrtnutý plán stal skutečností, a tehdejší rothschildovská generace se jeho uskutečnění nedožila. Když však konečně věci dozrály, už příští generace Rothschildů se obklopila celým štábem bankéřských vazalů, za nimiž jejich řídící ruka nebyla prakticky rozpoznatelná. „Proslulá schůzka na Jekyll Islandu (Georgia) v roce 1910," říká také Mullins, „kde se Federální rezervní systém naplánoval, byla přece organizována baronem Alfredem de Rothschildem z Londýna, který se jí sám vůbec nezúčastnil. Byli to jeho lokajové, kteří se tam sešli a uvalili na americký lid Federal Reserve Act (zákonem o Americké ústřední bance)."[237] – Nastrčenou postavou v popředí byl zeť Jacoba Schiffa, *Paul Warburg*. „Byl to Schiffův bankovní partner Paul Warburg, jenž při jednom z tajných zasedání v listopadu 1891 na Jekyll Island původně navrhl zákon o Americké ústřední bance,"[238] který ovšem musel být do r. 1913 ještě mnohokrát „přepracován", dříve než se ho pomocí výše vylíčených politických manévrů podařilo konečně protlačit kongresem USA. „Vedoucí postavou při založení Federální rezervní banky Spojených států byl z Hamburku pocházející Paul Warburg, jehož konstatování můžeme bez dalšího přijmout: ‚Na rozdíl od běžně přijímané předsta-

[236] Mullins/Bohlinger, cit. místo 196 ad.
[237] Mullins v: *CODE* č. 2/1993, 34.
[238] Mullins v: *CODE* č. 9/1992, 45.

vy nejsou obvykle evropské ústřední banky vlastnictvím vlády. Anglická ústřední banka Bank of England je provozována jako soukromá výdělečná společnost... Její vedení je plně v rukou obchodníků a neumožňuje vládě žádnou kontrolu.... V otázkách národní politiky se vláda musí spoléhat na dobrou vůli a loajální spolupráci tohoto ústředního finančního orgánu'.“[239]

Abychom měli představu, jakým způsobem do té doby dům Rothschildů ze svého londýnského ústředí pomocí tehdy vytvořené ústřední banky USA a jí emitovaných dolarů ovládal oficiální americkou vládu, musíme si připomenout Quigleyem výše citovaných sedmnáct (na Rothschildech závislých) „soukromých firem ‚obchodních bank', usídlených v srdci britského finančního života“, které aspoň podle jména kontrolují Anglickou banku, řízenou však výhradně Rothschildy! „Ve skutečnosti existuje pět bank, jimž patří 53 procent akcií Americké ústřední banky, která je prvořadým finančním centrem Spojených států. Ostatních jedenáct regionálních poboček ‚Ústřední banky' je jenom pouhým přívěskem Federal Reserve Bank of New York. Těchto pět zmíněných bank, které v ‚Ústřední bance' dominují, je opět majetkem tří obchodních bank, které patří mezi sedmnáct bank,[240] sloučených v Anglické bance. – Co zde tedy vidíme, je pouhá skutečnost, že americké finanční centrum je přes Federal Reserve Bank of New York ovládáno britskými zájmy! Těchto pět bank jsou jmenovitě Chase Manhattan, Manufacturers Hanover a ostatní Rothschildovy banky v New Yorku.“[241] – Což jinými slovy znamená, že tyto tři jedině významné (protože přímo Rothschildy vlastněné banky z oněch 17 obchodních bank, „podílejících se“ na Anglické bance), svou akciovou většinou vlastní a ovládají pět velkobank USA, které pak dále vystupují jako provozovatelé americké ústřední banky, *Federal Reserve Board.* Díky tomuto rafinovanému dvojnásobnému krytí zůstávají Rothschildové a jejich Anglická banka tak dokonale v pozadí,[242] že Mullins sarkasticky poznamenává: „Mnozí lidé si o Davidu Rockefellerovi a jeho obchodním příteli Henry Kissingerovi naivně myslí, že patří k velmi významným lidem nynějšího světového řádu, ale pro mne jsou to jen lepší kurýři, kteří cestují po světě a přijímají a předávají rozkazy. Skutečnými tvůrci politiky jsou Rothschildové a jejich spojenci ze světa evropské šlechty.“[243] – Proč Mullins ještě k Rothschildům připojuje jejich údajné „aristokratické“ spojence, je jen těžko vysvětlitelné. Osobně se domnívám, že se snad chtěl takto vyhnout ocejchování za „antisemitu“, kdyby všechno „sváděl“ jen na Rothschildy... Čistě formálně je jistě možno se odvolat na to, že jediná velká naftařská firma, která zdánlivě není kontrolována Rothschildy, British Petrol (BP), je *údajně* zcela ve vlastnic-

[239] Schweiger, cit. místo 16 ad.

[240] Srv. k tomu Attali, cit. místo 95: V roce 1914 „byl v Londýně založen Accepting Houses Committee [Výbor akceptačních bank], který v sobě sdružil nejlepší [!] a v britských rukou se nacházející [??] mezinárodně činné obchodní banky. Těmito bankami akceptované peníze a papíry jsou rediskontibilní u Bank of England a patří k jejím rezervám.“

[241] Mullins v: *CODE* č. 9/1992, 44.

[242] Typický pro to je zde také jemný odváděcí manévr Guy de Rothschilda: „Nesmí se zapomínat, že londýnská City zůstala nejaktivnějším finančním centrem světa, než ji v období mezi válkami předstihl New York.“

[243] Mullins v: *CODE* č. 9/1992, 45.

tví britského královského domu,[244] nebo že holandský princ Bernhard je prý silně účasten na rothschildovském Royal Dutch.[245] Ale dělat z nich jen kvůli tomu „evropské spojence“ *Rothschildů* je stejně absurdní, jako mluvit o paktu mravence se slonem. Naproti tomu ovšem zůstává jako zcela správné už výše citované Mullinsovo konstatování: „Federální banka USA je ovládána z Londýna prostřednictvím Anglické banky.“ – A my už také víme, proč je tomu právě tak!

d) Německo, Belgie, Rusko

Prusko jako zárodek pozdější Německé říše se, jak také víme, dostalo poprvé do finanční závislosti na domu Rothschildů již r. 1818. Syn nesmírně bohatého kurfiřta Wilhelma von Hessen, jehož peníze posloužily starému Meyeru Amschelovi jako nezbytný „startovní kapitál“ pro jeho ctižádostivé podniky, se musel později sám u jeho syna *Amschela Rothschilda* zadlužit. „Také ostatní německá knížata měl Amschel v hrsti. Stal se pokladníkem německého Bundu a jistým způsobem také prvním ministrem financí pruského císařství, které z Bundu vzešlo. Jako obr mezi německými bankéři měl své prsty v každé větší investici východně od Rýna a severně od Dunaje. Stovky továren, železnic a jiných komunikačních systémů začaly kalkulacemi v knihách jeho kanceláře ve frankfurtské Fahrgasse.“[246]

Již úplně na začátku své kariéry se pozdější tvůrce německého císařství, *Otto von Bismarck*, jako pruský delegát na sjezdu Bundu ve Frankfurtu od 10. května 1851 seznámil s *Amschelem Rothschildem.* Tehdy už starý Amschel neopomněl několikrát pozvat pruského delegáta k slavnostnímu obědu.[247] Následné Bismarckovo rozladění z rothschildovské podpory pruského rivala, Rakouska [1852], však nemělo dlouhé trvání, protože „se ukázalo, že Rothschildové [sic!] mají mocného přímluvce v pruském prezidentovi pro námořní obchod jménem Bloch,[248] který je až do krajnosti hájil a prosazoval. Pod dojmem Blochových vývodů tedy bylo rozhodnuto nepřerušovat obchodní vztahy Pruska s Rothschildy, přičemž ti se samozřejmě ze všech sil snažili znovu si získat Bismarckovu přízeň.“[249] – Tzv. „pruský námořní obchod“ ostatně nebyl žádným obchodem s rybami nebo něčím podobným..., nýbrž roku 1772 Friedrichem Wilhelmem II. založený obchodní monopol pro import soli, který později dostal funkci – pruské státní banky.[250] Krátce řečeno, „Bismarck, kte-

---

[244] Podle Johna Springfielda (*CODE*, č. 1/1991, 26) je *BP* „zcela ve vlastnictví vlády Jejího Veličenstva“ a je jednou ze „sedmi sesterských společností“, tedy sedmi největších světových naftových firem, z nichž (viz výše) je pět pod rockefellerovskou správou a jedna přímo ve vlastnictví Rothschildů!

[245] Skousen, cit. místo 108.

[246] Morton, cit. místo 90.

[247] Conte Corti, cit. místo 381 ad.

[248] Jde o velice rozšířené židovské jméno. Zde alespoň dva příklady: *Ernst Bloch*, jakýsi posvátný totem židovsky inspirované „frankfurtské školy“; *Georges Bloch,* dlouholetý prezident (ne ředitel, jak se chybně uvádí!) evropského oddělení řádu B’nai B’rith, atd.

[249] Conte Corti, cit. místo 389.

[250] *Herders Konversations-Lexikon,* Bd. VII, cit. místo 1465 (Heslo „Seehandlung“); srv. Nicolai, cit. místo 67.

rý smrt starého Amschela Meyera ve Frankfurtu nad Mohanem tak těžce nesl, zůstával i nadále v nejlepší shodě se všemi tam žijícími členy domu Rothschildů. Když potom Bismarck r. 1859 opustil Frankfurt, aby nastoupil nové poslání v Petrohradu, zavětřili Rothschildové [sic!] znamenité želízko v ohni v tomto muži, o němž jim neomylný instinkt napovídal, že je povolán k ještě větším věcem,.“[251] – Zda se u Rothschildů jednalo pouze o „čich“, nebo zda to nebyli nakonec oni sami, kdo Bismarcka „povolal k něčemu ještě většímu“, bylo by třeba teprve zjistit. Jisté je tolik, že se Rothschildové v průběhu doby „setkávali“ s až příliš mnoha lidmi, právě stojícími na počátku své přímo učebnicové kariéry, než aby se to dalo připisovat výhradně na vrub jejich dobrému „čichu“!

Nicolai označuje pruskou bankovní politiku pod předsedou vlády Bismarckem za „zcela neprůhledné kolísání sem a tam do té doby..., než vydal pruskoněmecký hospodářský život do rukou liberálnímu Delbrückovi, který si nechával radit od Bleichrödera, ‚mladého muže’ Rothschildů“.[252] – Rovněž i podle Conte Cortiho použil Bismarck k finanční přípravě války proti Rakousku „pomoci bankéře Gersona von Bleichrödera..., který ve spojení s Rothschildy už dlouho plánoval založení velkého pruského kreditního institutu a jeho provázání s bankovním koncernem, který tvořila tzv. Rothschildova skupina“.[253] – Nikdy to sice nebylo nahlas řečeno, ale sami Bleichröderové měli izraelitský původ, což bylo Rothschildům mimořádně příjemné.[254] (*Bleicherode* je městečko v Sasku. Otcovo rodné jméno *Samuel* by ještě nemuselo nic vypovídat, ale žádný křesťan by svému synovi prostě nemohl dát jméno Gerson, tj. hebrejsky „vyhnanství, exil“...) K bankovnímu domu Warburg, tehdy už dávno přičleněnému k Rothschildům, přesněji k jeho hlavě *Sáře Warburgové* (mimochodem prababičce Siegmunda G. Warburga), udržoval Bismarck stejně dobré vztahy. Jacques Attali poznamenává, že Sára s ním byla v pravidelném písemném styku a „každoročně mu k židovskému svátku pešah posílala pečivo“![255]

Spolu s americkým historikem *Davidem Hogganem* můžeme říci: „Díky Bismarckovi vězelo tehdejší Německo v kapse Rothschildů stejně tak pevně jako Anglie, Francie a Itálie. Jako odpověď na rothschildovskou moc by se snad kutálely hlavy v Rusku, ale zcela jistě ne v Německu do té doby, pokud tam měl politickou moc Bismarck, spolehlivý spojenec Rothschildů.“[256] – Do Bismarckových nejlepších časů také ještě spadá založení (de facto) německé ústřední banky v podobě berlínské „Deutsche Reichsbank“ r. 1875. Kdo byli tehdy jejími soukromými podílníky, nebylo veřejnosti oznámeno, nýbrž pouze zaneseno do „kmenových knih

---

[251] Conte Corti, cit. místo 398.
[252] Nicolai, cit. místo 30.
[253] Conte Corti, cit. místo 430.
[254] Jako Žida identifikuje Bleichrödera pouze Attali (cit. místo 37) a dodává: „... jeho syn a nástupce povýšil až na nejvlivnějšího Bismarckova poradce a politického prostředníka.“ Pomocí nastrčeného Bleichrödera kontrolovali ostatně Rothschildové také pruské železnice. Srv. *Herders Konversations-Lexikon,* Bd. I, cit. místo 1628, heslo „Bleichröder“): „Kolem r. 1850 umožnil Bleichröder stavbu pruských železnic postoupením půjčky a r. 1865 bylo na jeho návrh vyřešeno financování dráhy Kolín n/R.-Mindener namísto půjčky státní účastí,“ která pak stejně přešla do bleichröderovsko/rothschildovského vlastnictví!
[255] Attali, cit. místo 52.
[256] Hoggan, cit. místo 178.

Říšské banky“. – Můžeme však plným právem předpokládat, že si v ní skupina Bleichröder/Rothschild zajistila lví podíl díky své správě pruských státních dluhů a kontaktům na lidi v klíčových státních postaveních až po samého knížete Bismarcka. Údajný „dozor“ nad bankou mělo vykonávat *bankovní kuratorium*, sestávající „z říšského kancléře nebo jeho zástupce, a tří členů, jmenovaných spolkovou radou“. Stejně tak údajné „vedení“ banky tvořil znovu *říšský kancléř* a „jemu podřízené *direktorium* Říšské banky (prezident, viceprezident a sedm doživotně jmenovaných členů)“. Dokud se tedy kníže Otto von Bismarck nazýval *říšským kancléřem*, měl Rothschild se svými společníky doslova volnou ruku! K tomu pak ještě přistupuje okolnost, že také „práva podílových vlastníků“ musela být bezprostředně potvrzována, totiž „prostřednictvím (ročního) *generálního shromáždění*, které jím zvolenému *ústřednímu výboru* (tj. vybranému orgánu 15 členů a 15 zástupců) teprve dávalo pověření zvolit *tři* představitele, pověřené trvalou kontrolou obchodního vedení banky“.[257] – I přes dosti složitý systém je zcela viditelné, že ve skutečnosti spočívalo *reálné* vedení pruské ústřední banky v rukou oněch tří rothschildovských zástupců! A že tyto osoby skutečně rothschildovskými zástupci byly, o tom nelze pochybovat tím spíše, že notorický rothschildovský agent Paul Warburg vydal r. 1909 v USA drobnou knížku s názvem „Plán ústřední banky“, v níž navrhuje „vytvoření americké ústřední banky podle vzoru toho, co už bylo uskutečněno v Německé říši od r. 1875 – tedy ústřední banky, která by obchodním bankám sloužila jako vzájemná garance a současně by stejným dílem posloužila vládě jako velkým soukromým bankám [!!], a k níž by patřilo asi deset regionálních spolkových bank, pověřených emitováním – výhradně zlatem krytých – peněz“.[258] A tento famózní plán byl pak roku 1913 skutečně realizován, jak už víme, dokonce i bez „účasti vlády“!

Roku 1901 „vymřelá“ německá větev Rothschildů mohla být celkem bez problémů nahrazena rakouskými, anglickými nebo francouzskými členy dynastie, a původní bankovní dům ve Frankfurtu mohl být veden i nadále. Skutečně také německý císař projevil svůj vřelý zájem na dalším trvání rothschildovské reprezentace v Německu. Že tehdy nebyl vyslyšen, nemá svůj důvod ani tak v Bismarckově propuštění a jeho následné smrti, jako spíše v už dlouho připravovaném svržení jednoho z posledních evropských monarchů. Přinejmenším to takto vidí David Hoggan: „Když se pak později r. 1908 při výletní plavbě svou jachtou v Palermu setkal císař s jedním předním členem rodiny Rothschildů, marně se snažil o to, aby Rothschildové poté, co zanikl jejich rodný bankovní dům ve Frankfurtu, otevřeli v Berlíně novou banku, která by tvořila protiváhu kvetoucím rothschildovským sesterským společnostem v Londýně, Paříži a Vídni. Rothschildové tehdy sice zůstali vůči císaři vlídní, ale vytáčeli se vyřčené žádosti, protože anglické imperiální obklíčení Německa už bylo v plném proudu, a Německu samotnému byla v jejich plánech přisouzena role budoucí internacionální revoluční oběti stejně tak, jako už od r. 1879 trvale sužovanému a oslabovanému ruskému kolosu.“[259] – Neexistuje ovšem žádný

[257] Všechny údaje podle: *Herders Konversations-Lexikon Bd. VII*, cit. místo 411, (heslo „Reichsbank, Deutsche“).
[258] Attali, cit. místo 86.
[259] Hoggan, cit. místo 179.

důvod k domněnce, že by rozhodující vliv Rothschildů na Deutsche Bank po roce 1901 nějak oslábl. Bylo dost nastrčených figur, převážně hebrejských, které uměly rothschildovské zájmy zastupovat v Německu stejně tak dobře jako v USA. Takovou roli místodržících hráli především s rothschildovským agentem Jacobem Schiffem sešvagření *Warburgové*. A že také dlouholetý (od r. 1916!) prezident Říšské banky *Hjalmar Schacht*[260] byl jedním z jejich mužů, to se ukázalo nejpozději 17. března 1933, kdy čerstvě zvolený říšský kancléř *Adolf Hitler* připojil svůj podpis na Schachtovu jmenovací listinu prezidentem Říšské banky (Reichsbank) v přímo dojemné družbě hned vedle podpisu hamburského židovského (!!) velkobankéře *Maxe Warburga*.[261]

Jak nás upozorňuje Carmin, nebyl Warburgův podpis na jmenovací listině v žádném případě pouhou formalitou, nýbrž součástí Rothschildem a jeho společníky pečlivě sledované strategie, totiž Hitlera stejně tak financovat jako i (navíc velmi výnosně) vyzbrojovat, a tudíž měnově i politicky kontrolovat, a tím posloužit vlastním geopolitickým plánům – jmenovitě rozpoutání nové světové války.[262] Financování bylo důkladně zakonspirováno pomocí rothschildovských firem resp. agentů druhého a třetího řádu. Podle Carmina se to v podstatě odehrálo takto: „Koncem r. 1929 měly ‚svatbu' IG-Farben a Standard Oil. Tím Standard dostal polovinu práv na proces hydrogenace uhlí ve všech zemích světa s výjimkou Německa. IG-Farben za to výměnou obdržela od Standard Oil 546 000 kmenových akcií v ceně 30 milionů dolarů. O dva roky později podepsala IG-Farben dohodu s koncernem Alcoa, podle níž budou obě firmy sdružovat své patenty a technologie k výrobě magnézia. Do Německa přijel Henry Ford a účastnil se na IG-Farben čtyřiceti procenty. Walter Teagle ze Standard Oil, Charles Mitchell z Rockefellerovy banky v New Yorku a Paul Warburg vstoupili mezi jinými do představenstva IG-Chemical Company, takže byli všichni pěkně pohromadě. Firmy IG-Farben a Vereinigten Stahlwerke vyráběly v letech 1937-39, tedy v předvečer války, 95 % všech německých výbušnin. Oba největší výrobci tanků v Hitlerově Německu byly více či méně americké podniky: Opel byl ze 100 % dceřinou společností americké General Motors, kontrolované J. P. Morganem, a kolínský Ford AG byl dceřinou společností firmy Ford Motor Company v Detroitu. Roku 1936 povolili nacisté firmě Opel daňovou svobodu, takže General Motors zde mohl rozšířit svá výrobní zařízení. Roku 1932 bylo zřejmé, že lidé z Harvardské univerzity měli pravdu: Hitler je pravým mužem doby! Průmyslové a finanční vedení Německa, především IG-Farben, dalo nyní Hitlerovi svou naprostou podporu. Roku 1933, krátce po požáru Říšského sněmu, dostal Hitler ještě poslední osobní podporu z Ameriky ve výši 7 milionů dolarů, zprostředkovanou Warburgem, která byla proplacena prostřednictvím Banca Italiana a firmy Rhenania AG v Düsseldorfu, pobočky Royal Dutch. Převod se realizoval patnácti šeky, vystavenými na Goebbelse. Také z mnoha dalších pramenů plynuly

[260] Přesně řečeno byl Schacht v letech 1916-23 prezidentem „Národní banky pro Německo" (Nationalbank für Deutschland), v listopadu inflačního roku 1923 byl krátce měnovým komisařem a konečně od prosince prezidentem „Říšské banky" (Reichsbank)!

[261] Tento dokument, podepsaný ještě sedmi dalšími bankéři a říšským prezidentem Hindenburgem, přetiskli jako faksimile Mullins/Bohlinger, cit. místo 208!

[262] Srv. k tomu Rothkranz, *Die kommende „Diktatur der Humanität"*, Bd. 2.

nezanedbatelné peníze do Hitlerova Německa, a sice přes Warburgy kontrolovanou Mendelsohn Bank v Amsterodamu, později přes banku J. Henry Schrödera a filiálkami ve Frankfurtu, Londýně a New Yorku, na níž se podíleli po nějaké době dobře známí bratři Dullesové. A obchodní záležitosti Třetí říše řídil a spravoval už zmíněný Hjalmar Horace Greeley Schacht.“[263]

Morgan, Warburg, Rockefeller a *Royal Dutch*, tedy nejdůležitější Rothschildovi frontoví bojovníci – všichni stáli přímo nebo nepřímo za Schachtem!

Pro Schachtův status insidera existují přirozeně ještě další důkazy. Např. „vědoucí“ Carroll Quigley vypočítává jedním dechem tak notorické špičkové rothschildovské zaměstnance jako Montague Normana z Anglické banky, Benjamina Stronga z Newyorské ústřední banky USA a Charlese Rista z Francouzské banky spolu s „Hjalmarem Schachtem z německé Říšské banky“,[264] a všechny je označuje za nástroje „internacionálních bankéřů“! Nápadné rovněž je, že r. 1877 v *německém* Šlesviku narozený Hjalmar Schacht užíval ještě dvě další (později přijatá) *anglická* rodná jména, z nichž to druhé vlastně nebylo rodným jménem, nýbrž příjmením. Tedy proto nám jeho obě „rodná jména“ připadají jaksi povědomá: *Horace Greeley* bylo přece jméno (viz výše!) nohsleda židovských rothschildovských agentů *Clintona Roosevelta* a *Karla Marxe*! Nadto podle jinak velice opatrného Hermanna Neuera patřil k vybranému okruhu *německých politiků*, „jejichž lóžová příslušnost je dobře známa. Jistý Hjalmar Horace Greeley Schacht (1877-1970), prezident Říšské banky za Výmarské republiky a později ‚Hitlerův bankéř’.“[265] – Nejde tedy rozhodně jen o nějakou domněnku. Když se ovšem v průběhu r. 1938 Schacht soustavně snažil hájit proti Hitlerovi obchodní zájmy (jak jsem viděli výše) rothschildovsky kontrolovaného „německého“ zbrojního průmyslu, byl propuštěn[266] kvůli „vzpurnosti“ a nahrazen věrným Hitlerovým souputníkem Funkem.

Kdo by se chtěl ještě podrobněji zabývat studiem mimořádně vřelého přátelství a spolupráce H. Schachta s Warburgem i ostatními kontaktními lidmi Rothschildů, stačí mu sáhnout po Warburgově biografii od Attaliho. V celé knize se slovo „zednář“ objevuje jen jednou, a to právě tam, kde je „křesťan a zednář Schacht“ (!!) uváděn jako Warburgův přítel.[267] V letech 1921-1923, jak nás Attali dále informuje,[268] pracoval mladý Siegmund Warburg v hamburském bankovním domu svého strýce Maxe „spolu s Waltherem Rathenauem a po jeho smrti s Gustavem Stresemannem a *Hjalmarem Schachtem* na výkazech a memorandech“. O Maxi War-

---

[263] Carmin, cit. místo 259 ad.

[264] *Tragedy And Hope*, cit. místo 324; cit. podle: Skousen, zde 23.

[265] Neuer, cit. místo 29.

[266] Srv. R. H. Tenbrock/K. Kluxen/H. E. Stier et al., *Zeiten und Menschen. Geschichtliches Unterrichtswerk. Ausgabe B, Band 4,* Paderborn 1966 (dále jen: Tenbrock et al.), cit. místo 131 ad.: „Protože nacionálně-socialistické zbrojení a zajišťování zaměstnanosti nebylo financovatelné pouze z daňových příjmů, dostával průmysl na Schachtův návrh částečně jen *směnky*, splatné nejdříve za pět let. Schacht doufal, že oživením hospodářství vzrostou příjmy z daní, takže zadlužení bude možné vyrovnat... Když měly být r. 1938 první zbrojní směnky splatné, nedal Hitler na to Schachtovi peníze.“ – Schachtovo varování před inflací, které viditelně jen maskovalo jeho starosti o zisky zbrojního průmyslu, pak vedlo začátkem r. 1939 k jeho propuštění!

[267] Attali, cit. místo 129.

[268] Tamtéž, 138.

burgovi se tam pak ještě říká, že „v době inflace pomáhal vytvořit“ (novou výmarskou) Říšskou banku a „velice přispěl k jejímu rozvoji“[269] prostřednictvím svého přítele Schachta!

Zvláště zajímavé je to tam, kde náš židovský informátor stojí před problémem, jak čtenářům vysvětlit Schachtův obrat k nacionálnímu socialismu navzdory jeho trvajícímu přátelství a spolupráci s Maxem Warburgem vedle svých dalších newyorských bratrů a kolegů. V březnu 1930 Schacht odstoupil z úřadu prezidenta Říšské banky. Údajně, podle Attaliho interpretace, „pochyboval [Schacht] o demokracii, která si hrála s ohněm a udržovala nezaměstnanost, aby nemusela zaplatit své dluhy. Proto se postupně cítil přitahován k nacistům, v nichž [najednou!] spatřoval sílu pořádku. V říjnu 1930 odcestoval k newyorským bankéřům, mezi nimiž byl Felix Warburg [připomeňme si: zeť Rothschildova člověka Jacoba Schiffa!], aby jim vysvětlil, jak tvrdí mnozí svědci – i když ne všichni – že se od Hitlera dá očekávat leccos dobrého. Udělal to pro své přesvědčení, že Hitler bude jednat v souladu s jeho vlastními snahami“, lépe řečeno že pomůže rothschildovským příkazcům znovu zachránit krizí ohroženou německou marku. Je pozoruhodné, jak Attali přičítá pozdějšímu „nacistovi“ jen ty nejlepší úmysly, a jak elegantně se z celé záležitosti vyvléká: „Nikdo to tehdy nevěděl [ani Warburg?], nikdo to neví dodnes [ani Attali?], a nikdo už to také nikdy vědět nebude [Ach, jak dobře, když lidem je utajeno...!]. Skutečností zůstává, že Schacht v té době sloužil příšeře [míněn je čtvrtinový Žid Hitler!] v nezbytném rozsahu jako finanční garant. V prosinci 1930 se... poprvé setkal s H. Göringem, který ho pak v lednu 1931 představil Hitlerovi. Již v únoru 1932 vstoupil Schacht oficiálně do NSDAP.“[270] – V prosinci téhož roku Schacht „svolal bankéře a poradil jim, aby Hitlera finančně podporovali. To pak také udělali“. Protože šlo o Rothschildovu direktivu, které se vynasnažili neprotivit. Roku 1933, když se Hitler dostal k moci, „Maxe to nijak nevzrušilo. Jeho přítel Schacht je odpovědný za financování volební kampaně a dokonce znovu po sedmnácté přijal prezidentství Říšské banky, které před třemi lety opustil – to uklidňuje. Ostatně Schacht se brzy stal všemocným... Vůbec pro něj nepřicházelo v úvahu, že by se mělo nějak ublížit Židům, kteří jsou pro dobrý stav mezinárodních financí Německa tak důležití. Takhle to říkal každému, kdo to chtěl slyšet. Řekl to rovněž Maxovi v den svého jmenování, čímž ho znovu uklidnil.“[271]

A právě „v té době [tj. nacismu] měl Max Warburg stále více co do činění se Schachtem, především v generální radě Říšské banky, k níž už bezmála deset let patřil“. – Je jistě také pikantní slyšet od Attaliho, že Warburg byl tehdy „zcela a výhradně zaměstnán pomáháním Schachtovi při zřizování finanční a bankovní organizace [Třetí] říše. Prezident Říšské banky si postupně zjednával všechny pravomoci nad německým bankovním systémem. Zákon z 2. června 1933 na něho dokonce přenesl zplnomocnění kontroly nad finančními trhy a finanční monopol v zahraničním obchodě“.[272] – Ještě v roce 1935, kdy už v Německu dávno začalo pronásledování Židů, Schacht je veřejně obhajoval („Hitler byl vzteky bez sebe, ale

[269] Tamtéž, 184.
[270] Tamtéž, 163.
[271] Tamtéž, 171 ad.
[272] Tamtéž, 182 ad.

nebránil mu, protože ho ještě potřeboval“)[273] a mohl tedy u sebe podržet „své nejdůležitější židovské poradce v Říšské bance a nadále se často scházel s Warburgem“![274] – Teprve v březnu 1938 už Schacht svého přítele a společníka nemohl déle udržet a řekl mu to. „Když Max toho večera opouštěl Říšskou banku, poznamenal si jen zcela věcně do svého deníku: ‚Řekli jsme si pouze: Měj se dobře! poté, co jsme třicet let spolupracovali všemi myslitelnými způsoby’.“ – Co by jinak bylo tehdy jinému nemožné, Maxi Warburgovi se přesto ještě podařilo... „v červnu 1938 dostat z Německa značný finanční majetek... Schacht zřejmě prokázal starému příteli poslední službu.“[275] – Zatímco tedy Warburg po vykonané práci včas emigroval s celou rodinou přes Kanadu do USA, pustil se Schacht do konfrontace s Hitlerem, který ho sice propustil z úřadu prezidenta Říšské banky, avšak z opatrnosti držel v rezervě jako „ministra bez portefeuille“; zjevně proto, aby tím nezpřetrhal veškerá spojení k zahraničním židovským financím. Dokonce později Schachta vyslal jako německého představitele do basilejské „Banky pro mezinárodní platební vyrovnání“,[276] kde se pravidelně setkávali výhradně rothschildovští místodržitelé. Přesto se však z člena NSDAP poznenáhlu znovu stával nejzuřivější odpůrce nacionálního socialismu... Vypravil se do Berlína, „aby se tam účastnil organizování atentátu na Hitlera. Dne 23. července 1944 byl zatčen. Jenom jako zázrakem [!?] ušel popravě a byl nejdříve dodán do koncentráku ve Flossenbürgu a pak 8. dubna 1945 do Dachau“.[277] – Norimberský tribunál pod *jasnou židovskou dominancí* samozřejmě věrného sionistického služebníka osvobodil. Schacht se od roku 1953 etabloval v Düsseldorfu jako soukromý bankéř[278] a pak už na veřejnost téměř nevystoupil.

Krátkodobé oslabení rothschildovské kontroly nad německou měnou, které bylo vyvoláno Schachtovým propuštěním, skončilo okamžitě po válce, nejpozději ale r. 1948, kdy „spojenecké okupační mocnosti“ provedly měnovou reformu a nahradily dosavadní říšskou marku nově vytvořenou měnovou jednotkou D-Mark. Fakt, že v Německé bance, založené r. 1957, mají frontoví vojáci tajných finančních pánů světa rozhodující slovo, nedokazuje nic jasněji než dlouholetá vláda Hebrejce *Helmuta Schlesingera* nad touto frankfurtskou „strážkyní měny“. Když tehdejší prezident Spolkové banky, *Karl Otto Pöhl*, r. 1991 odstupoval z úřadu a uvolnil tak místo svému dosavadnímu viceprezidentu Schlesingerovi, psalo se v kontrolovaném tisku, že tento do té doby oficiálně jen „druhý“ muž platil „již po léta za vlastní mozek měnové politiky Německé spolkové banky“.[279] – Ostatně *už přes deset let* se na německých bankovkách z roku 1980 jasně skví čitelný podpis Helmuta Schlesingera! Pro jeho předchůdce Pöhla se však také našlo nové místo: k prvnímu lednu 1992 nastoupil jako „osobně odpovědný obchodní vedoucí kolínského bankovního domu Salomon Oppenheimer jr. & Cie.“ (tedy v bývalém útočišti Konráda Adenauera před nacistickým režimem, jak také jinak!), „který je s roční bilancí 5,9 miliard marek označován za největší evropskou soukromou banku a má zastoupení

[273] Tamtéž, 202.
[274] Tamtéž, 200.
[275] Tamtéž, 221 a 223.
[276] Tamtéž, 230.
[277] Tamtéž, 250.
[278] Tamtéž, 318.
[279] Šéfredaktor Harald Vocke v: DT, 18. 5. 1991.

ve všech finančních centrech světa“[280] – rozumí se, že jako věrný správce jen s obrovským odstupem za velkými bankovními a finančními koncerny *skutečného finančního světa*.

Podívejme se ještě alespoň krátce na vznik belgické „Banque nationale“ jako ústřední cedulové banky v roce 1850. Tehdy v Belgii vládl král *Leopold I.* († 1865), kterého jsme si výše všimli pro jeho rozsáhlé kreditní a železniční obchody s Rothschildy. Podle Conte Cortiho[281] byl král „jedním z jejich vladařských příznivců..., jenž byl s nimi celoživotně [sic!] ve spojení a který se přitom neomezoval jen na finanční vztahy k Rothschildům, nýbrž je i společensky vyznamenával. Tak např. vykonal návštěvu ve Ferrières [luxusním venkovském sídle francouzských Rothschildů], kde se dodnes ukazuje strom, zasazený královským hostem i jeho podpis v knize návštěvníků.“ – Už jenom tohle postačí jako vysvětlení skutečnosti, že se právě Belgii dostalo „štěstí“ mít jednu z prvních *privátně provozovaných* cedulových bank.

Zcela opačně tomu bylo v carském Rusku, které nikdy nemělo ústřední banku, a (nejen) proto na sebe přivolávalo hněv Rothschildů. Už jsme poznali Rothschildova muže J. Schiffa, kterému se tak úspěšně dařilo mařit ruskou žádost o zahraniční půjčku v USA, vynucenou následkem nedostatku financí po sionisticky podníceném přepadení Ruska Japonskem. Protože revoluční svržení cara stálo trvale na sionistickém programu i po jeho dočasném odvrácení v letech 1904/05, byly pokusy využít porážky Ruska k jeho měnově politickému vydírání. „Poraženo Japonskem, ruinováno, silně zadluženo a ještě ohrožováno revolucí,“ píše Jacques Bordiot, „bylo Rusko roku 1905 donuceno přijmout prostředkování prezidenta Spojených států Theodora Roosevelta při mírových jednáních s Japonskem. Když přijel ruský ministr zahraničí hrabě de Witte do Portsmouthu (USA), aby se setkal s japonskými vyjednavači, dostal návštěvu tří Židů: Jacoba Schiffa, zetě Salomona Loeba z mocné banky Kuhn, Loeb & Co., dr. Strausse, bývalého vyslance Spojených států v Římě, a Krause, velmistra židozednářského řádu B’nai B’rith. Jednoduše mu rovnou vyložili, že příčinou neštěstí Ruska je postoj carské vlády vůči jejich souvěrcům, který podporuje rasovou diskriminaci a trpí pogromy. De Witte, který byl ženatý se Židovkou, se pokusil přivést je k rozumu. Nedocílil ničeho jiného, než výhrůžek z jejich strany. K vyřčenému obvinění Ruska ze strany Židů se ovšem družilo ještě jiné, neméně důležité, přestože na něj v rozhovoru vůbec nepřišla řeč: ze všech velkých národů Evropy *jediné Rusko odmítá vytvoření vlastní státní ústřední banky*. Banka Kuhn, Loeb & Co. ve spojení s Morgany a především Rothschildy ale už dávno vsadila na *tajnou dohodu ústředních bank k etablování světové nadvlády vysokých financí*.“[282] – Tento, r. 1905 ještě nezvládnutelný problém, se však dočkal svého řešení v roce 1917, i když se podle „mosaického ideálu“[283] vybudovaný sovětský komunismus tvářil jako pro Rothschildy hospodářsky nerentabilní a ziskově nepřínosný. Proto také byla sovětská ústřední banka se svým nekonvertibilním

[280] Frank Ridley v: *Fraktur*, 27. 10. 1991, 3.
[281] Conte Corti, cit. místo 428.
[282] Bordiot, cit. místo 93.
[283] Podle (viz výše!) sionisty Alfreda Nossiga.

rublem nevhodná k *přímé* spolupráci se „západními“ ústředními bankami, a teprve v současné době se zdá poznenáhlu přecházet na „normální režim“...

e) Internacionální instituce

Již v roce 1920 považovali Rothschildové dobu zralou k tomu, aby paralelně se „Společností národů“ vyvolali k životu mezinárodní cedulovou banku. Je to sice dost udivující, ale k tomuto závodu postavili znovu nejlepšího „koně“ ze svých stájí, *Paula Warburga.* Jak se nás snaží Attali přesvědčit, Paul se tou dobou „rozhodl pustit do díla na vlastní účet a založit jistý druh internacionální ústřední banky, kterou nazývá International Acceptance Bank. Chtěl by přizvat k účasti na ní ty velké evropské veřejné i soukromé banky, které jsou schopny zajišťovat půjčky amerických bank ve prospěch mezinárodního obchodu mezi oběma kontinenty. Trvalo to několik měsíců, než Paul bankovní instituty Svenska Handelsbanken, Skandinaviska Kredit Aktie Bolaget, National Provincial Bank, N. M. Rothschild [!], Züricher Schweizerische Kreditanstalt, Dreyfus Söhne aus Basel [!], Hope & Co., Handel Maatschappig a v Německu Deutschland M. M. Warburg přesvědčil o tom, že je v jejich zájmu, aby se podniku zúčastnily. Podařilo se mu to. V dubnu 1920 byla International Acceptance Bank otevřena.“[284] – Attaliho formulace je až úsměvná. O čem by se asi měli Rothschildové „nechat přesvědčit“ raději, než o vlastním plánu? Bohužel musel být tento krásný projekt roku 1924 znovu zastaven. Ovšem jen proto, aby o pět let později povstal z popela v mnohem velkolepější podobě. Vždyť roku 1929 se rothschildovští frontoví muži *Owen D. Young* na straně jedné a *Hjalmar Schacht* na straně druhé „shodli“ na tom, že by provádění německých reparačních půjček „mělo být svěřeno novému mezinárodnímu, napůl veřejnému a napůl soukromému [osvědčený model!] institutu, ‚Bance pro mezinárodní platební vyrovnání’ (BMPV). Tím tedy v ještě větším měřítku vzniklo to, co měl v úmyslu Paul Warburg se svou International Acceptance Bank“. – Kapitál nové banky „byl garantován ústředními cedulovými bankami Německa, Belgie, Francie, Velké Británie a Itálie, jednou bankovní skupinou, jednající v pověření a zastoupení Japonské banky,[285] a skupinou tří amerických bank (J. P. Morgan & Co., The First National Bank of New York a The First National Bank of Chicago)“,[286] *tedy jeden vedle druhého bez výjimky Rothschildy vlastněné nebo kontrolované instituty*!

Tato, dodnes jako exkluzivní klub rothschildovsky závislých prezidentů evropských a amerických ústředních bank operující BMPV (viz dále), hrála během trvání „Třetí říše“ opravdu zajímavou roli. Jak známo, peníze nepáchnou, a proto by mělo našeho kryptožidovského informátora Attaliho přinejmenším pořádně zarazit, co sám trochu podrážděně píše o době po r. 1938: „Banka pro mezinárodní platební vyrovnání sama pod předsednictvím svérázného Američana jménem MacKittick neústupně pokračovala ve svých basilejských aktivitách ve prospěch nacistického

[284] Attali, 129 ad.
[285] „Trilaterální“ struktura rothschildovského světového finančního systému se zde tedy rýsovala už o desetiletí dříve, než byla r. 1973 „Trilaterální komise“ jmenovitě založena!
[286] Attali, 155 ad.

Německa a starala se o komerční využití podivného zlata, pocházejícího z loupeží, rabování a vražd...“[287]

Organizačně (ne zcela) nezávisle na tomto nacistům přátelském rothschildovském spolku jménem BMPV byly r. 1935 podniknuty další kroky: „Guvernéři nejdůležitějších ústředních bank spolu pravidelně konzultovali a v září se pak Spojené státy, Velká Británie a Francie zavázaly k dohodě (k níž se později připojily ještě Belgie, Holandsko a Švýcarsko) stanovit si společné hospodářské a měnově politické cíle, [!] a všechna významná rozhodnutí, zvláště o devalvaci, pak konzultovat vždy čtyřiadvacet hodin předem...“[288] – Roku 1944 pak spatřilo světlo světa v podstatě celosvětové poradní grémium v podobě Mezinárodního měnového fondu, jakéhosi sdružení skrytě z Londýna řízených ústředních bank, tedy instituce, které jen z taktických důvodů bylo prozatím odepřeno jméno *Světová ústřední banka.*

Adelbert Weinstein, který v zájmu ušlechtilé židovské věci občas s pravdou udělá nějaký ten kotrmelec, nám představuje založení „Evropské banky pro obnovu a rozvoj“ z roku 1991, která se má podle oficiálního výkladu věnovat „znovuvýstavbě“ sionistickým komunismem zbídačelé Východní Evropy: „Když vstoupil Mitterrand do Elysejského paláce, byl Jacques Attali jeho zvláštním poradcem. Po jejich rozchodu roku 1991 mu prezident zajistil výbornou sinekuru. Francie se zasazovala o banku, která by měla podporovat hospodářský rozvoj Východu. Všichni odborníci sice byli zajedno, že takový podnik nemá žádné oprávnění k existenci, ale když chtěl Mitterrand něco prosadit, tak to také obvykle prosadil. Po groteskním koňském handlu se nakonec Západ sjednotil na založení Evropské banky pro obnovu a rozvoj.“[289] – Když však potom Mitterrandem nasazený rothschildovský agent *Jacques Attali* ve své údajné sinekuře žalostně zklamal a viditelně investoval mnohem více peněz do nákladného renovování úplně nových bankovních budov namísto do východoevropské „znovuvýstavby“, rychle se ukázalo, že tato banka je vším jiným, než institutem, „prosazeným“ Mitterrandem z lásky ke svému „příteli“ Attalimu. „Šéf Francouzské ústřední banky [!] Jacques de Larosière,“ ohlásila v srpnu 1993 agentura dpa, „je novým prezidentem pro Východní Evropu kompetentní Evropské banky pro obnovu a rozvoj (EBOR). Banka to právě oznámila v Londýně. De Larosière se stává nástupcem Jacquese Attaliho, který se pro marnotratný způsob řízení banky musel vzdát svého úřadu. Po vyloučení ostatních spoluuchazečů zůstal šéf Banque de France jediným kandidátem.“[290] – Jak už to bývá, ani zde z opatrnosti neoznámili, kteří kandidáti a *u koho* se ucházeli o ředitelské místo, ale protože dosavadní vedoucí muž rothschildovské Francouzské banky byl jediným kandidátem, který prošel, zdá se být i tato otázka celkem nadbytečná...

Náš nutně jen fragmentární přehled o historické i současné úloze Izraele v bankovnictví a ústředním bankovnictví ukončíme Nicolaiem doslovně převzatým postojem původně nadšeného filosemitského bankéře *Augusta Mevissena*, „který kolem r. 1847 vystupoval jako přední bojovník za osvobození Židů, protože ve věci chybně spatřoval pouhou otázku náboženské snášenlivosti“. Mevissen založil roku

[287] Tamtéž, 230.
[288] Tamtéž, 208.
[289] Adelbert Weinstein v: *DT*, 13. 7. 1993.
[290] *DT*, 21. 8. 1993 (dpa).

1853 spolu s *Abrahamem Oppenheimem* „Darmstädter Bank“ a svoje tehdy nabyté dojmy sepsal, jak následuje: „Protože burzy a bankovní obchod následkem dřívějšího zákonného vyloučení Židů z jiných obchodních oborů jsou převážně v jejich rukou, lze je označit za specificky židovské. Moje zkušenosti mi jen potvrzují, že když Židé vstoupili na toto obchodní pole, stali se křesťanští konkurenti pouhým přívěskem bohatých židovských bankovních domů. Jestliže se však mezi křesťanskými bankéři najde povaha, které je toto pojetí sympatické, pak obvykle na těchto pochybných cestách židovství ještě o krok předběhne.“[291] – Zda je tento úsudek pouze následkem deziluzí bývalého filosemity „*anti*semitský“ nebo ne, to ať rozhodnou povolanější. Každopádně je, jak nás *Nicolai* nezapomněl upozornit,[292] přísně biblický: „Nápadná je zde shoda s Kristovými slovy (Mt 23, 15: ‚Běda vám, zákoníci a farizejové, pokrytci, obcházíte moře i zemi, abyste získali jednoho pro židovství, a když ho získáte, učiníte z něho syna pekla, dvakrát horšího, než jste vy sami’!“

[291] Cit podle: Nicolai, zde 69, pozn. 91.
[292] Tamtéž.

V I. K A P I T O L A

Skutečná vláda: Ústřední banka (III)

1. Manévry a triky peněžní moci (*1, obecně*)

Vysoké finance mají mimořádně mnoho metod a způsobů, jimiž je možno na účet celých národů shrabovat nepředstavitelné zisky podvodnými operacemi velkého stylu na burzách především pomocí ústředních bank. Přesto se však nechají všechny redukovat na poměrně malý počet základních vzorců. Nejdůležitější z těchto teoreticky možných hlavních variant si zde krátce představíme a na závěr připojíme řadu praktických příkladů z novější a nejnovější doby. Jenom tak bude totiž možno si udělat realistickou představu o příšerné moci národních a především mezinárodně kooperujících ústředních bank pod rothschildovskou kontrolou. A rovněž jen tak se dá ozřejmit, co mohou Evropané očekávat od Maastrichtskou dohodou sjednané „nezávislé“ *Evropské ústřední banky*.

Jedno základní pozorování udělal již v druhé polovině 19. století výše citovaný idealistický a vysloveně filosemitský bankéř *August Mevissen*: „Podle mých zkušeností není nikde v Evropě morálka tak ochablá a svědomí tak široké jako ve vysokých financích. Tato laxní morálka je podstatně podporována ještě tím, že mnohdy (se skrytým podvodem nebo zpronevěrou hraničící) ‚šikovné’ manipulace nejsou obvykle viditelné a mimo úzký okruh odborníků bývají jen málo nebo vůbec nesrozumitelné.“[293] – Od té doby ještě výrazně vyšlechtěná a vypracovaná zahalovací technika sionistické peněžní moci nás však už nemusí lekat. I bez znalosti bankovně a burzovně technických podrobností (z největší části skutečně vymyšlených jenom k zmatení „laiků“ resp. podváděných „zákazníků“) jsme přece jen natolik „odborníky“, abychom dokázali prokouknout níže zmíněné manipulační základní vzory jako takové.

1) Jedním z nejdůležitějších manévrů bank je už výše zevrubně vylíčené „řízení“ cyklicky nastupujících konjunkturálních zlomů v podmínkách kapitalistického hospodářství. Tyto krize nejsou snad přímo vědomě chtěné, ale v monopolním úrokovém a výdělkovém hospodářství nevyhnutelně vyplývají ze stále znovu a znovu nastupující nadprodukce. Zcela přesně vystihl dokonce i *Kleinhappl* spojitost mezi tímto kapitalistickým „praproblémem“ a jeho manipulovaným „zvládáním“ prostřednictvím velkokapitálu resp. vysokých financí: „V moderním hospodářství dělby práce *nejde o to* zaměstnat lidi, tj. dát jim práci, nýbrž jde o odbyt, o *prodej produktů*. Zájem na tom vychází od *uložení kapitálu* a od *zisku podnikatele*. – Pro takový hospodářský proces dává půdní a peněžní kapitál opodstatnění jen tehdy, když je kapitálový vklad rentabilní, tj. když je zaručeno minimální splátkové zúročení. Taková minimální splátka, zvaná hranice rentability, se pohybuje kolem tří procent. Jestliže tento předpoklad není dán, pak také nenastane opodstatnění k vložení kapitálu, nebo když vzhledem k situaci na kapitálovém trhu už minimální zúročení není zajištěno, pak se kapitál *houfně stahuje z hospodářství* a to na tak dlou-

[293] Cit. podle: Nicolai, zde 68 ad.

ho, dokud se následkem nedostatku kapitálu znovu neobjeví rentabilita.“[294] Pokud by soukromé banky neměly k dispozici *ústřední cedulovou banku*, poslušnou každého jejich pokynu, nebyly by samy v žádném případě ušetřeny drastického hospodářského kolísání. Rovněž by neměly žádný vliv na dobu trvání vzestupu nebo recese hospodářství. Ve své ranné fázi prošel kapitalismus během necelých 180 let čtyřmi konjunkturálními vzestupy a jimi vystřídanými třemi těžkými hospodářskými krizemi. Každá fáze vzestupu i poklesu tedy trvala v průměru déle než čtvrt století! Co tedy banky za onoho čtvrt století hospodářského rozkvětu shrábly na ziscích od jimi financovaných průmyslových a velkoobchodních podniků, to ve stejně dlouho trvající fázi poklesu opět většinou ztratily. „Léta 1610-1640, 1660-1685, 1715-1730 a 1763-1789 přinesla vzestup hospodářské činnosti, všeobecný přírůstek investicí a produkce, vzrůst obyvatelstva a cenovou haussu; zlaté časy pro vlastníky kapitálií. Naproti tomu jsme se pak v letech 1640-1660, 1685-1715, 1730-1763 [a ostatně také po r. 1789!] dočkali mezinárodních válek i vnitřních bojů [revoluce v Anglii, odvolání Nantského ediktu ve Francii], které měly za následek finanční krize, chudnutí, úbytek obyvatelstva a vytrvalý pokles cen. Periody haussy jsou poznamenány zvýšením produkce vzácných kovů a zvýšením druhů peněz, období baissy jsou ve znamení přerušení přílivu vzácných kovů, úpadku bank a obchodních společností i vyčerpáním státních financí.“[295] – Nevyhnutelný periodický úpadek bank se přirozeně musel nepříjemně dotýkat sionistických světovládných plánů: bez stabilizované finanční nadvlády se na trvalé odstranění stávajícího řádu dalo stěží pomýšlet. Nicméně zas tak nevyhnutelné, jak se to zpočátku zdálo, kapitalistické krize přece jen nebyly. Avšak teprve tehdy, když se podařilo dosáhnout kontroly nad měnami resp. peněžním oběhem jednotlivých hospodářství, tj. států, nechaly se také „uchopit“ konjunkturální cykly a dokonce přetvořit na doplňkové nástroje dalšího rozvoje finanční moci. Moderní, ústředními bankami „regulované“ resp. stimulované konjunkturální výpadky[296] a vzestupy jsou proto už jen střednědobé (kolem pěti let) a nestojí banky prakticky nic. Každá deprese potopí státní finance ještě hlouběji do úvěrového močálu a velkobankovní svět, stojící pod nes-

---

[294] Kleinhappl, *Kapitalismus*, cit. místo 253; zvýrazněná místa jsou v originále. Zajímavé je také pokračování úvahy: „Tento krizový jev bývá falešně vykládán jako rozklad *kapitalistického hospodářského řádu*, ale ve skutečnosti je *‚obdobím ozdravování’*, i když jen zdánlivým. Při nepřetržitém pokračování konjunktury by se totiž bez krize musely úroky dostat na nulu, a tím by bylo úrokové hospodářství automaticky překonáno. Proto také dlouho předtím, než by k takovému případu došlo, nasazuje se hromadění, zadržování peněz. Proto je také hospodářská krize *nezbytným jevem* kapitalistického hospodářství a může zmizet *jenom spolu s ním*.“ Ono zmíněné zadržování peněz – což ovšem Kleinhappl úmyslně neříká – může být přirozeně uskutečněno prostřednictvím ústřední banky, jak jsme si výše ukázali!

[295] Dauphin-Meunier, cit. místo 64.

[296] Schweiger, cit. místo 81 a dále, sestavil působivý přehled přímých i nepřímých citátů předních německých politiků a národohospodářů, z něhož zcela jasně vyplývá, že *dobře vědí* o charakteru moderních recesí, vyvolávaných ústředními bankami. Alespoň dva citáty z tohoto přehledu: „Hans Fahning, šéf Hamburger Landesbank, únor 1981: ‚Spolková banka řídí německé hospodářství neodvratně do recese...’ Norbert Walter, profesor světového hospodářství na univerzitě v Kielu, březen 1981: ‚Současná finanční politika je zcela neudržitelné rdoušení. S takovou politikou, jak je u nás prováděna, se ustavičně plodí nové konjunkturální cykly. Neuvěřitelným způsobem přišla nato dosud nejhorší poválečná krize’.“

mírným vlivem Rothschildů, *nechá účet zaplatit nic netušícím daňovým poplatníkům*.

2) A skutečně jen vytvoření na státu „nezávislé“ a místo toho soukromými obchodními bankami ve vlastní režii provozované *ústřední banky* může donutit politiky k hromadění stále větších dluhů ve státním rozpočtu, z čehož pak také samozřejmě plynou odpovídající velké sumy úrokových plateb, na jejichž placení musí být vymáhány stále vyšší daně. Co konstatuje Bruno Bandulet ohledně aktuálních německých poměrů, platí obecně na každý moderní stát, závislý na ústřední bance: „... Financování těchto (zcela neomluvitelně vysokých!) státních dluhů by musela umožnit Německá spolková banka, ať už chce nebo nechce. Ta sice nedává peníze přímo státu, ale půjčuje je soukromým obchodním bankám, které za ně ze své strany státní dluhy skupují.“[297] – Pravděpodobně proti své vůli Bandulet dokonce velmi správně definoval, že ústřední banka by musela financování státního dluhu umožnit. Z důvodů dezinformace sice chtěl, aby tomu bylo rozuměno jinak, ale když podle něho na příkazech vlády *nezávislá* ústřední banka přesto státní dluh financovat *musí*, pak tlak na ni nevychází od státu, nýbrž *výhradně od soukromých obchodních bank*! A že národní ústřední banky skutečně nejsou nic jiného, než povolné nástroje Rothschildů poslušných obchodních bank, není pro nás už také žádným tajemstvím.

3) Existence státem nekontrolovatelné ústřední banky už sama o sobě předpokládá, že těžká hospodářská krize může vypuknout také zcela libovolně. Je k tomu ovšem zapotřebí dlouhodobějších příprav velkobank, zainteresovaných na všeobecném konjunkturálním zhroucení. Jestliže je útok dostatečně pečlivě připraven, pak umožňuje vysokým financím shrábnout tak vysoké zisky, jakých jiným způsobem nelze nikdy dosáhnout. Jakmile jsou obchodní banky připraveny na startovní čáře, postará se ústřední banka (ohledně chvíle a velikosti zcela neočekávaně) prostřednictvím zvýšení hlavních úrokových sazeb o prudký a obzvláště drastický nedostatek peněz. Zlomyslně zakalkulované následky takového opatření jsou pak následující: „Vůči stávající nabídce zboží stojí méně peněz, které jsou k dispozici. Mzdy a ceny klesají, mnoho lidí přichází o práci. Firmy se hroutí jedna po druhé. Splátky už nemohou být dodržovány a banky místo nich přijímají věcné hodnoty. Následkem toho ztrácí mnoho lidí doslova střechu nad hlavou. Za hotové peníze je v depresi možné koupit téměř vše a k tomu ještě mimořádně levně. Hlavními výherci v této ‚hře’ jsou banky a stavební společnosti resp. vysoké finance, jež se zmocňují za směšné ceny hodnot, nabytých občany vlastní prací, které pak po uměle vyvolané depresi znovu prodávají s miliardovými zisky.“[298] – V jednotlivostech se to pak při takto náhle zinscenované těžké deflační „krizi“ odehrává následovně: Zatímco uměle zmenšené množství obíhajících peněz automaticky stoupá ve své reálné (směnné) hodnotě, je nominální (směnná) hodnota stávajících bankovních kreditů podvodně udržována. To se rovná překotně stoupajícímu zdražování těchto kreditů, s kterým bankovní zákazníci nemohli počítat, a proto jej také nemohou zvládat. Aby vůbec mohli zdražené dluhy splácet, jsou nuceni bankám nabízet věcné hodnoty. V mnoha případech udělají dokonce zákazníci banky úpadek a veškerá „kon-

[297] Bandulet, cit. místo 30.
[298] *Der Insider*, 1. 2. 1993.

kursní podstata“ spadne tímto způsobem do klína věřitelským bankám. Při tomto ďábelském manévru samozřejmě banky zajímá především směšně levné získání větších podniků, které se dosud dokázaly vymykat jejich přímé kontrole, natož aby byly vůbec na prodej. Naproti tomu už bankami *vlastněné* firmy se takové umělé deprese vůbec nemusejí obávat, protože byly včas na „úder“ připraveny...

4) Vydávání („emitování“) akcií a jiných cenných papírů probíhá téměř výhradně přes banky. I samy banky ukládají s oblibou své peníze do akcií. K zmocnění se nějaké akciové společnosti pak už bance většinou stačí být s velkým předstihem jejím největším akcionářem, i když zdaleka ještě nevlastní absolutní většinu, protože teoreticky je i ten nejmenší balík akcií, jaký vůbec lze koupit, spojen s odpovídajícím procentuálním podílem rozhodovacích práv.[299] Většina drobných akcionářů není schopna svých rozhodovacích práv skutečně užívat, protože jim k tomu scházejí potřebné odborné znalosti, zkušenosti i čas. Proto jsou nuceni pověřit „správou“ svých akcií a akciového rozhodovacího práva obvykle tu banku, která jim akcie prodala. Dnes je tomu stejně jako před sedmdesáti lety, kdy si Nicolai postěžoval: „Tím, že banka prodá cenné papíry publiku, neztrácí v žádném případě svůj vliv nad jí ovládaným hospodářským objektem, ale je to naopak spíše publikum, které je jako celek vyloučeno z vedení a dozoru nad podnikem. Samo se totiž vzdalo svého hlasu na valné hromadě akciové společnosti tím, že výkonem příslušných práv zplnomocnilo banku.“[300] – Jak málo pak za takových okolností stačí, aby akciová společnost tančila podle píšťalky bankéře, vidíme dobře tam, kde Guy de Rothschild mluví o té podílové účasti svého domu, která je i bez toho vcelku dobře známa: „Kromě toho drží moje rodina 10 % kapitálu jedné další důlní společnosti, kterou roku 1881 spoluzakládala a zůstala jejím hlavním akcionářem.“[301] – Tento francouzský důlní podnik jménem „Penarroya“ má francouzské Rothschildy, držící *jen desetinu* jeho akcií, jako své *hlavní akcionáře* a tím tedy jako skutečné *majitele*!

Zcela zvláštní odrůdou je také systém „sněhové koule“ v podobě mnohonásobně „nabaleného“ podílnictví na podniku, který jedinému velkoakcionáři umožňuje pomocí *přímé* kontroly jediné akciové společnosti vykonávat *nepřímou* kontrolu nad celou „tasemnicí“ dalších akciových společností a nejrůznějších přívěsků! Takto lze s minimálním finančním nákladem nabýt až neuvěřitelně obrovského přírůstku hospodářské moci. Také k tomuto systému nacházíme u Guy de Rothschilda jeden velice zajímavý příklad. V přímém rothschildovském rodinném vlastnictví se v šedesátých letech nacházela francouzská Compagnie du Nord. Tato obrovská holdingová společnost se silně podílela nejen na pařížské Rothschildově bance, ale měla akciovou většinu i v celé řadě dalších významných podniků. S pouhými 20 % akciového podílu byla např. *hlavním* akcionářem Société le Nickel, založené roku 1884 s rothschildovskou finanční pomocí. Tato velká niklová společnost sama držela (po velice obratně zaranžované výměně podílnictví) 50 % akcií už zmíněné důlní společnosti *Penarroya*, která dále vlastnila 90 % akcií další těžební společnosti *Société de Mokta*, a tím potom disponovala celou řadou jmenovitě neuvedených podílů na

[299] Vzácnou výjimkou jsou zde (jen) některými podniky vydávané „přednostní akcie“ bez rozhodovacího práva a pod.
[300] Nicolai, cit. místo 38.
[301] Rothschild, cit. místo 303.

firmách![302] Kdo tedy, jako v tomto případě Rothschildové, kontroloval (s pouhými 20 % akcií) firmu Nickel, kontroloval také firmy v podobě nejrůznějších přívěsků, závislých na firmách *Penarroya, Mokta* a pod.

Nyní si můžeme vypočítat, s jak zanedbatelně malým procentním podílem skutečné kapitálové účasti ovládá dům Rothschildů např. některé satelity společnosti *Mokta*. Protože *Nickel* vlastní jen 50 % firmy *Penarroya*, redukuje se 20 % rothschildovského kapitálu, investovaného do *Nickelu*, už na polovinu, tedy na 10 %. Jelikož je *Penarroya* účastna na firmě *Mokta* z 90 %, redukuje se tím tamější rothschildovský podíl na 9 %. A jestliže vlastní dále *Mokta* nějaký další podnik z 50 %, pak obnáší rothschildovský podíl v tomto posledním článku řetězu už jen pouhých 4,5 % vlastních akcií. Přesto však těchto směšných 4,5 % stačilo k tomu, aby akciová společnost byla zcela podřízena direktivám Rothschildů![303] Ostatní akcionáři všech článků tohoto řetězu nemohou i přes svou výraznou akciovou převahu na věci nic změnit. Jak se dá na ukázaném (a to zcela běžném) příkladu snadno poznat, umožňuje systém mnohonásobně propojených akciových společností sloučit také ohromné množství *cizího* kapitálu, aniž by to jeho vlastníkům sebeméně zajišťovalo nějaký akciový rozhodovací vliv na vedení jimi financovaných podniků! Takovým způsobem se přirozeně nechají vytvářet nepřímé *monopoly*, které normální spotřebitel není schopen jako takové identifikovat... a to také bylo úmyslem.[304]

5) Jenom zdánlivě opouštíme vlastní téma bankovnictví a burzovního obchodu, když nyní přechází řeč na kampaň kolem *přelidnění.* Kdo stál dosud bezradně před otázkou, proč se právě „Mezinárodní měnový fond“ a „Světová banka“ (tedy, viz výše, *spojená ústřední banka světa*) už dávno upsaly „boji“ proti údajné „populační explozi“, najde na ni u Kleinhappla logicky správnou odpověď:

„Rozhodující hnací silou dnešního tržního hospodářství není pokrývání skutečných životních potřeb. To je používáno jenom tam, kde jejich výroba nebo poskytování přináší zisk. Jenom ‚účinná’ poptávka má význam pro kapitálový trh. Ovšem zda někdo může takovou ‚účinnou’ poptávku vytvářet, nebo zda je mu umožněno pracovat a vytvářet hodnoty, to spočívá naprosto v rukou majetku. Je možno se pak ještě divit, že vedle hladu a nouze vidíme i přebytek a rozmařilost, a to dokonce v jedné a téže zemi? Když vlastnictví, čímž je míněno dispoziční právo nad půdou, výrobními prostředky a penězi, musí sloužit k přinášení zisků a úroků, musí také být ‚přelidnění’, a proto se také musí ozývat hlasy pro omezení porodnosti všemi prostředky, i když je to proti Božím mravním zákonům. Mnoho lidí je z tohoto ‚dispozičního práva’ vyloučeno, jsou nemajetní. Protože nemají prostředky k výkonu své práce, nejsou tudíž stavu zajistit si v plné míře co by měli a museli mít, aby mohli žít skutečně lidsky důstojně... Namísto přizpůsobení vlastnictví, jeho řádu

---

[302] Srv. tamtéž, 308 ad.

[303] Mimo to je nutné poukázat také na fakt, že oněch 4,5 % přímého rothschildovského kapitálu je využíváno ke kontrolování nejen těchto koncových článků řetězu, ale současně i všech jeho *mezičlánků* (kterými jsou Penarroya, Mokta, Nickel), takže v tomto konkrétním případě je kapitál využíván dokonce *čtyřnásobně*!

[304] K ilustrování povážlivě soustavného vytváření monopolů srv. také Attali, cit. místo 391: Jenom v r. 1969 došlo ve Spojených státech ke 4 500 velkých podnikových fúzí a „25 z 500 největších firem se rozplynulo v kombinátech, při čemž výrazně spolupůsobily obchodní banky“.

a podoby životním potřebám je snaha přizpůsobit počet lidí zužitkovacím potřebám vlastnictví, kapitálu. Proto se nebojuje proti příčině chyb, které se nechávají nedotčeně přetrvávat, nýbrž je zde naopak snaha omezovat jejich nepříjemné účinky dokonce i nemravnými prostředky.“[305] – S tím také zcela koresponduje přiznání *Samuela Rotha* z roku 1934, reprodukované jeho souvěrcem, antisionistickým izraelitou *J. G. Burgem*: „Židé netouží nikoho obracet na židovství, protože jsou pevně přesvědčeni o tom, že nakonec dobudou světa a nechtějí pak mít příliš mnoho lidí, kteří by mohli vznášet nějaké nároky.“[306]

6) Dávno už nevystačíme s odděleným pozorováním národních hospodářství a „politiky“ jejich ústředních cedulových bank. Od té doby, co se Rothschildům a jejich místodržitelům podařilo ve všech jen trochu významnějších zemích světa instalovat *ústřední banky*, rychle se přesunulo těžiště výnosných finančních resp. měnově politických manipulací z národní do internacionální roviny. Tzv. „devizový obchod“ se ukázal jako příslovečná slepice se zlatými vajíčky především pro mezinárodně rozvětvené bankéřské dynastie, které vždy a všude, otevřeně nebo skrytě, reprezentuje především dům Rothschildů.

Prostřednictvím zvýšení nebo snížení úrokových sazeb (jinak řečeno deflačními nebo inflačními opatřeními) ze strany nějaké národní ústřední banky je dotyčná měna zhodnocena nebo odhodnocena také vůči měnám zahraničním.[307] Kdo nakoupí větší množství takové odhodnocené měny a později ji při jejím zhodnocení znovu prodá, může si pak v závislosti na výši odhodnocení a zhodnocení měny připsat znamenité zisky. Tato hra má prakticky nespočetné množství variant. Je možné např. investovat dolary do odhodnocené marky a místo na opětné znovuzhodnocení marky spekulovat na brzké odhodnocení dolaru vůči marce (nebo dokonce na obojí najednou!). Nemravně vysoké zisky devizových spekulantů pak vždy zaplatí obyvatelé toho státu, jehož měna byla odhodnocena, v podobě následného inflačního skluzu. Při pasivním odhodnocení měny (prostřednictvím relativního zhodnocení nějaké cizí měny) zaplatí rozdíl – podobně jako na akciové burze – ti pošetilí spekulanti, kteří většinou marně doufají na ještě další zhodnocení a proto se „zásobí“ množstvím už zhodnocené měny. Není zde ostatně vůbec zapotřebí dokazovat, že největší a nejúspěšnější z devizových spekulantů, Rothschildové a jejich společníci, už vlastně nejsou žádnými *spekulanty* v původním smyslu slova, protože nepracují

---

[305] Kleinhappl, *Kapitalismus*, cit. místo 244 ad.

[306] Burg, *Sündenböcke*, citov. místo 575; cit. podle: Samuel Roth, *Jews must live*, New York 1934, str. 73.

[307] Deflační politika ústřední banky ovšem paradoxně vede následkem z ní plynoucí hospodářské krize obvykle k odhodnocení měny, zatímco vysloveně inflační jednání banky dodává dotyčné měně následkem jí vyvolaného konjunkturálního vzestupu pravidelně *rozmach*. Typickou ukázkou je následující „situační zpráva“ Helmuta Schlesingera. Po celkem paterém *snížení vedoucích úrokových sazeb* během třičtvrtě roku prohlásil Schlesinger (podle *Reutera* v: *DT*, 3. 7. 1993), že „došlo k poklesu míry německé marky. Marka byla oslabena vůči dolaru i některým dalším měnám evropského měnového systému. ‚V posledních dnech však znovu probíhá kurzovní vývoj v náš prospěch,’ řekl Schlesinger. V neposlední řadě i proto se mohla Spolková banka odvážit nového poklesu úrokových sazeb, aniž by se tím něco změnilo na stabilitě marky. Na mezinárodních devizových trzích zvládla německá marka úrokové dohody z Lipska bez větších kurzovních ztrát.“

s rizikem, nýbrž *pouze své zisky plánují*, a k tomu účelu jim zcela stačí vydat poslušným ústředním bankám odpovídající pokyny...

7) Mezinárodní nadprůměrné zvýšení úroků ústřední banky v nějaké zemi přirozeně vzhledem k vysokým úrokovým ziskům přiláká zahraniční kapitál. Ten se však zase naopak dává okamžitě na ústup, jestliže tatáž ústřední banka nechá své hlavní úrokové sazby poklesnout pod právě existující úroveň v ostatních zemích. Také zde rothschildovská kontrola – nejen pouze několika, nýbrž prakticky všech ústředních bank na světě – otevírá neohraničené pole výhodných manipulačních možností, ponejvíce krátkodobého charakteru. Počet teoreticky daných možností výhodného investování kapitálu je ovšem případ od případu poněkud omezen tím, že např. určitá slibná měnová manipulace je z jiného hlediska vysloveně ztrátová. Přesto však vzhledem ke svým dlouholetým zkušenostem ovládají bezohlední vyznavači mamonu své řemeslo tak virtuózně, že jim jejich každodenní obchody na devizových a akciových trzích umožňují nabývat stále nových a nových zisků. Kdo si pozorně vysleduje, kdy právě a v které zemi resp. na kterém kontinentu nastupuje recese nebo nová konjunktura, brzy také objeví v pozadí těchto událostí řídící ruku, která se stará o to, aby se pro internacionální finance vždy našla nějaká možnost zisků...

8) Choulostivá je situace tehdy, když se na burze objeví nežádoucí „spekulativní“ zhodnocovací nebo odhodnocovací „tlak“ ve vztahu dvou nebo více měn. V takovém případě rothschildovská moc v pozadí přiměje dotyčné ústřední banky k „intervenčnímu“ nákupu resp. prodeji. Jestliže má být např. zpomaleno nebo zcela zastaveno odhodnocení dolaru vůči německé marce, „prodá“ Německá banka americkému Federal Reserve stovky milionů (a mnohdy i miliard!) marek za dolary. To má obvykle za následek pokles německé marky na devizových burzách a následný vzestup dolaru. Takovýto „německý boj“ proti „slabosti dolaru“ ovšem poškozuje bilanci německého zahraničního obchodu, protože transferu německých marek do USA neodpovídá žádná reálná protihodnota ve službách nebo zboží. Kromě toho citelně šplhá vzhůru německá inflační míra, neboť Německá spolková banka podle všech pravidel „financuje“ své „intervenční obchody“ prostě tiskem potřebných bankovek v milionových nebo miliardových částkách (nebo ještě mnohem jednodušeji pouhým škrtem pera v účetních knihách!).[308] Ostatní ústřední banky udělají v případě potřeby samozřejmě totéž. „Evropa, která podporuje dolar jeho nákupy,“ konstatuje *Attali* lapidárně,[309] „importuje současně jeho inflaci.“ – Jestliže pak musí v opačném případě ústřední Německá banka provést vůči dolaru intervenční *nákup* (a tím se zbavit stovek milionů nebo dokonce miliard nepoužitelných dolarů), prospěje to sice mj. bilanci německého zahraničního obchodu, ale poškodí

[308] Srv. Bandulet, cit. místo 30: „(V roce 1987)... musela Spolková banka nakupovat masivně dolar, který byl tehdy velice slabý, a to vedlo k tomu, že ‚tiskla’ peníze.“ Podobně citovaly 3. srpna 1993 noviny *DT* z agentury *Reuter* osobní zprávu Helmuta Schlesingera o „nové úpravě“ Evropského měnového systému s následujícím zdůvodněním tohoto „překvapivého“ kroku: „‚Především v několika posledních dnech’ Spolková ústřední banka prostřednictvím svých intervenčních nákupů napumpovala do bankovního systému šedesát miliard marek v likviditách. Toto nadmutí [!] oběživa vážně ohrozilo politiku stability Spolkové banky, řekl Schlesinger.“

[309] Attali, cit. místo 439.

tím tentokrát americké hospodářství. V tomto případě zisk „pro změnu“ zkasírují privátní vlastníci německé ústřední banky. Protože ta je však s touže bankou Spojených států nakonec identická, mohou banky vzhledem k ustavičným devizovým manipulacím sotva co ztratit, ale mnohem spíše hodně získat! To by také mohlo být důvodem k tomu, že po úspěšných národních ratifikacích Maastrichtské dohody,[310] která stanoví poměrně stabilní kursovní paritu evropské měny, Evropský měnový systém náhle upustil začátkem srpna 1993 od *pevných směnných kursů*, jakoby Maastrichtská dohoda vůbec neexistovala.[311] Sofistikové samozřejmě mohou upozornit na to, že k danému časovému termínu Maastrichtská smlouva skutečně ještě nevstoupila definitivně v platnost!

9) Válka není pouhým „pokračováním politiky jinými prostředky“, jak zní známá definice, nýbrž a především je *pokračováním výnosných bankovních obchodů jinými prostředky*. Zbraně a ostatní vojenské potřeby mohou být tím dražší resp. mohou být prodávány s tím větším ziskem, čím naléhavěji je jich zapotřebí. A nestojí-li už banka přímo za zbrojním průmyslem, úplně stačí, aby státu za vysoký úrok půjčovala peníze na válečné výdaje. V tom případě, že banka ve válečném konfliktu postupuje „dvojkolejně“, rychle zdvojnásobí či ztrojnásobí své výnosy. Dům Rothschildů skutečně nepotřeboval příliš dlouhou dobu, aby to správně vypozoroval...[312] Vysoké finance mohou přirozeně vytloukat z válek svůj profit ještě mnoha jinými způsoby, a sice vždy, „kdy jednotliví kapitalisté nebo skupina kapitalistů ovládne stát a udělá si z něho tahouna své káry. Pod národní nebo jinak ideální vlajkou pak takový stát vede boje o surovinové oblasti a odbytové trhy za cenu strašného utrpení vlastního národa“.[313] Ovšem poslední takové války – pokud vůbec – byly vybojovány na přelomu 19. a 20. století. Nejpozději od této doby nemůže být ani řeč o nějakých válečných protikladech zájmů velkých kapitalistických seskupení vzhledem k (ne už tedy „pouze“ židovskému, ale specificky) rothschildovskému světovému finančnímu monopolu.[314]

---

[310] V Anglii a Německu sice probíhají poslední jednání (ústavních) soudů, ale vyhlídky proti Maastrichtu zaměřených žalob jsou podle kontrolovaného tisku už nyní beznadějné!

[311] Také „zasvěcený“ rothschildovský zřízenec Theo Waigel zcela bezostyšně lhal, když (*DT* [Reuter] 3. 8. 1993) komentoval překvapivé rozšíření přípustného kolísání kursů Evropského měnového systému ze 2,25 resp. 6,0 % na plných *patnáct* procent, že „také cíle Maastrichtské smlouvy byly znovu potvrzeny. O nějakém kroku zpátky nemůže být v této souvislosti ani řeči...“ – Čistě formálně nahlíženo by to skutečně mohlo souhlasit: V čl. 109 j, stejně jako v příslušném protokolu Maastrichtské smlouvy definovaná „konvergenční kritéria“ však přesto byla touto „novou úpravou“ Evropského měnového systému implicitně prohlášena za pouhou makulaturu!

[312] O rothschildovském společníku Maxi Warburgovi píše Attali ohledně I. světové války (cit. místo 96): „Ve skutečnosti není ani on, stejně jako všichni ostatní němečtí [!!] bankéři zcela bez viny na neúprosném rozběhu soukolí, které pohánělo k válce. Aby udržel své zisky, půjčoval průmyslu a státu [!] peníze k financování zbrojení.“

[313] Kleinhappl,*Wirtschaftsethik*, cit. místo 111.

[314] Pokud jsem se v trilogii *Die kommende „Diktatur der Humanität“* nekriticky přidržoval opačných tezí, budiž to zde výslovně odvoláno!

Po tomto náčrtku některých zvláště důležitých modelů finančních a měnově technických resp. politických manipulací vysokých financí k maximalizaci vlastních zisků nyní přejdeme k řadě konkrétních příkladů.

2. Manévry a triky peněžní moci (*2, reálně historicky*)

Začneme jednou zajímavou operací intimního „poradce“ několika amerických prezidentů, *Bernarda Barucha*, konkrétně v prvním prezidentském úředním roce jeho kryptožidovského souvěrce *Franklina D. Roosevelta.* A byl to právě tehdy ještě nic netušící Rooseveltův zeť *Curtis B. Dall*, který se stal svědkem Baruchova „úderu“. Jak Dall později napsal, připadla mu v lednu 1933 úloha přivítat a pozdravit v předpokoji Bílého domu tehdy už stejně proslulé jako obávané židovské finanční magnáty. Po výměně obvyklých zdvořilostí sebral Dall odvahu a požádal Barucha o radu, do jakých akcií by měl v současné době nejlépe investovat své peníze. „Po nějaké chvíli mu řekl Baruch tiše: ‚Pane Dalle, já mám důvěru ke stříbru.’ V prvním okamžiku jsem byl zaražen: ‚Opravdu, pane Baruchu?’‚Ano, skutečně. Vlastním 5/16 všech známých zásob stříbra na světě.’ Vzchopil jsem se natolik, abych dokázal zalapat po dechu a říci: ‚Ale to je opravdu ohromné množství stříbra, pane Baruchu.’ Významným tónem přitakal: ‚Ale ano, to je opravdu obrovské množství stříbra, pane Dalle.’... Jak málo jsem tehdy tomuto rozhovoru ve skutečnosti rozuměl, ukázalo se tím, že jsem do příštího dne na všechno zapomněl. Několik měsíců nato však přinesly noviny zcela překvapující zprávy o stříbru... Aby se udělalo přátelské gesto vůči tzv. západním státům s jejich stříbrnými doly, zmocnil kongres Spojených států ministra financí ke zdvojnásobení ceny stříbra, která se platila na volném trhu. Náš tisk tuto velkorysou nabídku uvítal co nejvřeleji. Pro ostatní země i jejich obchodníky a rolníky, jako např. pro Čínu, bylo toto zvýšení ceny stříbra tvrdou ranou, protože nyní dostávaly za svou produkci stříbra ve skutečnosti jen polovinu toho, co dříve.[315] Takové náhlé zvýšení ceny stříbra tedy bylo pro Čínu i mnohé jiné země opravdu tvrdé. Když si nyní připomínám svou tehdejší rozmluvu s Baruchem, je mi jasné, že to byl ten vůbec nejlepší ‚tip’, jaký jsem kdy v životě dostal.“[316]

Jestliže s Rothschildy přes Jacoba Schiffa spojený Baruch dokázal jako „prezidentův poradce“ přimět americké ministerstvo financí k údajně politickému „přátelskému gestu“, které v dolarech vyjádřenou cenu jeho obrovských zásob stříbra jedním rázem zdvojnásobilo, pak v letech 1985/1986 si již americká část celosvětové rothschildovské sítě klidně posloužila sionisticky kontrolovanou a permanentně zneužívanou tajnou službou CIA, aby jejím prostřednictvím donutila sousední Mexiko k směšně levnému výprodeji svých velkých podniků a dalších majetkových

---

[315] Tehdy ještě platil zlatý standard, kterému odpovídal také standard stříbrný. Srv. k tomu Attali, cit. místo 85, kde se dozvídáme, že „Gold Standard Act [zákon o zlatém standardu] z roku 1900 z amerického měnového systému ještě zcela nevyloučil stříbro, jehož ražba byla i tak poměrně omezená“.

[316] Curtis B. Dall, *Amerikas Kriegspolitik. Roosevelt und seine Hintermänner*, 2. Aufl. Tübingen 1975, 107 ad.

hodnot. CIA tehdy začala tím, že „vydávala nespočetné studie a odhady, které pak – navíc v deklasující podobě – pouštěla do oběhu v tom smyslu, že se Latinské Americe vede po všech stránkách špatně a že především Mexiko ‚stojí před naprostým zhroucením svého vyčerpaného hospodářství'. Je samozřejmé, že tyto pochmurné předpovědi CIA jen zhoršovaly skutečné problémy, s nimiž se Mexiko potýkalo. Zahraniční investoři z Mexika doslova utíkali stejně, jako kapitál domácí finanční elity. Ve Washingtonu se ovšem i tehdy vyskytovali experti tajných služeb, kteří pesimistické odhady CIA označovali za nepodložené a klamné, ale byli rychle umlčeni: ‚Tato memoranda byla vypracována na přímý pokyn Bílého domu!' Protestující experti však měli nakonec pravdu: Mexiko se zotavilo – ale ne dříve, nežli američtí podnikatelé, z nichž mnozí měli spojení na Bílý dům, nakoupili za směšné ceny majetkové hodnoty této velké země za ceny, které byly přirozeně následkem vyhlášených předpovědí o bezprostředním hospodářském zhroucení země ještě uměle stlačeny dolů. ‚Banky, telefonní společnosti, velké pozemky a průmyslové podniky byly prodány za pochybné ceny insiderskému kroužku investorů z Washingtonu,' řekl tehdejší expert amerického ministerstva zahraničí na tajné služby Trevor Petrie. ‚CIA připravila scénu podvodné inscenaci mocné internacionální kliky, která jí pak v následujících letech vynesla miliardy dolarů čistých příjmů'."[317]

Jinou roztomilou příhodou, bez dalšího srozumitelnou i laikům ve věcech burzovních technik, vypráví také Frederic Morton:[318] „30. června 1949 se na pařížské burze přihodila neobyčejná věc. Sotva zvon ohlásil začátek obchodování, dostala se petrolejářská společnost Royal Dutch do strmého pádu. Velká důlní společnost Rio Tinto se začala potápět. Neexistoval absolutně žádný důvod k takovému chování, obě společnosti se nacházely ve skvělém stavu. A přesto jejich kurs neustále klesal. Prodejní příkazy následkem toho zapůsobily i na jiné ceniny. Nickel, obří důlní společnost, se scvrkávala každým dalším pohybem dálnopisu, stejně jako diamantový trust DeBeers. Úžas všeobecně vzrůstal, publika se zmocnila nervozita a panika začala všechno strhávat s sebou. Každý chtěl jen prodávat. Kursy spadly na nejnižší úroveň za mnoho posledních měsíců. Asi jen málokdo rozpoznal u cenných papírů těchto čtyř podniků společného jmenovatele: tím byla rodina [Rothschildů] jako velkoakcionář zmíněných firem. Jenom několik málo dalších významných akcionářů už totiž vědělo o smrti barona Edouarda Rothschilda, který zemřel právě toho dne ve věku jednaosmdesáti let. Rothschildům bylo jasné, že by enormní dědická daň redukovala baronova aktiva, a tím také potenciál jimi vlastněných společností. Jednalo se tedy o to, podle možností dědickou daň co možná nejvíce snížit. Příští den si už ovšem celý svět směl na předních stranách svých novin přečíst úmrtní oznámení barona Rothschilda. Finanční odborníci i žurnalisté pak prostudovali právní předpisy o dědické dani a jednomyslně prohlásili, že dědicům bude vypočtena daň z hodnoty pozůstalosti podle [burzovního] stavu ke dni úmrtí zůstavitele. A tak zatímco se pohřební přípravy chýlily ke konci, obdrželi burzovní makléři nákupní příkazy od těch samých osob, které jim před čtyřiadvaceti hodinami při-

[317] Warren Hough a Martin Mann v: *CODE*, č. 4/1992, 48 ad.
[318] Morton, 250 ad.

kázaly prodávat. ‚Rothschildovské papíry' pak vystoupily stejně tak prudce, jak strmě předtím poklesly."

Namísto lstivého triku burzovní *baissy* postupuje sionistická peněžní moc příležitostně také opačně a uměle vyvolá *haussu,* jak se to stalo v USA začátkem roku 1992, kde se stále věřilo, že věrný vazal George Bush ještě jednou vstoupí přes volební kolbiště do Bílého domu. Tehdy komentoval rakouský časopis „Nachrichten-Austausch-Dienst" tento poměrně průhledný manévr americké ústřední banky takto: „Prezidentské volby v USA se blíží a voličský dav začíná stále hlasitěji kritizovat politiku prezidenta, který se ještě před necelým rokem nechal oslavovat coby oslnivý vítěz války v Perském zálivu... Jako mocný Bushův podporovatel se v této nepříjemné situaci ukázal šéf americké cedulové banky A. Greenspan. Urychleně snížil dolarovou diskontní sazbu na 3,5 %, což byl nejnižší kurs za posledních sedmnáct let. Z kruhů blízkých cedulové bance bylo oznámeno, že Greenspan je dokonce připraven úrokovou sazbu snížit znovu, aby se ještě před volbami mohl předložit voličům hospodářský vzestup. Přesto však tato naděje zůstala pouhým zbožným přáním, poněvadž hospodářství se potácelo stejně bezmocně jako dřív... Finanční svět Wall Streetu se málo staral o stesky kritických senátorů na hospodářskou recesi, dokud se nejdůležitější burzovní index světa Dow Jones nevyšplhal z bezmála 3 300 bodů ještě výše. Zdůvodnění pro užaslé občany Spojených států: burza pouze anticipuje nadcházející hospodářský vzestup, který již brzy zahájí zlatá devadesátá léta... Následoval další vzestup až o 1 000 bodů. Ve skutečnosti byl ale rychlý vzestup amerického hospodářství v posledních měsících vyvolán pouze ‚kosmetickými' prostředky: nízkými úroky. Jako o závod utíkali velcí vkladatelé a investoři z peněžního trhu (úročeného dříve 8, po propadu jen 3,5 %) na trh akciový, což přirozeně muselo vést k citelnému zvýšení Dow Jonesova indexu."[319] – Zda tato nesmyslná akciová haussa byla skutečně zinscenována jenom z „lásky" k Bushovi, můžeme zde ponechat bez odpovědi. Každopádně se přitom naskytla výborná možnost shrábnutí mimořádných zisků oněm vyznavačům mamonu, kteří zcela přesně věděli, kdy jejich loajální hebrejský satrapa ve vedení americké ústřední banky znovu zdvihne diskontní sazbu – protože nikdo jiný než oni samozřejmě nemohl dát ve vhodném okamžiku příslušný rozkaz...

Nejsenzačnější a také nejostudnější burzovní krach byl jak známo zahájen tzv. „černým pátkem" 24. října 1929. Prudký pád akciových kursů tehdy trval plné tři roky a americký průmysl během této doby poklesl na méně než polovinu svého produkčního objemu. Oficiální historická literatura řadí tuto „světovou hospodářskou krizi" jednoduše mezi obvyklé cyklické kapitalistické krize z nadvýroby a prohlašuje (teprve r. 1929 vypuknuvší!) katastrofu za pozdní následek už roku 1918 skončené světové války! Pojmy jako „Federal Reserve Board" nebo „zvýšení diskontní sazby" jsou v těchto líčeních přirozeně naprosto tabu...[320] Zcela jinak ale vypadá věc pro amerického historika *Anthony Suttona*: „Byla to právě tato neodpovědná a neomluvitelná manipulace s našimi tiskařskými lisy na bankovky prostřed-

[319] *Nachrichten-Austausch-Dienst* (Lochau/Osterreich), č. 4/1992, 5 ad.
[320] Srv. např. Tenbrock et al., cit. místo 99, kde je podstata věci mimořádně rafinovaně zastřena.

nictvím ‚Federal Reserve', která *zapříčinila*[321] depresi z roku 1929 a vytvořila nezbytné předpoklady pro Rooseveltův ‚New Deal'."[322]

Jedno z nejlepších vylíčení toho, jak ústřední banka USA připravovala gigantickou krizi s pečlivostí operací generálního štábu a jak ji nakonec podle pokynů londýnského Rothschildova vyslance Montague Normana také vyvolala, pochází od *Gary Allena*:

„Jakmile si internacionální bankéři vytvořili Federal Reserve System, byli už schopni rozmáchnout se ke zničujícímu úderu. V letech 1923-29 ústřední banka rozpínala – neboli inflaciovala – zásobování penězi o 62 procent. Většina z těchto nových peněz byla použita k vyhnání burzovních kursů do závratné výše. V ten samý čas, kdy enormní množství těchto kreditních peněz bylo snadno dostupné, začaly masové sdělovací prostředky rozšiřovat pavlačové historky o rychlém zbohatnutí na burze. Ferdinand Lundberg uvádí: ‚Aby bylo možno z těchto fondů vyrazit profit, musela být veřejnost nalákána ke spekulacím. To se stalo pomocí svůdných zpráv nejrůznějších novin, z nichž mnohé byly koupeny a placeny makléři, kteří udržovali burzovní hru v chodu.'[323] Guvernér Anglické banky, Montague Norman, přicestoval 6. února 1929 do Washingtonu konferovat s finančním státním tajemníkem Mellonem... Okamžitě po této tajuplné návštěvě obrátil výbor americké ústřední banky svou politiku ‚snadných peněz' a začal zvyšovat diskontní sazby. Balón, během posledních sedmi let stále nafukovaný, byl najednou blízko exploze. … Stalo se tak 24. října. William Bryan ve své knize *The United States Unresolved Monetary and Political Problems* napsal:[324] ‚Když bylo všechno připraveno, začali newyorští finančníci požadovat od makléřů zpět půjčky, odvolatelné do 24 hodin. To znamenalo, že burzovní makléři a jejich klienti museli vrhat na trh vlastní akcie, aby mohli půjčky splatit, což přirozeně vedlo k pádu burzy a zhroucení bank v celé zemi. Bankéři, kteří nepatřili k oligarchii, byli v té době obzvláště hluboko v odvolacích požadavcích makléřů. Tím pak byly platební možnosti bank velmi rychle vyčerpány, takže musely jedna po druhé zavírat. Ústřední banka USA jim ovšem zcela vědomě nepřišla na pomoc, přestože byla zákonem zavázána udržovat pevnou a pružnou měnu.' Ta část obyvatelstva, která investovala, utrpěla stejně tak rozhodující ránu, jako většina burzovních makléřů a bankéřů. Ne tak přirozeně insiderové! Ti buď na burze neinvestovali, nebo své podíly krátkodobě prodali, přičemž

---

[321] Mnou korigovaná verze. V překladu anglického textu místo „zapříčinila" stojí chybně „měla za příčinu", což zcela převrací zamýšlený smysl výpovědi!

[322] Sutton, cit. místo 89. Příliš naivně ovšem skutečné pozadí uvádí Suttonův kolega David Hoggan, když (cit. místo 298) prohlašuje, že tvrdohlavá a neústupná Churchillova (!) britská měnová politika byla záminkou „ke katastrofální americké cestě prezidenta Anglické banky Montague Normana, který přemluvil důvěřivého ministra financí USA, měděného miliardáře Andrewa Mellona, aby snížil úrokovou sazbu americké ústřední banky [Federal Reserve Board] ve prospěch anglického importu, což mělo za následek tak nekontrolovatelné burzovní spekulace, že tím bylo ochromeno celé hospodářství USA a země se na dlouhou dobu ponořila do tmy těžké deprese". Nicméně skutečnost, že ještě před vyvoláním burzovního krachu došlo k rozhovoru amerického ministra financí s britským rothschildovským lokajem *Montague Normanem*, potvrzuje výše řečené o Anglické bance (Bank of England) jako o skrytém mocenském centru světových financí!

[323] Allen cituje podle: Ferdinand Lundberg, *America's 60 Families*, New York 1938, 22.

[324] „*Nerozřešené politické a finanční problémy Spojených států*."

ještě mimořádně dobře vydělali, když pak akciové kursy spadly doslova kolmo. Ti nejchytřejší z nich jasně rozpoznali v komentáři Paula Warburga pokyn k prodávání. Znamení přišlo 9. března 1929, kdy Financial Chronical citoval Warburga s jeho dobrou radou chápajícím: ‚Když je neohraničené spekulaci dovoleno volně se rozvíjet... pak je zcela jisté konečné zhroucení... aby byla zavedena všeobecná krize, do níž bude ponořena celá zem.'[325] Znalcům věci bylo pak později snadno možné tyto akcie koupit zpět se srážkou až 90 % z jejich původní hodnoty. Věřit, že toto vědecky zkonstruované zhroucení z roku 1929 bylo nešťastnou náhodou nebo výsledkem pouhé hlouposti, by bylo výsměchem každé logice. Internacionální bankéři, kteří předcházející inflační opatření podporovali a rozšiřovali takovou propagandou, jež burzy napěchovala až k prasknutí, představovali přece již po generace až příliš dobré znalce věci, než aby sami mohli ve ‚velké krizi' uvíznout."[326]

Nicméně ne vždy vyváznou všechny židovské finanční domy z takového zhroucení bez nehody. Jak referuje Jürgen Thorwald, nebyl brán vůbec žádný ohled např. na investiční fond „Goldman Sachs Trading Corporation", založený teprve r. 1928 Marcusem Goldmanem. Ve všeobecné burzovní prosperitě podnik zpočátku vzkvétal: „Kupce pro ceniny v hodnotě 100 milionů dolarů nebylo těžké najít a když během dvou měsíců vystoupil kurs podílů ze 104 na 226 dolarů, investoval Catchings [tehdejší šéf společnosti] fondové vklady do amerických podniků, které se však v krizi 1928/1929 zhroutily a strhly s sebou do propasti také firmu Goldman Sachs Trading Corporation. Firma přitom ztratila dvanáct milionů dolarů, byla pronásledována žalobami o náhradu škody a pro dalších pět let nedostala žádné pověření k emisi akcií."[327] Zcela jinak se vedlo dalšímu židovskému podniku, který se ovšem těšil výhodě těsných kontaktů s domem Rothschildů a spoluspravoval jeho vlastnictví v USA: *Lehman Brothers.*[328] Nikoli však jeho vedoucímu zaměstnanci *Monroe C. Gutmanovi*, jak prostoduše věří J. Thorwald, nýbrž jeho skrytým zasvěcencům „náleží zásluha za to, že Lehmanové byli při založení svého investičního fondu Lehman Corporation úspěšnější než Goldman, Sachs & Co. Téměř ve stejnou dobu jako Waddill Catchings prodal Gutman milion podílů v nominální hodnotě 100 dolarů za 104 dolary za kus. Gutman podržel pro Corporation 100 000 podílů, jejichž kurs vystoupil během týdne na 136 dolarů za kus. Přesto na rozdíl od firmy Goldman, Sachs & Co. měl Gutman tolik intuice, opatrnosti nebo štěstí [??], že vlastní vkladový kapitál neinvestoval, než přišel burzovní krach, a tak se nedostal do víru hroutících se firem. Od klientů, kteří v panice prodávali podíly za zlomek jejich nákupní ceny, je získal Gutman – znovu díky intuici nebo šťastnému optimismu [??] – zpět a investoval fondový kapitál teprve po roce 1933, kdy krize odezněla. Lehman Corporation se tím stala jedinou investiční společností velkého formátu, která

[325] Také Attali, cit. místo 152, tvrdí, že Paul Warburg už r. 1928 „viděl přicházet světovou finanční krizi".

[326] Allen, cit. místo 72-75.

[327] Thorwald, cit. místo 298.

[328] Srv. Mullins/Bohlinger, cit. místo 160 a dále: „V knize *Who's Who in American Jewry* z r. 1928 je Herbert Lehman uveden jako ředitel mnoha významných firem, z nichž je zde uvedena jenom malá část: *Abraham & Straus Department Store* (rothschildovský podnik)..."

přestála krizi bez ztráty kapitálu a prestiže.“[329] – Komentář si i zde můžeme klidně odpustit.

Tak zvaný „zlatý *standard*“ zůstal oním sionistickým heslem, jehož výraznou známkou je především jeho prolhanost. Hebrejský bankéř *Henry Morgenthau* měl dokonce tolik nestydatosti, že v rámci proslulé konference v Bretton Woods při závěrečném zasedání (přeloženém na 22. [!] červenec) důrazným hlasem prohlásil, že právě čerstvě definovaným zlatým „standardem“ US-dolaru (a v závislosti na něm pak i ostatních měn) se podařilo „vyhnat lichvu z chrámu [!?] internacionálních financí!“[330] – A tak zatímco se obecně pod „standardem“ rozuměla trvalá norma, něco pevného a jistého, co by představovalo pevný bod, sloužilo toto Rothschildy nejdříve Anglii a pak i dalším zemím vnucené „zlaté krytí“ jedině a výhradně k mimořádně výnosným manipulacím s hodnotou jednotlivých měn pomocí permanentních *spekulací se zlatem.* Samotná pouhá vyhlídka na spolehlivě se blížící „vypuknutí“ světové války, rozpoutané poslušnými lóžemi, dovolila rothschildovsky zkoncentrovaným pokladnám židovských světových financí řádně a vesele zacinkat. Již 31. července 1914, tj. v den rakouské mobilizace, „podnikly všechny burzy Evropy run na zlato a měnové kursy padaly. Hamburská burza byla uzavřena. Nejdůležitější měny světa odložily svou zlatou konvertibilitu a staly se tzv. plovoucími; sotva ustavený zlatý kurs tím byl opět prolomen. Teprve dlouho po této válce byl na několik krátkých let znovu zaveden“.[331] – Opravdu pak je na konci války US-dolar „jedinou za zlato skutečně konvertibilní měnou... Naproti tomu v Evropě kolísaly směnné kursy až na zcela nevědomý návrat k předválečné paritě. Všude hrozila inflace. Během války se množství oběživa *zešestinásobilo*, ve Velké Británii *zečtrnáctinásobilo* a v Německu vystoupilo dokonce na *pětadvacetinásobek*“[332] – díky „útěku“ do zlata, vyvolaném vysoce oslavovanou zlatou měnovou relací a rothschildovsky kontrolovanými bankami „přizpůsobeným“ a také až dosud nevídaným zmnožením oběživa.

Stejný obrázek nabízela v létě 1931 Anglie. Z „prestiže“ příliš vysoko nasazený dolarový kurs anglické libry, tvrdí Attali, „se stal nadále neúnosným a zlato uprchlo“. – Proti tak vědomému zaměňování příčiny za následek lze přirozeně správně namítnout, že kurs libry se stal neudržitelný teprve poté, co zlato „uprchlo“, což Attali – a dokonce jen o pár řádků dále – sám připouští. Všechna protiopatření britské vlády byla neúčinná, protože „spekulace [!] je silnější [!]. Konečně 21. září byla až příliš dlouho uměle [?] držená libra šterlinků odpojena od zlata, začala „plavat“ a výrazně poklesla v kursu, který ze 4,86 dolarů v srpnu sestoupil na 3,40 v prosinci“.[333] – Podle Jacquese Attaliho to ostatně vůbec nebyl *De Gaulle* se svou známou demonstrativní výměnou dolarů za zlato, který roku 1965 definitivně zničil sotva kdy skutečně existující konvertibilitu dolaru za zlato, dohodnutou r. 1944 v Bretton Woods. Mnohem spíše bylo už roku 1961 „viditelné první napětí na volném trhu zlata v Londýně a Curychu“ – tedy *právě* v rothschildovských evropských cent-

[329] Thorwald, cit. místo 302.
[330] Attali, cit. místo 250.
[331] Tamtéž, 98.
[332] Tamtéž, 116.
[333] Tamtéž, 166.

rech. Po dlouholetém těkání sem a tam je to znovu r. 1967/68 „Londýn“, který vedl nový, masivní a jen ledabyle skrývaný útok na zlatý dolar, aby jej také „vítězně“ ukončil. A to všechno za viditelného spolupůsobení spolehlivého agenta v pozadí se držících Rothschildů, kterým byl *Siegmund G. Warburg* osobně! V podrobnějším zobrazení, podle Attaliho trochu přikrášleném, to pak probíhalo takto: „Nyní bylo prodáváno velké množství zlata, aby se zabránilo odhodnocení dolaru. Pro uklidnění trhu prodaly nejdůležitější ústřední banky od listopadu 1967 do března 1968 drahé kovy v celkové hodnotě tří miliard dolarů. Marně... 8. března prodal Pool v Londýně k podpoře kursu 100 tun zlata, 13. března už 175 tun a 14. to bylo nejméně 225, dokonce prý až 1 000 tun zlata. V noci 14. března telefonoval [americký prezident] Johnson [anglickému premiéru] Wilsonovi a prosil ho o uzavření londýnského trhu zlata, aby tak zamezil úplnému vykrvácení Fort Knoxu [kde jsou uloženy zlaté zásoby USA].“ – Wilson opravdu nevěděl, co si má o takové podivné „prosbě“ pouhé loutky Sionu myslet a proto se starostlivě obrátil na skutečné pány peněz: „Vyžádal si Siegmundův názor, který toto opatření považoval za nevyhnutelné [!]. Wilson tedy 15. března uzavřel na několik dní finanční trh a stalo se tak vůbec poprvé od jeho založení. Tím byla definitivně zlomena důvěra v dolar [což bylo předvídatelné a proto tedy záměrné]... Bretton Woods se přežil dříve, než začal skutečně fungovat. Teprve nyní se mohla Amerika bez rizika zadlužovat: už nemusela platit.“[334] – Řečeno přesněji: Rothschildovský soukromý ústav *Federal Reserve Board* mohl především tisknout své dolarové bankovky v libovolném množství (stejně jako i ostatní cedulové banky) a uvádět je do oběhu, protože se jejich „zlaté krytí“ oficiálně „zhroutilo“ a tím bylo velmi jednoduše *zrušeno*. Že se pak později r. 1974 tvrdě pykalo za právě se rozbíhající grandiózní inflaci dolaru, to si ukážeme dále.

Další husarský kousek sionistické peněžní moci – byť spíše politický než měnově nebo burzovně technický – představuje skutečnost, že se jí zatím vždy dařilo „přizpůsobovat“ právě své nejvyprofilovanější zástupce k předstíranému odstranění zneužívání burzovnictví a bankovnictví. Například židovský ředitel „Darmstädter Bank“, *Bernhard Dernburg*, „synovec představitele ‚Alliance Israélite’ v Paříži, Hartwiga Derenbourga“, který r. 1904/1905 sám padl kvůli obzvláště pochybným burzovním manipulacím, se klidně roku 1925 stal předsedou v Berlíně právě zřízeného „Sdružení pro akciové právo“, jehož deklarovaným cílem bylo „studium problémů akciových záležitostí a odstranění nesprávností v této oblasti“...[335] – Příslušné úspěchy tohoto ctihodného grémia pod tak odborným vedením na sebe jistě nenechaly dlouho čekat! Ještě troufaleji se postupovalo v případě zhroucení „Bank of Credit and Commerce International“ (BCCI), které tehdy mělo velmi těžké mezinárodní důsledky. „Tato banka byla,“ píše *Sherman Skolnick*, „založena v sedmdesátých letech s pomocí startovního kapitálu od Bank of America, jejímiž velkoakcionáři jsou Rothschildové z Chicaga, Paříže, Londýna a Švýcarska.“[336] – To dostatečně vysvětluje, proč podle *Gordona Tethera* Anglická banka „nečinně přihlížela, když kriminální management BCCI přímo před jejím nosem prováděl největší pod-

[334] Tamtéž, 378 ad.
[335] Nicolai, cit. místo 40-41 a také pozn. 52.
[336] Sherman Skolnick v. *CODE* č. 10/1991, 23.

vod v dějinách“.[337] – Ale přišlo něco ještě lepšího: „V tom samém týdnu, kdy skandál s BCCI vyšel v celé své nestvůrnosti na světlo, byl vybrán prezident americké ústřední banky v New Yorku, aby převzal předsednictví „Committee on Banking Supervision“ (Výbor pro dohled nad bankovnictvím), což je v podstatě shromáždění ústředních bank, označované za ‚vrchního hlídacího psa mezinárodního bankovnictví’. Protože toto dozorčí těleso zde bylo už mnohem dříve, než se obě výše zmíněné banky dopustily svých přetěžkých hříchů, je vcelku dobře zřejmé, jak dalece taková práce ‚hlídacího psa’ slouží skutečným zájmům veřejnosti.“[338] – Kdo by však od rothschildovského agenta jménem *Greenspan* a jeho spolupracovníků vůbec mohl něco takového vážně očekávat?

Ačkoli na to Rothschildové nechávají své zřízence pečlivě dohlížet, dostanou se také někdy do titulků novin, dokonce i takových, jako je hamburský „Spiegel“, který ovšem přesně zná vytýčené hranice a proto se omezil na poněkud trapnou událost „kolem uznávané Rothschildovy banky v Curychu“. – Její zjevně židovský ředitel *Jürgen Heer*[339] byl v létě 1991 zatčen, protože ve velkém stylu napomáhal „při úniku kapitálu“ italským klientům, kteří ze svého kapitálového majetku nechtěli platit daně. „Celá konstrukce spočívala v tom, že peníze nebo firemní podíly zákazníka, který je chtěl zatajit před státní pokladnou, byly v podobě správy spolehlivě převedeny na ‚schránkovou firmu’ nebo na nastrčenou figuru [v některých zemích postačuje k registraci a provozování obchodní firmy pouhé držení poštovní schránky, P. O. Boxu]. Za patřičný úplatek byli Heer a jeho spolupracovníci dokonce připraveni dosvědčit, že jsou sami právoplatnými držiteli předmětných majetků. Jako ‚banka v bance’ (psal curyšský list Sonntags-Zeitung) k tomu sloužila firma Orion v Panamě a některé jiné podniky. Podle Heera tak postupně obdržely průmyslové podíly v hodnotě kolem 20-30 miliard franků. Typický je případ rodiny Irneri z Terstu, které patří pojišťovací skupina Lloyd Adriatico. Díky účinné Rothschildově pomoci se skupina mohla ukrývat za jednu společnost v Panamě i za vlastní firmu Gotthardfinanz AG, založenou v Luganu. Když pak r. 1988 proměnila rodina část svých akcií na peníze, výtěžek prodeje se po rothschildovských stezkách obratně vyhnul italskému daňovému úřadu... Podle Heera k systému patřila celá špička banky, především pak její tehdejší prezident, francouzský baron *Elie de Rothschild*, který se údajně sám těchto obchodů aktivně zúčastnil. Patron byl současně šéfem tajuplné ‚schránkové’ firmy Orion v Panamě, a ta byla zase spojena se ‚správcovskou’ firmou Sagitas, patřící bance, která napomáhala zákazníkům vyhýbat se placení daní.“[340]

Takové sice ilegální, ale o to výnosnější podniky Rothschildů, za něž samozřejmě oni sami nikdy nebudou muset stát před soudem, ovšem zcela blednou v porovnání s jejich světobornými manévry největších rozměrů a nejhoršího druhu, k nimž jmenovitě patří zmanipulovaná „ropná krize“ z let 1973/1974. Okolnosti lze podat

---

[337] Gordon Tether v: *CODE* č. 2/1993, 36.
[338] Gordon Tether v: *CODE* č. 10/1991, 20.
[339] Friedrich Heer, po dlouhá léta všudypřítomný publicista vznešených dezinformačních listů od vídeňské *Presse* až po *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, byl jak známo Žid.
[340] *Der Spiegel*, 30. 11. 1992, 155 ad.

velmi stručně.[341] Údajně politickou loutkou de Gaullem, ve skutečnosti však Anglickou bankou do pohybu uvedené zrušení zlatého krytí dolaru – sice tehdy ještě ne „úřední“, ale už faktické – dovolilo americké ústřední bance od r. 1969 tisk pošetilého množství dolarových bankovek a tím také odhodnocení dolaru o mnoho procent vůči západoevropským měnám. Mělo to v té době rozhodujícím způsobem zlepšit exportní schopnost amerického hospodářství a naopak stejně rozhodně oslabit stejnou schopnost Evropanů. Následkem tzv. „intervenčních nákupů“ evropských bank se pak v nich až do roku 1972 nahromadilo kolem 80 miliard dolarů domnělého „exportního přebytku“.[342] Ve skutečnosti však byly pouhým prostředkem k určenému účelu, tj. k umělému odhodnocení dolaru na finančních trzích. Kdyby však v průběhu zaplacení amerického exportu měly dolary skutečně vplynout zpět do USA, vyvolaly by tam obrovský inflační skluz. To si ovšem tehdy dům Rothschildů nepřál a proto se rozhodl z „eurodolarů“ hrozící inflaci amerického dolaru odblokovat geniálním manévrem a konečný účet předložit k zaplacení Evropanům.

V říjnu 1973 věc došla k takovýmto koncům: Hned po známé válce na židovský svátek Jom Kippur musela internacionálně kontrolovaná média začít malovat na zeď akutní nedostatek ropy jako údajnou „pomstu“ arabských „naftových šejků“ atd. „*Vytvořeného* veřejného mínění využily ropné koncerny s odvoláním na ‚arabské naftové šejky’ k zvýšení cen ropy doslova přes noc na *čtyřnásobek*.“ – Co se tím získalo? Mnohem víc, než se obvykle myslí! „Během několika měsíců byly následkem šíleného zvýšení cen ropy převedeny ‚eurodolary’ prostřednictvím ‚naftových faktur’ zpět do bank pánů Rockefellerů. Tím byla zastavena dolarová inflace... Nadto se ještě musely evropské státy při nákupu ropy zadlužit 25 miliardami dolarů, protože je import ropy nyní už nestál 30 miliard dolarů ročně jako dříve, ale 120 miliard, což představuje neuvěřitelné zdražení o 90 miliard dolarů! Je potřeba si uvědomit, že tehdejší státní rozpočet Německé spolkové republiky představoval v přepočtu jen 55 miliard dolarů! To znamená, že více než dvakrát tolik musely zaplatit západoevropské státy za nezbytný import ropy. Je pozoruhodné, že tato suma

[341] Srv. Schweiger, cit. místo 50 ad.

[342] Steinhauser, cit. místo 115 a dále, zcela zjevně neprohlédl smysl a cíl této operace s eurodolary. Především nezpozoroval, že se jednalo o časově ohraničenou akci, která už není aktuální. Přesto jsou však nanejvýš poučné jeho závěry tam, kde nás uvádí do počátku sedmdesátých let. K té době si Steinhauser kladl otázku, „proč se Rakousko zadlužovalo ve Spojených státech na vysoký úrok, když si potřebné peníze mohlo opatřit ve vlastní zemi nejen podstatně jednodušeji, nýbrž také mnohem levněji“. Po příslušných interview s dvěma rakouskými ministry financí se ukázal pravý stav věci: „Rakouská vláda s dolary, získanými kreditní cestou z USA, nemohla sama nakládat, protože její nejrůznější platební závazky v zemi šly splnit jen v domácí měně. Nechala si proto vyplatit jejich protihodnotu v šilincích od Národní banky, která americké dolary převzala pro nedostatek jejich zhodnotitelnosti do úschovy jako pouhý mrtvý kapitál. Zapojení USA do takové kreditní transakce je tedy zcela nadbytečné, protože rakouská vláda si mohla potřebný obnos stejně tak dobře vypůjčit přímo od domácí Národní banky a se stejným výsledkem pro obě strany. Jediný, kdo měl prospěch z takové zbytečné ‚oklikové’ procedury, byla totiž Americká ústřední banka, která v rakouské Národní bance našla ‚užitečného idiota’, jenž její kreditní dolary bez vlastního prospěchu a jaksi bezplatně ‚uložil na sklad’ a tím je odčerpal z oběhu. Je jen přirozené, že *zákonem krytá banda padělatelů peněz z amerického Federal Reserve System* mohla tím spíše dál tisknout dolarové bankovky bez ohledu na jejich měnovou stabilitu a uvádět je do oběhu v neomezeném množství.“

téměř přesně odpovídá hodnotě, kterou byl dolar tak lehkomyslně uvržen do nebezpečí úplného znehodnocení," totiž 80 (podle jiných znalců dokonce přes 100!) miliardám inflačních „eurodolarů".

Herbert Schweiger, jemuž děkujeme za tento výklad,[343] cituje potom „Spiegel" ze 14. 10. 1974 se stejně typickým jako zavádějícím konstatováním: „Během několika málo měsíců odplavila vlna petrodolarů všechny rezervy obchodní bilance Západu, nahromaděné za dvacet pět poválečných let. Všechno, co vybudoval složitý průmyslový management, vytříbená exportní organizace a důmyslná technologie s masivním nasazením práce dvě stě padesáti milionů pracovníků na pozicích zahraničního obchodu, bylo najednou pryč – a to zvýšením cen ropy pouhým škrtnutím pera technologicky zaostalých pouštních států; bohatí zchudli a chudí zbohatli." – Tu poslední část tvrzení „Spiegelu" přirozeně Schweigerův komentář uvádí na pravou míru: „Tento ‚škrt perem' samozřejmě neudělali arabští naftoví šejkové – k tomu nikdy neměli dostatečnou moc – nýbrž bankovní insideři Wall Streetu, kteří také řídí celosvětový obchod s ropou. Šejkové... se sice museli v celém světovém tisku nechat označit za zlé popoháněče cen, ale to jim za miliardový podíl na zisku stálo."[344] – Plným právem pak H. Schweiger uvádí ještě další dvě „mouchy", zabité touže ranou: za prvé byli napáleni Arabové potud, že náhlé znásobení jejich zisků současně také ohlásilo konec jejich dalekosáhlého ropného monopolu. Stavbou a zaváděním amerických obřích tankerů na dopravu ropy i vstupem ropných polí na Aljašce a v Severním moři se totiž podařilo dostat do zóny rentability! Za druhé pak nebyla přirozeně zastavena jenom dolarová inflace v samotných USA, nýbrž bylo také dosaženo mohutného reálného vzrůstu (nakonec stejně jen rothschildovských) ropných zisků. Aby si čtenáři mohli udělat alespoň přibližnou představu o rozměrech těchto zisků, uvádí *Schweiger* (k roku 1983 resp. 1984) následující příklad: „Největší ropná firma světa Exxon s ročním obratem 120 miliard dolarů obchoduje především s ropou a dosahuje tím např. obratu, který představuje dvojnásobek celého tehdejšího rakouského národního hospodářství. Exxon k dosažení svého obratu zaměstnává 180 tisíc pracovníků, kdežto rakouské hospodářství má pro *poloviční* obrat firmy Exxon k dispozici 3,2 milionu pracovníků."[345] – Jinými slovy řečeno to znamená: Jedním pracovníkem rockefellerovsko/rothschildovské firmy Exxon dosažený zisk byl roku 1983/84 zhruba 36krát (slovy šestatřicetkrát) větší než v Rakousku! A o to se z největší části „zasloužila" deset let před tím podvodně zinscenovaná „ropná krize"! Ta se ovšem v letech 1978/1979 dočkala nové reprízy, protože generálka hned na poprvé tak překrásně vyšla. Tentokrát měl být pomocí nového náhlého ztrojnásobení cen ropy odstraněn nový deficit amerického zahraničního obchodu USA ve výši kolem 40 miliard dolarů, způsobený americkou ústřední bankou – rozumí se, že znovu na účet evropských daňových poplatníků,[346] což se také rothschildovskému místodržícímu v americké ústřední bance *Paulu*

[343] Schweiger, cit. místo 55 ad.
[344] Tamtéž, 57.
[345] Tamtéž, 59.
[346] Srv. Attali, cit. místo 443: „Začátkem října 1978... byla americká platební krize tak zjevná, že na evropském emisním trhu nikdo nechtěl dolary, a umístit se daly už jen německé marky. Prostřednictvím dolarů, které nakupovaly ústřední banky k podpoře americké měny, se jen podporovala a přibližovala inflace."

Volckerovi podařilo. Jak to tak jedinečně jízlivě říká Jacques Attali? „Při druhém ropném šoku v listopadu [1979] spadl zahraniční deficit [USA] náhle na nulu. Poté Evropa zastavila svou podporu dolaru a začala s bojem proti vlastní inflaci.“[347]

Postupně pak už téměř všude národní ústřední banky předcvičily vládám příslušných zemí, jak lze obrovsky navršené státní zadlužení a státní rozpočet vůbec přeměňovat na mohutně tryskající zřídlo úroků pro rothschildovské impérium. Podle analýzy *Herberta Schweigera* si nyní můžeme exemplárně ukázat vznik nesmírného zadlužení Spojených států za prezidenta Reagana. Jak se dalo tušit, nebylo nijak těžké hned zpočátku navést prezidentského kandidáta Reagana v rámci volebního boje k ohlášení třicetiprocentního snížení daní a současně také k údajně nezbytnému masivnímu zbrojení i zvýšení početního stavu armády k (pouze psychologickému) potírání zlého sovětského bolševismu. Obě tato opatření by však musela znamenat totální překročení státního rozpočtu USA. Reagan by pak byl nucen přijmout obrovské úvěry k realizaci našeptaného mu volebního programu. Aby byly nezbytné kredity v zájmu maximalizace zisků co možná nejvíce zdraženy, nastoupil podle plánu do akce izraelitský prezident Americké ústřední banky *Paul Volcker* a začal „přitahovat brzdu na přílivu množství oběživa s předstíranou záminkou boje proti inflaci... V důsledku toho podnikatelé své peníze, ušetřené na daních, nevkládali do investic, nýbrž je dávali jako volné peníze do bank, aby si k nim nechávali v klidu připisovat 14 % vkladových úroků. Taková možnost bezpracného příjmu bez rizika přirozeně odlákala z hospodářství většinu investic. Za prezidenta Reagana se peníze stávaly čím dál více ‚úzkoprofilovým zbožím’ a počet nezaměstnaných prudce vyskočil vzhůru. Podniky s menším vlastním kapitálem a slabší bilancí se rychle začaly dostávat do vážných potíží. Skutečně také kolem 1 200 z nich bylo nuceno ohlásit platební neschopnost. Následkem citelného snížení příjmů z daní byla státní pokladna prázdná a veřejné práce radikálně omezeny. To všechno nevyhnutelně znamenalo buď přijímání nových úvěrů vládou, nebo insolventnost státu. A lavina se začala nezadržitelně valit!“ – Obchodní banky půjčovaly až na nestydatých 22 % úroků, což si pak prakticky již nikdy nemohly znovu dovolit. „Na zredukované množství oběživa si v první řadě dělal nárok veřejný sektor, takže pro kapitálově vyhladovělé hospodářství sotva nějaké peníze vůbec zůstaly. Pro spekulanty Wall Streetu začala nejtučnější léta od konce války. – Takto postupně vznikal nesmírný deficit 200 miliard dolarů.“[348]

Zkrátka a dobře, deflační manévr americké ústřední banky směřoval nakonec k tomu, „že prezident Reagan během svého úředního období (do r. 1984!) dospěl až k 670 miliardám dluhů. Svého předchůdce Cartera přitom v rámci volebního boje napadal, že během čtyř let zanechal 194 miliard dluhů. Jenom za rok 1984 ‚dosáhl’ Reagan 200 miliard [*nového* zadlužení!] a současně deficitu v zahraničním obchodě ve výši dalších 120 miliard dolarů.“[349] – Později se ovšem muselo znovu přejít na poněkud nižší úrokovou sazbu ústřední banky, aby byl dán vládě manipulační prostor ke zvýšení daní a tím také k udržení její schopnosti přesného splácení úroků. Touto zločinnou deflační politikou Americké ústřední banky byl však současně

[347] Tamtéž, 445.
[348] Schweiger, cit. místo 74 ad.
[349] Tamtéž, 79.

stimulován astronomický vzrůst evropského státního zadlužení, protože zdejší cedulové banky „musely“ logicky následovat, aby zabránily „nejhoršímu“. – Proč to? „Vysoké úroky v USA,“ vysvětluje nám *Schweiger,*[350] „vyvolaly odliv obrovského množství peněz z evropského hospodářství. Aby se tomu alespoň částečně zabránilo, musel být kreditní kapitál přiměřeně zdražen také v západoevropských zemích...“ a přirozeně se stejným výsledkem jako ve Spojených státech – klesající investiční činností podnikatelů, stoupajícím počtem ohlašovaných platebních neschopností, recesí, nezaměstnaností, sníženým příjmem státu z daní, zvýšenými finančními požadavky na sociální pomoc a konečně a hlavně – *přijímáním nových státních půjček v mimořádném rozsahu*! I když zadlužení těchto států zatím ještě nepřekročilo úroveň několika stovek miliard dolarů, marek nebo liber, pro světové finance zde už nehrozí žádné nebezpečí, že by nějaká budoucí vláda, kdyby to snad měla v úmyslu, byla schopna tyto dluhy splatit – právě naopak, trvale vzrůstající břemeno úroků si přímo vynucuje každoroční „nové zadlužení“ a úspěšně instalovaný systém státního zadlužení se *průběžně sám od sebe umocňuje*!

Přejděme teď od státního zadlužení průmyslových zemí k rozvojovým. Protože tyto země většinou nemají vlastní cedulovou banku, která by stála za zmínku, podsouvají se jim zástupně „Mezinárodní měnový fond“ a „Světová banka“ jako skrytí zmocněnci rothschildovsky dominujících soukromých velkobank. Úrokové otroctví, kterému byly po II. světové válce země „třetího světa“ krok za krokem podrobeny, je *doslova nelítostné*! Příležitostné nevyhnutelné odklady, snížení nebo dokonce odepsání některých úvěrů jsou pouze diktovány chladně prokalkulovanou snahou raději na chvíli trochu ustoupit, než obětovat celý nádherně vybudovaný úvěrový systém nějakému zbytečnému univerzálnímu bankrotu. To se zřetelně ukázalo r. 1982 na tzv. „světové úvěrové krizi“, uměle vyvolané z Mexika: „Především americké banky se na svém ‚zadním dvorku‘ silně angažovaly. Když mexický ministr financí 20. srpna 1982 zastavil splácení úvěrů a ostatní státy regionů tento příklad rychle následovaly, neocitly se v nebezpečí jen některé instituty. Při bankovním konkursu by se mohl zhroutit celý finanční systém. Tehdy latinskoamerické státy dlužily bankám asi 220 miliard dolarů. Ačkoli tato suma mezitím vzrostla na zhruba 420 miliard, byla celá krize považována za ‚zvládnutelnou‘, jak řekl jistý bankéř.“[351] – Opravdu podivuhodně přiléhavá „léčba“ těžce nemocného světového úvěrového systému! Platební schopnost dlužnických zemí byla obnovena – ano, připuštěním dalších kreditů a zvýšením jejich úrokového břemene během příštích deseti let na dvojnásobek! Takovými metodami je přirozeně každá krize „zvládnutelná“.

Kdo by si snad myslel, že bohaté průmyslové země šlechetně poskytují *rozvojovou pomoc* „třetímu světu“ na vlastní náklady, měl by se nechat poučit o skutečnosti *Helmutem Schmidtem*, bývalým spolkovým kancléřem, expertem a agentem mezinárodních financí. Při ohlédnutí zpět napsal r. 1989 následující: „Na pozadí kolísavého objemu obratu a částečně také jako nepředvídatelný výsledek obou ropných šoků se v sedmdesátých letech navršily do jedné řady zahraniční dluhy rozvojových zemí a vyvrcholily ve finanční krizi. Když pak krize ještě zesílila, stalo se nejsilněj-

[350] Tamtéž, 79.
[351] Thomas Schmitt v: *DT*, 22. 8. 1992.

ší světové hospodářství, Spojené státy americké, největším věřitelem. Důsledkem toho se tok peněžních prostředků obrátil. Proudily nyní jen z několika málo rozvojových zemí do zemí průmyslových a z Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj do Spojených států.“[352] – Stojíme zde tedy před dalšími, rozhodně ne však „nepředvídatelnými“, nýbrž dobře prokalkulovanými následky uměle vyvolané „ropné krize“ z let 1973/1974 a jejím novějším vydáním o čtyři roky později. Podstatnou spolupodmínkou ke zřízení dnešního smrtícího úrokového panství nad rozvojovými zeměmi bylo tedy také dočasné *zpatnáctinásobení* ceny ropy, jehož dopad na rozdíl od Západní Evropy nemohly navíc rozvojové země zmírnit nahromaděnými inflačními dolary.

Každopádně je však jisté, že následkem rothschildovské úrokové vlády již (nejméně) patnáct let *proudí značně víc peněz z chudých zemí do bohatých než naopak*, což se rovná trvalému finančnímu a hospodářskému vysávání a vykořisťování těchto zemí a jejich nešťastných národů. „Tak např. africký kontinent musí podle odhadů OSN pravidelně odevzdávat přinejmenším třetinu svých krušně vydělaných deviz znovu průmyslovým zemím – jako úrok,“[353] o vlastním splácení dluhů ani nemluvě, protože na ty jim sotva ještě něco zůstává! Názornou představu o rothschildovském vydírání černého kontinentu nabízí přehled, předložený bývalým generálním tajemníkem OSN, *Perezem de Cuellarem*, r. 1991 Valnému shromáždění „který se zabývá reálnou zadlužeností Afriky přes 270 miliard dolarů. Zpráva uvádí, že současné zadlužení Afriky je dvakrát tak velké, než bylo v roce 1980 a odpovídá devadesáti procentům celkového ročního afrického výkonu ve zboží a službách“.[354]

Přesto si zde ještě uveďme několik charakteristických čísel ohledně úhrnného postavení „třetího světa“: V roce 1990 „dosahovaly jeho dluhy u západních bank a mezinárodních finančních korporací nesmírné sumy 1,2 bilionu (tj. přes tisíc miliard) dolarů... Od roku 1980 do 1989 zaplatil třetí svět 500 miliard dolarů jenom na úrocích.“[355] – Že z tak záludně nastražené úrokové pasti už není *absolutně žádné východisko*, plyne jasně z následujících údajů k roku 1992: „V uplynulých deseti letech zaplatily rozvojové země za své zahraniční dluhy téměř 1,5 bilionu dolarů na umoření a úrokových platbách. Tato suma je bezmála dvakrát tak vysoká, než jakou představovalo celkové zahraniční zadlužení rozvojových zemí v roce 1982, sdělil Institut globálních struktur, rozvoje a krizí ve Starnbergu. – Pro rozvojové země znamenaly jejich úvěrové vztahy s průmyslovými zeměmi odliv čistého kapitálu ve výši 225 miliard dolarů, vysvětluje zpráva starnbergského institutu. Pokud se tedy v novější době mluví o tom, že dlužní krize se blíží svému konci, pak je to pouze výrazem pohledu věřitelské strany. … Pro dlužnické země však nějaký konec krize není v dohledu. Transfer kapitálu do průmyslových zemí jen zostřuje jejich hospodářskou a sociální krizi.“[356] – S tím nelze než souhlasit.

Ohromný podvodný obchod mimořádné kategorie, který jako celek sotva kdo prohlédl, udělala rothschildovská bankovní síť také se znovusjednocením Němec-

---

[352] Schmidt, cit. místo 4.
[353] Sieglinde Arzberger v: *P. M. Perspektive* (*tématický sešit „Peníze“*) č. 23, 1991, 72.
[354] *CODE*, č. 12/1991, 25.
[355] *CODE*, č. 3/1991, 30.
[356] *OR*, 6. 11. 1992, 1.

ka. Představu o pozadí věci nám dává *Bruno Bandulet*: „... v říjnu 1992... se spolkoví občané poprvé od své vlády dozvěděli o existenci ‚neblahého dědictví' po bývalé NDR ve výši 400 miliard marek, k jehož umoření bude nezbytné zvýšení daní od roku 1995. Na otázku, kdo má být věřitelem těchto 400 miliard a kdo tedy má dostat peníze, vybrané pomocí nové daně, odpověděl 26. října mluvčí vlády Dieter Vogel, že to není schopen přesně říci! (Přece musí existovat banky, které jako noví věřitelé převzaly reálně zhodnocené dluhy NDR a budou z nich vybírat úroky!)"[357] – Zlatým hřebem celé záležitosti je přirozeně *bezpříkladné zhodnocení* dluhů, znějících na východoněmecké marky Honeckerova režimu. Jak Bandulet dále konstatuje, byla totiž východoněmecká marka – a tudíž i *na tuto měnu znějící* státní dluh NDR – konvertována na západoněmeckou marku v (průměrném) poměru 1,8 : 1! A to i přesto, že východní marka byla ve vnitroněmeckém obchodě hodnocena na méně než čtvrtinu marky západní, zatímco na volném devizovém trhu měla v letech 1987-1989 hodnotu dokonce jen 12,5 západoněmeckého feniku, což představuje poměr 8 : 1! Z těchto faktů tedy plyne: „Vysílená marka NDR nebyla jako říšská marka roku 1948 odhodnocena (devalvována), nýbrž – podle shodného mínění odborníků – fakticky zhodnocena (revalvována) o 300-400 procent."[358] – A to se přirozeně nestalo, jak politikové a řízená masmédia usilovně tvrdí, kvůli drobným východoněmeckým střádalům, ale právě naopak: internacionální věřitelé bývalé NDR si to s vrozenou líbezností vynutili po způsobu gangsterů s revolverem v ruce. Obrana, jak tomu už v takových případech bývá, neexistovala, protože banky prostě 1. července 1990 (tj. v den měnového přechodu) jedním škrtem pera zaknihovaly své třikrát až čtyřikrát zvýšené pohledávky do *státního rozpočtu* sjednoceného Německa! Samozřejmě, že od té doby také inkasují troj až čtyřnásobek na úrocích a úrocích z úroků na tomto podvodném „zadlužení", které vůbec neexistovalo! A nejhorší ze všeho nakonec: Prakticky nikdo se tím nevzrušuje...[359]

Jeden z nejnovějších triků velkého stylu k dalšímu oživení úrokových zisků skrytého rothschildovského impéria – kterým také náš malý katalog historických i současných modelů uzavřeme – vyšel na světlo Boží v červencovém čísle (1992)

---

[357] Bandulet, cit. místo 25.

[358] Tamtéž, 27.

[359] Pokud jde o úhrnný německý státní dluh (spolku, zemí a obcí), informoval o tom deník *Die Welt* 5. 11. 1992 (cit. podle: *CODE* č. 5/1993, 17): „Zadlužení ve veřejném sektoru se v období let 1990-1995 zvětší zhruba o bilion marek, tedy 1 000 miliard. Z toho už muselo být r. 1990 zaplaceno na úrocích 80 miliard marek, do r. 1995 se toto zatížení přes 170 miliard za rok více než zdvojnásobí! Konstatoval to předseda Německého účetního dvora spolku a zemí na jedné konferenci v Hamburku..." Takové úrokové zisky bank mohou být nakonec financovány pouze velmi citelným zvyšováním daní, a sice takovým, které bankami kontrolovaný průmysl postihne co možná nejméně, zato však tím tvrději obyčejného občana až do posledního příjemce sociální pomoci jakéhokoli druhu. K tomu se pravidelně nabízejí dva hlavní druhy *spotřebních* daní (ropa a daň z přidané hodnoty). Máme po ruce následující typické hlášení tisku (*DT* [dpa] 22. 6. 1993): „Vládní koalice chce ještě v tomto týdnu rozhodnout s platností od 1. ledna 1994 o zvýšení daně z ropy k financování ztrátových služeb spolkové dráhy ve výši osmi miliard marek... U benzínu se diskutovalo o zvýšení ceny o osmnáct feniků za litr, u nafty o pět až šest feniků. K tomu pak v obou případech ještě přistupuje patnáctiprocentní daň z přidané hodnoty."

jihoafrického časopisu „Insider“:[360] „Vrcholná konference o životním prostředí v brazilském Rio de Janeiru ve dnech 2.-13. června položila základní kámen pro novou obří světovou agenturu OSN, s jejíž pomocí mají být miliardy dolarů amerických a dalších západních poplatníků svedeny do chudších zemí za účelem boje proti znečišťování životního prostředí. Ve skutečnosti to ovšem představuje pouze nový zdroj nesmírných zisků pro vysoké internacionální finance, které jsou na projektu zúčastněny a současně mohou takto ‚cestou přerozdělování' vymáhat na zemích třetího světa své přehnané dlužní pohledávky. Podle všech dostupných informací se tedy v tomto případě jedná mnohem více o záchrannou akci před konkursem téměř stojících internacionálních bankéřů, než o skutečné odstranění problému životního prostředí v zemích třetího světa. Dosavadní váhání americké vlády, připojit svůj podpis k dohodě z Ria, je tedy třeba vidět správně jen jako pouhé psychologické vytírání zraku vlastnímu obyvatelstvu, které má opět nést hlavní zátěž z těchto miliardových položek. ‚Bilderbergové', kteří tyto plány projednávali již v dubnu 1990 ve Washingtonu, i Bushova vláda spoléhají na to, že údajný ‚tlak světového mínění' jim nakonec napomůže k prosazení ‚ušlechtilé věci'.“

3) Nezávislost Evropské ústřední banky

V Maastrichtské dohodě zakotvená Evropská ústřední banka musí být „nezávislá“ – jak zní všeobecně rozšířený požadavek – podle vzoru německé ústřední banky *Deutsche Bundesbank.* Ale jak nezávislá německá ústřední banka vlastně je? Přesně tak, jak musí být nezávislá k tomu, aby chránila německou marku před svévolí politiků a udržovala stabilitu její hodnoty – odpovídají unisono všechna řízená média. Tak tedy aspoň u nás je svět ještě v pořádku, těší se německý Honza. Tak upřímná prostota přirozeně vyvolává pouze úsměšek insiderů. Od kryptoizraelity a dlouholetého prezidenta Komise ES, *Jacquese Delorse*, se nám dochoval hned dvojnásob cynický bonmot: „Stále méně Němců věří v Boha, ale všichni věří Německé spolkové bance.“[361]

O taková „vyznání víry“ skutečně není nouze. Tak např. o tom, že od svého založení r. 1957 odhodnotila německá banka marku o více než dvě třetiny, poslankyně Evropského parlamentu za republikány, Johanna Grundová, jak se zdá dosud nikdy neslyšela. „Autonomie Německé spolkové banky,“ tak zní její krédo, „byla po celá desetiletí své existence garantem stability německé marky. Zavedení evropské měny ECU však vyžaduje zrušení její národní kompetence. To znamená, že Spolkový sněm bezmyšlenkovitě obětuje naši ústřední banku Evropské ústřední bance. Dnes ale ještě nikdo neví, zda Evropská banka bude mít třeba jen přibližně takovou nezávislost a zda tedy bude schopna zaručovat stejnou pevnost měny, jako německá ústřední banka.“[362] – Nuže, pokud se týká obav, vyjádřených v poslední citované větě, můžeme dámu uklidnit: Evropská ústřední banka bude *přinejmenším* stejně

[360] *Der Insider,* 1. 7. 1992.
[361] Cit. podle: *Jürgen Liminski, DT,* 24. 6. 1993. *Bandulet*, cit. místo 6, uvádí jen nepodstatně odchylné znění: „Ne všichni Němci věří v Boha, ale všichni věří Německé spolkové bance.“
[362] Johanna Grund MdEP v: *Der Schlesier,* 18. 12. 1992, 3.

tak „nezávislá“ jako Německá spolková banka a následkem toho bude také garantovat *minimálně* takovou „pevnost měny“, jakou nás dosud obšťastňovala Německá banka! Vyplývá to již z podobně způsobného vyznání víry bezvýhradné obhájkyně německé banky obecně a Helmuta Schlesingera obzvlášť, *Claudie Reimüllerové*, jinak hospodářské redaktorky „Deutsche Tagespost“ (DT). Všechno je jí totiž nad slunce jasné: Bonnští politici i samotné odbory mají „na rozdíl od [spolkových] bankéřů zastupovat zájmy svých skupin a proto nedovolí přijmout žádné naprosto nezávislé rozhodnutí“![363] – A ovšem zase naopak: „Německá banka je proto autonomní, že nemusí poslouchat politiky, kteří tak často pamatují jen na své osobní výhody.“[364] – Když je tomu tak, budou jistě příští bankéři Evropské ústřední banky přijímat právě tak nezávislá rozhodnutí jako dosavadní bankéři spolkoví. Kromě toho to již slíbil dokonce i bonnský politik Helmut Kohl, ačkoli on sám bohužel nemůže přijímat žádná nezávislá rozhodnutí (protože příliš myslí na svoje osobní výhody). Však také v jeho případě nešlo o žádné vlastní rozhodnutí, nýbrž pouze o vládní prohlášení před Spolkovým sněmem dne 30. ledna 1991, v němž Kohl ujistil, že „naším cílem je jednotná evropská měna, která nebude zaostávat za stabilitou německé marky. … Institucionálním předpokladem k tomu je nezávislá Evropská ústřední banka, která bude jako nejvyšší stupeň odpovědná za peněžní politiku a stejně jako německá ústřední banka bude především zavázána zajišťováním stability měny.“[365] – Není tedy vůbec žádný důvod k panice a proto je neodpovědné, když např. „Kurier der Christlichen Mitte“ o necelé dva roky později rozdmychává obavy v tom smyslu, že vytvořením Evropské ústřední banky „bude zbavena své moci... Německá banka, která je nejúspěšnější světovou ústřední bankou“.[366] – O tom nemůže být samozřejmě ani řeč a v žádném případě by se Německá banka neměla vychvalovat jako *nejúspěšnější* ústřední banka na světě: tento čestný atribut mnohem spíše přísluší když ne rovnou americké Federal Reserve, potom (aspoň mezi významnějšími instituty) pravděpodobně španělské cedulové bance. Té se totiž v letech 1957-1990 podařilo *odhodnotit* španělskou pesetu o plných 96 procent, kdežto německá ústřední banka s ubohými 70 % inflační míry představuje ve stejném časovém období jen koncové světlo evropského inflačního rychlíku.[367] Díky své příslovečné nezávislosti, rozumí se! Vždyť uvažme: „Spolková banka se až dosud jako nezávislý institut nikdy nedostala pod tlak politiků a nedovolí to ani v budoucnosti. Pokles úrokové míry bez přesvědčivé úsporné politiky z Bonnu se ve Frankfurtu [pozn: sídlo banky] nedá očekávat, protože boj proti inflaci je stejně jako dříve hlavním cílem této strážkyně měny.“[368] – A je-li tomu tak, pak finanční expert *Bruno Bandulet* prolévá pouze krokodýlí slzy nad Německou spolkovou bankou, údajně „obětovanou“ v Maastrichtu na oltář Evropského společenství.

Tragika zákeřného poražení této domněle posvátné krávy je ovšem zdrcující. Podle Banduleta ji spolkový kancléř v Maastrichtu doslova „zaskočil“. „A když jeho

[363] Claudia Reimüller v: *DT*, 18. 7. 1992.
[364] Claudia Reimüller v: *DT*, 3. 7. 1993.
[365] *Bulletin*, 31. 1. 1991, 72.
[366] *Kurier der Christlichen Mitte*, č. 11/1992.
[367] Srv. Bandulet, cit. místo 29.
[368] Claudia Reimüller v: *DT*, 29. 6. 1993.

tiskový úřad ještě ke všemu za miliony marek zadal novinové inzeráty, v nichž se vláda odvolávala na prezidenta Německé banky Schlesingera, byli tímto pokrytectvím členové rady frankfurtské ústřední banky tak pobouřeni, že posílali do Bonnu protestní dopisy, jež přirozeně nebyly nikdy zveřejněny.“ – Jenom Schlesinger sám, jak se zdá, tím nijak pobouřen nebyl, a to i přesto, že podle Banduleta představuje Maastricht „chladnokrevně vykalkulovaný manévr proti monetární vládě Německé spolkové banky“![369] – Ale ať je tomu konečně jakkoli, z několika antimaastrichtských výroků bývalého prezidenta Německé banky *Karla Otto Pöhla* i budoucího prezidenta *Hanse Tietmeyera*, pronesených v letech 1989-1991, Bandulet břitce uzavírá, že „vedení Německé banky bylo přinejmenším podivně zainteresováno na vlastním zbavení moci“ a že pak záležitost, poháněná Němcům nepřátelskými „Francouzi“ Mitterrandem a Delorsem nešťastně pokračovala, zatímco pan Helmut Kohl sehrál dvojznačnou roli.[370] Nyní se hýčkané dítko neodvolatelně ocitlo na smetišti. Taková škoda! „Nejpozději od 1. ledna 1999 ztratí Německá spolková banka svoji kompetenci pro německou peněžní politiku.“ – Tím ovšem bude také definitivně pryč nám tak drahá její nezávislost, neboť „už nebude nadále moci bránit hodnotu německé marky“, když přece ztratí „veškerou kontrolu nad cenou peněz, tj. nad úroky i množstvím oběživa“![371] – Nuže, alespoň slabou náplast na bolest našich deprimovaných informátorů po ruce máme: Kontrolu nad množstvím oběživa „ztratila“ Německá spolková banka už v minulosti, takže není důvod bědovat nad tím, k čemu má údajně dojít teprve r. 1999...

Přesto se zeptejme ještě jednou a zcela vážně: Jak nezávislá je ve skutečnosti Německá spolková banka? Aby se otázka dala vůbec zodpovědět, musí být především jasné, co se má rozumět pod pojmem „nezávislost“. Všestranná, absolutní nezávislost? Ta přísluší jen Bohu. Tedy nezávislost na demokraticky zvolené vládě? Jistě, té už je opravdu stoprocentně dosaženo! Nezávislost na soukromých vysokých financích? Tak právě o tom nemůže být ani řeč, ale mnohem spíše o *totální závislosti*. Ovšem normálnímu občánkovi-spotřebiteli vůbec nemůže přijít na mysl, že by závislost Německé banky tímto směrem mohla vůbec existovat. Přestavuje si to zkrátka tak, že ve Frankfurtu sedí štáb izolovaných finančních technokratů se vzornou úřednickou morálkou, kteří konají svou službu podle předpisů, a v duchu „zákonného nařízení chrání“ naši měnu jako oko v hlavě. O sancta Simplicitas![372]

Nejvíce asi člověka na tom všem udiví vysoký stupeň demokratického uvědomění v německých zemích. Maxi Warburgovi se klidně promíjí, že se kolem roku 1900 snažil o „posílení pravomocí Říšské banky, aby tím německý bankovní systém zůstal mimo dosah politiky“,[373] neboť Německo tehdy ještě nebylo demokracií, ale monarchií... Ovšem ani později, r. 1924, tedy už hluboko v glorifikované *demokratické* Výmarské republice, nenamítal nic proti spojenecké (!) přestavbě německé měnové kontroly: „Rentenbank byla odstraněna a Říšská banka se stala jediným na vládě zcela nezávislým [!] emisním institutem s generální radou, sestavenou ze sed-

[369] Bandulet, cit. místo 4.
[370] Tamtéž, 7.
[371] Tamtéž, 13.
[372] Kdo nevíš, věz, že to znamená: Svatá prostoto!
[373] Attali, cit. místo 82.

mi Němců a sedmi cizinců [!]. Na Schachtovo přání, jehož přítelem a poradcem se znenáhla stával, byl Max Warburg jmenován členem této rady.“[374] – Dobrá, to bylo kdysi, ale jak je tomu dnes? Téměř všichni Němci si blahopřejí k tomu, že žijí v *demokratickém* právním státě, v němž podle *ústavy* „všechna moc ve státě pochází z lidu“ a kde demokraticky zvolený spolkový kancléř určuje základní směrnice politiky. Spolkovým občanům se ale *také* zarosí zrak a srdce zabuší prudčeji, když přijde řeč na politickou nezávislost Německé spolkové banky. Tato banka reálně dělá hospodářskou a měnovou politiku, od níž zcela závisí rozkvět nebo úpadek i všech ostatních odvětví. A právě Německá spolková banka, toto skutečné mocenské centrum státu, je opravdu zcela nezávislé – nezávislé nejen na vůli demokraticky zvolených politiků, ale samozřejmě i na vůli samotných voličů, protože „ochránci měny“ nejsou ani volitelní, ani kontrolovatelní. Naše tak pěkná, po válce nám vítěznými mocnostmi předepsaná ústava, proto viditelně obsahuje malou záměnu pojmů, která sice bonnské politiky ani masy obyvatel nejspíš vůbec nenapadne, ale jež by z estetických důvodů měla být co nejdřív odstraněna dvoutřetinovou většinou demokraticky zvoleného Spolkového sněmu. V článku ústavy 20 GG („Všechna moc ve státě pochází z lidu...“) by tedy měla být vyškrtnuta slova „z lidu“ a nahrazena slovy „z Německé spolkové banky“. Tím by se pomohlo například našim ubohým, demokraticky voleným ministrům financí, jako např. *Theo Waigelovi*, který ještě v červenci 1992 v Paříži „musel znovu vyslechnout od Francouzů prudkou kritiku německé politiky vysokých úrokových sazeb“.[375] – Po takové vysvětlující „úpravě“ ústavy by pak už snad nikoho nenapadlo bičovat sedlo, chce-li potrestat koně...

Garantem neomezeného vlivu Rothschildů na Německou spolkovou banku byl až do října 1993 její dlouholetý viceprezident a nakonec i prezident Helmut Schlesinger, který jako syn Abrahámův je současně „zednářem i členem rockefellerovské Trilaterální komise“[376] a díky svým vlivným příbuzným má také množství zajímavých spojení v Evropě.[377] Sionisticky řízený tisk se prakticky nikdy nezmiňuje o jeho hebrejském původu, ale zato v nejvyšší tónině velebí jeho odvahu při ochraně stability měny. Skutečnost, že „Verband Volks- und Raiffeisenbank“ propůjčil osvícenému členu správní rady svého vrcholného institutu „DG-Bank“ *zlatou medaili Raiffeisen-Schulze-Delitzsch* za „vynikající zásluhy o měnovou stabilitu Spolkové republiky“,[378] ještě ani zdaleka nepředstavuje vrchol euforie. „Schlesinger má pravdu“, nazvala již zmiňovaná C. Reimüllerová svůj úvodník, který pak vrcholí v otevřeném chvalozpěvu: „Je zarážející, že dnes už jenom tento rozvážný strážce měny měl odvahu vyslovit nepříjemné, ale nevyhnutelné věci. Německo se může radovat z toho, že za stabilitu jeho měny je odpovědná taková instituce, jakou je Německá spolková banka, která nemusí brát ohled na hlasy voličů. A je dalším šťastným řízením osudu, že v těchto těžkých dobách stojí v jejím čele právě profe-

[374] Tamtéž, 140.
[375] *DT*, 28. 7. 1992 (Reuter).
[376] *Der Insider*, 1. 7. 1991.
[377] Podle Laszlo Trankovitse (*DT*, 27. 10. 1992) se „obchodní vedoucí fy Volkswagen/Audi v Itálii jmenuje... Bent Schlesinger“...
[378] *DT*, 5. 6. 1993 (dpa).

sor Schlesinger. S ním máme jistotu, že se bude i nadále neochvějně zasazovat za stabilitu marky, protože ví, že kdyby také Německá banka přestala bojovat proti odhodnocení měny, byla by nová inflace nevyhnutelná.“[379]

To už jsme tedy opravdu kouzelně demokratičtí, když se „dokážeme radovat“ z toho, že máme Spolkovou banku, která na hlasy voličů nemusí brát žádné ohledy! A byť i jsme si ho nezvolili, přesto jsme „šťastným řízením osudu“ obdařeni pravým mužem na správném místě, *profesorem* Helmutem Schlesingerem, který dokonce *ví* to, co my ostatní začínáme chápat teprve po usilovném studiu. „Kdyby“, jak řekl, „také Německá spolková banka...“ – To slovíčko „také“ se ovšem do věty nějak nehodí, protože se jím naznačuje, že i mimo Německou banku jsou lidé, kteří by *mohli* bojovat proti odhodnocení naší měny, jen kdyby chtěli. O existenci takových lidí nebo institucí však asi Helmut Schlesinger sotva co ví, neboť neexistují. Ale protože by „nová inflace byla nevyhnutelná“ v okamžiku, kdy by Schlesingerem řízená Německá banka „přestala proti odhodnocení měny bojovat“, umí pan profesor – a zde už má paní Reimüllerová zcela pravdu – skutečně svého vědění čile používat. On totiž vůbec nebojuje proti odhodnocení německé marky a už vůbec proto nebrání vzniku „nové inflace“, nýbrž jen udržuje tu nevyhnutelnou a prastarou, protože permanentní inflaci – a to on osobně a už po léta!

Zda paní Reimüllerová žije na nějaké jiné planetě, není mi známo, ale kdo ji poslouchá, může si snadno myslet, že její profesor Schlesinger z tohoto světa není. Jisté podle ní je, „že Schlesinger bude i nadále odhodlaně intervenovat za stabilní marku“! Ale u koho, prosím? A jak to „i nadále“? Copak už někdy za stabilitu marky intervenoval? Jak a kdy se to stalo? Po všem, co už víme, je přece naprosto zřejmé, že se Schlesinger postaral nikoli o stabilní marku, ale naopak o (přinejmenším) dvouprocentní inflaci. Začátkem října 1991 řekl v jednom interview pro ADN: „Při správném postupu není ‚pětka’ před desetinnou čárkou [inflační míry] nevyhnutelná, nýbrž střednědobě je znovu dosažitelná ‚dvojka’. To je každopádně cílem Německé spolkové banky.“ – A u toho také zůstal na sympoziu o Evropském měnovém systému 15. listopadu 1991 ve španělské Pamploně: „Cílem naší politiky je cenová stabilita, tedy v žádném případě ne vyšší indexní vzestup než o 2 %.“[380] – Ovšem v praxi se pro prezidenta Německé banky ukázalo jako nemožné dostát vlastnímu předsevzetí. O nějakého půl roku později, v červnu 1992, už musel před německo-řeckou Obchodní komorou v Athénách připustit, že „se nakonec množství oběživa zvýšilo v rozpětí mezi 8-9 procenty, což je výrazně víc než předpokládaný cíl banky o růstu mezi 3,5 až 5,5 procenty roční míry“.[381] – Dobrá, ale jak se to vůbec mohlo stát, když přece Německá banka určuje jak hlavní úrokové sazby, tak i kontroluje tisk bankovek?! Jak se zdá, nemohl by nám to říci ani Schlesinger sám, ale každopádně se tím vůbec nenechal vyvést z míry, a v srpnu 1992 před frankfurtskými hospodářskými novináři neústupně hájil své stanovisko, že „cílem Německé banky musí zůstat střednědobá dvouprocentní míra růstu cen“![382]

---

[379] *DT*, 11. 1. 1992.

[380] Oba citáty podle: *Fraktur*, 23. 2. 1992, 4 (tam cit. v rámci přetisku článku z: *Der dritte Weg*, č. 1/1992)

[381] *DT*, 25. 6. 1992 (dpa/vwd).

[382] *DT*, 8. 8. 1992 (dpa/vwd).

Nulovou inflační míru tedy Schlesinger z opatrnosti nechce raději vůbec stavět před oči, zato se ale příležitostně (viz výše!) odvažuje vydávat dvouprocentní inflaci za „cenovou stabilitu“. Takové pojmové zmatení rozhořčilo dokonce i *Bruno Banduleta*, takže popichuje trochu nelogicky nikoli snad Schlesingera, ale Kohla a Waigela následující poznámkou: „Jenom ceny, které nestoupají, jsou ‚stabilní’ ceny. Inflace zůstává inflací, i kdyby zůstávala ‚stabilně’ na čtyřech procentech.“[383] – Zajisté, a to přirozeně i tehdy, kdyby trvale zůstávala na dvou procentech, čemuž se ovšem umí Schlesinger obratně vyhnout frází, že např. roku 1993 inflace z plných 4-5 % k tomuto „cíli střednědobě směřuje“. Navíc si to můžeme sami snadno spočítat: I při *iluzorní* roční dvouprocentní inflační míře ze Schlesingerovy milosti by měla marka po necelých 34 letech *přesně polovinu své nynější hodnoty*!

O zmiňované „nezávislosti“ nejvyššího personálu Německé spolkové banky bylo v neoficiální literatuře vedle správného napsáno také obrovské množství nesmyslů. Tak např. po poněkud předčasném odstoupení Karla Otto Pöhla se hned tvrdilo: „Prezident Německé banky K. O. Pöhl, stejně jako francouzský ministerský předseda Rocard, museli odejít, protože brzdili zavedení měnové unie, o níž usiluje německo-francouzské zednářstvo, a snažili se její zavedení co možná nejvíce oddálit.“[384] – Přesně vzato, není z toho pravdou vůbec nic! Kdyby totiž bylo německo-francouzské zednářstvo izolováno od světové zednářské organizace a dostalo se ze sionistického područí (a tudíž by také nemohlo být hnací silou v pozadí měnové unie), nemohl by se přece Pöhl jako *skutečný* odpůrce Evropské ústřední banky nikdy stát *osobně odpovědným podílníkem* u firmy „Salomon Oppenheim“ v Kolíně nad Rýnem (stejně jako by Michel Rocard, sám lóžový bratr, v případě *skutečných* obstrukcí rychle zmizel v politickém propadlišti). Bez ohledu na to hrál Pöhl po celý svůj čas v úřadu prezidenta německé banky stejně jen roli statisty se Schlesingerem v zádech. V souvislosti s výměnou Pöhla za Schlesingera v létě 1991 působí ještě podivněji pokus guvernéra belgické cedulové banky *Verplaetse* ukázat posledního z nich jako tichého odpůrce „Evropy“ a místo toho obrátit pozornost euroskeptiků na nového viceprezidenta německé banky Tietmeyera. Schlesingerova pověst „nijak nadšeného přívržence evropské měnové a hospodářské unie je zcela vyvážena osobností kancléřova důvěrníka Tietmeyera, který je považován za přesvědčeného Evropana“.[385]

Formálně to ovšem souhlasí: Ještě za Schlesingerova prezidentování oznámila Německá spolková banka své „rozpaky“ ohledně plánovaného evropského sjednocení. Avšak ty nebyly směrovány proti těsnému sloučení „dvanáctky“, ale právě naopak proti „významnému nedostatku politické unie, kterým je chybějící jasná zahraniční a bezpečnostní politika“. A rafinované zdůvodnění těchto „rozpaků“? „Rozpuštění německé marky v evropském sjednocení bez jeho radikální suverenity by bylo nesmyslnou obětí s fatálními následky pro hospodářskou a finančně-politickou stabilitu v Německu.“[386] – Tak vida, „euroskeptik“ Schlesinger se velice vřele přimlouvá za měnovou unii, ale *jen pod co možná nejpevnější bruselskou ústřed-*

[383] Bandulet, cit. místo 14.
[384] *Der Insider*, 1. 7. 1991.
[385] *DT*, 1. 6. 1991 (dpa/vwd).
[386] Cit. podle: Jürgen Liminski v: *DT*, 11. 2. 1992.

ní vládou![387] Podle svého pověření se samozřejmě ani nemůže chovat jinak než jako advokát rothschildovských zájmů. Ostatně je podle zpráv tisku hájil třeba ještě v červenci 1993 „při ústním jednání před spolkovým ústavním soudem v Karlsruhe v kauze německého souhlasu s Maastrichtskou dohodou. Schlesinger tam prohlásil, že měnová unie je už nevypověditelným solidárním společenstvím, které musí kráčet společně s unií politickou. ‚Politická unie má pro konečný úspěch ústřední význam,' mínil Schlesinger... Všichni, kdo měnovou unii chtějí, by měli vědět, že to je něco, co ‚chceme mít už jednou pro vždy'."[388] – Navíc můžeme každopádně od začátku října vidět v osobě Hanse Tietmeyera důstojného nástupce Helmuta Schlesingera, jehož významu ovšem bude ubývat tou měrou, jakou bude „Evropský měnový institut" (EMI) coby předchůdce koncipované Evropské ústřední banky na sebe od r. 1994 postupně přebírat kompetence Německé spolkové banky.

A tím jsme se konečně dostali k Maastrichtskou dohodou plánované Evropské ústřední bance (EÚB). Schlesinger osobně jako prezident Německé banky chce její vlastní způsob nezávislosti podržet také pro EÚB. Nic netušící veřejnost i záplava profesionálních dezinformací kontrolovaných masmédií se mu za jeho „snažení" vrhají z vděčnosti kolem krku. Ve skutečnosti jde přirozeně jenom o to, aby domu Rothschildů byla zajištěna kategoricky vyžádaná nezávislost „jeho" eurobanky na jakékoli možné demokratické kontrole, a tím aby bylo hloupé hlasovací stádečko zapřaženo do rothschildovské káry. Jenom tak lze pochopit, proč Schlesinger v říjnu 1991 na evropském bankovním sněmu ve Frankfurtu vyhlásil za „hlavní cíl budoucího evropského bankovního systému, ‚aby si nově vytvořená měna pro 345 milionů Evropanů na dlouhý čas udržela svou kupní sílu'. To může Evropská ústřední banka údajně dokázat jen tehdy, jestliže bude zcela nezávislá na pokynech národních vlád nebo vládních míst Evropského společenství. Schlesinger si postěžoval, že ve všech členských státech ještě nevidí ochotu k tomuto nezbytnému opatření, a naopak jmenovitě pochválil Portugalsko a Itálii, které už v tomto směru podnikly příslušné kroky".[389]

V červnu 1993 se Schlesinger dokonce zaštítil vůlí německého voličstva, ačkoli je na něm přece zcela nezávislý! V Paříži před německo-francouzskou Obchodní komorou svatouškovsky dovozoval, že „pro německé obyvatelstvo je evropská měna přijatelná jen tehdy, bude-li přinejmenším tak stabilní jako německá marka... Institucionální předpoklady pro stabilní evropskou měnu jsou v Maastrichtské dohodě uspokojivě upraveny. Evropská ústřední banka bude nezávislá na politických pokynech a příkazech, a má jasně dané pověření k udržování cenové stability. Je rovněž vyloučeno financování veřejných rozpočtových deficitů prostřednictvím ce-

[387] S tím vůbec není v rozporu skutečnost, že pro oklamání veřejnosti se Schlesinger občas vyjadřuje o Maastrichtu s nechutí. Grün/Foresta, cit. místo 159, uvádějí jeho následující výrok: „... Usnesení o přistoupení k měnové unii je rozhodnutím politickým, které musí vzít Německá spolková banka na vědomí, a já jej rovněž akceptuji. Spolková banka se nemůže stát hrotem nějakého hnutí proti měnové unii, protože se to nesrovnává s jejím zákonným pověřením!" – Poněvadž však Německou bankou permanentně vyvolávaná minimálně 2 % inflace je stejně tak málo jejím „zákonným pověřením", můžeme tušit, že tím spíše není *rothschildovským pověřením* Německé banky, aby nějak vážně oponovala.

[388] *DT*, 3. 7. 1993 (DT/dpa).

[389] *DT*, 1. 10. 1991 (dpa/vwd).

dulové banky.“[390] – Tady máme toho údajně tak znechuceného Evropana Helmuta Schlesingera, který se dokonce ještě před vypršením svého úředního období prezidenta Německé banky zcela neskrývaně těší z Maastrichtské dohody a jí předvídané evropské měnové unie. Současně využil vhodné příležitosti, aby tak Francouzům i Němcům bez rozdílu nasypal písek do očí. Na základě Maastrichtu je údajně „financování veřejných rozpočtových deficitů Evropskou ústřední bankou vyloučeno“. Ve skutečnosti však článek 104, odstavec 1 (o němž byla zjevně řeč), zakazuje pouze „*přímé* získávání dlužních právních důvodů“ ve veřejné správě „prostřednictvím EÚB nebo národních ústředních bank“! Ale hned odst. 2 téhož článku prozrazuje, že *zprostředkovanému* financování státních dluhů už dávno praktikovanou oklikou přes soukromé obchodní banky se v maastrichtské Evropě meze klást nebudou!

Francouzi však byli oklamáni nejen německým bankovním prezidentem hebrejského původu, který kvůli tomu cestoval do Paříže, ale také vlastní vládou, poslušnou Rothschildů. Stalo se to takto: Nejdříve byli Rothschildové resp. jejich prostředníci roku 1983 kvůli zdání zbaveni procesem „zestátnění“ vedení Francouzské banky. Mezitím se národu namluvilo, že si vláda nyní může podle libosti posloužit bankovní tiskárnou, protože „zestátněná“ Francouzská banka je na vládě plně závislá. A za deset let poté v červnu 1993 byla Francouzská banka zcela bez viditelného důvodu, ale s tím větším „demokratickým“ halasem, zase reprivatizována. Ne tak úplně náhodný volební propad socialistů je právě včas zachránil před trapnou nutností, aby museli sami odvolávat vlastní pokrytecký „hrdinský čin“ z roku 1983: „Francouzské národní shromáždění schválilo návrh zákona, jímž se Francouzská banka stane nezávislou.“ – Filosofové by na tomto místě měli právem namítnout: Nemůže se stát, co už je...! „Návrh zákona, předložený ministrem hospodářství Alphanderym, byl přijat 433 hlasy proti 90. Podle předlohy zákona má být ustaven nezávislý měnově-politický výbor, který by kontroloval měnovou politiku, a zvláštní výbor bude kontrolovat činnost banky. Návrh zákona je v souladu s Maastrichtskou dohodou, podle níž je nezávislost národních cedulových bank účastnických států předpokladem vytvoření nezávislé Evropské ústřední banky.“[391]

Jedním z opravdu mála lidí s rovnou páteří, kteří dokázali postavit tuto „nezávislost“ EÚB do správných souvislostí, byl překvapivě *Reimut Jochimsen*, prezident rýnsko-vestfálské zemské ústřední banky: „Národní státy si nadále nepodrží v rámci svých teritorií rozhodující sílu, která je nezbytnou podmínkou jejich zaměstnanosti a hospodářského růstu, nýbrž ji vydají finančně-politické autoritě na supranacionální úrovni.“[392] – Popravdě řečeno, nebyl ani on tak zcela upřímný, protože by jinak musel dodat, že tato „rozhodující síla“ národních států – a to zdaleka nejen v oblasti hospodářské politiky – už dávno padla za oběť anonymní „finančně-politické autoritě“ na supranacionální úrovni právě díky „nezávislým“ *národním* ústředním bankám!

---

[390] *DT*, 6. 5. 1993 (dpa).
[391] *DT*, 15. 6. 1993 (Reuter).
[392] Cit. podle: *UN*, č. 7/červenec 1992, 12.

Každopádně tedy můžeme směle prohlásit: ***politická „nezávislost“ Evropské ústřední banky***, zakotvená v článku 107 Maastrichtské dohody,[393] ***je synonymem pro naprostou závislost maastrichtské Evropy na Rothschildech***!

Asi bude nejvyšší čas, abychom se blíže podívali na Evropskou ústřední banku (EÚB) z oficiálního textu Maastrichtské dohody. K její všeobecné prehistorii jsme si průběžně řekli již dost, a k jejímu konkrétnímu vzniku už také není mnoho co dodat. Projekt se začal – připomínám: jen pro veřejnost! – rýsovat na obzoru, „když šéfové vlád členských zemí Evropského společenství vzhledem ke krizovým otřesům finančního trhu instalovali 13. března 1979 Evropský měnový systém (EMS) a jeho základní atribut, tj. evropskou početní jednotku ECU (European Currency Unit)“.[394] – Všimněme si dobře data: bylo to znovu *třináctého* dne v měsíci... O deset let později byl „koncept statutu Evropské ústřední banky začátkem prosince roku 1990 v zásadě schválen ministry financí Evropského společenství. Návrh předložilo dvanáct guvernérů národních cedulových bank.“[395] – Rozumí se samo sebou, že úslužní (ne-li přímo zasvěcení) ministři bez dalšího akceptovali to, co jim podle rozkazu „navrhli“ rothschildovští vazalové v prezidentských křeslech národních ústředních bank. 15. prosince 1990 potom „šéfové států a vlád Evropského společenství slavnostně zahájili vládní konferenci k přípravě Evropské hospodářské a měnové unie (EHMU)“ s cílem „svěřit řízení oběživa a úrokových sazeb Evropského společenství jako jednotného státu výhradně jediné ‚Bank of Europe’.“[396] – Závěrečný výsledek následných upřesňujících prací na statutu EÚB můžeme již od 7. února 1992 obdivovat v podobě článku 4a i (v zásadě také) čl. 104-109m Maastrichtské dohody, stejně jako v připojeném „protokolu o stanovách Evropského systému ústředních bank a Evropské ústřední banky“, který se skládá z neméně než 53 článků.

Nikam by asi nevedlo, kdybychom si zde ukázali a projednali celý statut EÚB. Jednak se o něm každý může dočíst jinde, a kromě toho po již zde řečeném zbývá poukázat jen na několik málo nejdůležitějších aspektů. Přísně technicky vzato by se mělo mluvit o Evropském *systému* ústředních bank (v textu dohody zkr. ESÚB), protože Evropská ústřední banka (EÚB) má spolu s dvanácti existujícími národními ústředními bankami tvořit sdružení. Jestliže však je „nezávislost“ EÚB odvozena od téže vlastnosti Německé banky, byl Evropskému systému ústředních bank za kmotra zjevně Federální rezervní systém USA (Federal Reserve System). Ten je totiž tvořen 13 bankovními závody, rozptýlenými po Spojených státech, přičemž je ovšem 12 filiálek pouhou stafáží k odvedení pozornosti od všemocné newyorské ústředny. Přesně tak tomu má být i v Evropě: rozhodovací právo je vyhrazeno pou-

[393] Článek 107 stanoví doslova: „Při dodržování oprávnění, úkolů a povinností, které byly předány touto smlouvou a stanovami ESÚB (Evropskému systému ústředních bank), nesmí ani EÚB (Evropská ústřední banka), ani některá z národních ústředních bank, ani člen jejich rozhodovacích orgánů přijímat, ani požadovat pokyny od orgánů nebo zřízení Společenství, vlád členských států nebo jiných míst...“

[394] Dirk Voß v: *Paneuropa Deutschland*, sešit 2 (2. čtvrtletí) 1991, 27.

[395] Tamtéž, 30.

[396] Martina Zapf v: *DT*, 15. 12. 1992.

ze EÚB,[397] zatímco dvanáct národních ústředních bank má jen vytvářet *zdání* existence národních měnových kompetencí!

Evropská ústřední banka bude řízena „direktoriem“ a „radou EÚB“. Direktorium se skládá z prezidenta, viceprezidenta a čtyř dalších členů, rada EÚB pak z tohoto direktoria a dvanácti prezidentů národních ústředních bank, kteří dohromady tvoří osmnáctičlenné (znovu: 3 x 6!) vedoucí grémium. Stejně jako oněch dvanáct prezidentů národních ústředních bank, nebude přirozeně ani šest členů direktoria EÚB vybíráno dospělým a svéprávným voličstvem. Vlastní výběr vhodných osob si ponechali Rothschildové pěkně pro sebe, jak se také sluší a patří na jimi vlastněnou a vedenou Evropskou ústřední banku. Samozřejmě že se přitom pro lepší vzhled schovají za galerii spolehlivých loutek, protože podle ustanovení článku 11.2 budou členové direktoria „vybíráni a jmenováni vládami členských států na doporučení Evropské rady, která si za tím účelem vyslechne Evropský parlament a radu EÚB a rozhodne ve srozumění s kruhy a osobnostmi, uznávanými v měnových a bankovních otázkách“. – Ale zatímco Maastrichtská dohoda v mnoha dalších srovnatelných bodech z opatrnosti počítá s tím, že by ono žádoucí „srozumění“ mohlo někdy chybět, a navíc také výslovně pamatuje na náhradní proceduru, zdá se nám taková předjímavost snad až zbytečná, protože v případě potřeby dům Rothschildů takové nezbytné „srozumění“ sám zavede svou vlídnou mocí...

Účetní kontroly EÚB a k ní přičleněných národních ústředních bank – jako dosud – jednoduše sama převezme takříkajíc do vlastní režie. Roční uzávěrky budou podle čl. 27 stanov „přezkoušeny nezávislými externími účetními revizory, doporučovanými radou EÚB a schvalovanými Evropskou radou“. – Podle toho tudíž Evropská rada, tj. budoucí ústřední evropská vláda, neuzná žádné jiné účetní revizory než takové, které jí sama EÚB „doporučí“. Něčemu takovému se říká „kumulace moci“, pokud se nemýlím.

Samozřejmě, že kromě Rothschildů, kteří nejsou z chvalitebné skromnosti ve stanovách výslovně jmenováni, může Evropskou ústřední banku kontrolovat pouze Evropský soudní dvůr, přičemž není jasné, zda členové vedení EÚB vůbec mohou být odsouzeni a potrestáni za případné porušení svých povinností, za zneužívání úřední pravomoci a podobné delikty.[398] Zřejmě ne, protože by se to přece dotýkalo tak drahocenné nezávislosti. Ta jde na druhé straně dokonce tak daleko, že EÚB podle čl. 34.1 stanov může v otázkách společné měny a devizové politiky vydávat rozhodnutí a nařízení s právní závazností zákona. „Takové nařízení má všeobecnou platnost. Je závazné ve všech svých částech a platí bezprostředně i ve všech členských státech... Nařízení EÚB je ve všech svých částech závazné pro toho, na něhož je směrováno.“ (Čl. 34.2.) – Pak už pánům Rothschildům opravdu postačí nadechnout se – a Evropa bude tančit podle jejich píšťalky!

Startovní kapitál EÚB, vložený národními ústředními bankami, má podle článku 28 stanov obnášet pouhých 5 miliard ECU (potřebný zbytek si EÚB sama natisk-

---

[397] Srv. k tomu maastrichtský protokol o stanovách, mj. čl. 6, 11.6, 31, hlavně ale čl. 14.3: „Národní ústřední banky jsou integrální součástí ESÚB a jednají podle směrnic a pokynů EÚB...“

[398] Článek 35.1 stanov je formulován až pozoruhodně děravě: „Počiny a případná opomenutí EÚB v případech a za okolností, které stanoví tato smlouva, podléhají přezkoumání a výkladu soudního dvora.“ – Toť vše!

ne!)[399] a vložené „devizové rezervy“ mají podle čl. 30 dostoupit „až do 50 miliard ECU“, tedy na desetinásobek (protože ty si banka sama natisknout nemůže!). Jak bude v EÚB všechno skutečně „upečeno“, toho zůstane útlocitná veřejnost Evropského společenství přirozeně ušetřena. Ohleduplně na to pamatuje ustanovení čl. 38: „Pro členy grémia i celého personálu EÚB a národních ústředních bank platí i po skončení jejich služebního poměru povinnost zachovávat mlčenlivost o služebních tajemstvích.“ – Co se pod těmi služebními tajemstvími konkrétně myslí, není ovšem řečeno; o tom budou Rothschildové zřejmě rozhodovat případ od případu.

Stanovy jsou samozřejmě plné optimismu ohledně budoucí prospěšné činnosti EÚB. Zatímco však čl. 33.1 jednoznačně určuje: „Čistý zisk EÚB bude rozdělován v následujícím pořadí...“, upravuje čl. 33.2 potřebná opatření „*pro případ*, že by EÚB měla ztráty“, čehož se opravdu není proč obávat. Jak tedy bude zisk rozdělován? Nanejvýš 20 % z něj smí být přidáno ke „všeobecnému rezervnímu fondu“, a to ještě jen „po hranici, kterou představuje 100 % kapitálu“ (čl. 33.1a) – pochopitelně za tím účelem, aby rothschildovské příjmy z EÚB nebyly zbytečně kráceny, protože „zbývající čistý zisk bude rozdělován podílníkům EÚB v poměru k jimi vloženým podílům“ (čl. 33.1b). Zcela dvojznačným pojmem „podílníci“ jsou myšleny především národní ústřední banky (srv. např. čl. 43.5), ale ty už také mají své vlastní „podílníky“, totiž Rothschildy a jejich (téměř výhradně) židovské společníky, čímž je *dostatečně jasně řečeno, co se bude se zisky EÚB opravdu dít*.

Ale Rothschildové by nebyli Rothschildy, kdyby se spokojili s polovinou tam, kde mohou mít všechno. Do stanov EÚB vložili malý a nenápadný článek 24 s titulem „Ostatní obchodní záležitosti“, který ve vší nevinnosti zní: „EÚB a národní ústřední banky jsou kromě obchodních záležitostí, vyplývajících z jejich úlohy, oprávněny vykonávat také obchodní činnost pro svůj vlastní provoz a zaměstnance.“ – Zřejmě s použitím veřejností financovaných zařízení EÚB a v rámci dobře placené pracovní doby svých zaměstnanců, když právě nebudou mít co dělat... V úvodu knihy jsem slíbil vysvětlit, jak je možné, že podle Maastrichtské dohody může EÚB dělat *obchody na vlastní účet*. Věřím tedy, že výše uvedeným jsem svůj slib splnil.

Jisté se zdá být každopádně tolik: Evropskou ústřední banku, která je tak nádherně nezávislá, že samo její direktorium může zcela oficiálně v pracovní době hospodařit do vlastní (resp. rothschildovské) kapsy, si Evropané ve své většině sami přáli! Nechcete tomu věřit? Neukvapujte se – nejde zde o tvrzení moje, nýbrž *Martiny Zapfové* v „Deutsche Tagespost“ z 15. prosince 1990, tedy přesně z toho dne, kdy šéfové států a vlád Evropského společenství zahájili konferenci k přípravě zřízení Evropské ústřední banky. Nemohu ovšem zaručit, zda tato dáma nechtěla pouze dodat odvahu politikům, když psala: „Superspolkovou banku a vlastní jednotnou měnu pro Evropské společenství si podle průzkumu veřejného mínění přeje více než polovina evropských občanů.“ – Není asi žádnou novinkou, že to s průzkumem veřejného mínění a především s jeho údajnými výsledky bude všelijaké. *Nikdo je totiž nemůže přezkoumat, a už vůbec ne ti, kteří byli dotazováni*. A proč by

[399] Srv. čl. 16 stanov: „Podle článku 105a, odst. 1 této smlouvy má rada EÚB výhradní právo povolovat vydávání bankovek uvnitř Evropského společenství. EÚB a národní ústřední banky jsou oprávněny k emitování bankovek.“

to také dělali? Kdo z nich asi ví, že např. „anglické filiálky americké anketní společnosti Gallup Poll“, tohoto světoznámého ústavu pro demoskopii, jsou už po desetiletí majetkem bankovního domu S. G. Warburg & Co.?[400] Každopádně se zde sionisticky řízeným masmédiím nabízí ideální pole k sice nejapným, ale přece tak účinným manipulacím s veřejným míněním. V souvislosti s tzv. „2. válkou v Perském zálivu“ to *Adrien Loubier* pobaveně komentoval těmito slovy: „Kolik to už jen bylo anket od krize v Perském zálivu! V prosinci jsme byli ujišťováni, že 55 % Francouzů je pro politiku pana Mitterranda, tedy pro to, aby se poslali naši vojáci na Araby, zasáhli tam, a naše ubohá země aby byla zatažena do konfliktu... Ale vývoj pokračoval, a to velmi rychle! Ze 60 % jsme se dostali na 65 %... pak na 70 %... Předevčírem a včera se vyslovilo už 75 % Francouzů pro vojenskou akci ‚Pouštní bouře’... dnes ráno je to 79 %... Zadržte pánové, zadržte! Tímhle tempem byste se brzy dostali na 105 procent, a to už by mohlo znamenat nebezpečí, že začnou mít pochybnosti i ti, kdož dosud žádné neměli (v případě, že takoví vůbec jsou)! Máte nás za skutečné idioty! Vždyť mezi námi jsou i lidé, kteří již pochopili, že ‚veřejné mínění’ se ‚vytváří’ sdělovacími prostředky.“[401]

Pravděpodobně také pro svou znalost *skutečných* výsledků průzkumů veřejného mínění se politici a ostatní dezinformátoři snaží ze všech sil, aby Maastrichtem požehnanou EÚB udělali evropským národům trochu stravitelnější. Když se jmenovitě ve Francii již určité části veřejnosti zdálo, že „nezávislost“ EÚB zachází příliš daleko (a to právě těsně před rozhodujícím referendem o přijetí nebo odmítnutí vstupu do Evropské unie, jehož výsledek byl na ostří nože), sáhl vysokostupňový zednář Mitterrand a jeho židovští přátelé a poradci k poslednímu prostředku: lhali, až se jim od úst prášilo, aniž by se přitom zapýřili. „Evropská ústřední banka,“ zaklínal se François Mitterrand v televizi dva týdny před referendem, „která, jak dobře víte, bude existovat až od roku 1997 nebo 1999, nebude o ničem rozhodovat, a především ne o hospodářské politice! Jsou to Evropská rada a dvanáct šéfů vlád a států, vybraných všeobecným hlasovacím právem, kdož budou rozhodovat. To si už konečně musíme uvědomit. Oni nejsou ‚mudrci’ nebo technokraty Evropské ústřední banky. Technokraté EÚB jsou povinni provádět rozhodnutí Evropské rady v monetární oblasti, rozhodnutí, přijatá hlavami států a vlád dvanácti zemí společenství, kteří zastupují své voliče. Všude, v rozhlase i v televizi slyším říkat, že Evropská ústřední banka má být pánem všech rozhodnutí. Ale to není pravda!“[402] – V tomto ohledu stejně prolhaný hlavní dopisovatel DT *Jürgen Liminski* se k Mitterrandově nehoráznosti vzmohl jen na tento komentář: „Je to dosti svérázná interpretace Maastrichtské dohody, ale přesně odpovídá francouzskému myšlení. Pro francouzské politiky je prostě nepředstavitelné, že by technokrati peněz určovali politiku.“[403] – Dále se pak Liminski snažil vylíčit zchytralého poskoka Rothschildů, Françoise Mitterranda, jako nic netušícího naivku, když jedním dechem dodal, že EÚB „má skutečně v rukou osud francouzských [a samozřejmě že i všech ostatních] peněženek, aniž by suverén, tj. lid, mohl volat bankéře k odpovědnosti“!

---

[400] Attali, cit. místo 356.
[401] Adrien Loubier v: *Sous la Bannière* č. 33, leden/únor 1991, 21.
[402] Podle: Bandulet, cit. místo 16, který jako pramen uvádí *FAZ* z 11. 9. (!!) 1992.
[403] Jürgen Liminski v: *DT*, 19. 9. 1992.

Kromě těchto profesionálních dezinformátorů ovšem existuje ještě celý zástup lidí, kteří pravděpodobně dobře vědí, proč nechtějí žádnou EÚB maastrichtského střihu, jež se však z obyčejné bojácnosti neodvažují uvést skutečné důvody svého postoje a místo toho operují směšnými náhradními argumenty. K okruhu takových osob patří např. „60 německých vysokoškolských profesorů a národohospodářských vědců“, kteří v létě 1992 společně podepsali manifest, v němž varovali „před následky ‚uspěchaných' maastrichtských rozhodnutí“. Na nás ovšem také působí poněkud podivně, že svůj protest sepsali do ne méně a ne více než „*Jedenácti* tezí proti Maastrichtu“... Pod bodem č. 5 se v manifestu vytýká: „Evropská ústřední banka vzdor své dalekosáhlé nezávislosti neprosadí v Evropě cenovou stabilitu, protože na základě rozdílnosti zájmů rozhodujících evropských činitelů k tomu nebude dostatek vůle. Osobní nezávislost guvernérů není zajištěna a chybí sankce za porušení předpokládané stability.“[404] – To poslední sice souhlasí, ale kritizovat chybějící nezávislost EÚB na základě „rozdílnosti zájmů rozhodujících národních činitelů“ je učiněný nesmysl, protože hebrejský národ resp. Rothschildové, kteří jako „rozhodující činitelé“ *skutečně rozhodují*, mají zájmy jednotné...

Oficiálním dezinformacím sedli bohužel ochotně na lep také už citovaní autoři *Grün/Foresta* tam, kde přichází řeč na domněle nepostačující „nezávislost“ EÚB. Ovšem, vždyť ještě v dubnu 1993 se v jedné zprávě „výboru prezidentů evropských ústředních bank, který každý měsíc zasedá v basilejské Bance pro mezinárodní platební vyrovnání“ (BMPV), říká, že „stupeň skutečné nezávislosti cedulových bank bude při určování peněžní politiky zcela rozdílný“.[405] – Grün/Foresta dokonce posloužili graficky velmi pěkně provedeným zobrazením „globálních“ hospodářských služeb,[406] které pečlivě znázorňuje „žádnou“, „menší“, „střední“ a „větší“ míru závislosti jednotlivých cedulových bank na svých vládách. Podle tohoto schématu pak rozdělují nejdůležitější ústřední banky do čtyř kategorií, a svým grafem se sugestivně snaží vyvolat dojem, že roční inflační míra v dané zemi stojí přísně proporcionálně k údajné závislosti dané banky na vládě. (Na grafu je uváděna střední hodnota inflace v časovém období 1980-1990 dané země.) Jinak velmi pěkné grafické znázornění však bohužel vykazuje vážnou chybu na kráse. Absolutně nejnižší míru inflace mělo v daném období Japonsko, a to vzdor „menší“ závislosti své ústřední banky na vládě, druhou nejnižší inflaci vykázalo Holandsko bez ohledu na „střední závislost“ své banky, a teprve na třetím místě je s 2,9 % inflace Německo se svou tak vychvalovanou (protože zcela „nezávislou“) Německou spolkovou bankou, a to navzdory všem vyhlašovaným Schlesingerovým předsevzetím o 2 % roční inflační míry. (Stačí jednoduchý propočet k zjištění, že jeho úmysl je tedy permanentně překračován o celých 45 %.)

Zmíněný grafický přehled tedy nedokazuje ani to, co by nám dokázat chtěl, stejně jako je tak říkajíc vedle také innsbrucký národohospodář *Karl Socher* se svou následující diagnózou: „Politika tvrdé měny Německé banky [?!] je mnohým zemím Evropy trnem v oku, protože je rovněž nutí k politice stability, a ty se proto snaží přes své ústřední banky tuto politiku rozmělnit. Při povrchním pozorování by

[404] Všechno citováno podle: *UN*, č. 11/listopad 1992, 5 ad.
[405] *DT*, 22. 4. 1993 (Reuter).
[406] Grün/Foresta, cit. místo 151.

se jistě řeklo, že ústřední banka Evropského společenství by přece také musela usilovat o stabilitu ECU. Statut EÚB se velice blíží statutu Německé banky nebo OeNB.[407] – Ovšem jenom 6 z celkem 18 ředitelů EÚB je jmenováno na osmileté období, ostatních 12 ředitelů jsou prezidenti dosavadních národních ústředních bank s funkčním obdobím (průměrně) pětiletým. V zájmu vlastního znovujmenování svými vysílajícími státy se těchto 12 ředitelů bude snažit podle zájmů svých vlastních zemí prosazovat v EÚB inflační peněžní politiku. Je to tím pravděpodobnější, že stanovy EÚB nepamatují na žádné sankce za porušování stanoveného cíle stability. Podobné sankce sice nezná ani Německá banka, ani OeNB [!], nicméně tyto instituty se cítí zavázány veřejnosti k odmítání inflační politiky. Ovšem taková protiinflační mentalita v mnoha zemích schází!...“[408] – O nějaké německé „politice stability“ se však nedá vážně mluvit a tedy následně ani o jejím „rozmělňování“ v přesném slova smyslu. Navíc nemůže být ani řeči o nějakém „vysílání“ prezidentů národních ústředních bank vlastními vládami, protože především v důležitých personálních otázkách musí vlády poslouchat (občas i výhrůžným tónem) našeptávaná „přání“ Rothschildů. Do černého se však Socher alespoň trefil konstatováním, že právě v těch zemích, které vykázaly (s výrazným odstupem!) nejmenší míru inflace, skutečně převládá antiinflační mentalita. Na vysoké míře inflace ovšem není vinna nějaká údajná závislost ústřední banky na vládě (která s výjimkou Izraele nikde neexistuje!), nýbrž Rothschildy nestydatě využívaná skutečnost, že národy evropských zemí většinou nad inflací jen pokrčí rameny. Na druhé straně jsou zde korektní a pořádkumilovní Němci, a také jim (z větší části) etnicky podobní Rakušané, Švýcaři, Holanďané a konečně i v těchto věcech nedůtkliví Japonci, kteří už začínají být rozhněvaní. Naštěstí nezůstane jen při pouhém lidovém rozhořčení, pokud se alespoň v těchto zemích ujme důkladné prozkoumání a pochopení příčin tohoto stavu na co možná nejširším základě. To pak dříve či později musí přinést mimořádně nepříjemné výsledky. Rozumí se nepříjemné pro Rothschildy, kteří si dosud z opatrnosti dovolují vnutit Němcům *krátkodobě* pěti nebo dokonce šestiprocentní inflaci, zatímco bezstarostnějším Italům nebo letargickým Řekům si už dnes klidně dovolují 10-20 % inflací vytáhnout z kapes jejich těžce vydělané peníze, aniž by tím vyvolali nějaký rozruch, který by vůbec stál za zmínku.

A kde má budoucí centrála EÚB sídlit? „Před koncem r. 1992 rozhodnou členské země na úrovni šéfů států a vlád ve vzájemné shodě o sídle Evropské ústřední banky,“ říká se v příslušných stanovách (čl. 37). Koncem léta 1993 ještě patrně nebylo vzájemné shody dosaženo nebo se spíše čekalo na výsledky německé ratifikace Maastrichtské dohody, než bude *Frankfurt nad Mohanem* oficiálně vyhlášen za hlavní sídlo EÚB. *Všechno* totiž mluví právě pro toto město.

Že se v květnu 1992 na pravidelném ročním zasedání veřejnosti prakticky neznámé rothschildovské frontové organizace jménem „Asociace pro Evropskou měnovou unii“ za „své“ město zasazovali nejen prezident Německého průmyslového a obchodního sdružení *Stihl*, ale i prezident Německé banky *Schlesinger* a frankfurtský starosta *von Schoeler*, nemá samozřejmě nic společného z nějakým „*lokál-*

[407] Österreichische Nationalbank.
[408] Cit. podle: Grün/Foresta, 161.

ním patriotismem“, protože jiný než zednářskou lóží předepsaný euro„patriotismus“ tito lidé neznají. Totéž platí i pro spolkového kancléře Kohla-Kohna, který počátkem srpna na televizní stanici Sat 1 vyjádřil své přesvědčení, „že budoucí Evropská ústřední banka obdrží své sídlo ve Frankfurtu nad Mohanem. ‚Je to přece docela nasnadě. Rozumějí tomu tak i moji kolegové, i když snad ten či onen to nevidí rád. Ale co jiného by vůbec připadalo v úvahu?’ Německá marka je sice vedoucí měnou Evropy, a přece Spolková republika dodnes nemá evropskou instituci rozhodujícího významu“.[409]

Ano, ale kde jinde by měla EÚB najít přiměřené místo? Po zavedení ECU už z německé marky jako „vedoucí evropské měny“ nic nezůstane; to tedy nemůže být tím pravým důvodem. To, že Německo až dosud nehostí žádnou evropskou instituci „rozhodujícího významu“, je sice pravda, ale i to je důvod jen následný. Následný proto, že Rothschildové si ve svých plánech zcela *vědomě* ponechávali tuto „mezeru“, aby mohli zednářskou klenbu Maastrichtské dohody korunovat zasazením institucionálního svorníku – Evropské ústřední banky. Řečeno s Kohlem-Kohnem, je to opravdu „zcela nasnadě“: ke konečnému triumfálnímu nastolení *skutečné vlády* Panevropy může z pohledu symbolikou posedlých jednosvětových sionistů dojít jenom v tom městě, z něhož přesně před dvěma sty lety začalo vítězné rothschildovské tažení!

Ostatně všechny přípravy už byly vykonány. V časové shodě s oslavami dvoustého výročí „francouzské“ revoluce v říjnu 1989 se dům Rothschildů vrátil do města svého původu! Stálo to dokonce zcela oficiálně v novinách, byť s devítiměsíčním zpožděním: „Baron David de Rothschild ‚ne bez jistého pohnutí’ prožíval slavnostní otevření reprezentačních prostor, a je v tom možná opravdu něco víc než pouhý prst historie, [!] že toto nové sídlo bankovní dynastie ve frankfurtské mondénní čtvrti Westend je vzdáleno jen pár metrů od někdejší ‚Rothschildovské konírny’... Pravou pohnutkou pro návrat Rothschildů do Frankfurtu ovšem nebyla nostalgie, ale silné obchodní důvody. … ‚Taková organizace, jakou jsou Rothschildové, nemůže ve své kompletní reprezentaci na společném evropském trhu vynechat Německou spolkovou republiku’, uvedl Erich W. L. Stromeyer, který je vedoucím této malé, ale vybrané reprezentace ve frankfurtské Ulmenstraße. Za novým rothschildovským domem ve Frankfurtu finančně stojí tyto tři bankovní domy: N. M. Rothschild & Sons Limited z Londýna, Rothschild & Cie Banque z Paříže a curyšská Rothschild Bank AG.“[410]

Bude také vhodné zde připomenout „nový mrakodrap architekta Helmuta Jahna na frankfurtském výstavišti (zv. Messeturm)“, korunovaný obrovskou pyramidou, o níž se nevědělo, co má vlastně znamenat. „S nápadnou, v noci osvětlovanou pyramidou jako korunou celé stavby a se svými 256,5 metry je tento nejvyšší evropský administrativní mrakodrap bezesporu ústředním bodem frankfurtské bankovní čtvrti Skyline, viditelným z dalekého okolí.“ – Všimněme si dobře: „… je nejvyšším administrativním mrakodrapem nejen v Německu, ale i v Evropě... Architekt Jahn, který se před 51 lety narodil v Norimberku a už více než 20 roků žije v Chicagu,“ kde mimochodem sídlí čtvrtá větev Rothschildů, „líčí s hrdostí své dílo

[409] *DT*, 10. 8. 1993 (dpa).
[410] *DT*, 16. 6. 1990 (pia).

jako skutečnou korunu města Frankfurtu. Jeho první německý projekt... má pro tohoto mistra mrakodrapů hluboký symbolický obsah. Stavba vyjadřuje fascinaci, kterou všude ve světě vyvolávají k nebi se vzpínající pyramidy, obelisky a sloupy totemů, vysvětluje architekt.“[411] Nám je ovšem už dostatečně známo, jaký druh lidí „fascinují“ ony „k nebi se vzpínající pyramidy“ – jsou to duchovní pokračovatelé stavitelů babylónské věže!

Komu ale vlastně tzv. „Messeturm“ patří? Přirozeně ctitelům mamonu, neboť začátkem roku 1991 „bylo oznámeno“, že gigantická stavba „mezitím téměř úplně přešla do vlastnictví japonské firmy Nomura-Bank. Nomura je známá jako největší bankovní dům světa.“[412] – Ale dozvídáme se něco ještě zajímavějšího. Další zpráva je z června 1992: „Německá spolková banka se již usadila ve frankfurtské Messeturm... Smlouva o pronájmu šestnácti nejvyšších poschodí už byla podepsána. Do listopadu se tam má přestěhovat šest set zaměstnanců služebny direktoria Německé banky. Tímto detašovaným pracovištěm ve frankfurtském mrakodrapu si vyřešila banka svůj problém s nedostatkem pracovních prostor.“[413] Takže „německý“ rothschildovský předvoj si nyní pyšně trůní bezprostředně pod obří pyramidou vysoko nad krajem! A od tak velebeného „vzoru“ *Německé spolkové banky* je už jen malý krůček k *Evropské ústřední bance*. Stačí k tomu přibrat ještě několik poschodí. Téměř přesné zdvojnásobení počtu poschodí na symbolické číslo 33 se zde přímo nabízí.

„Posledním hitem“, jak také jinak, však již dávno není EÚB, nýbrž – *Světová* ústřední banka! Naposledy [?] v dubnu 1992 na ni už po kolikáté[414] přišla veřejně řeč. „Ve třetí tzv. ‚Zprávě o rozvoji lidstva’ (Human Development Report) rozvojového programu OSN byl kritizován Mezinárodní měnový fond (MMF), ale také Světová banka. Rozvojový program těmto dvěma institucím vytýká, že ještě vyhrotily špatnou situaci v rozvojových zemích, a že je prostřednictvím salda dokonce zbavují likvidit. Jakožto ‚východisko’ má rozvojový program na mysli přestavbu MMF na ‚*globální ústřední banku*’..., která by měla posléze vydávat jednotnou ‚*světovou měnu*’.“[415]

---

[411] Susanne Krause v: *Offenbach-Post*, 23. 4. 1991 (dpa).

[412] *DT*, 2. 3. 1991 (pia). Atribut „největšího bankovního domu světa“ je nesmysl, protože takové ocenění je postaveno na základě libovolně stanovených statistických kritérií. Vliv rothschildovského bankovního impéria na Japonsko prostřednictvím rodiny Warburgů již od rusko-japonské války 1904/05 vysvítá jasně u *Attaliho* na mnoha místech jeho knihy. Srv. např. str. 89 a zvláště 387 a dále, kde píše o společné cestě tří navzájem propojených židovských bankéřů do Japonska začátkem šedesátých let: *Siegmunda G. Warburga, Alexandera Hooda* (ze *Schroeder*-Bank) a *Edmonda de Rothschilda* osobně! 6. listopadu 1978 obdržel *S. G. Warburg* z rukou císaře nejvyšší japonský řád, v následné oslavné řeči (tamtéž, 444) zaznělo: „Banka S. G. Warburg přispěla k hospodářskému rozvoji Japonska... Pan Warburg si zasluhuje naši plnou důvěru, a od něho, který Japonsko tak dobře zná, jistě můžeme ještě ledacos očekávat.“ – To jistě!

[413] *DT*, 13. 6. 1992 (dpa/vwd).

[414] Není nutné zde sáhodlouze vykládat, co je možné si detailně přečíst u Attaliho, cit. místo 156, 178 ad., a 244: o početných pokusech nejrůznějších rothschildovských agentů od r. 1930 o založení banky, která je u něho v několika případech výslovně označována za „světovou ústřední banku“!

[415] Grün/Foresta, cit. místo 167 s odvoláním na *Neue Zürcher Zeitung* z 25. 4. 1992.

Je to prastarý model postupu Satanovy synagogy: ***Dopustí se zločinu proti lidstvu a pak pokrytecky nabízí odpomoc „stvořením“ ještě většího zločinu.***

Jen si připomeňme – financovala nacionální socialismus, aby potom proti němu „bojovala“ světovou válkou; zavedla chemické prostředky k zabránění početí, aby po jejich následném selhání dostala „pod kontrolu“ milionové počty umělého přerušení těhotenství; vymyslela masovou demokracii, aby její vadné fungování „vyrovnávala“ pomocí „nezávislé“ ústřední banky; vytvořila MMF a Světovou banku, aby mohla její upírské vládě udělat „konec“ ještě mnohem despotičtější vládou „globální ústřední banky“. – „A celá země v obdivu šla za tou šelmou“ (Zjevení sv. Jana, 13, 3) ...

4. Skrytá vrchnost

Na závěr našeho zkoumání nám ještě zbývá opravit dvě teze, které v předešlých částech knihy nebyly vědomě korigovány, aby se tím zbytečně nenarušoval dosavadní sled myšlenek. První z těchto tezí jsem použil jako citát a podle smyslu zní takto: Protože úrok nepřetržitě a rapidně pohlcuje národní důchod, musí ho pracující už při průměrné úrokové míře[416] „pouze“ 5 % svou prací znovu obnovovat každých 15 let. – Při pozornějším pohledu a hlubším zamyšlení se však tato „statisticky doložená“ a tedy nenapadnutelná výpověď ukazuje jako typický „účet bez hostinského“. Je ovšem pravda, že mnozí velkokapitalisté díky svým milionovým až miliardovým příjmům z úroků vedou hýřivý život a obklopují se vším myslitelným luxusem. Stejně tak je pravda, že část prací vyprodukovaného národního důchodu plyne na gigantické zbrojní projekty, na hříšně drahé „hospodářské“ podniky i na financování Sionem a lóžemi kontrolovaných „továren na myšlení“, nejrůznějších „tajných agentur“ a pod. Co se však trochu ukvapeně a s oblibou odsuzuje jako čiré příživnictví, nechá se ale také v kapitalistickém systému, oscilujícím z jedné nadprodukční krize do druhé, interpretovat jako jisté ulehčení „pracovnímu trhu“ resp. jako vytváření (nebo udržení) pracovních příležitostí!

Především však zde platí: Daleko větší část kapitálu, sebraného úrokovou cestou, není vydávána na luxusní resp. parazitní *konzum*, nýbrž se prostřednictvím nových (výnosných) *investic* soustavně přivádí zpět do hospodářského oběhu, a proto nemusí být v žádném případě „prací obnovován“. Prací lidu nabyté jmění resp. kapitál tedy z největší části ani nemizí beze stop, ani nebývá ke škodě národa někde neužitečně, nečinně hromaděn! Konkrétněji řečeno: Když dělníci, placení za svou práci bankovním nebo podnikatelským kapitálem, někde postaví např. novou továrnu, přechází výsledek jejich práce (továrna) do dispozičního práva podnikatele nebo (přinejmenším) nepřímo banky. Protože však ani podnikatel, ani banka nemohou nic dělat s továrnou, která nepracuje, musí v ní být přirozeně zaměstnáni další dělníci, kteří by si zde vydělávali na svůj denní chléb a (zpravidla) produkovali zboží, které oni sami (i jejich kolegové, jež továrnu postavili) potřebují a proto si je také za svou mzdu později kupují. Potud je tedy stavba továrny, financovaná úrokovým kapitálem, veřejnosti jistě prospěšná. Kapitalisté se dokonce chtě nechtě

[416] Pod čímž se rozumějí všechny skutečné formy úroku, tedy také kapitálové a půdní výnosy.

musí zaměřit aspoň na (materiální) obecné blaho tím, že svůj nahromaděný úrokový kapitál investují ve „službách“ takových „trhů“, které podle (přinejmenším) potenciální poptávky skutečně existují. Jinak by se očekávané zisky nedostavily.

Rovněž tomu není v žádném případě tak, že by se bez úrokového hospodářství dalo s vynaložením menšího množství práce vyprodukovat stejné nebo dokonce větší množství kvalitativně rovnocenného zboží. Je to právě spíše kapitalistický hospodářský způsob, který se stará o nejvyšší možnou míru racionalizace práce, jiným způsobem sotva dosažitelnou – tj. o co možné nejefektivnější využití lidské pracovní síly. Přesto však skutečně *rozhodující důvod*, pro který by úrokové hospodářství muselo být radikálně odmítnuto, *i kdyby samo o sobě a priori neodporovalo principu spravedlnosti*, zůstal kupodivu téměř všemi kritiky úroku a lichvy nezpozorován! Kdo nahromadil kapitál prostřednictvím úrokových příjmů, musí jej sice nezbytně dříve či později znovu přivést do hospodářského oběhu, aby jeho hodnotu zachoval příp. zvýšil, avšak tím získává současně *dispoziční moc* nad vším, co se s „jeho“ kapitálem děje! Že také celé národní hospodářství současně *částečně* profituje z používání „jeho“ kapitálu, tomu sice nemůže zabránit, ale může *rozhodovat* o tom, *kdy, jak* a *kde* bude kapitálu použito!

Když např. dům Rothschildů financuje prostřednictvím svých agentů tak soustavně rostoucí tiskové impérium jako je třeba Murdochovo, jsou tím také přirozeně vytvářena a zajišťována pracovní místa, což je objektivně na prospěch národnímu hospodářství. Takové impérium navíc nahospodaří zisky, které pak mohou být vloženy do další vlastní výstavby nebo do jiných podniků. Ovšem *mnohem důležitější* než tyto dva aspekty je zde aspekt třetí: Podle známého lidového rčení „Koho chleba jíš, toho píseň zpívej“ může dům Rothschildů financováním Murdochova impéria celému národu resp. řadě národů téměř podle libosti *zadržovat den co den pravdu* (*náboženskou, mravní, historickou, politickou*) *a místo ní jim předkládat lži a nemorálnosti pod klamným zdáním objektivity a morálky*. Ano, takový zaměstnavatel jako Murdoch si coby frontový voják nezměřitelně bohatých Rothschildů může dokonce dovolit angažovat převážně židovské zaměstnance, kteří nikoli už pouze z nutnosti výdělku, ale naopak z idealismu popohánějí v masových médiích společnou věc Sionu. Jistě není nutné uvádět zde další příklady, protože princip je jasný a navíc jej sám Guy de Rothschild uvedl na pravou míru: Peníze, jak řekl, „jsou pomůckou pro všechno, jsou nástrojem úspěchu, symbolem moci, *jsou čistou mocí*“![417]

Jestliže byla výše znovu a znovu řeč o „drancování“ národů západních průmyslových zemí, pak je to (jinak než v případě „třetího světa“) pojímáno jen relativně. Produktivně pracujícímu obyvatelstvu je v podstatě pouštěno žilou „pouze“ tím, že musí uspokojovat luxusní „potřeby“ stále většího počtu (materiálně *i* duchovně) *neproduktivních*, případně dokonce *destruktivních* spolubližních. Tyto nedobrovolné poplatky jsou „vynucovány“ nakonec inflací a zvyšováním státních daní, jimiž se hradí ona část úrokových příjmů, která byla „uložena“ neproduktivně. *Neproduktivními*, resp. *destruktivními* jsou v nejrůznějším slova smyslu především ty osoby, které *profesionálně pracují na sionisticko-internacionalistickém plánování a jsou za to peněžní mocí přímým nebo nepřímým způsobem – mnohdy opravdu velkoryse*

[417] Rothschild, cit. místo 9.

– *placeny*. Odhlédneme-li zde od samotných skrytých dirigentů stále nových válek, občanských konfliktů a teroristických akcí, i od největší části zbrojního průmyslu i mezinárodního obchodu se zbraněmi, patří k nim především nejen „vědecky“ vysoce kvalifikovaní členové nespočetných internacionalistických „továren na myšlení“, nýbrž také (nolens volens) i ostatní personál až po poslední sekretářku, značná část vědomě dezinformační mediální mašinérie, neméně podstatná část vědomě destruktivní „kulturní“ scény, významná část funkcionářů podstavených „křesťanských“ církví včetně „katolické“ (pokoncilní) církve, největší díl bankovního a burzovního personálu atd. atd., včetně hejna národohospodářských parazitů, k jejichž financování je nezbytných několik procent roční inflační míry a pravidelné přitahování daňového šroubu. A dříve, než by se Sion definitivně ujal světové vlády ve všech podobách, se také na tom nic nezmění!

Zřejmé je tedy tolik: Jenom úrok dokázal ten zázrak, že se masa světových peněz i soubor veškeré moci mohly zkoncentrovat v rukou těch, kdož se po dvě století snažili (a snaží) svrhnout křesťanské císaře, krále a knížata a na jejich místě zřídit své vlastní, *pseudomesiánské* panství. Izraelita Jacques Attali nám to říká velice pěkně: „V posledních dvou stoletích patří největší vliv nikoli umělcům nebo průmyslovým magnátům, nýbrž finančníkům, tedy těm lidem, kteří financovali panovníky. Tak jako dříve kněz nebo válečník, zkoncipovali i oni vývoj věcí a snažili se získat takový vliv, aby se nadále dělo jen to, co si přejí oni.“[418]

Z pochopitelných důvodů je to vyjádřeno mimořádně opatrně. „Panovníci“ postupně upadli až na pouhé podřízené příjemce rozkazů, kteří musí promptně zmizet ze scény, kdyby se snad náhodou v nějakém záchvatu šílené smělosti odvážili vzdorovat tomu, co jim dům Rothschildů nadekretoval. Tím jsme se už dostali ke druhé z výše ohlášených tezí, které potřebují precizovat. „Peníze nejsou všechno“, zní titul německé verze memoárů Guy de Rothschilda. Sice přesně neodpovídá titulu francouzského originálu, ale konstatování, že *peníze nejsou všechno*, se takto doslovně opakuje v textu knihy dvakrát.[419] Co tím chtěl pravnuk starého Meyera Amschela Rothschilda říci, pomůže nám ozřejmit anekdota, uváděná Conte Cortim: „Když jednou Balzac potkal na ulici Heineho a Rothschilda,[420] prohodil svým břitkým jazykem: ‚Hle, tady právě ruku v ruce kráčí veškerý duch a všechny peníze Židů’.“[421] – To bylo nejen duchaplné, nýbrž třeba i nechtěně zasáhlo přesně do černého. Peníze opravdu nejsou všechno, protože s nimi *potenciálně* spojenou *moc* dosáhnout a vykonávat ji vyžaduje obrovské duchovní vypětí a úsilí. Svědčí o tom přes mnoho staletí se táhnoucí historie celosvětového sionistického zápasu o moc. A už jen evidentní historická skutečnost, že nezanedbatelný díl práce na tomto poli

---

[418] Attali, cit. místo 15. Náš autor se vesměs snaží eufemisticky rozlišovat mezi „vlivem“ a „mocí“: *Moc* mají politici, *vliv* finančníci v pozadí (srv. tamtéž 79, 80, 254 ad.). Realističtěji by se ovšem mělo říci, že v této pojmové dvojici „moc“ představuje jen něco formálního, a naopak „vliv“ je velmi reálný jev! Ostatně Attali to dává sám najevo, když (tamtéž, 80) píše o (židovských) bankéřích: „Přestože je ministři zahraničí často používají jako nenápadných poslů a ministři financí jako poloúředních poradců, případně někdy také jako protiváhy k vlastním cedulovým bankám, mají přesto jen zdání té moci, jakou jim jejich vliv ve skutečnosti dává.“

[419] Rothschild, cit. místo 346 a 441.

[420] Řeč je o pradědovi Guye, *Jamesovi.*

[421] Conte Corti, cit. místo 362.

byl vykonán dávno před tím, než se o Rothschildech začalo vůbec mluvit, postačuje sama k tomu, aby se teze o nich jako o výhradní zákulisní vladařské dynastii začala silně otřásat.

Nezapomeňme: Pokud jde o přípravu *finančních* mocenských prostředků pro „ušlechtilou“ věc sionismu, pak nepotřebujeme za Rothschildy hledat žádnou jinou moc, protože už od poloviny minulého století skutečně vlastní resp. kontrolují prakticky „všechny peníze“ nejen „Židů“, ale i všech národů. Ovšem jakmile by byla řeč o *ideální, ideologické, pseudoreligiózní* moci, která celému židovskému národu ustavičně vštěpuje a připomíná univerzální cíl otevřeně etablovaného pseudomesiánského židovského panství, která na nejvyšší úrovni připravuje a až hnidopišsky vykládá pro danou dobu nejvhodnější postupy, která nižším stupňům v sionistické hierarchické struktuře světového Židovstva uděluje konkrétní příkazy, jež (převážně z Nežidů rekrutovanému) zednářstvu vydává aktuální hesla, a která nakonec i Rothschildům a jejich místodržícím předpisuje, k jakým podnikům mají nasadit svůj finanční, hospodářský a politický monopol – pak se přirozeně vynoří otázka, co je to za hlavy, které po celá desetiletí a staletí osnovaly a stále ještě spřádají komplikovanou, často rychle proměnlivou, ale vždy ďábelsky rafinovanou taktiku a strategii Satanovy synagogy. Bohužel, odpověď na takovou otázku bude znít pouze: *ignoramus et ignorabimus* – nevíme a (velmi pravděpodobně) nebudeme vědět! Může mezi nimi být ten či onen židovský intelektuál Attaliho rázu, který v rothschildovské finanční hierarchii zastává jen zdánlivě podřadné místo. Může k nim samozřejmě třeba patřit také přímo některý z potomků rodiny Rothschildů samotných, ale to všechno v jednotlivých případech zůstává na úrovni čiré spekulace. Mluvit tedy i nadále o „skryté vrchnosti“ má stále své oprávnění i po alespoň rámcovém odhalení absolutně vedoucí finanční a mocensko-politické role rothschildovské dynastie. My si však naši tezi o existenci absolutně tajného *intelektuálního* mocenského centra vedle židovské světové finanční moci resp. nad ní ještě trochu podpoříme.

Především zde jsou tři pozoruhodná zjištění.

Za prvé: protikřesťanské Židovstvo (viz výše!) už úspěšně provedlo rozkol křesťanské víry, založení a rychlý rozvoj zednářstva, vytvořilo v podobě USA první laické státy světa, vyvolalo stejně krvavou jako bezbožnou „francouzskou“ revoluci a konečně prostřednictvím zednářstva i pošetilého nástroje židovských zájmů, Napoleona Bonaparta, *rozšířilo její otrávené plody do celé Evropy* ještě před tím, než se finanční a tím také mocensko-politická vedoucí pozice Rothschildů začala po roce 1815 rýsovat na obzoru.

Za druhé: už dávno před jedinečným, oslnivým vzestupem této bankéřské dynastie se světové peníze téměř bez výjimky nacházely v rukou hebrejských finančníků, z nichž někteří ještě dokonce po nějakou dobu dělali Rothschildům konkurenci resp. se je snažili předstihnout v jejich postavení.

Za třetí: bezpříkladný vzestup Rothschildů až k světově bezkonkurenční finanční mocnosti nebyl jako takový sice Sionem naplánován, ale po krátké fázi nerozhodnosti rozpoznán jako jedinečná šance, a od té doby byl zcela a úplně postaven do služeb světovládných sionistických aspirací.

Doložme si nyní tato tři zjištění několika zajímavými podrobnostmi.

Že za společenským a politickým vzestupem Židů vězí ještě jiné síly, než rothschildovský mamon, osvětluje např. velice zřetelně jedna, *Mortonem* více méně náhodně utrousená poznámka: „Montefiorové ze starého a velice aristokratického židovského rodu byli už odedávna praporečníky a velkými filantropy svého náboženského společenství v Anglii. Sir Moses Montefiore byl do šlechtického stavu povýšen mnohem dříve nežli Nathanův vnuk.“[422] – Montefiorové skutečně patřili k prvním členům zednářstva v Anglii, oficiálně založeného roku 1717, což viditelně postačovalo k tomu, aby vzdor svému hrdě demonstrovanému židovství byli povýšeni do šlechtického stavu! Rothschildům naproti tomu na začátku „restaurace“ pomohla do sedla horlivá opora katolické podunajské monarchie, kníže *Metternich.* To on například r. 1821 naléhal na Carla Rothschilda, aby zřídil pobočný bankovní závod v Rakouskem obsazeném a k reparacím donuceném Neapolském království;[423] to vše údajně v zájmu Rakouska. A byl to opět Metternich, který se v tu samou dobu na přání Rothschildů ochotně nabídl potlačovat kritické novinové články o soustavném růstu obrovské finanční moci židovských bankovních domů – prostřednictvím „zpátečnické“ cenzury![424]

Kdy byli vlastně Rothschildové s konečnou platností integrováni do revoluční mašinérie, to se přirozeně nedá zcela přesně zjistit, ale stanovit aspoň přibližně ano: zdá se, že nejdříve po r. 1848, avšak každopádně před r. 1870. Jejich finanční podpora revoluční strany ve Španělsku roku 1822 pramenila ještě podle všeho z čistě obchodních zájmů, protože následně – aby nepohněvali Metternicha – pomohli tísněnému španělskému králi znovu k nepopiratelné moci.[425] Můžeme-li věřit Conte Cortimu, přišla Sionem a lóžemi podnícená revoluce z roku 1830 se svými politickými zmatky a válečnými hrozbami Rothschildům *mimořádně nevhod*. Svůj obrovský kapitál měli tehdy ještě z větší části investovaný do státních půjček téměř všech evropských zemí, jejichž kurs r. 1830 rapidně klesl o 20-30 procent a hrozil dokonce naprostým zhroucením, kdyby se nepodařilo zabránit hrozící válce Ruska a Rakouska proti Francii (a později Belgii) jako střediskům revolučního pozdvižení.

Na neuskutečnění tohoto „restauračního“ tažení[426] coby úlevy pro revoluci se dá přirozeně v neposlední řadě nahlížet také jako na výsledek neustálého „diplomatického“ snažení bratrů Rothschildů. Stejně tak je možno s židovským revolucionářem Heinrichem Heinem – jenž byl u Jamese Rothschilda v Paříži jako doma – jásat nad revolučním, demokratizačním charakterem systému drobného akcionářství, který teprve Rothschildové dali skutečně do pohybu,[427] anebo dokonce můžeme s Mortonem spatřovat v rothschildovském angažování do výstavby evropských železnic cosi „revolučního“: „Synové Meyera [Amschela Rothschilda] sami přispěli k odstranění absolutismu, který je přece ještě zpočátku používal jako vlastní nástroj. Dokonce i kdyby to dělali nevědomky, připravili tím Rothschildové významně půdu pro rozkvět občanské demokracie jako sotva kdo jiný v Evropě... Až do té doby

[422] Morton, cit místo 58.
[423] Srv. Conte Corti, cit. místo 134-137.
[424] Srv. tamtéž, 145.
[425] Srv. tamtéž, 156-159.
[426] Srv. tamtéž, 208-238.
[427] Srv. Morton, cit. místo 101.

„Čas pyramid“ je mottem výstavy ruských architektů na hannoverském veletrhu. Vystavovány jsou exponáty na třiceti obrovských nástěnných plochách, kombinující klasické materiály s novými myšlenkami. Mají znázorňovat konflikt člověka s civilizací, která ničí sama sebe

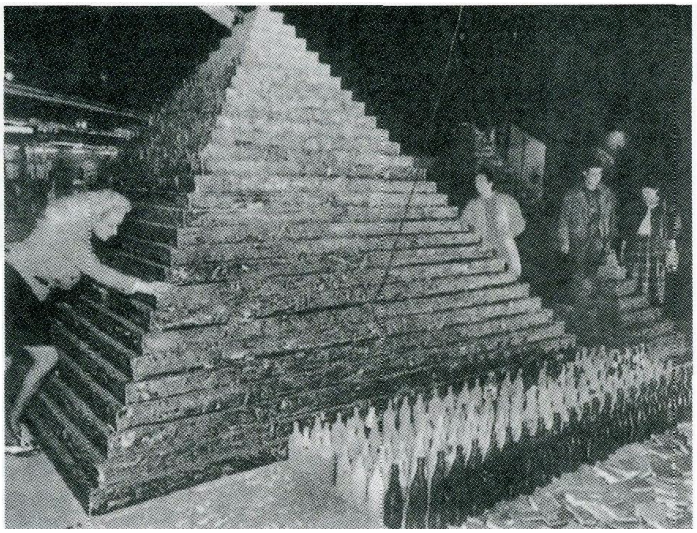

Obr. 49. Právě tento objekt z mnoha tisíc ostatních exponátů obřího veletrhu uznala židovsky kontrolovaná Deutsche Presse-Agentur (dpa) v dubnu 1991 za fotogenický a hodný masového rozšíření. Už v r. 1915 přirovnal Nahum Goldmann plánovaný porevoluční „nový pořádek“ v Evropě k „pyramidě“.

Konkurující stavba pyramidy

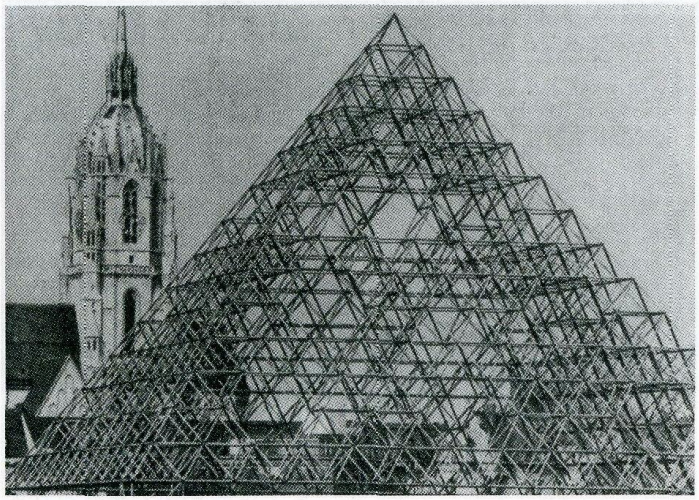

Obr. 50. Osvícený redaktor novin „Nordbayerische Zeitung“ z 11. března 1992 interpretuje zcela správně foto, pořízené vědomě právě z této perspektivy (výstavní pavilón v podobě pyramidy na mnichovské Theresienwiese „vypadá“ v tomto pohledu zdánlivě stejně vysoký jako věž kostela sv. Pavla): Satanova synagoga má za svůj skrývaný konečný cíl potlačení a zničení křesťanství v Evropě i na celém světě!

Obr. 51. „Pyramidální“ Aaachener und Münchener Gruppe jako „Banka pro společné hospodářství“ nedávno přešla většinovým podílem do vlastnictví francouzské banky „Crédit Lyonnais“. Její evropský šéf se jmenuje Wolkenstein! Za stavbou pyramidy Panevropy a One World jako vždy a všude v pozadí vězí židovský duch a židovská finanční moc.

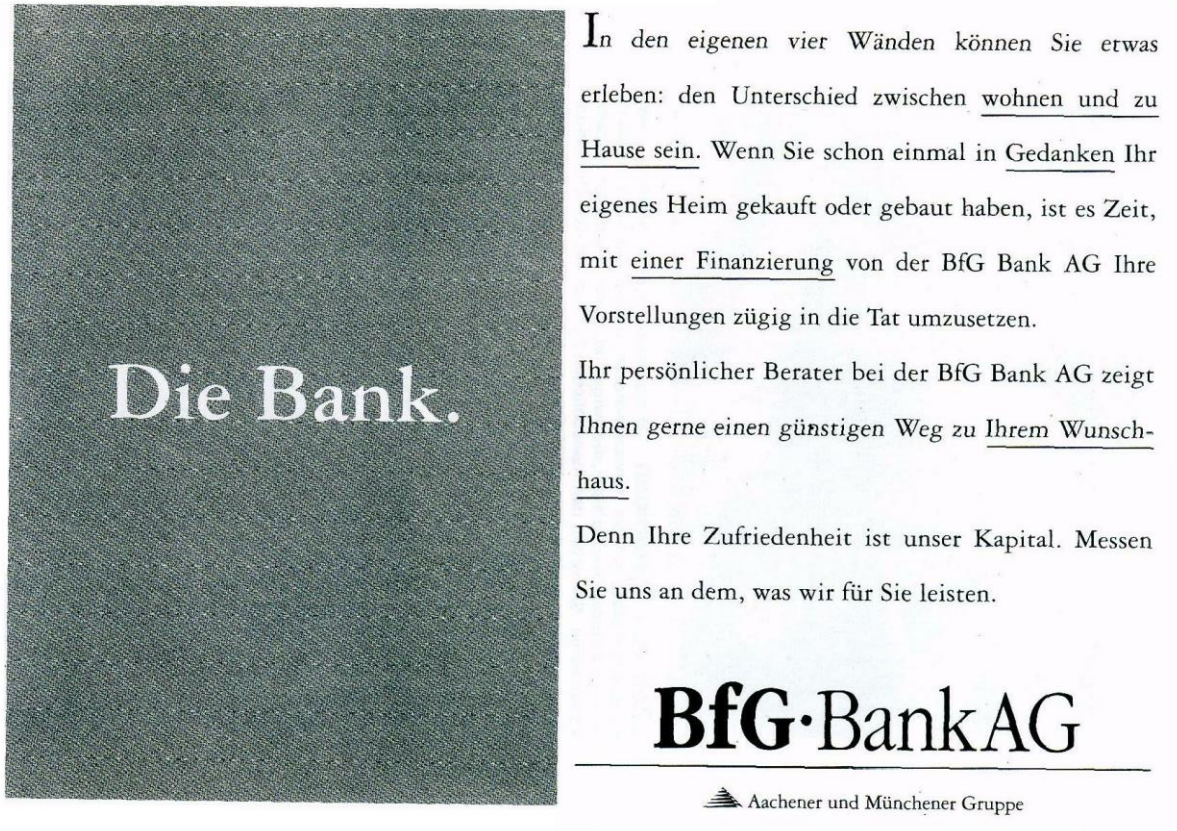

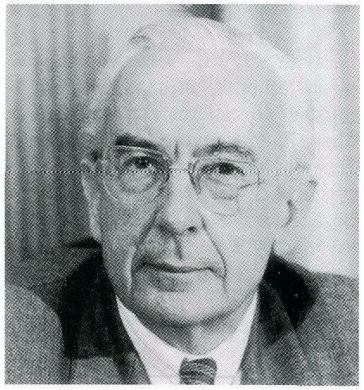

(Jediný skutečně stabilní stav je tehdy, když jediná měnová autorita emituje vlastní jedinou měnu a zajišťuje jí natrvalo kupní sílu.“ zleva - Carlo Azeglio Ciampi, guvernér Banca d'Italia.) („Místo, které jí přísluší v celosvětových měnových a finančních vztazích, zaujme Evropa teprve tehdy, až zde bude instituce, schopná řídit společnou evropskou měnovou politiku.“ - Jacques de Larosière, guvernér Banque de France.) („Evropský systém ústředních bank musí být samostatný a nezávislý na politice.“ - Willem Duisenberg, prezident Holandské ústřední banky.)

Obr. 52. Tři ze dvanácti rothschildovských satrapů v prezidentských křeslech ústředních bank zemí Panevropy zdánlivě prezentují r. 1992 v časopisu „Paneuropa Deutschland“ své vlastní teze. „Koho chleba jíš, toho píseň zpívej“! Ciampi se mezitím stal italským ministerským předsedou, de Larosière novým šéfem londýnské „Východoevropské banky“.

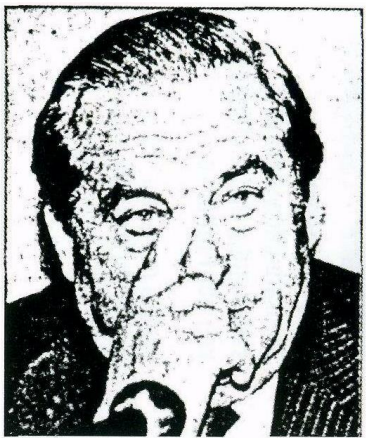

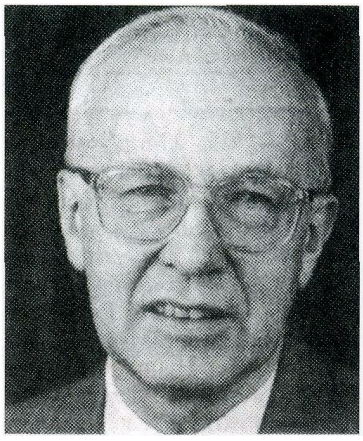

Obr. 53. Dva (bývalí) prezidenti Německé ústřední banky Karl Otto Pöhl (vlevo) a Helmut Schlesinger (vpravo). Pöhl nikdy nebyl skutečným odpůrcem Evropské měnové unie, jak prozrazuje už jeho pečlivě umístěný ukazováček a příslušný „pohled" lóžového bratra! Po svém odstoupení přešel Pöhl jako osobně ručící společník (!) do kolínské židovské velkobanky „Salomon Oppenheim"...

Wir trauern um unseren ehemaligen Vorsitzenden

Hans A. Schlesinger s.A.

29. 12. 1920 8. 9. 1990

Jüdische Gemeinde Fulda

Obr. 54. Úmrtní oznámení z novin „Allgemeine Jüdische Wochenzeitung" z 19. září 1990. Helmut Schlesinger je Žid.

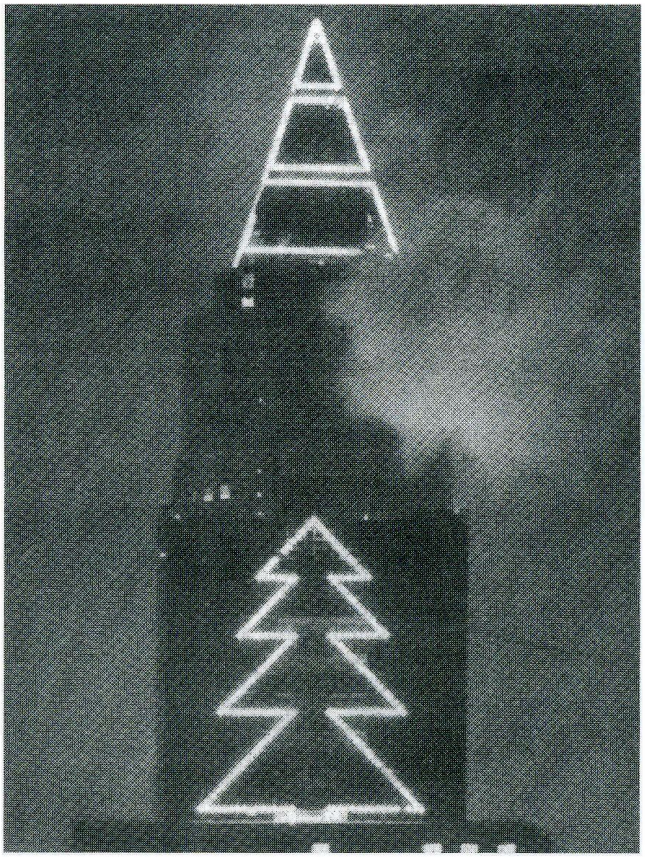

Symboly zde jiskří jak o závod. Vánoční stromek na frankfurtském mrakodrapu Torhaus je už opravdu vrchol: ve 30. poschodí, ve výši 117 metrů trůní nad vším. Zdaleka viditelný, září symbol do temné vánoční noci. Předčí ho už jen mrakodrap Messeturm, s 254 metry nejvyšší administrativní budova Evropy. Jeho osvícená špička se světelným vánočním stromkem září do světa.

Obr. 55. Přirozeně, že zde nejde o žádné „vánoční symboly“, nýbrž o skrytě triumfující symboly panství Satanovy synagogy. Ze čtyř trojúhelníků sestavený „vánoční stromek“ ční k nebi jako babylonská věž, korunovaná pyramidou. „Osvícený“ fotograf zcela lóžemi ovládané a celosvětově operující zpravodajské agentury „American Press“ (AP) nepochybně ví o pravém smyslu této symboliky, stejně jako autor vědomě mnohovýznamového doprovodného textu. Kolem 90 procent všech tajných poselství satanské hierarchie je rozšiřováno prostřednictvím masových médií v podobě takovýchto obrazových signálů.

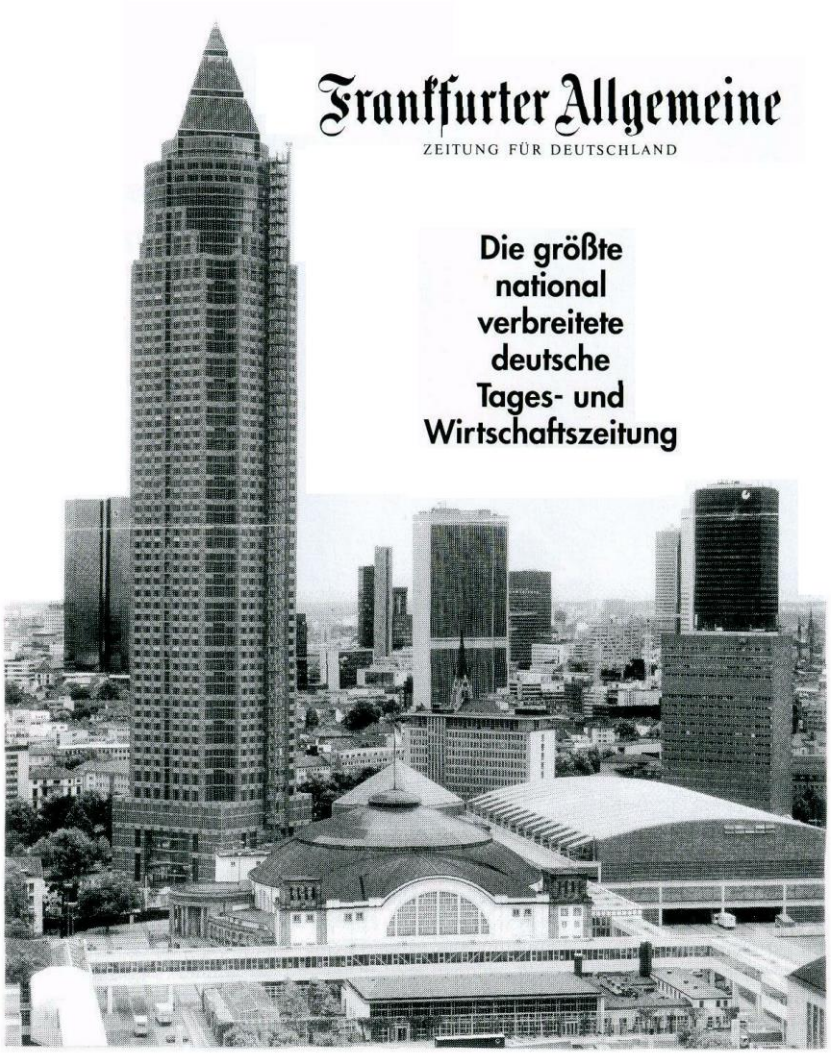

Obr. 56. Vlajková loď „seriózního“, ale také sionisticky řízeného tisku užívá rovněž - v tomto případě ještě doslova snadněji srozumitelných - symbolů, aby se vřele doporučila všem lóžovým bratřím a sympatizantům. Řádka s nápisem „Frankfurter Allgemeine“ nebyla „umístěna“ jen tak náhodou přesně ve stejné výši, jako je pyramida. Inteligence ovšem před hloupostí nechrání; existují vysoce inteligentní katoličtí profesoři, kteří se považují ze nejlépe informované právě z „Frankfurter Allgemeine“ a nad „teoriemi spiknutí“ jen ohrnují nosy.

Obr. 57. Oznámení nově otevřené frankfurtské rothschildovské pobočky ve „Allgemeine Jüdische Wochenzeitung" (září 1990). Pět šípů zde symbolizuje pět synů Meyera Amschela Rothschilda. Jak je vidět, působí pařížská Rothschildova banka, teprve r. 1983 údajně úspěšně „zestátněná", již r. 1990 zase dávno znovu pod svým vlastním jménem! Ke spodnímu okraji rámečku připojené slůvko „WELTWEIT" („celosvětově") je třeba chápat zcela vážně...

Obr. 58. Starosta Jeruzaléma Teddy Kollek připíná lordu Victoru de Rothschildovi řád...

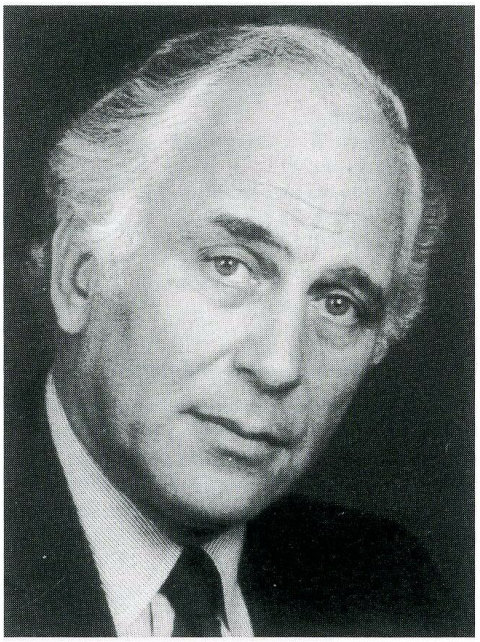

Obr. 59. Evelyn de Rothschild z curyšské Rothschildovy banky. Za své šlechtické tituly vděčí Rothschildové v podstatě nejrůznějším finančním „pozornostem“, které v letech 1815-1850 prokázali rakouskému kancléři knížeti Metternichovi.

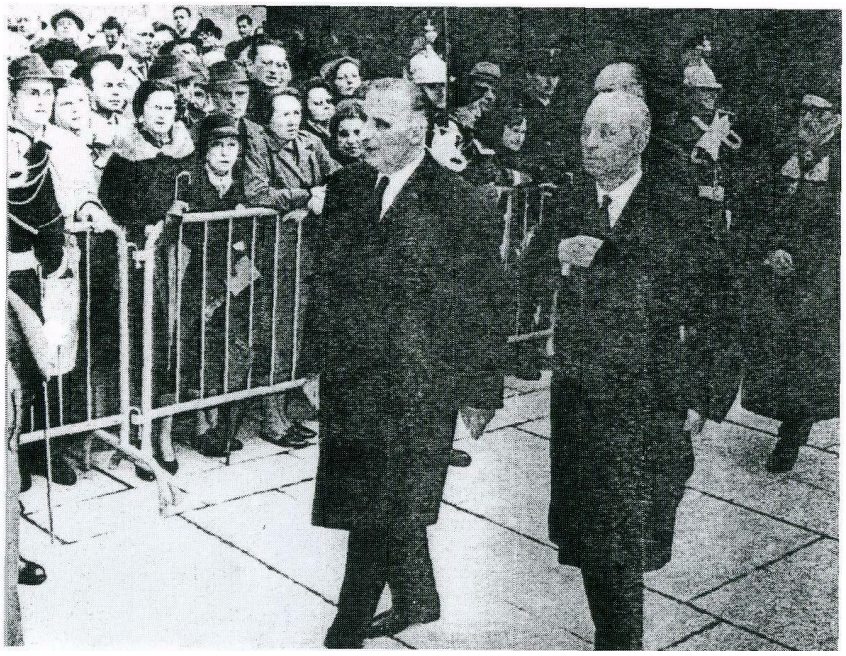

Obr. 60. „Přesvědčený Evropan“ Guy de Rothschild po boku své stvůry Georgese Pompidoua při „vysvěcení pomníku neznámých židovských mučedníků“!

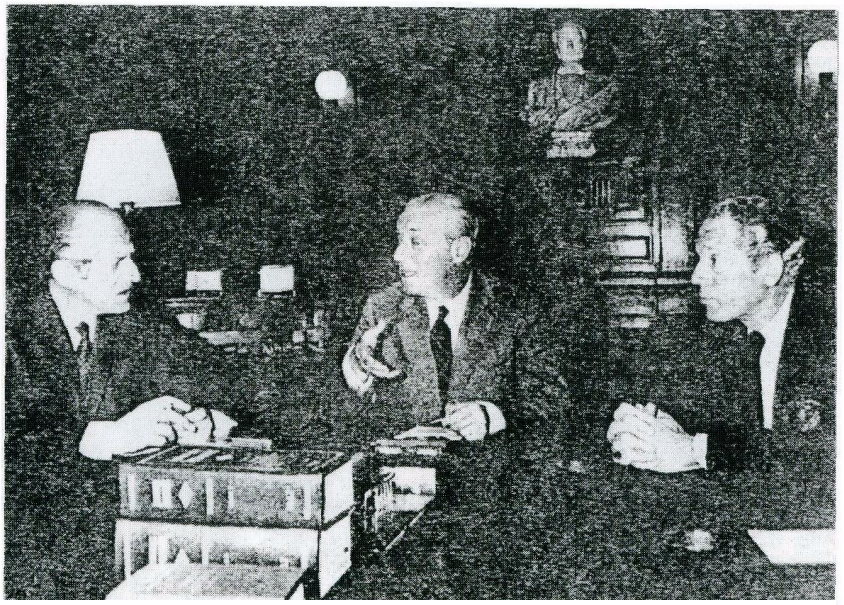

Obr. 61. Tři francouzští rothschildovští bratranci při rozhovoru ve své kanceláři: Élie (vlevo), Guy (uprostřed) a Alain (vpravo).

Obr. 62. V této nápadné zednářské póze je představován s Rothschildy úzce spojený židovský velkobankéř Siegmund G. Warburg na přebalu biografie od Jacquese Attaliho. Jeho pravá ruka ukazuje na plán, ležící před ním na stole. Také on byl vždy nadšeným „Evropanem“ a svého času spřádal dohromady financování „Montánní unie“.

Obr. 63. Zkrachovalý židovský šéf „Východoevropské banky“ Jacques Attali se stal znovu „poradcem“ F. Mitterranda.

Obr. 64. Jeden ze dvou velkorabínů izraelského státu Jisrael Meir Lau. Židovská finanční moc stojí pod masivním vlivem své religiózní a pseudoreligiózní intelektuálské elity.

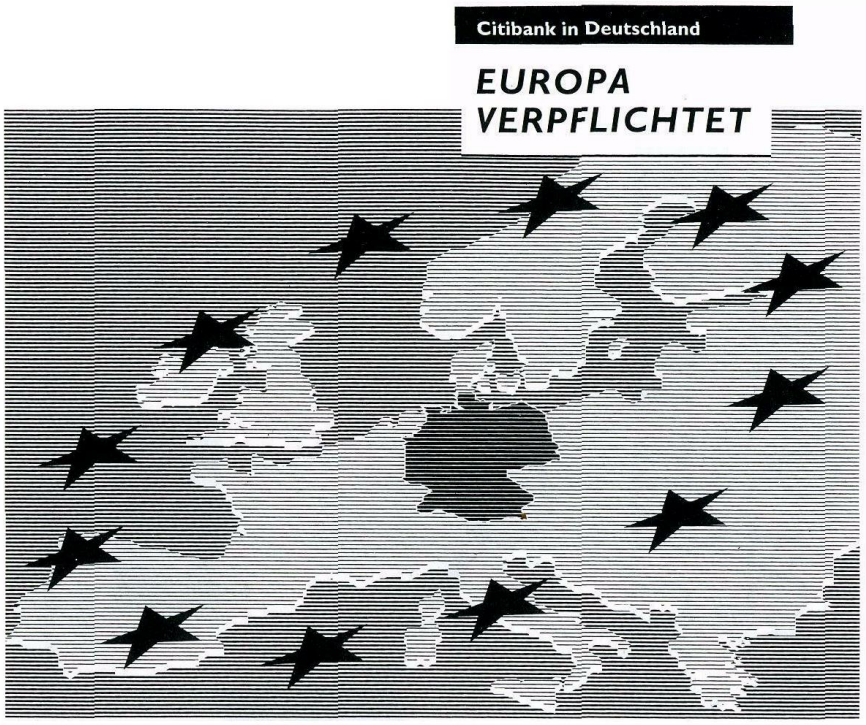

Zielgruppenorientiert und mit europaweiten und globalen Services erfolgreich auf den deutschen Märkten:

Mit Transaktionsgeschäften, Risk Management, Structured Finance und Capital Markets begegnet die **Citibank AG** dem Finanzbedarf und den Anlageinteressen international orientierter Unternehmen und institutioneller Anleger in Deutschland und Europa: Innovative Finanzdienstleistungen als Lösung der unternehmerischen Herausforderung.

Besonders mit Citibank Services, der **Citiversicherung** und einem international vernetzten Electronic Banking hohen Standards macht die **Citibank Privatkunden AG** den Menschen rund um die Uhr das Leben leichter: Eine europaweite und auch globale Partnerschaft.

Diners Club Deutschland GmbH wendet sich an ein gehobenes Kundensegment, die Citibank VISA-Karte ist der Schlüssel zum weltweit größten Kartennetz, die **Citicorp Kartenservice GmbH** zentralisiert die Kartenlogistik: Auf den internationalen Wegen des mobilen Bürgers.

Damit ist die Citibank einen Schritt voraus auf dem Weg zur globalen Bank in Europa.

Citibank in Deutschland, Öffentlichkeitsarbeit, Kasernenstraße 10, 4000 Düsseldorf 1, Telefon: 0 211/89 84-162, Telefax: 0 211/89 84-164

CITIBANK

Obr. 65. Celostránkový inzerát ze stranického listu CDU. I takovým způsobem pomáhá dům Rothschildů přes oklikou vlastněnou banku Citicorp s ústředím v USA financovat „německou evropskou stranu“ a současně dělá náladu pro Panevropu. Kdo má alespoň matné tušení o nezměřitelné finanční a lóžové moci tohoto vedoucího židovského klanu, musí nahoře vyobrazený slogan „Europa verpflichtet“ (Evropa zavazuje) ve spojení s celou Evropu pojímajícím věncem pentagramů chápat jako jasnou hrozbu.

Obr. 66. Titulní strana jedné z mnoha propagačních brožur spolkového ministerstva hospodářství pro panevropský „vnitřní trh“, samozřejmě zaplacená rovněž z peněz daňových poplatníků. Heslo „Ein Gewinn für uns alle“ (Prospěch pro nás všechny) dává pravý smysl teprve z úst Rothschildů a na ně napojených monopolistů, protože „otevřenou cestu“ budou mít v maastrichtské Panevropě především v rukou Sionu se nacházející podnikatelské giganty se svou zběsilou celoevropskou „volnou soutěží“. Je jasné, že to současně bude znamenat definitivní konec samostatných řemeslníků a středního stavu vůbec.

Obr. 67. Francouzský ministr financí Pierre Bérégovoy představil r. 1991 tisku nové francouzské mince ECU na zvětšených modelech. Tento nešťastný lóžový bratr mezitím spáchal sebevraždu po skandálu, řádně nafouknutým sdělovacími médii - tedy ne právě šťastné znamení pro početné panevropské „křesťanské“ pohůnky Sionu...

Obr. 68. Tytéž ECU-mince (odchyluje se jen vyražená hodnota). Vlevo obligátní heslo „francouzské“ revoluce, vpravo velký anonymní prst, který ukazuje na tajný „plán“ pro Panevropu.

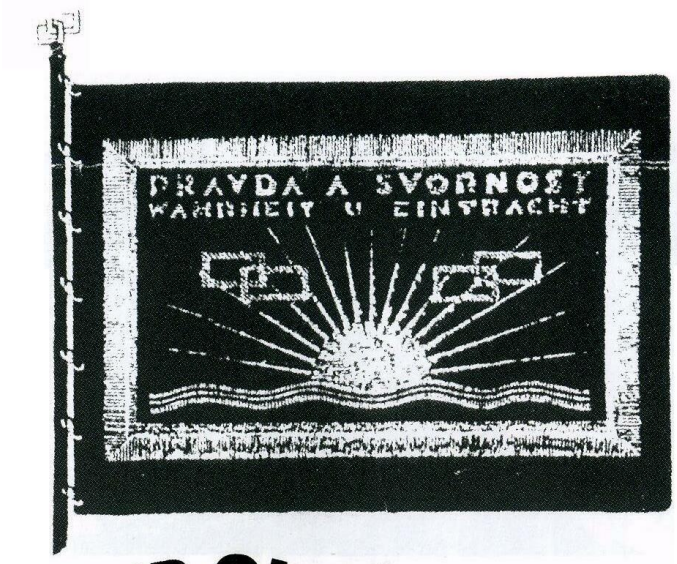

Obr. 69. Plánovači a prováděcími orgány Sionu jsou peníze stále více dávány do spojení s číslem, bez něhož jednou nebude nikdo moci cokoli koupit nebo prodat. Takovým číslem 666, jen obráceným hlavou dolů, je například cena „Stříbrného orla“. Je jasné, že tato mince by mohla stejně tak dobře být nabízena za 9,98 nebo 9,95 marek. Vycházející slunce na minci kromě toho symbolizuje, že Satanova synagoga pro sebe větří svítání, neboť tento symbol je (viz např. nahoře symbol pražské velkolóže do roku 1937) eminentně zednářský a tedy konec konců i satanistický („Lucifer“ = Světlonoš = Slunce)!

Obr. 70. Satanovo číslo v cíleně užívaných variacích, resp. skrývačkách. Zcela vpravo: Titulky a příslušně naaranžované foto v jedněch bavorských novinách z 15. ledna 1991, v předvečer dlouho plánované druhé války v Perském zálivu. „Zasvěcencům“ prozrazuje úmyslně obrácené číslo na stěně, že je válka nevyhnutelná, protože jde o věc, rozhodnutou přímo satanskou hierarchií. Vlevo nahoře: Na euroznámce je dobře viditelné, že její emblém je sestaven ze tří trojúhelníků, z nichž každý je tvořen přesně šesti pruhy (666). Vlevo dole: „Akce tří sionistických agentur. Protože součet zřetelně oddělených dvojčíslí „33“ dává „6“, jsou tedy požadovány dary na účet s číslem 666!

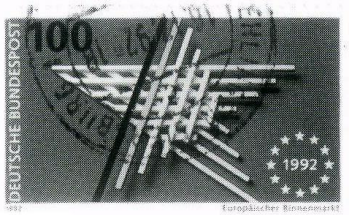

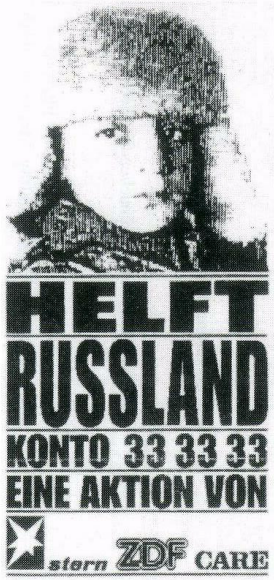

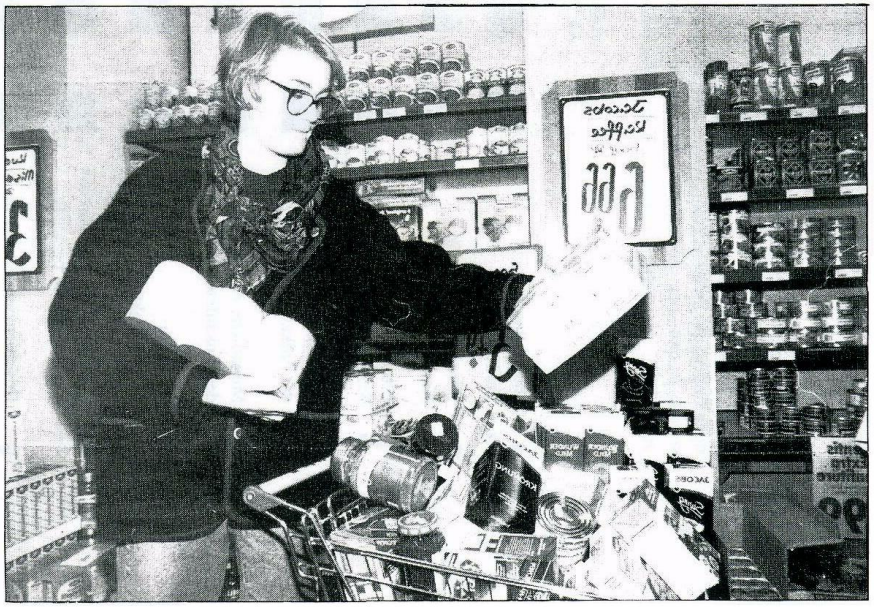

SAGEN SIE UNS IHRE MEINUNG...

Als Inhaber der massa-card haben Sie in der Vergangenheit sicher schon oft die Vorteile unserer Karte genutzt.
Heute, nach 5 Jahren massa-card, möchten wir Sie nach Ihrer Meinung fragen, um Ihnen in Zukunft eine neue Karte zu bieten, die vielseitiger ist und noch spezieller auf Ihre Wünsche eingeht. Geben Sie uns bitte an, wie wichtig folgende Kartenvorteile für Sie sind.

		wichtig	weniger wichtig	unwichtig
1.	Bargeldloses Zahlen	■	■	■
2.	Spezielle Kassen für Karten-Inhaber	■	■	■
3.	Monatliche Kontoauszüge	■	■	■
4.	14-tägige Abbuchung der Einkaufssumme	■	■	■
5.	Monatliche Abbuchung der Einkaufssumme	■	■	■
6.	Karte mit Telefonfunktion	■	■	■
7.	Mit einer Karte in mehreren Einkaufsstätten bezahlen	■	■	■
8.	Guthabenzinsen auf dem Kartenkonto	■	■	■

Ihre Erfahrungen mit der massa-card:

_____

_____

Welche Eigenschaften wünschen Sie sich für Ihre neue massa-card:

_____

_____

Ich bin an der neuen massa-card interessiert. Schicken Sie mir möglichst bald den Kartenantrag. Meine Anschrift:

_____

Name Vorname Karten-Nummer

_____

Straße Postleitzahl Ort

Obr. 71. Koncern obchodních domů „Massa“ se svým nenávistným, masovému člověku se otevřeně vysmívajícím jménem postupuje velmi rafinovaně, aby své kmenové zákazníky přivykl na satanské číslo.

...WIR SAGEN IHNEN DIE GEWINNE

Denn wenn Sie uns Ihre Meinung verraten, gewinnen Sie mit etwas Glück einen unserer tollen Preise beim großen Gewinnspiel. Und wir gewinnen einen Eindruck von Ihren Wünschen, die Sie in bezug auf die neue massa-card haben.

Einfach die Teilnahmekarte vollständig ausfüllen, bei Ihrem nächsten Einkauf im massa-Markt abgeben oder einschicken an: massa-card-Zentrale, Postfach 2 00, 6508 Alzey 1.

Viel Glück!

6
TRAUM-REISEN

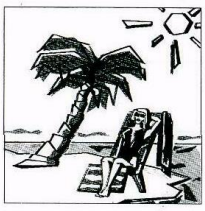

massa verlost 6 Traumreisen in die ganze Welt. Machen Sie mit, und sagen Sie uns Ihre Meinung, dann kommen Sie Ihren Traumzielen näher.

66
DESIGN-UHREN

Die Zeit läuft, und bei massa wird die Einkaufszeit zur schönsten Zeit. Wir verlosen 66 originelle Design-Uhren. Gehen Sie Ihrer Zeit voraus, und lassen Sie schnell von sich hören.

666
T-SHIRTS

massa hat viele anziehende Seiten, die noch anziehender werden, wenn Sie uns Ihre Wünsche sagen. Dafür können Sie jetzt 666 tolle T-Shirts gewinnen.

TEILNAHMEBEDINGUNGEN:
An der Verlosung nehmen alle Einsender teil, die ihre Antwort bis zum 31.12.93 abgeschickt haben. Der Rechtsweg ist ausgeschlossen. Die Gewinner werden schriftlich benachrichtigt.

V tom smyslu také tímto číslem mají být vyšperkovány zákaznické karty k bezhotovostnímu placení nákupů...

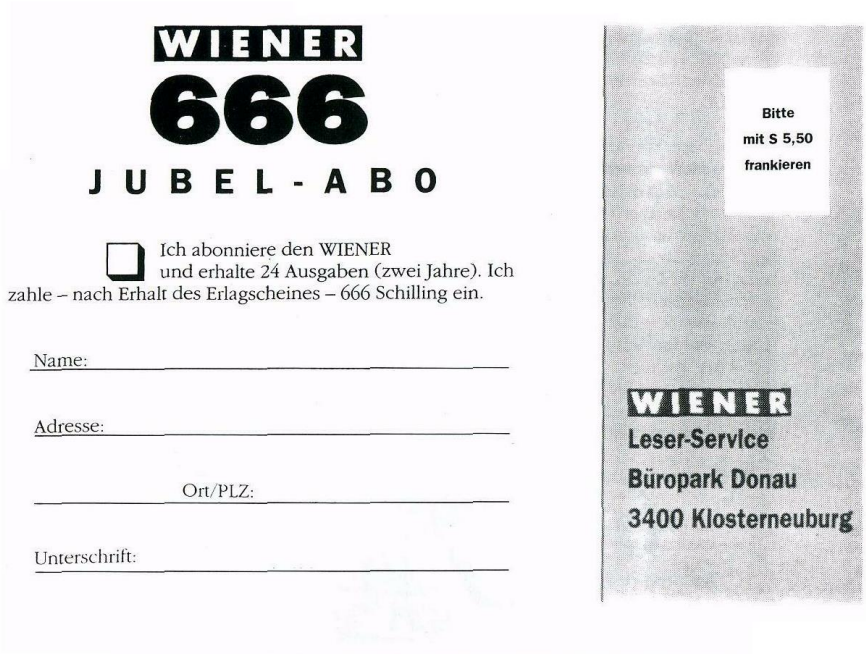

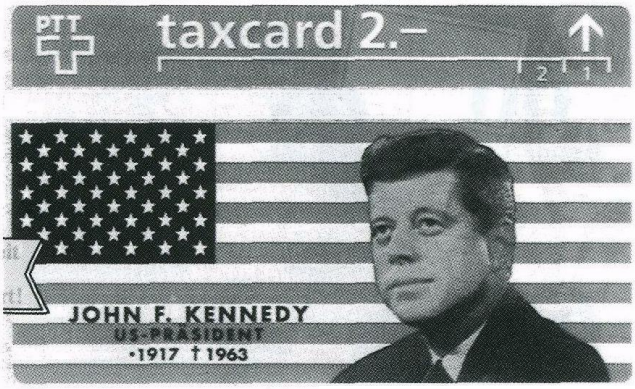

Obr. 72. Nahoře: „Úmysl je až příliš jasný," abychom citovali vídeňské lóžové bratry Mozarta a Schikanedera... Uprostřed: Podle obchodní reklamy na pouhých 5555 kusů omezená a s čacky vzhůru „hledícím" J. F. Kennedym náležitě symbolicky vybavená telefonní karta pro „sběratele". Dole: Kam až může vést nevinná sběratelská vášeň pro elektronické platební karty, ukázala před nějakým časem hamburská hlásná trouba Sionu „Die Zeit" na obrázku tohoto telefonujícího monstra. Tzv. EAN-kód je tedy skutečně už bezprostředním mezistupněm k číslu šelmy přímo na čele lidí!

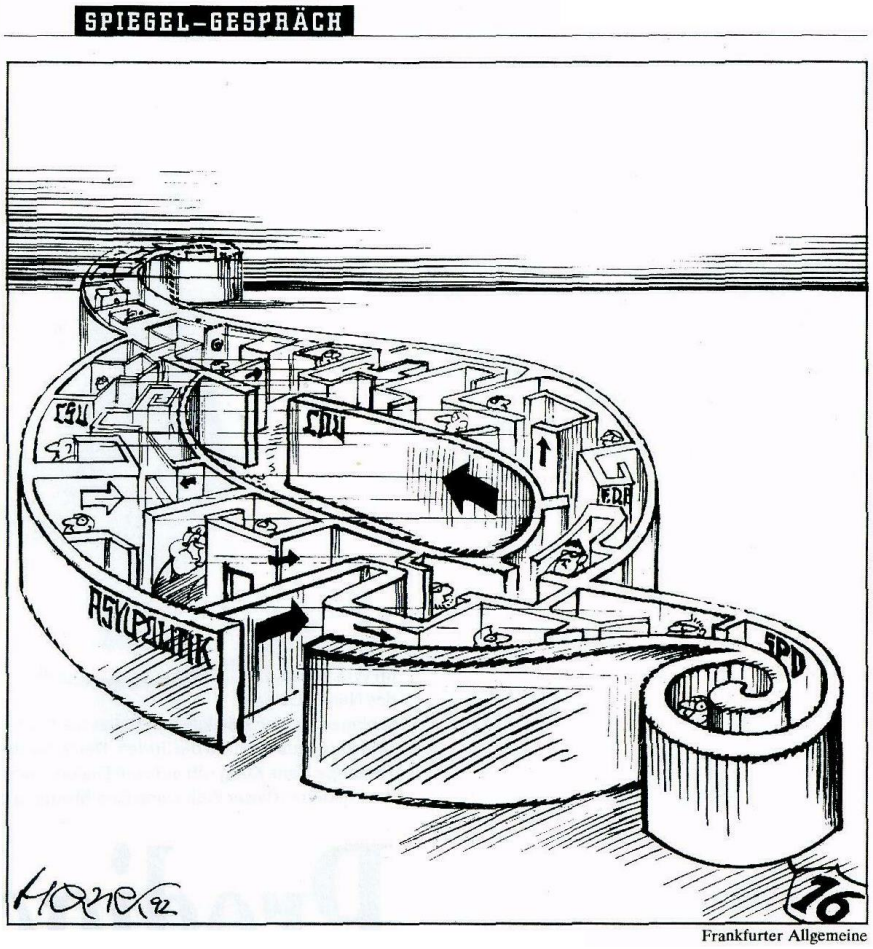

Frankfurter Allgemeine

Obr. 73. Stranické veličiny se ve svém bludišti paragrafů, které sami vytvořili, údajně necítí náležitě ve chvíli, kdy by mělo jít o změnu jen jediného pokrouceného paragrafu. Kdo to shledává vtipným nebo dokonce výstižným, nepochopil bohužel vůbec nic. Tato karikatura, přetištěná „Spiegelem“ z „Frankfurter Allgemeine“, totiž naopak říká „zasvěceným“, že u žádné ze Sionem etablovaných politických stran nehrozí možnost, že by chtěly nějak vážněji vystoupit proti institucionalizovanému zneužívání práva na azyl.

Obr. 74. (Do písku pouště Blízkého východu po staletí padaly zakrvácené hlavy křesťanů, muslimů a Židů. Švýcarský teolog Hans Küng vyzývá k dialogu, aby mír v tomto světě nezůstal pouhou fatou morganou.) Švýcarský koncern Migros ve svých tzv. zákaznických novinách, rozšiřovaných ve statisících exemplářů, už častokrát vystoupil s protikatolickými akcemi (např. účastí na štvavé kampani proti „konzervativnímu“ biskupovi z Churu Haasovi). Tentokrát vytáhl do pole za Sionem zadané „sblížení tří velkých monoteistických světových náboženství“.

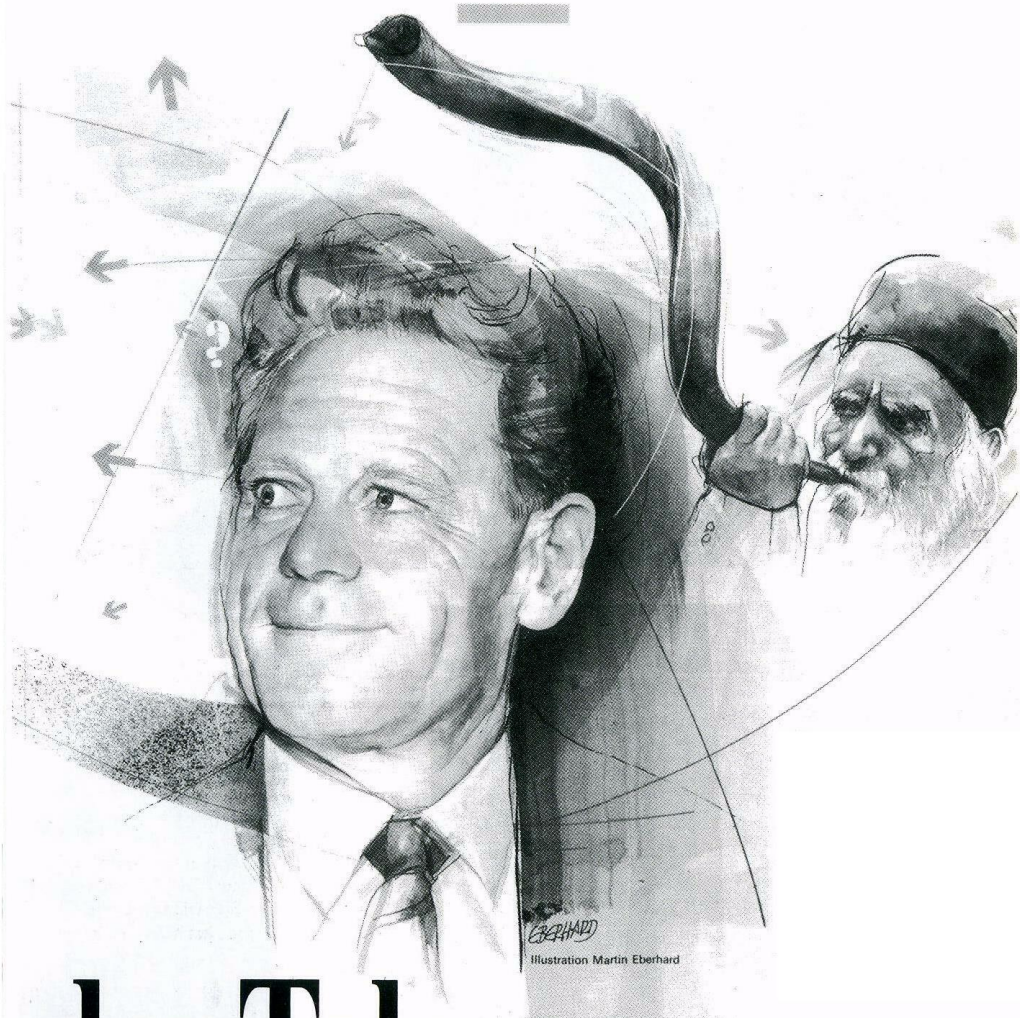

Illustration Martin Eberhard

der Toleranz

S propagandistou této grandiózní „ekumeny“ - mimochodem velkoryse placeným Rockefellery - odpadlým katolickým teologem Hansem Küngem byl udělán obsáhlý interview, provázený otištěnou ilustrací. Küng se prezentuje jako „kazatel“ eminentně zednářské „tolerance“, samozřejmě s nezbytným rozpoznávacím zednářským „pohledem“ vzhůru, přičemž mu židovský chrámový sluha troubí šofarem do ucha, co má kázat.... Na šofar se ostatně kdysi troubilo výhradně k příchodu židovského Nového roku, čímž zde má být také skrytě oznámen nástup „nového věku“, totiž věk pěkné, nové multikultury.

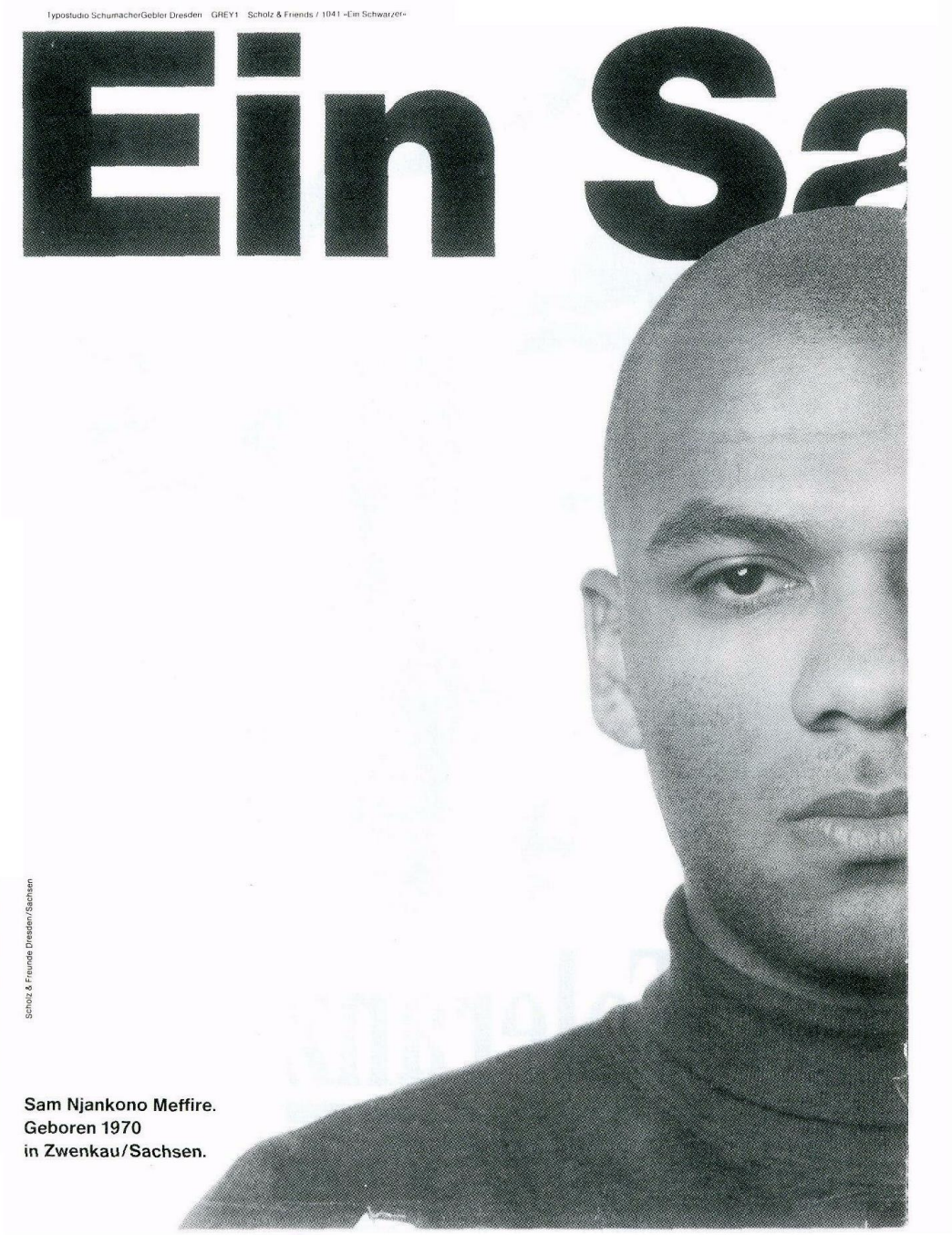

Obr. 75. (Pravý Sas. - Sam Njankono Meffire, narozen r. 1970 v saském Zwenkau.) Obrovský dvoustránkový inzerát v tiskovém orgánu CDU „Deutsches Monatsblatt“. Jeden z mnoha drzých projevů sionisticky řízených masových médií v „boji za multikulturu“. Za prvé pouhá skutečnost, že je tento „Sas“ narozen v Sasku, z něj nemůže udělat Sasa. Každý Žid by nám potvrdil, že ani v Izraeli narozený gój nemůže být nikdy považován za občana židovského státu. Za druhé se vyobrazený mladík s největší pravděpodobností ani v Sasku nenarodil, jak dává tušit drobný nápis zcela v levém horním okraji snímku (je možné, že při zmenšení na formát knihy již není čitelný).

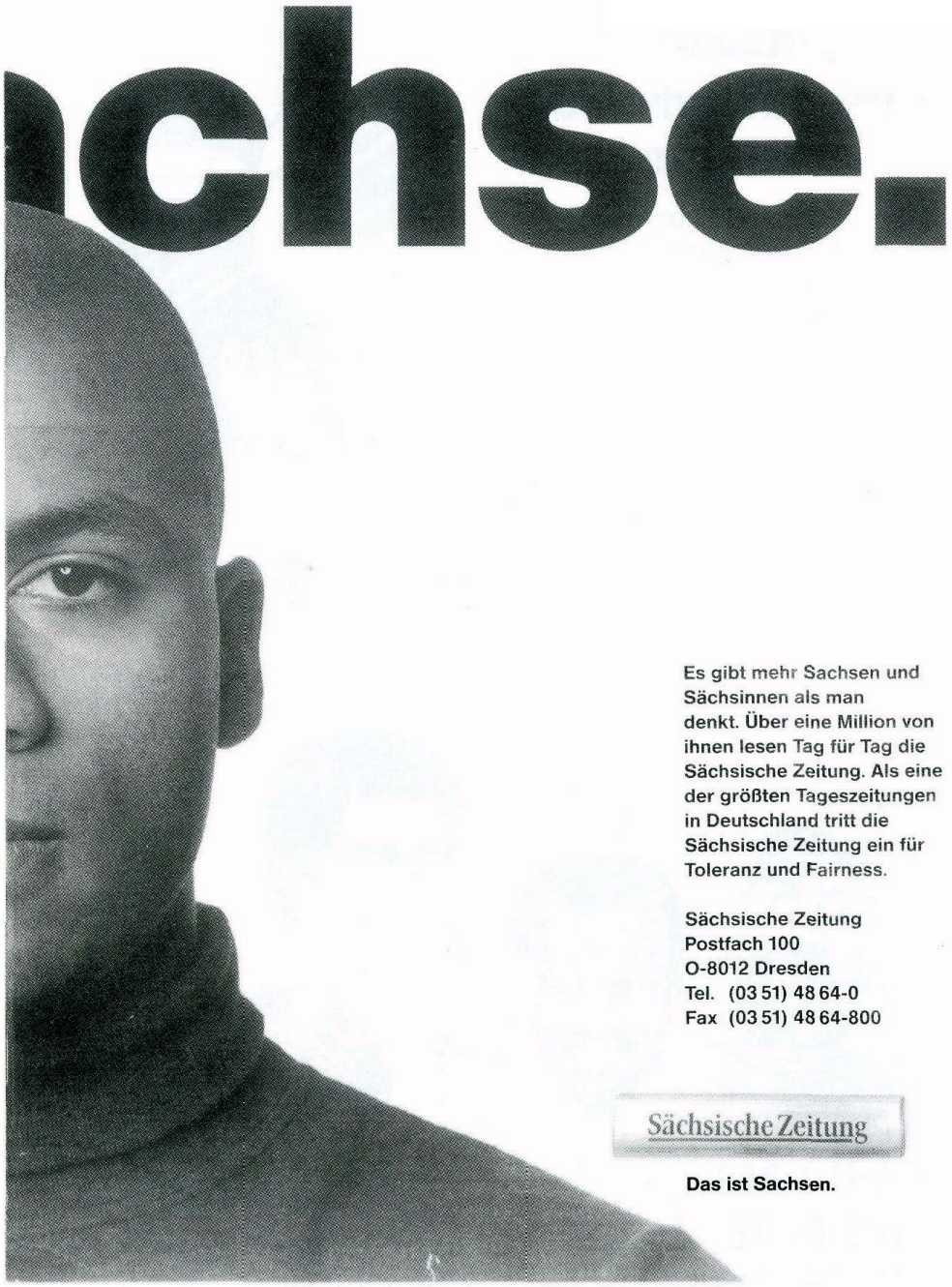

Stojí tam: Scholz & Friends/1041 „černoch“! Prostě se zde použilo typizované fotografie z archivu reklamní agentury v Drážďanech, která byla do materiálu zamontována s označením „Sas“ místo správného „černoch“. Existuje ostatně „mnohem více (takových) Sasů, než by se myslelo“. Ve Spolkové republice kolem 17 miliónů, zatímco oficiálně se smí „myslet“ jenom 5 miliónů...

Obr. 76. Trilaterálská „multikultura" v jednom rakouském (pokoncilně) katolickém listu s titulkem „Duch + příkaz". Duchem, který dal k této subtilně podbízivé propagaci panevropského rasového smísení podnět, jsou lóže Sionu.

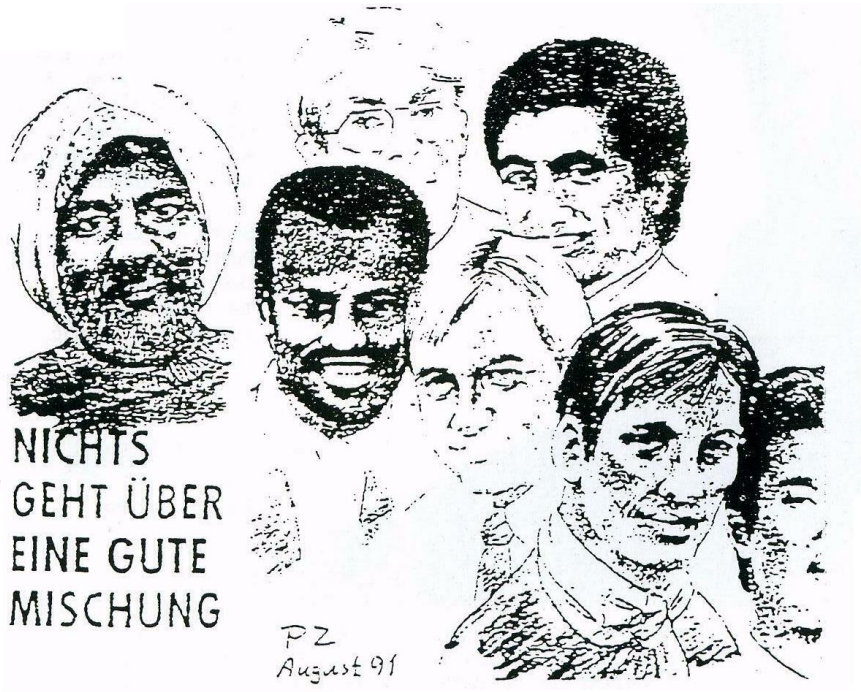

Obr. 77. (Není nad dobrou míchanici.) Že je západoevropské míšení ras a národů „součástí rámcové politiky Evropského společenství", o tom nás nepoučil teprve špičkový insider Hans Arnold. Dělá to totiž už dávno „Spolková ústředna pro politické vzdělávání" plakáty, jako je právě tento.

Obr. 79. Zdatný popoháněč multikultury pod licoměrnou zástěrkou boje „proti nesnášenlivosti vůči cizincům“ a proti „neonacismu“ Ignatz Bubis. Mají snad jeho do trojúhelníku na břiše složené ruce (s vrcholem mířícím dolů!) upomínat na zednářskou zástěru? Židovský památník v koncentračním táboře Bergen-Belsen, před nímž Bubis pózuje jako bachař německých gójů, se každopádně vyznává z obdivu k pyramidě.

Machen Sie mit: Sie bringen mit diesem Aufkleber sichtbar zum Ausdruck, daß Sie gegen Ausländerhass und Rassismus sind.

EINE INITIATIVE DER DEUTSCHEN ZEITUNGSVERLEGER

Obr. 78. (Říkáme Ne nenávisti vůči cizincům!) (Zúčastněte se také: Touto nálepkou dáváte viditelně najevo, že jste proti rasismu a nenávisti vůči cizincům. Iniciativa německých vydavatelů novin.) Sionu oddané noviny se pustily do díla a zaplavily v jediném dni celý stát snad milióny takových nálepek s úskočně formulovaným textem. Také říkáme Ne heslu „nenávist proti cizincům“, protože ve skutečnosti jde o výrobu Sionu podřízené, uniformované a zcela odnárodněné panevropské rasové směsice.

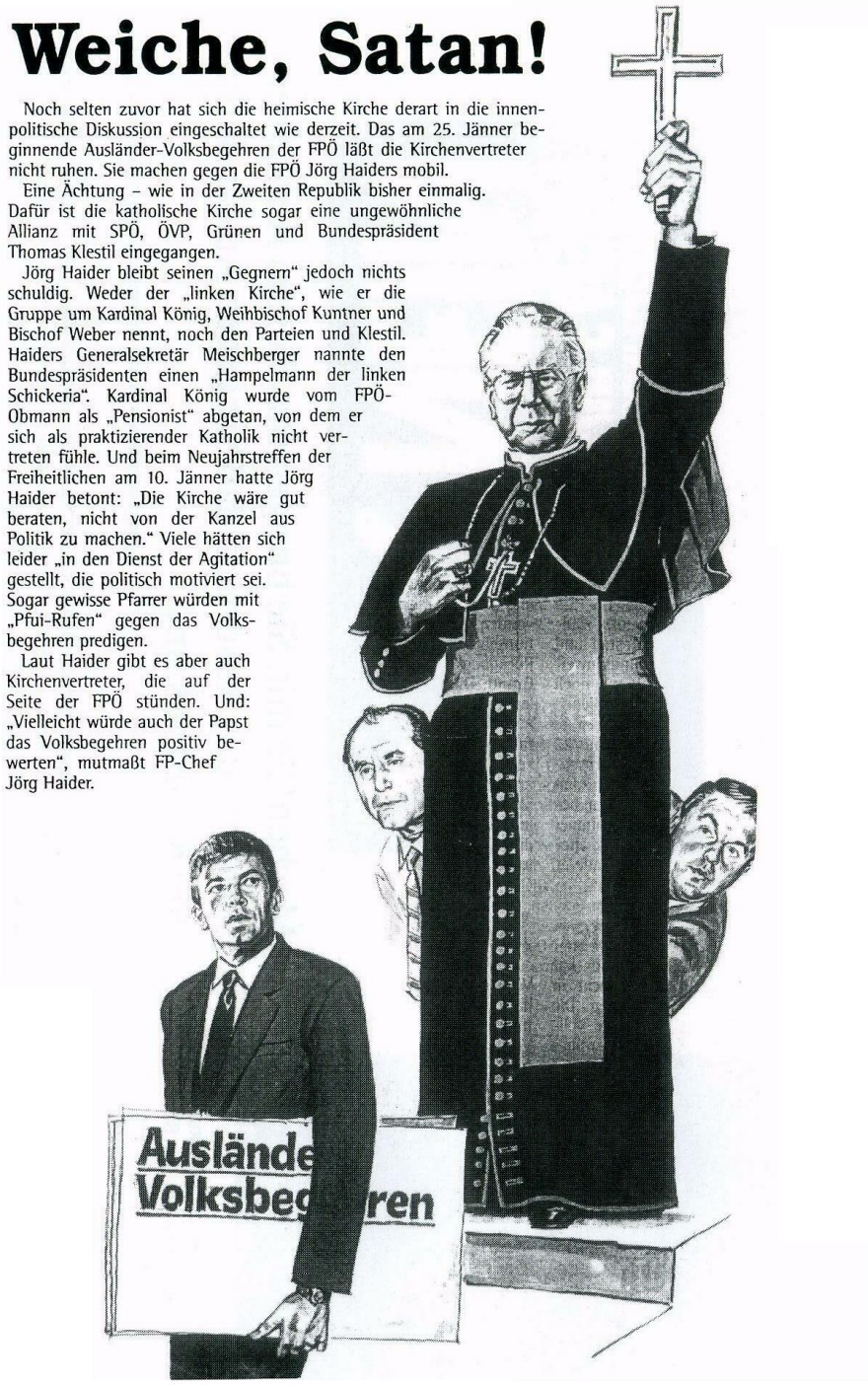

Weiche, Satan!

Noch selten zuvor hat sich die heimische Kirche derart in die innenpolitische Diskussion eingeschaltet wie derzeit. Das am 25. Jänner beginnende Ausländer-Volksbegehren der FPÖ läßt die Kirchenvertreter nicht ruhen. Sie machen gegen die FPÖ Jörg Haiders mobil.

Eine Ächtung – wie in der Zweiten Republik bisher einmalig. Dafür ist die katholische Kirche sogar eine ungewöhnliche Allianz mit SPÖ, ÖVP, Grünen und Bundespräsident Thomas Klestil eingegangen.

Jörg Haider bleibt seinen „Gegnern" jedoch nichts schuldig. Weder der „linken Kirche", wie er die Gruppe um Kardinal König, Weihbischof Kuntner und Bischof Weber nennt, noch den Parteien und Klestil. Haiders Generalsekretär Meischberger nannte den Bundespräsidenten einen „Hampelmann der linken Schickeria". Kardinal König wurde vom FPÖ-Obmann als „Pensionist" abgetan, von dem er sich als praktizierender Katholik nicht vertreten fühle. Und beim Neujahrstreffen der Freiheitlichen am 10. Jänner hatte Jörg Haider betont: „Die Kirche wäre gut beraten, nicht von der Kanzel aus Politik zu machen." Viele hätten sich leider „in den Dienst der Agitation" gestellt, die politisch motiviert sei. Sogar gewisse Pfarrer würden mit „Pfui-Rufen" gegen das Volksbegehren predigen.

Laut Haider gibt es aber auch Kirchenvertreter, die auf der Seite der FPÖ stünden. Und: „Vielleicht würde auch der Papst das Volksbegehren positiv bewerten", mutmaßt FP-Chef Jörg Haider.

Obr. 80. (Odstup, Satane!) Takto se jeden rakouský časopis vysmívá svým čtenářům. Jörg Haider svým perfektně zednářským „pohledem" dává najevo všem lóžovým bratřím, že „vymítání ďábla" kardinálem Königem, navíc ověšeným zlatou medailí řádu B'nai B'rith, je pouhým divadelním efektem. Od br∴ Haidera nemohou Rakušané v žádném případě očekávat záchranu před rasovým míšením a ztrátou národní identity.

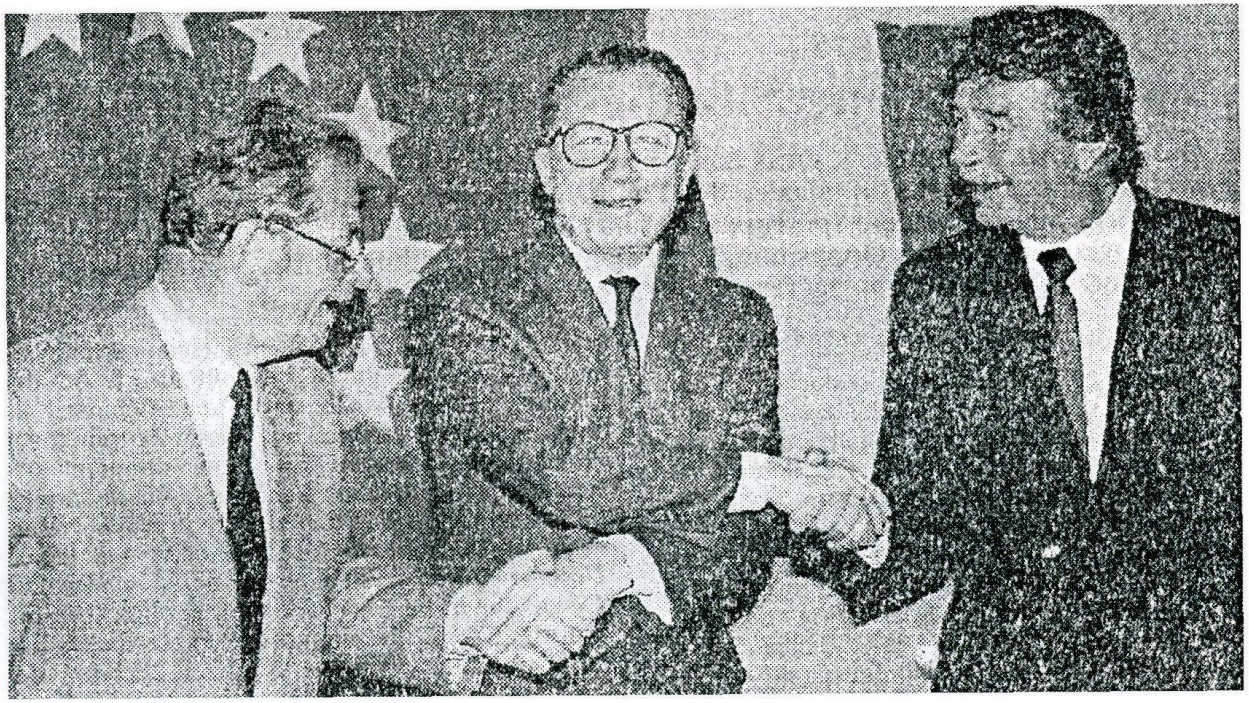

Obr. 81. Také Švýcarsko je samozřejmě definitivně „předurčeno“ pro „přistoupení“ k Maastrichtské dohodě, neboť bílá místa na mapě Panevropy nemůže sionistické snažení o světovládu nadále trpět. Proto se také přední švýcarští politici - jako zde spolkový prezident Felber (vpravo) a spolkový rada Delamuraz (vlevo) - spojují do zednářského „řetězu bratrství“ s Jacquesem Delorsem. Je jasné, že o tuto fotografii agentury AP švýcarské noviny „Neue Zürcher Zeitung“ (švýcarská obdoba německých FAZ) z 18. dubna 1992 nemohly připravit osvícené členy velkolóže „Alpina“ i ostatní „zasvěcené“...

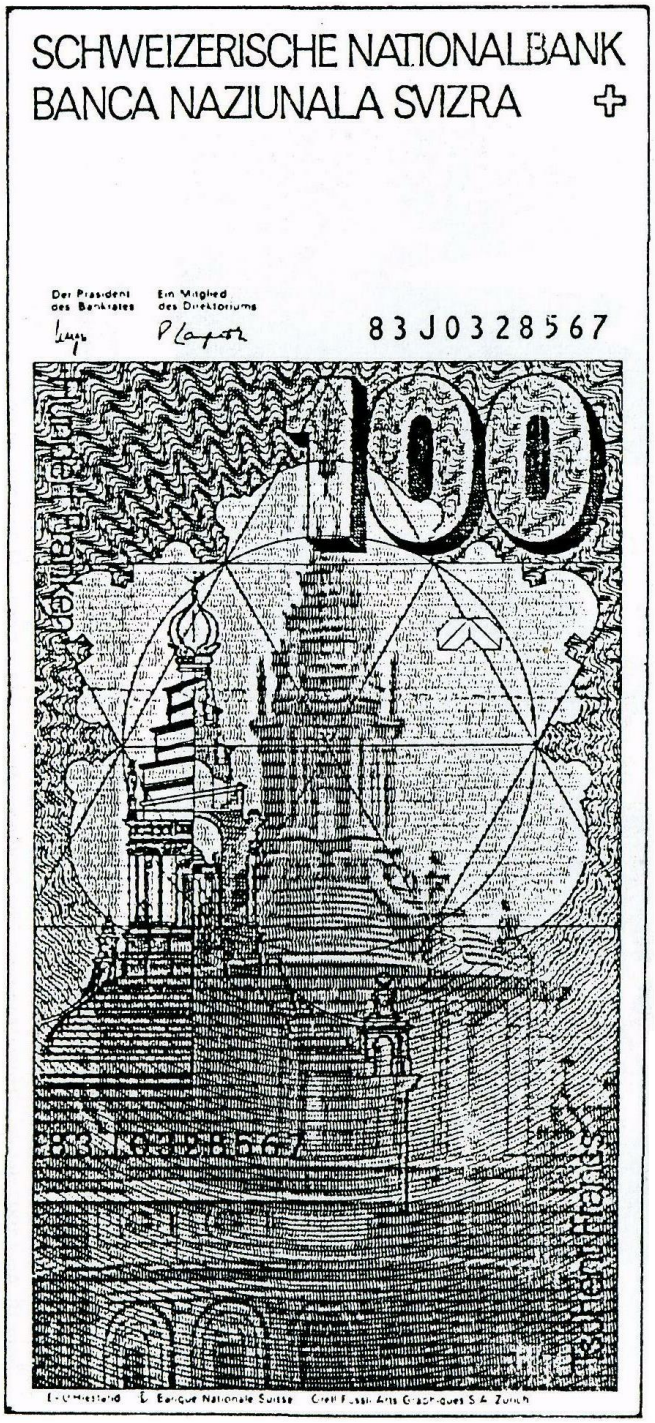

Obr. 82. „Neutrálním“ Švýcarům by ostatně postačilo, kdyby si jen trochu pozorněji prohlédli svou stofrankovou bankovku, aby věděli, že jejich Národní banka není s curyšskou „Rothschild Bank AG“ spojena o nic méně, než např. Anglická banka s londýnskou „Nathan Rothschild & Sons“... Šesticípá Davidova hvězda na bankovce je až příliš zřetelná.

Obr. 83. (Richard von Weizsäcker (druhý zleva) byl vyznamenán zlatou medailí B'nai B'rith. Vyznamenání mu předali Joseph Domberger (vlevo) a Maurice Honigbaum. Zdůvodnění k udělení této vysoké židovské pocty čte Henry Schneider (vpravo). Kdo ještě potřeboval nějaký důkaz, že spolkový prezident Weizsäcker při své poslední státní cestě do Austrálie ze všeho nejdříve vykonal uctivou návštěvu tamější židovské obce, zde ho má...

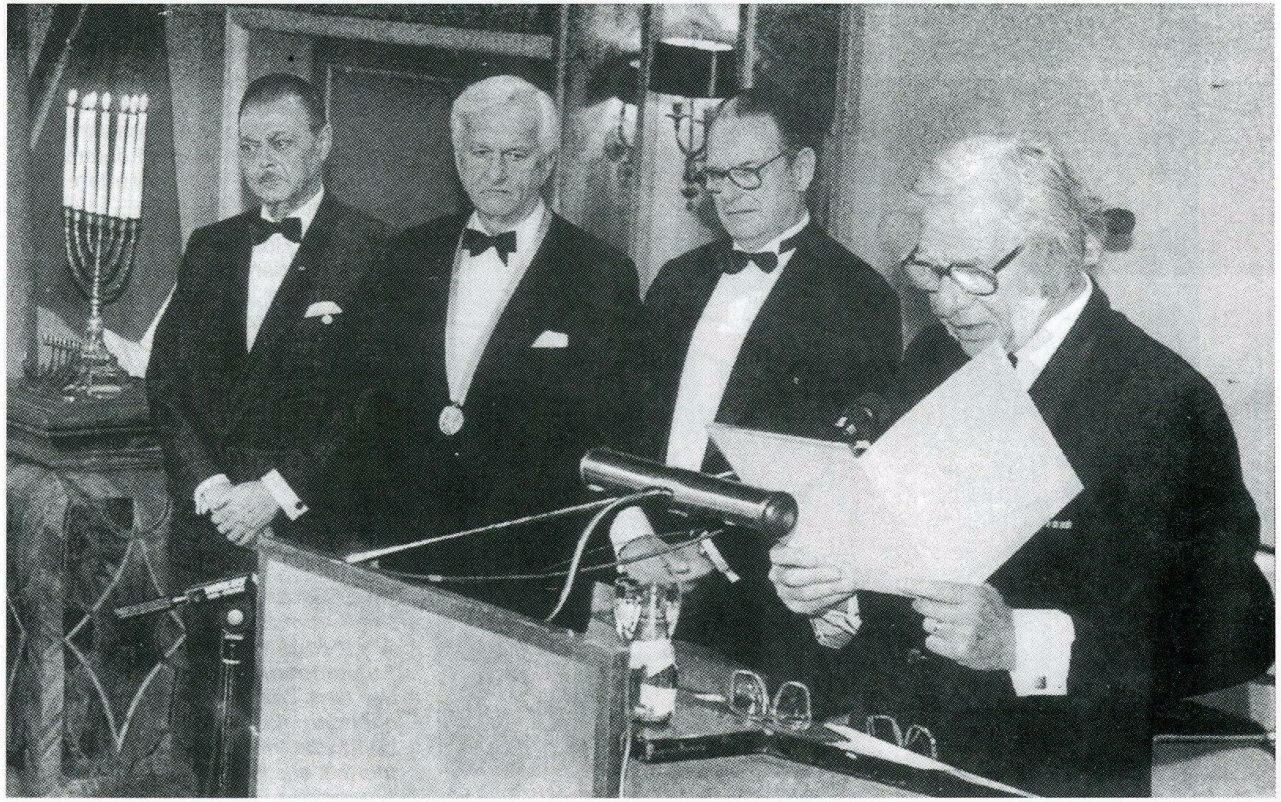

Mit der Goldmedaille des B'nai B'rith wurde Richard von Weizsäcker (2.v.l.) ausgezeichnet von Joseph Domberger (l.) und Maurice Honigbaum. Die Begründung für die hohe jüdische Ehrung verlas Henry Schneider (r.). Foto: Heddergott

»Seht, liebe Kinder, ich fresse jetzt diese Wurst. Wenn ihr mir ein Stück davon wegfressen wollt und dafür eure Keile von mir kriegt, so ist das die *Revolutions-Theorie*. Wenn ihr aber geduldig zuseht bis ich die Wurst allein aufgefressen habe, so ist das die *Evolutions-Theorie*.«

Obr. 84. (Podívejte se, milé děti, nyní si sežeru tuto jitrničku. Kdybyste mi z ní snad chtěly něco vzít, pak by to byla revoluční teorie. Budete-li však trpělivě přihlížet, jak sám jitrničku požírám, bude to ovšem evoluční teorie.) „Cynická“ dokonce i ve vlastním smyslu slova je tato alegorie židovského karikaturisty Thomase Theodora Heineho v časopisu „Simplicissimus“ z r. 1903. Její skutečná výpověď: „Světové panství židovského kapitálu v každém případě přijde. Jakýkoli odpor gójů (‚revoluce’) proti tomu je marný!“

Obr. 85. (Když jsou lidé zralí k volbám. - Babička se dívá do snáře, jaké číslo znamená velbloud, o němž se jí zdálo. - Otec rád využívá jediné příležitosti, kdy jeho hlas platí. - Matka považuje volby za občanskou povinnost; mimoto si k nim nechala ušít nový kostýmek.) A takto se roku 1930 vysmíval tentýž izraelita svými rasovými kolegy mezitím „revolučně“ zavedené „demokracii“!

Obr. 86 (Chytrost lišky bývá často přeceňována, protože se jí počítá k dobru také hloupost slepic.) Tak tomu také je! Skutečná perla mezi záplavou bezcenných splašků, objevená na zábavní stránce jedněch náležitě kontrolovaných novin. Asi jen proto zde už nebylo řečeno, koho si máme dosadit za lišku a koho za slepici...

bylo cestování privilegiem aristokracie a vojáků; s nimi [železnicemi] se dělníci a sedláci mohli těšit z dosud nepoznané pohyblivosti.“[428] – Podobně má za to i Morton, že nikoli postranní revolucionářské myšlenky, nýbrž lákavé zisky byly nejen rozhodujícím, ale – přinejmenším zpočátku – jediným motivem pro rothschildovské investice do železnic.

Tajné intelektuální mocenské centrum Satanovy synagogy si dokonce ještě roku 1848 nevšímalo Rothschildů jako do plánů zasvěceného spojence! Existuje o tom celá řada poučných indicií. „Občanský král“ Ludvík Filip musel uprchnout před revolucí. „Pro Jamese Rothschilda,“ píše Conte Corti, „který si u samotného krále a jeho ministrů v posledních letech vybudoval vysoce vlivné postavení, přišla tato událost jako blesk z čistého nebe. Bankéř, který byl se svrženým režimem tak úzce propojen jako sotva kdo jiný, si musel nezbytně říci, že je při novém stavu věcí také nanejvýš ohrožen. Jeho první myšlenkou bylo rovněž opustit Paříž, čímž by ovšem podvrátil své postavení i vážnost. Zůstal tedy, jeho žena a dcera však v nejvyšším rozrušení a obavách uprchly ke svým příbuzným do Londýna.“ – K tomu přistupuje následující: „Stejně jako v roce 1830, byl i tehdy dům Rothschildů doslova naditý převzatými [státními] půjčkami, kterých se snažil zbavit tak rychle, jak to jen šlo.“ – Když ve vnitřní Paříži vojsko znovu obnovilo pořádek, pustošili revolucionáři nechráněné okrajové části města. „Při této příležitosti byl zničen také královský zámek v Neuilly a v jeho blízkosti se nacházející vila Rothschildů byla vydrancována a pak zapálena.“[429] – Ještě hůře se vedlo Salomonu Rothschildovi ve Vídni. Po zavraždění ministra války „táhly rozzuřené davy k blízké zbrojnici. V sedm hodin večer začalo obléhání. Lůza obsadila a zpustošila Windischgraetzský palác a Rothschildův dům v Renngasse... Salomon byl novými zmatky překvapen ve svém bytě a uprchl... Nejdříve se skrýval v blízkosti hlavního města, nežli se jeho sekretář Goldschmidt s nejdůležitějšími papíry jeho domu dostal do bezpečí.“ – Za mlékaře převlečenému Goldschmidtovi se podařilo proniknout do zničeného Rothschildova domu a dopravit nedotčený obsah ukrytého trezoru do Národní banky. Salomon však „zatím využil příležitosti k cestě do Frankfurtu a do Vídně se už nikdy nevrátil“.[430]

Takto by se jistě nevedlo zákulisním původcům revoluce! Zatímco tedy revoluce z roku 1848 např. (a dávno už ne jen, ale také) hamburským Židům „prospěla, neboť toho roku [1849] dostali občanská práva města a už nemuseli bydlet v ghettech [sic!]“,[431] Rothschildům uškodila. Samozřejmě, že tato rodina, která vyletěla rychlostí komety a jejíž hvězda dominovala na židovském peněžním nebi, nepřišla ani tehdy na buben. Opak toho prokazuje James Rothschild, který „v Paříži mezi novými vůdčími osobnostmi našel také některé známé z dřívějška“ a „ihned se vpravil do změněných poměrů“,[432] aby se v nejvyšší čas dal spolu se svými bratry k dispozici (skryté) židovské revoluci:

---

[428] Tamtéž, 101 ad.
[429] Conte Corti, cit. místo 350 ad.
[430] Tamtéž, 358 ad.
[431] Attali, cit. místo 43.
[432] Conte Corti, cit. místo 355.

„‚Vy jste, pane, skutečný div', píše v srpnu 1848 redaktor ultraradikálního listu ‚Tocsin des travailleurs' Jamesi Rothschildovi, ‚vzdor legální většině padl Ludvík Filip, Guizot zmizel, konstituční království i parlamentní výřečnost musela ustoupit, vy jste ale nezakolísal!... Tolik bankovních knížat bylo zničeno a zavřelo své kanceláře, kapitáni průmyslu i velké železniční společnosti se sotva drží nad vodou, akcionáři, obchodníci, továrníci i bankéři krachují, velcí se hroutí stejně jako malí, šlapající stejně jako pošlapaní. Jen vy uprostřed těchto ruin zůstáváte neotřesitelný. Jak hrozně byl v tom prvním šoku váš dům tísněn v Paříži, Neapoli, Vídni i v Berlíně postupující revolucí... Vy jste však zůstal vzpřímený... a držíte neochvějně při Francii... Vy jste víc než státník, vy jste symbol důvěry. Nepřišel už čas, aby banka, tento mocný nástroj střední třídy, začala napomáhat při naplňování sudby lidu? Nestanete-li se snad ministrem, zůstanete jednoduše velkým obchodníkem naší doby'."[433] – Je skutečně zapotřebí několikerého přečtení tohoto textu k odkrytí všech narážek, které jsou v něm obsaženy.

Mezi roky 1848-1870 vzniklo pařížským a vídeňským Rothschildům konkurenční konsorcium židovských bankéřů, které si zcela vážně představovalo, že se vyrovná jejich peněžní moci. I v tom je potřeba vidět příznak toho, že se v oné době Satanova synagoga ještě nespoléhala *beze zbytku* na dům Rothschildů, neboť „Achille Fould, bohatý izraelitský bankéř a společník bankovního domu Fould & Oppenheim v Paříži," nebyl jen tak někdo, nýbrž se stal téměř ihned „důvěrným poradcem Ludvíka Napoleona ve všech peněžních záležitostech" – k velké zlosti nesrovnatelně mocnějšího a přesto přeskočeného Jamese Rothschilda.[434] V říjnu 1849 se Fould stal dokonce francouzským ministrem financí. Společně s dalším židovským bankéřem, z Portugalska uprchlým Jacquesem Emile Pereirem a jeho bratrem, byl již r. 1852 za kmotra velké konkurenční bance, proslulé „Crédit Mobilier", na níž se mj. podílel také hamburský židovský bankéř Heine, strýc Heinricha Heineho. Nový institut měl francouzský stát udělat nezávislým na rothschildovských půjčkách, a svůj úvěrový kapitál získával na rozdíl od Rothschildů převážně prodejem (státních) akcií tzv. drobným lidem.[435] Roku 1855 získala Crédit Mobilier významnou část nově budovaných rakouských státních železnic, o něž Rothschildové sami tak dlouho a tak vytrvale usilovali.[436]

Nicméně už roku 1862 se musel i Achille Fould jako ministr financí sklonit před rothschildovskou převahou a požádat je o pomoc při podpoře burzovního kursu francouzských státních papírů. „Sám si musel přiznat, že Rothschildové jsou světovou mocností. I kdyby postavil Crédit Mobilier znovu na nohy, padlo by veškeré břemeno zpět na ústřednu v Paříži. Crédit Mobilier prostě nebyla schopna opřít se o bankovní domy s vlastními bohatými prostředky ve všech významných hospodářských centrech tehdejší Evropy – tuto výhodu měli pouze Rothschildové. Musel to připustit i Napoleon III., který frankfurtským bratrům nebyl právě nakloněn. Zřetelnou se stala věc teprve poté, když se císař a Fould 17. února 1862 zúčastnili honu, který pořádal James Rothschild ve svém přepychovém sídle ve Ferrières. Nešlo tu

[433] Tamtéž, 356 ad.
[434] Tamtéž, 361.
[435] Srv. tamtéž, 362, 368 ad.
[436] Tamtéž, 407 ad.

ovšem o běžnou společenskou návštěvu, nýbrž o pouť do Canossy. Pro Crédit Mobilier to byla tvrdá rána. Stala se totiž viditelným znamením, že institut byl vytlačen za svého svrchovaného místa.“[437] To je – snad jen mimoděk – znamenitě formulováno. Na „svrchovaných místech“ tajné izraelitské lóžové hierarchie bylo zřejmě z nouze rozhodnuto definitivně vsadit výhradně na Rothschildy; bez nich to nešlo a proti nim už vůbec ne! Tatáž místa pak bezohledně nechala Achille Foulda padnout. Jeho společníci, bratři Pereirové, se ze společnosti stáhli, Fould v lednu 1867 odstoupil z úřadu ministra financí, a když v říjnu téhož roku zemřel, poklesly právě pětisetfrankové akcie jeho Crédit Mobilier na pouhých 140 franků.[438]

Ale nejvýmluvnější je asi způsob nakládání s pařížskými Rothschildy během revoluce r. 1848 na straně jedné, a „povstáním komuny“ na straně druhé. Jestliže tedy r. 1848 bylo ještě připuštěno, aby jejich přepychová vila padla za oběť zuřivosti židovsky inspirované a vedené revoluční lůzy, pak roku 1870 už jsou Rothschildové „imunní“ vůči všem židovsko-komunistickým útokům! „18. března vypuklo v plné síle povstání, známé pod názvem ‚komuna’. Vláda raději vyklidila hlavní město a stáhla se do Versailles. Alphonse Rothschild, který udržoval nepřetržité kontakty s ministrem [financí] Thiersem, následoval vládu, a přežil ve Versailles období revolučního běsnění, v jehož průběhu se odehrály početné boje revolucionářů s vládními jednotkami na barikádách právě před jeho pařížským sídlem. Jako zázrakem neutrpělo Rothschildovo vlastnictví téměř žádné škody, ačkoli Paříž byla hrozně poničena a v plamenech stály dokonce královské Tuilerie.“[439] – Přirozeně, že na tom nebylo nic „zázračného“; to spíše mezitím někdo za kulisami rozhodl o operativním sloučení „veškerého ducha“ a „všech peněz“ Židů...

U *Guy de Rothschilda* i *Mortona* se můžeme dočíst, že v našem století byli dva rakouští Rothschildové při „anšlusu“ r. 1938 zatčeni a po nějakou dobu internováni v Německu, ale pak nacionální socialisté uznali za chytřejší nechat pány peněz zase běžet. Že však k takovému zadržení vůbec došlo a že několik mladých Rothschildů, Guye nevyjímajíc, se aktivně zúčastnilo vojenských akcí na straně spojenců, a dále že válečnému plundrování padl za oběť také pařížský palác rodiny,[440] to bychom mohli považovat za slušnou indicii pro konstatování, že *ideologické řídící hlavy Satanovy synagogy, které se v žádném případě samy nevystavují nebezpečí zbytečné smrti na bitevních polích jimi samotnými naplánované a dirigované války*, nemusíme bezpodmínečně hledat v řadách široce rozvětvené rothschildovské dynastie. Peníze totiž opravdu nejsou všechno!

Nechaly by se najít ještě další početné známky toho, že v rabínském úřadu ztělesněná duchovně-religiózní elita Židovstva představuje vlastní vůdcovský vrchol Satanovy synagogy – a to nejen vedle ní, ale dokonce *nad* ní. Uvedeme si k tomu tři podstatná zjištění. Za prvé: Rothschildové jsou (národnostně *stejně jako* nábožensky) Židy a chtějí jimi být. Za druhé: Byli a jsou se Židovstvem celosvětově so-

---

[437] Tamtéž, 425.
[438] Tamtéž, 436 ad.
[439] Tamtéž, 451.
[440] ... přestože byla hned po válce vyvinuta úspěšná snaha po vypátrání uměleckých předmětů z paláce, zavlečených do Německa, které pak byly z největší části nepoškozené dopraveny zpět do Paříže.

lidární. Za třetí: Proto se také podřizují direktivám své náboženské elity. – Všechny tři výpovědi se nechají velmi snadno doložit.

O především židovských bankéřských dynastiích, tak jak se vytvořily v průběhu 18. a 19. století, náš hebrejský informátor Jacques Attali říká: „Bankéři, Židé, se ženili a vdávali do bankéřských rodin jen tehdy, pokud byly také židovské, aby se obvod jejich vlády [!] rozšiřoval a bylo tím zamezeno její dělení, a také aby obchodní tajemství zůstala udržována v nejtěsnějším okruhu. Toto pravidlo bylo porušováno jen málokdy, a v takových případech pak obvykle docházelo k dramatům. Velmi zřídka vstupovali Židé a Židovky do manželství s nežidovským partnerem, a to ještě jenom tehdy, byl-li stejně urozený, jako tomu bylo v případě manželství Hannah Rothschildové s lordem Roseburym. Ale ani tehdy se zásadně nepřestupovalo ke křesťanství...“[441] – Dvě takováto „dramata“ nám osobně líčí *Guy de Rothschild*: „Jamesova neteř se vdala za Angličana, což vyvolalo zuřivý hněv patriarchy. Svému synovci Nathanielovi psal: ‚Z toho manželství jsem onemocněl... dotklo se hrdosti celé rodiny... musíme ji [neteř] vymazat z paměti’.“[442] – Druhá „tragédie“ se týká Guye samotného, protože děd jeho druhé „ženy“[443] Marie-Hélène „se oženil s Hélène, dcerou Salomona Rothschilda, mladšího bratra mého dědečka. Byla to tragédie pro obě rodiny. Nikdo z Rothschildů si do té doby nevzal křesťanského partnera. Hélène byla vypuzena a vzpomínka na ni zahlazena. Její matka od té doby nosila pouze smuteční oděv, aby světu ukázala, že nemá dceru.“[444]

Zde už tedy vychází najevo *antikřesťanský charakter* rothschildovského židovství a uvádí na pravou míru blouznění o „křesťanské“ Evropě pod egidou „nezávislé“, protože Rothschildy plně vlastněné Evropské ústřední banky.[445] – Děkuji pěkně! Rovněž Conte Corti se zmiňuje o „přání“ starého Meyera Amschela Rothschilda, „které platí jako nepsaný zákon, podle něhož mají jeho synové prostřednictvím sňatků přijmout do svého okruhu co možná nejméně cizích rodin, ale už vůbec nikdy nesmí přivést domů křesťanské děvče“![446] – Manželské spojení s křesťankou tedy platilo jemu i jeho potomkům za cosi nesrovnatelně horšího, než podobný svazek s jinou židovskou rodinou! S ženskými potomky Rothschildů je to bez ohledu na výše zaklínaná „dramata“ ovšem něco jiného, neboť od roku 1900 se mužští členové domu Rothschildů žení podle „přání“ v rámci „vlastní rodiny, přinejhorším s děvčaty z čistě židovských domů, zatímco dcery se často klidně vdávají za osobnosti z aristokratických kruhů, zvláště v Anglii“.[447] – Podle Mortona „tato fanaticky (férocement) židovská dynastie“ od *samého začátku* dokonce „dovolovala [!] svým dcerám – ale ne synům – vstupovat do manželství s osobami křesťanské víry“. Tato

[441] Attali, cit. místo 79.
[442] Rothschild, cit. místo 354 v pozn. pod čarou.
[443] Také pro Židy platí v Tóře vyslovený zákaz rozvodu, což nám zde nedovoluje pohlížet na Guyovu druhou „ženu“ jako na jeho manželku...
[444] Rothschild, cit. místo 353 ad.
[445] Našim udatným katolickým historikům můžeme při této příležitosti doporučit, aby prozkoumali brutální „kulturní boj“ tzv. protestanta Otto von Bismarcka proti katolické Církvi ze zorného úhlu jeho intimních vztahů k domu Rothschildů. Přijdou brzy na to, že zmíněný „kulturní boj“ nebyl tak docela jen jeho vlastní věcí!
[446] Conte Corti, cit. místo 169.
[447] Tamtéž, 462.

rozdílná praxe má své vysvětlení v židovském náboženském zákonu, podle něhož z manželství Židovky s Nežidem pořád ještě vzejdou (!) *židovské děti*, kdežto potomci Žida s Nežidovkou *nejsou* uznáváni za plnohodnotné Židy a jako takoví jsou ztraceni pro Židovstvo, resp. pro židovský dům Rothschildů...

Je však opravdu pozoruhodné, že soustavné dynastické sňatky mezi příbuznými, jak se zdá, Rothschildům nijak neškodí. Morton uvádí následující přehled: „Z celkem třinácti uzavřených manželství synů původních pěti bratrů Rothschildů připadá devět na manželství, uzavřená s dcerami vlastních strýců. Z 58 sňatků potomků starého Meyera Amschela byla přesně polovina uzavřena mezi bratranci a sestřenicemi.“[448]

Rothschildovské biografie jsou plné poukazů na specificky židovskou zbožnost. Platí to především o období do přelomu našeho století. Praotec klanu, Meyer Amschel, byl uložen na úmrtní lože hned poté, co „na velký židovský svátek, zvaný ‚Dlouhý den’... vykonal předepsaný půst a podle přísných náboženských předpisů stál po mnoho hodin v synagoze, ponořen do modliteb“.[449] – Přesně to samé se uvádí rovněž o jeho synu Amschelovi, který žil a jako bezdětný zemřel ve Frankfurtu. „‚Ještě nikdy jsem neviděl žádného jiného člověka, který by se tak pokorně bil v prsa a prosil o Boží slitování, jako baron de Rothschild v synagoze na Dlouhý den [Den smíření],’ napsal jeho současník. ‚Často se stávalo, že vypětí nekonečných modliteb u něho přivodilo ztrátu vědomí. V takovém případě se přinesly z jeho zahrady zvláštní aromatické rostliny a přidržely se mu u nosu tak dlouho, až zase přišel k sobě. … Aby pohnul nebesa k darování potomka, často se dlouze a tvrdě trýznil, ale všechno se ukázalo jako marné’.“[450] – Když jeho londýnský bratr Nathan umíral, měl podle svědectví vídeňského bratra Salomona prohlásit: „Není zapotřebí tolik se modlit, protože věř mi, že podle svého přesvědčení jsem nikdy nezhřešil.“[451] – Pařížský bratr James si ve svém obrovském zámku ve Ferrières nechal zřídit vlastní malou synagogu, v paláci jeho londýnského synovce Lionela se nacházely „nekonečné vlysy věnčitého vzoru v upomínku na zkázu Jeruzaléma“, a ve Vídni se velkolepé lovecké slavnosti Rothschildů na „Dlouhý den“ vždy přerušily. Křesťanskou šlechtu poslali hrát šachy a sami se postili a modlili![452]

Lord Alfred de Rothschild „navštěvoval bez rozpaků synagogu stejně jako jeho bratři“ a vzdor své vášni pro výtvarné umění se „přinutil nekoupit fascinující renesanční malbu pro její náboženský [křesťanský!] obsah“, který se mu zřejmě zdál být rouhačský![453] – O bankéřské rodině Warburgů se dá ostatně konstatovat totéž: „V první řadě jsou židy, a to přísnými a pravověrnými, přestože jejich náboženská praxe průběhem času v severoněmeckém protestantském prostředí trochu sekularizovala... Dodržovali židovské svátky, všechny svátky, a žili podle židovského ka-

---

[448] Morton, cit. místo 58. – Sám Guy de Rothschild s odvoláním na knihu Anky Muhlsteinové „James de Rothschild“, naklad. Gallimard 1981, uvádí dokonce (cit. místo 354, pozn. p. č.) 16 z celkových 18 manželství třetí rothschildovské generace, která byla „uzavřena mezi bratranci a sestřenicemi“!

[449] Conte Corti, cit. místo 69.

[450] Morton, cit. místo 91.

[451] Tamtéž, 111.

[452] Tamtéž, 147.

[453] Tamtéž, 168.

lendáře jak to jen bylo vůbec možné, aniž by se starali o to, co by si mohli myslet jejich nežidovští klienti. Zpočátku navštěvovali synagogu každý den, později alespoň v pátek večer a v sobotu ráno, vždy však přicházeli pěšky. Když pak jeden z nich dostatečně zbohatl, pořídil si synagogu ve vlastním domě.“[454]

Přesto však i v domě Rothschildů koncem 19. století přísná náboženská praxe pomalu mizí. Ve svém zámku Ferrières, říká r. 1909 narozený Guy de Rothschild, „měl můj praděd malou ‚synagogu’, což byl rohový pokoj, určený pro sobotní bohoslužby, kde měl své klekátko, pult a modlitební knihy. Můj otec, který náboženské předpisy už tak přísně nedodržoval, těchto předmětů sotva kdy ještě užíval“.[455] – Původně nepochybně ze srdce jdoucí religiozita Rothschildů se pak postupně měnila na pouhé dodržování tradičních zvyků, neboť „hlubokou sounáležitost našich předků s židovstvím udržoval i můj otec. Kromě šábesu (je známo, že v tento den se nikdy neúčastnil společenských událostí a nepoužíval ani kočáru) dodržoval také všechny hlavní svátky židovského náboženství, spíše však z respektu před tradicí, než ze skutečné náboženské horlivosti...“[456] – Co se týče Guyovy vlastní židovské zbožnosti, jistě postačí zmínka o jeho druhém „manželství“ se čtvrtinovou Židovkou a (podle křestního listu) katoličkou *Marie-Hélène de Zuylen*: „Znovu a znovu připomínaným, pro mé rodiče byl nikdy nepromlčitelným zákonem zákaz oženit se s dívkou, která není Židovka nebo nebude ochotna přistoupit na židovství. I když jsem se později od těchto zvyků distancoval, přesto byly ještě v době mého mládí závazným vzorem chování a jednání.“[457]

Bylo by ovšem ukvapené usuzovat z nepochybného odvratu moderních Rothschildů od *přísné a v původním slova smyslu náboženské* zbožnosti jejich předků na nějakou *židovskou areligiozitu.* Vždyť už přinejmenším od doby osvícenství ba dokonce za časů Barucha Spinozy (který byl jako kacíř vyobcován z kahalu) existuje sekularizovaná, profánní, ve vlastním slova smyslu *pseudoreligiózní*, protože ateistická a materialistická forma židovské „zbožnosti“, jejíž vroucnost je sotva vlažnější než náboženská vroucnost v Boha věřícího judaismu. I když většina novějších židovských autorů stále ještě tvrdí, že židovské náboženství prý věří v Boha jako v transcendentní skutečnost, je tento Bůh přesto převážně jen vybledlou konstrukcí, od něhož něco vyžadovat by bylo nesmyslné, neboť se nepočítá s nesmrtelností duše, a *„boží zaslíbení“ se proto vyčerpává v dosažení pozemských statků.*

Za všechny ostatní zde dostane slovo nám už známý *Heinrich Graetz* se svými fundamentálními vývody o religiozitě Židovstva, které roku 1846 svěřil papíru jako devětadvacetiletý: „Židovství přece není náboženstvím jedince, nýbrž celku, a zaslíbení i odměny za dodržování zákonů neplatí pro jednotlivce – jinak by tím židovství v každém okamžiku dementovalo prodlevu zaslíbení –, nýbrž jsou očividně přislíbena individuálnímu národu. Plněním nebo neplněním zákonů je podmíněna integrita a blaho židovské státní jednoty. Nesmrtelnost není jeho věcí – další trvání duše má v židovství právě tak málo prostoru jako třeba dogma o transsubstanciaci, a kdo ví, zda tato slabá stránka není právě jeho silou. Opakujeme: židovství není

[454] Attali, cit. místo 20 ad.
[455] Rothschild, cit. místo 22.
[456] Tamtéž, 413.
[457] Tamtéž, 414.

žádným náboženstvím jednotlivce, nýbrž celku, čímž se chce říci: židovství v přísném smyslu není vůbec náboženstvím..., nýbrž je *v tomto smyslu státním zákonem*. … Jedině tyto hmotné, sociální účely, jsou neustále prostupovány metafyzickými myšlenkami, zarámovány a propleteny dogmatickými ideami... Z tohoto hlediska jsme nuceni připustit, že židovství má náboženský charakter. Ale právě tato dvojznačnost tvoří bytnost židovství. Poznání Boha a sociální blaženost, náboženská pravda a státní zájem vytváří právě ony dvě složky židovství, které se mají prolínat ve vroucím přijetí. Dogmatické a sociální – nebo což je totéž – náboženské a politické tvoří dvě osy, kolem nichž se otáčí židovský život.“[458] – Slovem, židovské „náboženství“ v chápání jeho zesvětštělých „teologů“ se vytrácí v politice, tj. (což se Graetz samozřejmě zdráhá vyslovit tak jasně) *v neustálém úsilí o dosažení „zaslíbené“ vlády židovského národa nad celým světem a všemi jeho statky*. V tomto – jak nám Graetz potvrzuje – *nevlastním* smyslu jsou samozřejmě „náboženští“ také dnešní Rothschildové a jejich celý finanční dvůr zajedno právě tak, jako „teologická“ elita Židovstva, která je inspiruje. Ne že by snad tato politická složka starým zbožným Rothschildům chyběla. Stála v popředí i u nich, stejně jako u starých Židů, byla však provázena pravou vlastní nábožností, tj. úsilím o individuální vztah k Bohu.

Guy de Rothschildovým potvrzením historické skutečnosti, že jeho rodina „nikdy neváhala převzít na sebe svou roli a odpovědnost jako Židé“,[459] stojíme před praktickou syntézou našeho prvního a druhého základního zjištění: Právě jako „religiózní“ Židé se Rothschildové od samého začátku *museli* zasazovat o židovské „národní individuum“ a jeho „zdar“ stejně jako o uspíšení naplnit „zaslíbení“, kterých se jim domněle dostalo! Odtud pak také pochází ona trvalá solidárnost Rothschildů s osudem Židovstva, zpočátku projevovaná ve všeobecné formě a *později po jejich zasvěcení do nejtajnějších plánů Satanovy synagogy především formou podpory těchto démonických plánů všemi myslitelnými způsoby a prostředky*.

Začalo to už starým Meyerem Amschelem, který 1811, rok před smrtí, nasadil své postupně nahromaděné bohatství pro věc Židů. S Napoleonovým místodržícím ve Frankfurtu dohodl jakýsi druh koňského handlu, podle něhož by za jednorázové výkupné ve výši 440 000 zlatých byli frankfurtští Židé „osvobozeni od ročního poplatku 22 000 zlatých... bylo by jim přiznáno občanství města Frankfurtu a tím i politické postavení na úrovni křesťanů... V kruzích Židovstva byl s napětím očekáván výsledek tohoto podniku, tak důležitého pro budoucnost. Meyer Amschel chtěl být prvním, kdo v případě úspěchu přinese svým souvěrcům dobrou zprávu... Konečně se věc uskutečnila a židovská obec měla všechny důvody k vděčnosti vůči Meyeru Amschelovi...“[460] zvláště když je nepravděpodobné, že tím usiloval pouze o rozšíření svých vlastních bankovních obchodů, jak dále bezdůvodně předpokládá Conte Corti.[461] – Po roce 1815 se však ve Frankfurtu změnil režim, a s ním se objevily

[458] Citov. podle: Kurt Wilhelm (Hrsg.), *Jüdischer Glaube. Eine Auswahl aus zwei Jahrtausenden*, Birsfelden-Basel o. J. (1961?), 366 a dále. Citát pochází z r. 1846 a byl otištěn v *Zeitschrift für die religiösen Interessen des Judentums*, článek s titulem „Die Konstruktion der jüdischen Geschichte“.

[459] Rothschild, cit. místo 397.

[460] Conte Corti, cit. místo 67 ad.

[461] Srv. tamtéž, 82.

i snahy odebrat neoblíbeným Židům sotva nabytou volnost. Avšak „rostoucí moc domu Rothschildů stála pevně za frankfurtským Židovstvem. Nyní už jako právo požadovalo to, oč dříve skromně prosilo“. Rothschildové naléhali na mocného rakouského kancléře Metternicha, aby se jejich frankfurtských souvěrců náležitě ujal, což se pak také stalo, když Rakousko-Uhersko stálo r. 1822/1823 před nutností přijmout úvěr ve výši 20 milionů zlatých a snažilo se dostat jej od Rothschildů za co možná nejpříznivějších podmínek! „… V srpnu 1824 dospěla záležitost ke konci, který byl pro Židy jistě potěšující. Ti sice nadále podléhali různým omezením, ale už nemuseli zůstávat v ghettu a byla jim zaručena naprostá volnost pohybu po městě... Největší zásluhu na tom měli Metternich a Rothschild.“[462]

O zákonu z 20. února 1849 jako následku revoluce r. 1848, kterým byla v celém Prusku zavedena emancipace Židů, Corti říká, že k němu otec a synové Rothschildové „tak velice napomohli“.[463] – Neuvádí sice žádné podrobnosti, ale rovněž Guy de Rothschild o svém pradědovi píše: „James zůstal po celý život věrný víře svých předků a neúnavně se zastával souvěrců. Hlavně dosáhl zrušení zvláštních celních poplatků, jež byly v Německu Židům ukládány při změně místa pobytu. Byl to potupný zvyk, kterým on sám v raném mládí ještě trpěl...“[464] – Třetí generace Rothschildů už zaútočila o poznání dál. Na berlínském kongresu 1878 rothschildovský agent *Benjamin Disraeli* samozřejmě neopomněl „vystoupit v zájmu Židovstva. Na shromáždění předčítal dopis, zaslaný mu *Lionelem*, v němž Disraeliho vyzýval jménem humanity a civilizace, aby se zasadil za utiskované a týrané Židy ve východní Evropě. V témže smyslu nechával Lionel prostřednictvím Bleichrödera působit na Bismarcka a apeloval na francouzského zástupce Waddingtona i italského hraběte Luigi Cortiho s takovým úspěchem, že dokument Berlínského kongresu ve svém článku 44 [!] de facto již vyslovuje rovnoprávnost vyznání ve všech nově vytvořených balkánských státech. Rakousko-uherský představitel, hrabě Andrássy, byl stejným způsobem zpracováván vídeňským Rothschildem“. V souvislosti s tím Conte Corti rovnou sděluje, že Lionel Rothschild „byl vítězným průkopníkem osvobození Židů v Anglii“.[465]

Ráznost a hlavně účinnost rothschildovské solidarity se ukázala také tehdy, když se jednalo o „ulehčení“ osudu ruských Židů, které car nikoli neoprávněně držel zkrátka, protože proti režimu v podzemí bez ustání agitovali a podněcovali revoluci. Po roce 1870 to došlo do těchto konců: „Věren tradiční židovské solidaritě,“ dává nám na vědomí Guy,[466] „rozešel se Alphonse se svým nejlepším zákazníkem, carským Ruskem, protože nechtěl spolupracovat s režimem, který organizuje krvavé pogromy“. O Nathanielovi („Natty“) Rothschildovi pak Frederic Morton dokonce tvrdí, že „nad svým národem bděl všude po světě. Nemohlo dojít k žádnému pronásledování Židů, k žádnému sebemenšímu pogromu, aniž by New Court [hlavní stan londýnských Rothschildů] zabouřil proti utlačovateli a poslal obětem účinnou pomoc. Abychom uvedli alespoň nejmarkantnější příklad: Když Rusko v New

[462] Tamtéž, 160.
[463] Tamtéž, 365.
[464] Rothschild, cit. místo 90.
[465] Conte Corti, cit. místo 465.
[466] Rothschild, cit. místo 92.

Courtu shánělo peníze, bylo zásadně odmítnuto – kvůli nelidskému postoji vůči svým Židům“.[467] Když se pak intimní přítel anglických Rothschildů, král Eduard VII., setkal r. 1908 v Tallinu s ruským carem, z rothschildovského pověření jej káral za utlačování Židů tak dlouho, až dostal od cara příslib, že se jejich situace v Rusku zlepší.[468]

Lord *Victor* Rothschild, mnohem více náruživý přírodovědec než finančník z povolání, „sepsal r. 1938 latinský list papeži, v němž ho naléhavě upomíná, aby protestoval proti nacistickému pronásledování Židů. Obdržel rovněž latinskou odpověď se satisfakcí, že papež jeho žádost považuje za vhodnou a přiměřenou“.[469] – A nakonec ještě Guy de Rothschild sám po roce 1945: „Znovuožívání antisemitismu ve Francii, podporované německým příkladem a rozněcováno záští vůči [židovské!] Lidové frontě, mne ještě více utvrdilo v pocitu odpovědnosti vůči mým souvěrcům, jak to odpovídá tradici mých předků, kteří na sebe takovou odpovědnost vždy přebírali... Podle vzoru amerických židovských organizací a s jejich pomocí bylo u nás po válce založeno sdružení s cílem soustřeďovat všechna sociální a kulturní opatření ve prospěch našich obcí a současně k tomu zajišťovat finanční prostředky. Prvním prezidentem tohoto ‚Fonds social juif unifié' (FSJU) byl *Léon Meiss*... O dva nebo tři roky později jsem nastoupil na jeho místo a převzal jsem tím odpovědnost, již jsem pak nesl po více než třicet let, a předal teprve v dubnu 1982.“[470] – Rothschildové se cítí být odpovědni i za židovskou „kulturu“: „V paláci Rothschildů na Mainufer, starodávném sídle posledního frankfurtského Rothschilda, je umístěno jediné židovské muzeum v Německé spolkové republice.“[471]

Při tak rozsáhlé solidaritě bylo nemožné opomenout židovský stát v Palestině. V osmdesátých letech minulého století se tedy baron *Edmond de Rothschild* promptně stal „nejmohutnější hnací silou židovské kolonizace, která předcházela sionismu“,[472] přičemž jde o jasné vytírání zraku, když se daleko slyšitelný rothschildovský startovní výstřel k založení státu Izrael vydává za cosi, co nemá nic společného s Herzlovým sionismem! Tou dobou už Rothschildové byli, ne-li otevřeně, tak zcela jistě skrytě solidární s tímto ústředním projektem sionistických světovládných ambicí. „17. listopadu 1917 padl velitel Evelyn Achille de Rothschild v boji proti turecké armádě v Palestině,“ sděluje Morton lapidárně.[473] Rothschildovská solidarita se sionismem už opravdu nemohla jít dál! „V novější době,“ informuje r. 1961 týž Morton, „pak [lord Victor de Rothschild] spolu s vdovou po Jimmy de Roth-

---

[467] Morton, cit. místo 159.
[468] Srv. tamtéž, 174.
[469] Tamtéž, 259.
[470] Rothschild, cit. místo 414 a díle. – Podobně se dočítáme např. o rothschildovském agentu *Felixi Warburgovi* v USA po I. svět. válce (Attali, cit. místo 145): „... jeho doslova militantní angažovanost pro věc Židů ho úplně proměnila. Vedl představenstvo *Joint Distribution Committee,* který velkoryse podporoval chudé židovské obce v diaspoře. Byl také spoluzakladatelem *American Jewish Appeal*, jenž koordinoval sbírky ve prospěch *Joint Distribution Committee* a *United Appeal for Palestine.* V posledních patnácti letech svého života věnoval na dobročinné židovské organizace 13 milionů dolarů a byl jedním z jejich nejodpovědnějších představitelů.“
[471] *DT,* 16. 6. 1990.
[472] Morton, cit. místo 181.
[473] Tamtéž, 216.

schildovi a mladým baronem Edmondem spravovali nadaci s nevyslovitelným názvem EJRMG (Edmond James Rothschild Memorial Group). Nadace EJRMG přispěla pěti sty miliony franků na zřízení vědeckého Weizmannova institutu v Tel Avivu, půldruhou miliardou franků na stavbu budovy knessetu [izraelského parlamentu v Jeruzalémě], a také hradila značné výdaje archeologické expedice Izraele.“[474] – To jsou však jen ojedinělé a viditelné investice do plánovaného ústředního státu a hlavního města židovsky řízeného Jednoho světa blízké budoucnosti...

Není pak divu, že se Židé v celosvětovém „rozptýlení“ cítili pod ochranným křídlem jejich neporazitelné peněžní moci v naprostém bezpečí. Když na přelomu století *Nathaniel* Rothschild „při jedné ze svých velkých cest projížděl Bagdádem, přivítali ho tamější Židé s touže uctivostí, jakou jejich otcové prokazovali exilarchům, oněm legendárním, dávno už zmizelým panovníkům všech izraelitů v diaspoře“.[475] Ostatně tou samou dobou byl Rothschildův hamburský společník *Moritz Warburg* „nesporným náčelníkem 16 000 Židů tohoto města“.[476] – A ještě znovu v tentýž čas se měl jeden londýnský rabín vyjádřit, „že Židé na rozdíl od křesťanů ještě nepoznali svého mesiáše, že však jistě také mají jednu svatou rodinu“![477]

Rothschildové jsou tedy religiózní Židé a jako takoví jsou zcela solidární se svým národem, jeho politikou a náboženstvím (které – viz výše! – nelze navzájem oddělovat). Jsou jimi natolik, že se podrobují pokynům rabínů, tedy oněch rabínů, z nichž ti *intelektem nejschopnější a nejváženější tvoří s největší pravděpodobností absolutně tajné rozhodovací a řídící grémium Satanovy synagogy*.

Důkazy? Zde by bylo tedy nejlépe uvést velmi pozoruhodnou epizodu z historie nikoli Rothschildů, nýbrž Warburgů, a sice z ranné napoleonské éry, v níž již byli Warburgové Rothschildům rovni rodem. Začátkem 19. století vedli bratři *Moses Marcus* a *Gerson* jako rovnoprávní a výhradní podílníci bohatý a ctižádostivý hamburský obchodní dům Warburg. „Avšak válka,“ jak nás informuje Attali, „která vyostřila finanční těžkosti Evropy, způsobila také konflikt mezi oběma bratry. V denících jednoho z členů rodiny se o tom dokonce nachází neslýchaná historka: Když r. 1804 vstoupil Napoleon do města, stáhly obchodní banky své peníze, které měly až dosud uložené v žirových bankách. Okupant, který chtěl podniky donutit k placení zvláštní daně, použil válečné právo a nechal zavřít nejbohatší občany města do vězení v Rothenburgu jako rukojmí. Mezi nimi také Gersona Warburga. Vztekem nad takovým vydíráním ale Moses Marcus odmítl daň zaplatit, ačkoli mu k tomu ostatní měšťané radili. Skandál byl tady! Marcus zaplatil teprve tehdy, když mu to *rabíni místní náboženské obce slavnostně poručili*. Tato příhoda zanechala v rodině jistou hořkost. Následovalo pak pět let rozmrzelosti a zdlouhavých vyjednávání, v nichž opět *sehráli rabíni významnou roli*. Když se konečně 22. června 1810 bratři zase usmířili, stalo se tak podepsáním formální společenské smlouvy (v hebrejsko-aramejské řeči) za *přítomnosti nejvyšších náboženských představitelů města*. Ze smlouvy vyplývalo, že při smrti jednoho z bratrů se druhý stane jediným vlastní-

[474] Tamtéž, 259.
[475] Tamtéž, 159.
[476] Attali, cit. místo 71.
[477] Morton, cit. místo 174.

kem banky, aniž by se jim do toho civilní nebo církevní soudy města směly vměšovat.“[478]

Tedy i tak bohatí a mocní bankéři, jakými byli tehdy Warburgové, se bez dalšího podrobují rozkazům nábožensko-politických vůdců Židovstva. A těmi už odedávna byli rabíni – Warburgové je poslouchali, i když se někdy jejich rozkazy příčily vlastní vůli! Je to ovšem vždy velice vzácná a šťastná náhoda, když se Nežidům podaří aspoň letmo nahlédnout do této direktivní struktury Židovstva. Pokud jde o Rothschildy samé, je to Frederic Morton, jemuž vděčíme za tři takové možnosti. Zvláště první z nich má tak zásadní význam, že se cítím nucen ocitovat zde důležité pasáže slovo za slovem. Jedná se totiž o vlastní začátek židovského znovuosidlování Palestiny, o *sionismus* v užším smyslu slova!

Celá událost začala 28. září 1882 neobyčejnou schůzkou v kanceláři [Edmonda de Rothschilda]. Za psacím stolem seděl baron se svým pečlivě pěstěným vousem, v kostkované kravatě a s květem hvozdíku v knoflíkové dírce. Před sebou uviděl neobyčejnou osobnost: tváře orámované neuspořádaným věšteckým plnovousem. Velkorabín Francie, který při tomto setkání hrál jaksi roli sekretáře [!], představil baronovi muže jako rebe (rabína) Samuela Mohilevera a vřele podpořil jeho poslání, které spočívalo v opatřování peněz pro potřeby nových židovských kolonií v Palestině. Reb Mohilever ovšem vůbec neměl vzezření nějakého výběrčího darů a jistě sám také nic takového nedělal.

Rozmluvu začal otázkou, zda by panu baronovi nebylo nevhod, kdyby on, reb Mohilever, neužíval moderní způsob řeči, nýbrž by použil mluvní kadence rabína před shromážděním věřících. „Dobře, tedy přejděme k prvnímu důležitému bodu: proč právě Mojžíš, který měl potíže s výslovností a dokonce koktal – proč právě on byl vyvolen stát se vůdcem Židů a vyvést je z Egypta do země Izrael?“

Poté, co na talmudský způsob probral důkladně všechna pro a proti, prohlásil reb Mohilever zaraženému baronovi, že důvodem k tomu bylo následující: „Bůh se vědomě vystříhal toho, aby k vyjevení svých slov použil muže s hbitým jazykem. Koktavého si zvolil proto, aby ukázal, že co z Mojžíšových úst s tak úžasně přesvědčivou silou vychází, není výmluvnost jeho jazyka, nýbrž hlas Hospodina.“

Řadu argumentů, přednesených týmž žalmistickým tónem, pak reb Mohilever ukončil závěrem, že také on je chatrný řečník, ale snad byla jeho nedostatečnost vyvolena ukázat, že země Sion je jediným bezpečným přístavem pro jeho pronásledované spolubratry ve východní Evropě. On přišel do Paříže v naději, že se mu v zájmu Palestiny podaří dotknout se nejskrytějších strun baronova nitra.

Baron odvětil, že je připraven dát k dispozici potřebnou sumu – o které se jeho návštěvník ostatně vůbec nezmínil. Mohileverova talmudská dialektika však převedla hovor rovnou zpátky k duši. Baron, který na takový duchovní útok nebyl připraven, se nevzdal svého trvání na tom, že je zcela a úplně připraven poskytnout peníze, ale rabín nehodlal upustit od hraní na nejtajnější struny. Konečně začaly černé, hluboko položené oči starého muže vítězně zá-

[478] Attali, cit. místo 38 a dále. Zvýraznění částí textu ode mne!

řit. Edmond slíbil... „zamyslet se a prozkoumat důkladně otázku, aby poznal, co z toho vzejde“.

Velkorabín Kahn, který fungoval jako tlumočník, když baronovi došly jeho znalosti jiddiš, nám tento větný obrat přesně uchoval. Ukázalo se, že zde nešlo o nějakou zdvořilostní frázi. Po celých zbývajících padesát let svého života baron Edmond tuto otázku prozkoumával, a ona ho zase nikdy neopomněla podrobovat nejrůznějším zkouškám.

Stal se pak nejmohutnější hnací silou židovské kolonizace, která předcházela sionismu...[479]

Tuto poslední větu jsme už slyšeli, avšak ještě bez souvislosti s jeho nyní již zřejmým a nanejvýš pozoruhodným pozadím, které ovšem staví záležitost do úplně jiného světla. Ještě dříve, než oba rabíni vůbec vyslovili požadovanou sumu, byl už mladý baron Edmond ochoten platit. Oni však po něm nepožadovali pouze nějakou tu jednorázovou finanční výpomoc, nýbrž ze srdce vycházející angažovanost pro „svatou zemi“ svých i jeho otců. Podle Mortona to netrvalo dlouho, než pochopil – a pak už po celý život podle toho poslušně jednal! Řečeno ještě jinak: nebyla to snad světová finanční moc Rothschildů, která položila základní kámen k zřízení sionistického státu Izraele? Ne, byli to rabíni, kteří tehdy zavázali dům Rothschildů, aby své nezměrné bohatství a s ním spojený mocenský monopol napříště postavil do služeb jejich „snažné prosby“.

Další příběh, který nám dovolí nahlédnout trochu do zákulisí, se datuje o pět let později, neboť „... po Edmondových penězích přichází i on sám. Baron a baronka začali navštěvovat Palestinu. Byli to patrně nejpřepychovější poutníci, jaké kdy Svatá zem spatřila. Bankéřský pár velice rád cestoval na palubě své soukromé jachty. Zdvihli kotvu v Marseille a spustili ji v Jaffě. … Bylo to 5. května 1887, kdy ‚Nadev Hayeduha’ vkročil na půdu Sionu. Jak řekl jeden pozorovatel, znamenal tento den ‚historické setkání knížete se svým lidem’. Následován početným doprovodem, vydal se na modlitby ke Zdi nářků, a pospíšil si odkoupit ji od Arabů. … Rothschild zůstane vždy Rothschildem. To ale nebylo ještě všechno: namísto pozemků okolo Zdi nářků, na nichž měli někteří Arabové své komfortní domy, hodlal Edmond zakoupit jinde rovnocenné pozemky a Araby tam přestěhovat. … Edmond odhadoval náklady takové akce na tři čtvrtě milionu franků a jeruzalémský paša už k tomu dal své svolení. Celý plán se však tajemně zhroutil vzhledem k opozici jeruzalémských velkorabínů.“[480]

Co chtěl finančně všemocný „kníže svého lidu“ z viditelně spontánního nadšení pro „Svaté město“ udělat, neodpovídalo vůli resp. středně a dlouhodobým plánům religiózní vůdcovské elity. V konfliktu se tedy neprosadil peněžní magnát Rothschild, ale chudí jeruzalémští velkorabíni!

Nakonec nás ještě Morton informuje o tom, co sám Guy de Rothschild přechází stydlivým mlčením: Jeho druhé „manželství“ s „katoličkou“ Marie-Hélène van Zuylen vyvolalo v židovských obcích celého světa vlnu pobouření. Ne snad proto, že on i ona byli před uzavřením svého sňatku rozvedeni, kdepak! „Kontroverze se

[479] Morton, cit. místo 180 ad.
[480] Tamtéž, 188 ad.

točila kolem katolicismu Rothschildovy ženy. *Guy se musel vzdát předsednictví židovské obce ve Francii...* Z hlediska pravověrnosti však existují jisté polehčující okolnosti. Edouardovi, synovi z tohoto druhého manželství, se dostalo židovské výchovy a Guyova náboženská identita zůstala nedotčena. Nadále mohl zaujímat tak důležité postavení, jakým je předsednictví ve Fonds social juif unifié.“[481] – Proč nemohl Guy i nadále zůstat předsedou židovské obce, je jasné, a rabíni se nad tímto „odpadlíkem“ museli konvenčně vztekat: Bez ohledu na židovskou výchovu nemohou být oba synové Edouard a Philippe považováni za plnohodnotné Židy!

Protože však jeho syn David z prvního, tedy židovského manželství, pokračuje ve francouzské linii domu, a rothschildovské peníze nelze postrádat, je Guyovi ponecháno předsednictví jím samým založené židovské dobročinné organisace. Postupující sekularizace Židovstva se nezastavuje ani před židovským manželským zákonem, a na této půdě ztrácejí rabíni skutečně stále více kontrolu nad svými ovečkami – včetně Rothschildů.[482] Jejich morálně-náboženská autorita však ještě pořád stačí k tomu, aby všemocným pánům peněz mohli odebrat důležitý veřejný úřad!

Stručný souhrn řečeného: „Peníze nejsou všechno“, a *nad penězi Židovstva má skutečně přednost jeho duch, který použití peněz kontroluje*.

Abychom se však vyhnuli možnému nedorozumění – *jako* tvůrci a dárci peněz Satanově synagoze se Rothschildové ve své nejvlastnější oblasti, tj. v hospodářských a politických manipulací s penězi a měnami samozřejmě těší dalekosáhlé nezávislosti na rabinátu. A protože jsou také jako páni peněz dokonce kompetentní ke konkrétnímu zavádění právě přijatých vrcholných opatření, skutečně předávají od tajné (velko)rabínské rady obdržené resp. dohodnuté direktivy všem nižším stupňům satanské hierarchie. To se dělá ve dvou různých, i když ne vždy přísně oddělených rovinách: na úrovni lóží a v rovině oficiální vrcholné politiky. Že se ten či onen Rothschild příležitostně zabývá také osobně viditelnou politikou, má různé důvody, ale v každém případě takový jev zcela ustupuje do pozadí před neoficiálním rothschildovským řízením a ovládáním světové politiky. Když se např. od roku

---

[481] Tamtéž, 256. Zvýraznění pasáže je ode mne!

[482] V červenci 1991 k tomu pět židovských novinářů (Kenneth L. Woodward, Nadine Joseph, Emily Yoffe, Lydia Denworthová a Debra Rosenbergová) v izraelitsky řízeném magazínu *Newsweek* (USA, 22. 7. 1991, 55) napsalo mj. toto: „Podle jedné větší studie, kterou vypracoval Council of Jewish Federations, si v manželstvích uzavřených po roce 1985 vzalo za partnery pohany 52 % židovských mužů a žen. Široce založená studie považuje však za ještě významnější toto: téměř tři ze čtyř dětí z nábožensky smíšených manželství jsou vychovávány buď jako křesťané, nebo vůbec bez víry. Tento trend ve spojení s počtem narozených, ležícím pod regenerační hranicí, s rostoucí vlnou rozvodů a téměř k podlehnutí vedoucím přistěhovalectvím má za následek zanikání židovské společnosti... Pro ortodoxního rabína Ephraima Buchwalda z Lincoln-Square-Synagoge v New Yorku asimilace prostřednictvím nábožensky smíšených sňatků představuje ‚zvonění umíráčku. Žádné společenství Židů, které se kdy vzdalo svých rituálů, ještě nikdy nepřežilo’. – V posledních týdnech bylo na univerzitě judaismu v Los Angeles bouřlivě diskutováno 80 židovskými učenci a představiteli obcí o strategii k zachování americko-židovské identity a vztahů... ‚Rodiče se ptají: ‚Co jsme udělali špatně?’, říká konzervativní rabín Theodore Alexander z náboženské obce B’Nai Emunah v San Franciscu. ‚Odpověď často zní: Posílali jste děti do nedělní školy a sami jste se procházeli nebo navštěvovali salóny krásy.’ – Stejně jako Alexander, odpírají i mnozí další rabíni vykonávat svůj úřad u smíšených manželství...“

1847 *Lionel* nechával po deset let volit do anglického parlamentu, aniž by ovšem jako Žid důsledně odmítající složit nástupní křesťanskou přísahu v něm mohl zaujmout své místo a až při jedenáctém (!) pokusu byla půda připravena k tomu, aby v parlamentu mohl konečně zasednout – šlo tehdy pouze o princip židovské emancipace.[483] Po průlomu, k němuž došlo r. 1858, se pak už mohli skutečně i další Židé nechávat zvolit do parlamentu, aby tam „působili" ve smyslu synagogy, ale Lionel sám uplatňoval svůj obrovský politický vliv nadále samozřejmě pouze za kulisami. Stejně tak mohlo mít svůj důvod ve stejném cíli nebo vyjít dokonce pouze z vlastní záliby, když se jeho bratranec *Meyer Carl*, „hlava frankfurtského domu... proti obvyklému obyčeji německých Rothschildů [!] aktivně zabýval politikou. Roku 1867 se stal poslancem říšského sněmu Severoněmeckého spolku a později členem pruské panské sněmovny v říšském sněmu nového císařství. Ano, dokonce byl po dva roky zmocněncem města Frankfurtu, což bylo ještě zcela nedávno pro Žida naprosto neslýchané".[484] – Právě tato poslední poznámka jasně ukazuje, že Meyer Carl vlastně jen sehrál roli průkopníka pro své budoucí politické agenty, i když je nepochybné, že Rothschild jako poslanec říšského sněmu mohl sám pro věc Sionu vykonat přinejmenším tu samou službu jako kterýkoli jiný jeho souvěrec resp. soukmenovec, zvláště když v tu samou dobu měl *Samuel Warburg* místo a hlas v témže německém říšském sněmu.[485] Ve 20. století pak byl ještě do anglického parlamentu zvolen *Jimmy* Rothschild, syn Edmonda, což však zůstalo ojedinělým případem, neřku-li spíše kuriozitou.[486]

Jako převodní páky tajné rabínské vůdčí elity pro skutečně velkou politiku však Rothschildové působili spíše v zednářských lóžích než v parlamentech. Švýcarský katolický kněz *Vinzenz Kreyenbühl* zaregistroval již v roce 1923 jako zneklidňující fenomén „sbratření Židovstva se zednářstvem. Židovstvo se stalo vedoucí silou zednářstva v Paříži, Londýně, Římě, Washingtonu, ve Starém i Novém světě a je rozhodující mocností našich časů v tisku, literatuře, divadelnictví, ve vysoké politice, státní správě, v obchodě, dopravě a průmyslu, a především v bankách a na burzách. Všichni, s Rothschildy v čele, patří k lóžím a jsou jejich členy, regenty!"[487] – Autor pak podrobně mluví o „statisících Židů..., kteří jsou v evropských lóžích, z nichž jen v anglických je jich 43 000, přirozeně v čele s Rothschildy, jejichž všechny větve ve Frankfurtu, v Paříži a Londýně dodávají členy pro zednářstvo".[488] – Pro své posledně citované tvrzení se Kreyenbühl odvolává na knihu E. Dumarche, vydanou roku 1896 v Paříži s titulem „Les Rothschild". A že svá tvrzení Dumarche/ Kreyenbühl nevyslovili neprávem, můžeme si doložit zprávičkou z „Frankfurter Allgemeine Zeitung" z roku 1991, tedy z novin, které jsou pevně v izraelitských rukou: „Zednář se může dát poznat svému ‚bratru', ale nikomu jinému. Jen tak prominentní bratři jako Mozart a Goethe, německý císař a američtí prezidenti, Roth-

[483] Srv. k tomu Conte Corti, cit. místo 347 a dále, 366 a dále, a různě v textu; také Morton, cit. místo 149-155.
[484] Conte Corti, cit. místo 454.
[485] Attali, cit. místo 53.
[486] Rothschild, cit. místo 220.
[487] Vinzenz Kreyenbühl, *Geheime Mächte in der Weltpolitik. Zeitbetrachtungen*, Olten 1923, (dále jen: Kreyenbühl), 137.
[488] Tamtéž, 120.

schild [!] nebo Brehm, Luckner či Heine [!] bývají uváděni na oficiálním seznamu...“[489] – A tak se svého času Siegmund G. Warburg,[490] zúčastnil ještě roku 1970 *Edmond Rothschild* zednářské Bilderberské konference,[491] aby osvícenému kroužku adeptů osobně vysvětlil nejnovější strategii a vštípil jim její poslušné následování... Této konference se mimochodem také zúčastnili oba bratři Rockefellerové, *Nelson* a *David*, i dobrý bavorský katolík *Franz Josef Strauß.*

Spokojme se zde s jedním jediným příkladem skryté, ale vysoce účinné lóžové politiky domu Rothschildů, jehož členové jako nejvyšší mudrci, stojící vysoko nad všemi zednářskými stupni, dohlížejí na „templovou práci“: „Král Eduard VII. Anglický... byl jako následník trůnu uveden do lóže r. 1868 švédským králem Oskarem a dosáhl v ní pak následujících hodností: 1. Velmistr Sjednocené Velkolóže Anglie; 2. Grand Principal Zorobabel, tj. nejvyšší hlava Generální Kapituly Zednářů Royal Arch v Anglii; 3. Velmistr Velkolóže Mark Master Masons v Londýně; 4. Velký Protektor Nejvyšší Rady 33 v Londýně; 5. Suverén Řádu Velkého Prioriátu (temp-lářů) ve Spojeném království; 6. Protektor Velkolóže Skotska; 7. Suverén Generální Kapituly Náboženského a Vojenského Řádu ve Skotsku; 8. Protektor Velkolóže Irska. – Tyto hodnosti nejsou jenom pouhým zdáním a prázdnými tituly, ale dávají nositeli do rukou obrovskou moc. Ne ovšem jako britskému korunnímu princi a později králi, ale mnohem spíše jako pohlavárovi tajného spolku, protože ne nadarmo je tento Grand Principal Zorobabel svými bratry nazýván ‚největším zednářem celého světa’. A on svou moc užívá také politicky. Princ z Walesu, od 22. ledna 1901 král Eduard VII., byl otcem a vlastním tvůrcem obkličovacího systému vůči Německu, a s tak nebezpečným soupeřem, vlastním strýcem, se německý císař i se všemi svými politiky nemohl měřit, protože nedisponoval prostředky a pomocníky, stojícími po boku Eduardovi: domácími i zahraničními lóžemi s jejich statisíci členy. Eduard VII. popichoval Paříž a snažil se oddálit Itálii od Trojspolku a dokonce i Rakousko od Německa, uzavřel alianci s Japonskem, lichotil ruskému carovi a spřádal s ním spolek, podkuřoval Číňanům a hýčkal Američany, navštívil Madrid a dal králi za ženu anglickou princeznu, aby získal Španělsko pro Francii, a Portugalsko držel na vodítku. Toto vše jsou historické skutečnosti.“[492]

K tomuto působivému výčtu si s Davidem Hogganem můžeme připojit ještě další, že totiž „král Eduard VII. už před I. světovou válkou *uzavřel za anglickou monarchii trvalý a celosvětově platný spolek se sionisty*, který byl zakladatelem sionismu Theodorem Herzlem krátce před jeho smrtí r. 1904 nabídnut německému císaři, ale byl jím jako upřímným protestantským křesťanem odmítnut“.[493] – Na rozdíl od svých předchůdců a především od svého anglického protihráče na trůně, císař Bedřich Vilém II. skutečně nikdy k žádné zednářské lóži nepatřil!

Zdánlivě se nám při tom vytratili Rothschildové, ale opravdu jen zdánlivě. Nuže, *právě jim* děkoval Eduard VII. zcela zřejmě za všechny své zednářské hodnosti a důstojenství. Rothschildové totiž byli jeho důvěrnými a nejmilejšími přáteli už od

---

[489] Hiltraud Böhm v: *FAZ*, 29. 9. 1991.
[490] Srv. Attali, cit. místo 383.
[491] *Inter info*, č. 12 (prosinec) 1991.
[492] Kreyenbühl, cit. místo 58 ad.
[493] Hoggan, cit. místo 271.

mládí! A to nejen Rothschildové francouzští, jako např. Alphonse, tehdejší guvernér Banque de France,[494] ale především angličtí. Conte Corti sděluje k roku 1875 – tedy celé čtvrtstoletí před nástupem trůnu roku 1901 – že „... tehdy 34letý Eduard princ Waleský se s ním [Lionelem] velice přátelsky stýkal. Královnu toto důvěrné přátelství jejího syna se židovskými finančníky Lionelem, Anthonym a Meyerem hněvalo, zvláště když později pokračovalo i s členy mladší generace rodiny Rothschildů, s Nathanielem, Ferdinandem a Leopoldem. Eduard býval často hostem na jejich přepychových zámcích. Životopisec Eduarda VII., Sidney Lee, o tom (Sidney Lee, King Edward VII., London 1925, p. 176) píše: ‚Princ se svým smyslem pro obchod oceňoval finanční důvtip Rothschildů, ale byl k nim přece jen přitahován především jejich rozsáhlou dobročinností, politickými informacemi [!], pohostinností, sportovním smyslem i jejich zálibou ve sbírání uměleckých děl'.“[495] – Když však později tentýž Conte Corti tvrdí, že „nástup prince Waleského na trůn 22. [2 x 11!!] ledna 1901 jako krále Eduarda VII. díky svému přátelství k Rothschildům významně posílil dosavadní postavení tohoto domu“,[496] pak (vědomě!?) naivně převrací skutkovou podstatu věci.

Značná část rothschildovské jednosvětové sionistické činnosti, vypočítaná ze středně a dlouhodobého pohledu, se přirozeně odehrávala a odehrává vně resp. mimo lóže – jednak pomocí přímého finančního, měnového nebo hospodářsko-politického tlaku a v případě potřeby i přímým vydíráním „demokraticky“ zvolených čelných politiků, jednak cílenou podporou židovských i nežidovských agentů ve vládních a státně-politických pozicích (na čemž se ovšem ponejvíce lóže podílely). Kníže Metternich, který byl v mnoha případech Rothschildům zcela po vůli a permanentně podporoval jejich finanční a společenský vzestup – údajně k potlačování revoluce! – si v rozhodujících mocensko-politických otázkách ještě mohl občas dovolit zachovat rovnou páteř: „Když se tak bezpříkladným způsobem vyjednávalo roku 1841 o rakouskou státní půjčku a Salomon k ní chtěl připojit doložku pro případ války, namítl mu Metternich, který se jako ministr zahraničí takové doložce musel vzepřít, že si ‚nedokáže představit, proč by rozhodování o otázkách míru nebo války mělo záviset na náladě směnárenského domu'. Když mu na to Salomon odpověděl, že on si to představit umí, přestalo se o návrhu mluvit.“[497] – V té době si Rothschildové ještě nechtěli (téměř) za žádnou cenu pokazit své vztahy k Metternichovi, od nichž si slibovali možnost otevření dalších dveří v Evropě. Po roce 1850 však už v zásadě v Evropě i mimo ni nebyl žádný čelní politik, na jehož vůli by páni Rothschildové museli brát vážnější ohledy.

Guy de Rothschild, jen jeden z kdoví kolika dalších Rothschildů, činných na nejvyšších místech pro věc Sionu, v průběhu svého života „jen tak potkal“ nespočet předních politiků – volně podle hesla „jak je ten svět malý!“... Guy je skutečný mistr politiky „ukolébávání“: „Je čirou náhodou [!], že na něj zpětně dopadlo něco z prestiže dvou ministerských předsedů, René Mayera a především Georgese Pompidoua, protože oba pány znal ještě dříve, než se stali slavnými [!]. Bylo by zde

[494] Srv. Conte Corti, cit. místo 459.
[495] Tamtéž, 464 ad.
[496] Tamtéž, 470.
[497] Tamtéž, 338.

zbytečné srovnání s úzkými vztahy Rothschildů k hlavám evropských států v minulém století, neboť ty se průběhem času staly samy legendárními.“[498] – Přirozeně, že by takové srovnání bylo zcestné, protože tehdy se Rothschildové museli s úřadujícími státníky teprve seznamovat, kdežto postupem času se věc zcela obrátila: Rothschildové se nejprve „setkávají“ s těmi, jimž potom případně pomohou k „demokraticky legitimované“ moci! Že se tuto skutečnost Guy de Rothschild pokouší servírovat svým čtenářům jako „čirou náhodu“, už jen znovu dokazuje, za jak hloupé Hebrejci nás góje obecně považují!

Řetěz náhod je skutečně fascinující, přestože jsme si zde mohli ukázat jen nepatrný výřez z takových „setkání“. Při první velké slavnostní hostině svých rodičů, jíž se tehdy právě osmnáctiletý Guy směl poprvé zúčastnit, byl jako „čestný host“ přítomen vysokostupňový zednář a tehdejší ministerský předseda *Raymond Poincaré*.[499] Když chtěl Guy se svou první ženou Alix uprchnout z „kolaborantské“ vichystické Francie do USA, potřeboval americké vízum. Na rozdíl od obrovské masy Židů, kteří také chtěli emigrovat, se mu to „snadno podařilo díky vztahům, které navázali moji rodiče s paní Rooseveltovou“.[500] – Když se pak v USA dlouho nezdržel a připojil se k „francouzskému“ hnutí odporu v Londýně, kontaktoval tam přirozeně své příbuzné v New Court a „často býval přes poledne v bance u Anthonyho, kde se potom seznámil s Anthony Edenem“,[501] dlouholetým britským ministrem zahraničí a pozdějším premiérem izraelitské krve s mimořádnou slabostí pro stát Izrael... Když Guy de Rothschild roku 1967 přebudoval oficiálně přiznávaný zlomek svého francouzského bankovního a podnikového impéria, uspořádal velkou tiskovou konferenci. Příslušné kontakty s tiskem mu zajišťoval *Marcel Bleustein-Blanchet*;[502] ano, přesně týž Bleustein, o němž jsme se výše dozvěděli, že je mu podřízen jeden francouzský televizní kanál. Guy i ve vlastní obří surovinové společnosti „Rio Tinto Zinc“ potkává, jak sám říká, „mimořádné a zajímavé lidi, jako např. lorda Carringtona, který se pak měl stát ministrem zahraničí ve vládě paní Thatcherové“.[503] – Samozřejmě bylo také jen „čirou náhodou“, že se tento chrabrý lord stal šedou eminencí za „železnou lady“, vždyť Rothschildové – jak jsme výše viděli – ho znali „už předtím“... A ještě jedna čirá náhoda: „Robert Badinter mi jednoho dne přinesl staré číslo La Libre Parole z prosince 1905...“[504] – pak jde ovšemže o téhož, z východní Evropy pocházejícího Hebreje *Roberta Badintera*, kterého už jsme měli možnost poznat jako nejdůvěrnějšího „přítele a poradce“ Françoise Mitterranda.

Půvabné je rovněž sledovat Guyovy průhledné snahy vylíčit vztahy své rodiny k politickým loutkám *De Gaullovi* a *Pompidouovi*[505] v prvním případě jako čistě

---

[498] Rothschild, cit. místo 12.
[499] Tamtéž, 78.
[500] Tamtéž, 171.
[501] Tamtéž, 220.
[502] Tamtéž, 255.
[503] Tamtéž, 303.
[504] Tamtéž, 421.
[505] Jak všeobecně je vzájemný poměr Pompidou – Rothschild znám, vyplývá nejlépe ze skutečnosti, že několik dní po jeho smrti v dubnu 1974 uveřejnil největší „francouzský“ deník *Le Monde*

povrchní, v druhém jako naprosto nepolitické, přestože tyto vztahy byly svého času ve Francii dobře známy a zveřejňovány. Po svém už zmiňovaném příchodu do Londýna roku 1943, kde se Guy ihned připojil k francouzskému hnutí résistance kolem „exilové vlády“ Charlese de Gaulla, se mladý Rothschild s generálem setkal pouze při konvenčním dvou či tříminutovém představování nových „bojovníků odporu“. … „Znovu jsem ho viděl teprve kolem poloviny padesátých let, když jsme se náhodou potkali.“[506] – Už to tak bude, že život Guy de Rothschilda převážně pozůstává z náhod. Jistě je pak také zase jen náhoda, že byl tehdy „v Londýně židovský element uvědomělý vzhledem k velkému počtu Židů, kteří ze zjevného důvodu opustili Francii a přidali se k de Gaullovi“.[507] – Podobně může být přičteno také pouze náhodě, když nám Morton roku 1961, tedy v relativně krátkém časovém odstupu, sděluje o Guyových vztazích k de Gaullovi během II. světové války i po ní něco jiného nežli dotyčný sám: „... zařizoval pro de Gaulla různá důvěrná poselství (a od té doby pak udržoval úzké vztahy ke generálovi)...“![508]

Celou jednu pečlivě vypracovanou kapitolu své knihy věnoval Guy marnému pokusu o rozptýlení důvodného podezření, že francouzský premiér a pozdější prezident *Pompidou* nebyl ve své vrcholné státní funkci ničím jiným než poddajným nástrojem Rothschildů. „Byl přítelem mým, mé ženy Marie-Hélène, byl prostě tím, čemu se říká ‚přítel našich přátel’,“ a tedy jistě přítelem Židů. „Víc bych k tomu už nechtěl dodávat. Ale konečně – Pompidou a Rothschild, to je stará historka, kterou si někteří lidé s augurským úsměvem vyprávějí. Kdybych mlčel, jistě bychom slyšeli některé zlomyslníky jízlivě poznamenávat: ‚Ale ale, tady se nám přece už zas něco skrývá...‘“[509] – A tak toho raději sám spoustu napovídá o svých „přátelích“, aby v žádném případě ne zlomyslným, ale docela normálně kritickým čtenářům nedal příležitost vytušit pravdu.

„K našim prvním počinům [po II. svět. válce] patřilo založení importní a exportní společnosti ‚Transocéan’, která rozvíjela bezplatební kompenzační obchody. Společnost přetrvala jen několik let a zavdala příčinu spíše ke zlosti než k uspokojení. Mohla se vykázat jen jedním slavným titulem: r. 1954 byl jejím posledním ředitelem Georges Pompidou.“[510] – Na tuto okolnost zřejmě také Guy naráží tam, kde klade důraz na své konstatování: „Už před r. 1958, tedy před návratem generála de Gaulla k moci, patřil Pompidou k nejužšímu okruhu našich přátel. Jeden víkend ve Ferrières stíhal druhý, pobyt v Deauville předcházel společně stráveným zimním prázdninám, a pak následovala cesta do USA. Byli jsme prakticky stále pohromadě.“[511] Že se de Gaulle navrátil k moci, a Pompidou – pořád ještě v Guyových službách – se okamžitě stal prezidentovým intimním „poradcem“, za to Rothschild přirozeně také nemohl. Byla to jako vždy jenom náhoda! „Věděl jsem, stejně jako moji bratranci i vedoucí lidé banky, že při osvobozování Francie patřil Pompidou k de

nekrolog za Pompidoua s názv. „Jak jsem ho znal“ z pera *Guy de Rothschilda* osobně: „V němž mně [přirozeně!] především záleželo na jeho vylíčení jako soukromé osoby“ (tamtéž 298)!

[506] Tamtéž, 206.

[507] Tamtéž, 225.

[508] Morton, cit. místo 240.

[509] Rothschild, cit. místo 263.

[510] Tamtéž, 243.

[511] Tamtéž, 269.

Gaullově kabinetu. Kromě toho mi bylo známo, že se de Gaulle na něj vždy obracel o radu, a že Pompidou byl mimo oči veřejnosti jedním z nejdůvěrnějších přátel poustevníka z Colombey...[512] – Můj poměr ke Georgemu byl poznamenán vzájemným porozuměním a já jsem dobře věděl, že de Gaulle ho považoval téměř za člena rodiny, a často ho do Colombey zval. Georges se mohl právem považovat za jeho poradce, za jakéhosi ‚civilního atašé', za šéfa de Gaullova ‚stínového kabinetu', jak se říká v Anglii."[513] – Bylo to právě před kabbalisticky symbolickým 13. květnem 1958, kdy se Rothschildové (a hlavně za nimi stojící tajná rabínská rada) rozhodli vyvolat pověstnou „alžírskou válku". Jak ze své perspektivy insidera Guy de Rothschild zcela výstižně říká, „celá tato perioda nerozhodnosti vedla k všeobecně sílícímu pocitu, že moci, která se vládě vymkla z rukou, se znovu může chopit jedině de Gaulle". – „O tajných jednáních předtím a potom," pokračuje v roli neviňátka Guy, „ani o pověstných ‚13 komplotech ze 13. května'[514] se mnou Pompidou nikdy nemluvil. Zamlčel to, ale ještě pečlivěji zamlčel, že má co zamlčovat". – To je vysloveně dvojsmyslné, a nakonec ještě Guy připojuje skrytý výsměch francouzským gójům: „Jsem přesvědčen, že víra v nějaký připravený komplot je pouhým mýtem francouzské historie, který se jako mořský had při klidném počasí objeví na hladině a zase zmizí."[515] – Guy de Rothschild sám v takových případech věří spíše na náhodu, jak jsme zde už nejednou viděli...

Už ne tak bezvýhradně věří na náhody jeho pravděpodobný soukmenovec *Frederic Morton*, když jako bezprostřední „současník" píše r. 1961 o Guyovi: „Jako hlava francouzského rodinného domu měl přirozené vztahy [!] k šéfovi státu. Generál de Gaulle udělal pravou Guyovu ruku, Georgese Pompidoua, svým nejdůležitějším finančním poradcem. A je samozřejmé, že zde byly solidní osobní vztahy mezi největším generálem Francie a jejím nejvlivnějším bankéřem. V Guyově fotografickém albu je doklad o tom, že podle listiny šťastných střelců složil baron de Rothschild ještě nedávno 49 bažantů v Marly-le-Roi, osobním prezidentově revíru."[516]

Ale vraťme se ještě na chvíli ke Guyem poněkud subjektivně přibarvenému líčení tohoto přátelství, plného nejrůznějších vztahů: „Přinejmenším jednou týdně, obyčejně večer, vyhledal generála de Gaulla... Přesto však v letech 1958-1962 věnoval Pompidou svou veškerou energii bance, a... zdálo se mi normální vzdát se předsednictví v Société d'Investissement du Nord, abych mu udělal místo."[517] – Něco takového se ve volném hospodářství obyčejně nazývá „kariérou ze známosti". Ani poté, co se Pompidou stal ministerským předsedou, nemohl svého důvěrného přítele Guy de Rothschilda nechat stranou. „Zhruba jednou za měsíc jsme se scházeli ve dvou u oběda případně mne nenápadně vyhledal v mé kanceláři ve firmě Penarroya na náměstí Vendôme, nebo mne pozval do Matignonu. Pokud mu to okolnosti dovolovaly, trávil zase víkendy ve Ferrières... byl to opět ten starý Georges..."[518] –

---

[512] Vlastně celým jménem „Colombey *les deux Églises*", ale zmínit se o „dvou kostelech" (= *deux Églises*) se našemu židovskému kronikáři příliš nezamlouvá...
[513] Tamtéž, 276.
[514] Za pozornost stojí krásné zdvojení resp. znásobení kabalistického čísla 13!
[515] Rothschild, cit. místo 277.
[516] Morton, cit. místo 256.
[517] Rothschild, cit. místo 279.
[518] Tamtéž, 283.

Když však byl mezitím de Gaullem propuštěn z úřadu premiéra, usedl Pompidou po jeho pádu (podmíněném tímto propuštěním?) do prezidentského křesla. Nicméně, tvrdí Guy, „se naše vztahy začaly uvolňovat. Asi jsme oba mlčky považovali za lepší nestát se zbytečně terčem laciné kritiky. Měl příliš velký respekt ke svému úřadu, než aby sám chodil za lidmi, byť i mu byli velice blízcí, a tak už potom do Ferrières nikdy nepřišel. Jenom jednou, když byla moje žena Marie-Hélène těžce nemocná, přišel a společně povečeřel u její postele. Byla přitom udělána všechna možná opatření k zajištění co největší diskrétnosti. Každoročně jsem přijímal oficiální pozvání k účasti na prezidentském podzimním honu a rovněž jsme se zúčastnili několika přijetí v Elysejském paláci.“[519] – Pro Guye tedy vždy zůstávalo dostatek příležitostí (nepočítaje zednářskou lóži, o níž není přirozeně nikde zmínka!), aby mohl Pompidoua informovat o aktuálních rozhodnutích vrcholku Satanovy synagogy.

O nespočetných zákulisních „piklech“ domu Rothschildů v závislosti na jeho rabínských „představených“ máme *bezprostředně* jen velice málo spolehlivých informací. Jak s politováním konstatuje Frederic Morton, „ctnosti se stále nedostává zasloužené odměny. Když jepičí demokratická vláda [Ruska po pádu cara r. 1917] vypsala tzv. ‚půjčku svobody’, poukázal na ni New Court [londýnská rothschildovská banka] okamžitě milion rublů, ale od Lenina, který pak demokratickou vládu vystřídal, nikdy z těch rublů nedostal zpátky ani jediný“.[520] – To už je ale opravdu smůla, není-liž pravda? Jinými slovy to znamená: vznešený bankovní dům vlastnoručně financuje přechodovou vládu izraelitského vysokostupňového zednáře *Kerenského* alias *Kirbize*, který co možná nejrychleji připraví a předá vládu vysokostupňovému zednáři a Hebreji *Leninovi.* A ten milion rublů oželeli ctnostní Rothschildové tak rychle, že svému špičkovému agentu Leninovi neodkladně podstrčili (tentokrát už opatrněji, ne pod vlastním jménem, ale prostřednictvím svého amerického zmocněnce *Jacoba Schiffa*) hned 20 milionů pěkných amerických dolarů. … Za své vítkovické panství, kterého se prozíravě vzdali r. 1939, však byli mravokárci Rothschildové československou komunistickou vládou v Praze vydatně odškodněni! Jak zjišťuje Morton k roku 1961, „obdržela rodina, která je pořád ještě první v kapitalismu, od komunistické vlády odškodnění, které se vším všudy představuje jeden milion anglických liber“.[521]

Jejich nepředstavitelně luxusní zámky z minulého a začátku tohoto století se po II. světové válce postupně ukazují jako příliš nákladné a zbytečně procovské, a jsou postupně nahrazovány o něco nenápadnějšími, avšak tím modernějšími rezidencemi. Jeden z takových rothschildovských paláců byl např. přeměněn na „jeden z nejluxusnějších klubů v Londýně“. – „Další rothschildovské sídlo v Kensington Gardens je v současné době [1961] – O tempora! O mores! – sovětským vyslanectvím.“[522] Morton si své licoměrné „Jaká to doba! Jaké to mravy!“ mohl klidně ušetřit, protože bez pomoci právě Rothschildovy rodiny by bylo zbytečné hledat v Londýně vyslanectví sionistického Sovětského svazu. Totéž platí i pro – podle téhož

[519] Tamtéž, 294.
[520] Morton, cit. místo 160.
[521] Tamtéž, 238.
[522] Tamtéž, 248.

Mortona – „titánskou rezidenci v Rue Saint-Florentin č. 2 na náměstí Concorde“ v Paříži. Ta totiž byla „hlavním sídlem Marshallova plánu pro Evropu a dnes je obsazena zastupitelstvím USA při NATO a různými regionálními evropskými organizacemi“.[523]

Tím jsme jaksi volně přešli na rothschildovskou sjednocovací evropskou politiku, která svého dosavadního vrcholu dosáhla v Maastrichtské dohodě o Evropské unii. Už jen tohle samotné je přece ten nejnápadnější paradox: Ačkoli Izrael vůbec neleží v Evropě, jsou právě izraelité vesměs těmi „nejpřesvědčenějšími“ a „nejnadšenějšími“ „Evropany“! Je však zde přece také (sice Nežid, přesto však prokazatelný) agent Rothschildů, *Hjalmar Schacht*. Jak víme od Attaliho, v roce 1947 „se znovu dostal do veřejné pozornosti, když předložil plán německého znovuozdravění. Navrhl... vytvoření evropské hospodářské unie, jejímž středem by bylo Německo a srdcem Porúří. Podle mnohých pozorovatelů tento návrh nebyl příliš vzdálen pozdějšímu Společenství pro uhlí a ocel.“[524] – Na stejnou notu a v téže době zahrál také *Siegmund G. Warburg*, další rothschildovský vazal, prostřednictvím svého příbuzného *Maxe* nepřímo spojený se Schachtem. „Nechce už nic slyšet o reparacích, dluzích a hroucení firem. Jeho snem bylo, aby Anglie podala ruku Německu, spolupracovala trochu s Francií a uskutečnila sjednocení Evropy, jejímž hlavním městem a stěžejním bodem by byl Londýn. Říká to všem politikům, které zná...“[525] – Nějakou chvíli to ovšem ještě trvalo, než de Gaullův židovský předchůdce v úřadě a od r. 1955 prezident skutečně (1950) založené „montánní unie“ (!) *René Mayer* získal jako zprostředkovatele úvěru pro „nejvyšší úřad Evropského společenství pro uhlí a ocel“ (ESUO) právě tohoto *Siegmunda G. Warburga*, jednoho z nesčetných „náhodných známých“ mosaického vyznání Guy de Rothschilda a jeho rodiny.[526] „Záměr tohoto přesvědčeného Evropana [!] fascinoval. Roku 1956 přesvědčil internacionální finanční svět [!], že Evropa má budoucnost a že tato instituce je co do úvěrů důvěryhodná...“[527] – Siegmund pak do akce zapojil nám už mezitím dobře známou další rothschildovskou agenturu *Kuhn, Loeb & Co.* v New Yorku! „Půjčka byla podepsána 16. září 1956 v Lucembursku René Mayerem a Paulem Delouvrierem v Siegmundově přítomnosti. Tak vlastně vzniklo dlouholeté obchodní spojení mezi ESUO a bankovním domem Kuhn, Loeb & Co., které o deset let později znamenalo, že se ESUO stalo druhým největším neamerickým zákazníkem této americké banky.“[528] – Rothschildové vždy uměli harmonicky spojit politiku s obchodem...

---

[523] Tamtéž, 249.
[524] Attali, cit. místo 273.
[525] Tamtéž, 279.
[526] Rothschild, cit. místo 103 a dále: „René Mayer a já jsme se po porážce r. 1940 stali přáteli a zůstali jsme jimi i poté, co později přišel z Alžíru do Londýna jako ministr [stínového] kabinetu [gen. de Gaulla]. Po válce se rozhodl pro politiku – stal se francouzským ministerským předsedou předtím, než byl r. 1950 [podle Attaliho teprve r. 1955!] zvolen prezidentem Nejvyššího úřadu Montánní unie. Pak se z politiky stáhl do soukromí, ale nakonec se na moji prosbu stal prezidentem společnosti Le Nickel...“
[527] Attali, cit. místo 313.
[528] Tamtéž, 314.

„Siegmund byl potěšen, když 28. října [1970] anglický parlament konečně ratifikoval přistoupení k Evropskému hospodářskému společenství. ‚Věřím, že mohu s klidným svědomím prohlásit, že jsem dobrým Evropanem,' napsal při této příležitosti. ‚Přistoupení Velké Británie ke kontinentu jsem považoval ze správnou a prospěšnou věc ještě dávno před tím, než EHS vůbec existovalo, a je mi jen líto, že to muselo trvat tak dlouho. Škoda. Bylo by nás to ušetřilo mnohých protekcionářských elementů v Římské dohodě'."[529]

A ještě kdosi další byl od samého počátku „přesvědčeným Evropanem" – náš Guy de Rothschild osobně. „Když byla konečně podepsána Římská dohoda, bavil jsem se často rád s Georgesem [Pompidouem] o tom, co mi tolik leželo na srdci – o EHS, Evropě, o vztazích k Anglosasům. Byl jsem přesvědčeným a horlivým stoupencem evropského aliančního systému a zastával jsem poněkud jiný náhled na věci, než on. To byl bod, o který jsme se spolu často přeli. Aniž bych se však chtěl chlubit nebo přehánět, vyšla nakonec z těchto diskusí změna Georgových náhledů, která mne samotného trochu překvapila... Jednoho květnového dne [1958] mi Georges sdělil, že pojede do Colombey [k de Gaullovi]. Po svém návratu ještě téhož večera mne vyhledal v bance a k mému velkému úžasu mi vyprávěl o své úlevě a radosti ze změny smýšlení, k níž generál de Gaulle mezitím dospěl: v žádném případě nemá v úmyslu zpochybňovat vstup Francie do společného evropského trhu. Byl jsem tím skutečně překvapenější než sám Georges! Také Pompidou se tedy díky svému působení v Rue Lafitte [sídlo Rothschildovy banky] stal Evropanem! Dokonce se mi tehdy přiznal, že co ho celou cestu do Colombey zaměstnávalo, byla otázka, jak má na téma Evropy mluvit před generálem, který se této myšlence dosud uzavíral."[530] – Tuhle roztomilou pohádku by mohl Guy vyprávět své prababičce, ale nám už snad ne. Místo, čas, osoby a předmět jednání udal zcela korektně, jen jeho samotný průběh nepochybně vypadal poněkud jinak: Guyův „úžas" můžeme z jeho vyprávění klidně vyškrtnout, stejně jako záhadnou Pompidouovu vlastní iniciativu i de Gaullovu samočinnou změnu smýšlení. Všechno ostatní se pak už mohlo skutečně odehrát tak, jak to Guy popisuje... Nezapomínejme: Mezi slonem a mravencem přece není o čem diskutovat!

Dalším, kdo s pravděpodobností hraničící s jistotou překřížil několikrát cestu Rothschildovi – nepochybně také zcela „náhodou" – je *Jacques Delors*! Už jsme se o něm v úvodu knihy dozvěděli, že přišel na svět jako syn zaměstnance francouzské ústřední banky Banque national de France a že sám později „nastoupil" do rothschildovského institutu, aby z něj vyšel jako „poradce" francouzského prezidenta a pozdější předseda Evropské komise.

Přistupme již tedy k závěrečné otázce kapitoly. Existují kromě uvedených indicií také nějaké *přímé* odkazy na existenci *skryté vrchnosti* jako nejvyššího grémia rabínů, vybavených svrchovanou vnitrožidovskou autoritou? Nuže, máme po ruce přinejmenším jeden takový jasný odkaz na existenci absolutně tajného vůdčího grémia, a sice z bývalého Sovětského svazu. Děkujeme za něj ctihodnému soudruhu *Nikolaji Sergejeviči Chruščovovi* alias *Salomonu Pearlmuterovi*, který se na zase-

[529] Tamtéž, 397.
[530] Rothschild, cit. místo 277 ad.

dání nejvyššího sovětu 8. února 1955 nechal nedopatřením slyšet: „Soudruzi delegáti, z pověření ústředního výboru a *rady starších* bych chtěl za předsedu rady ministrů SSSR navrhnout soudruha N. A. Bulganina.“ – Samotný, velmi spolehlivě kontrolovaný londýnský deník Daily Express, to následující den (9. 2. 1955) zaraženě (nebo snad cynicky?) komentoval: „Žádná taková rada nebyla až dosud nikdy zmiňována!“[531]

Židovskou „veleradu“, pozůstávající z „velekněží, *starších* a znalců Písma“, řecky „synedrion“ a hebrejsky „sanhedrin“, však známe z Evangelia.

Nikoli tedy Bruselské komisi, nikoli Evropské ústřední bance a dokonce ani ne Rothschildům jako takovým, ale tyhle všechny spojujícímu, absolutně tajnému židovskému *sanhedrinu* bude položena k nohám „křesťanská“ Evropa z Maastrichtu.

[531] Obojí citováno podle *Fraktur*, 14. 10. 1990, 2.

V I I. K A P I T O L A

Korolaria

Korolarium je soud, který se z již uvedených pravd resp. skutečností nechá bez dalšího odvodit. To znamená, že všechno v této kapitole je již logicky zahrnuto ve skutečnosti, že sionistická ideologie zamýšlí instalovat maastrichtskou Panevropu prostřednictvím své finanční moci jako klíčivý výtrus *plánovaného otrokářského jednosvětového státu*, resp. že ji už (téměř) etablovala. Protože se zde bude dále jednat o pouhá korolaria, můžeme se vyjadřovat stručně a omezit se jenom na to opravdu nejnutnější.

1. Elektronicky střežená Evropa

Posloucháme-li řeči dobře placených funkcionářů sionistické frontové organizace „Paneuropa-Union“, pak se celé maastrichtské Evropě dostane nejpozději zavedením jednotné měny ECU r. 1999 potěšení onoho rajského stavu, který máme zde v Německu již od roku 1957: „Společná měna bude nezávislou Evropskou ústřední bankou... vydávána především z hlediska cenové stability. V tomto bodě zcela jednoznačný text dohody, v podstatných rysech poznamenaný rukopisem německého ministra financí a předsedy CSU Waigela, dělá ze ‚žetonů’ ECU jednotnou evropskou měnu, která bude ještě tvrdší než naše oblíbená německá marka.“[532] – Při sestavování takových dokumentů, jakým je Maastrichtská smlouva, však ani Theo Waigel, ani žádné jiné loutky Sionu nedisponují „vlastním rukopisem“, nýbrž bez výjimky užívají znormované šablony, kterou jim dům Rothschildů vlídně předložil k použití. My však vzhledem k sedmdesátiprocentnímu „změkčení“ naší tak „tvrdé“ marky za pouhých 35 let už beztoho začínáme tušit, co se v diplomatické hantýrce panevropských augurů pod onou „ještě tvrdší“ jednotnou měnou rozumí: finančně *ještě tvrdší časy* pro sjednocené evropské občany! Vysvítá to mezi řádky dokonce i tam, kde panevropští unionisté předkládají následující počty: „Náklady na dnes už překonané měnové politiky západoevropských vlád dosahují podle propočtů komise Evropského společenství ročně 26-38 miliard marek – tedy luxus, který si Společenství vzhledem k ekonomickým požadavkům střední a východní Evropy může jen těžko dovolit. … Společná měna by naopak měla vést k větší cenové stabilitě a přísnější rozpočtové disciplíně těch zemí ES, které dosud nebylo možno počítat ke státům s pevnou měnou.“[533]

Jak vidno, jsou Panevropané – v tomto případě němečtí – považováni za dostatečně hloupé, aby na takové „argumenty“ naletěli. Když nám rothschildovským odchovancem Delorsem řízená Evropská komise předkládá dvoumístný miliardový obnos, který ani nedokáže uvést přesně, nýbrž jen na plus minus 20 % (38 je pořád ještě téměř jedenapůlkrát víc než 26!), pak můžeme zcela právem o serióznosti takových „počtů“ pochybovat. A co by navíc zavedení jednotné měny mělo přinést

[532] Hans-Christoph Bonfert v: *Paneuropa Deutschland*, sešit 1 (1. čtvrtletí) 1992, 12.
[533] Dirk Voß v: *Paneuropa Deutschland*, sešit 2 (2. čtvrtletí) 1991, 30.

na úsporách, v žádném případě nepřipadne občanům maastrichtské Evropy, nýbrž bolševismem (údajně) zpustošené Východní Evropě. V každém případě my Panevropané z oněch *údajných* 26-38 dodatečných miliard neuvidíme ani haléř! Ale okamžik, málem jsme zapomněli na očekávanou „větší cenovou stabilitu“, ačkoliv při bližším pohledu je i zde zcela zřejmé, že hodnota peněz vlastně vůbec nemůže být ještě stabilnější než stabilní, pokud se ovšem na Schlesingerův způsob nerozumí permanentní 2 % odhodnocení měny „cenovou stabilitou“... Naštěstí ještě nebyla rozdělena kůže ze živého medvěda, a tato stará myslivecká moudrost nás zbavuje nutnosti filosofovat nadále o tom, co přece nikdy nenastane: o řečené „větší cenové stabilitě“.

Přesto byli ještě před třemi lety nadějeplní Panevropané ve své většině pro! Pro ECU a zvláště pro „nezávislou Eurobanku“, která se má především (ale nejen!) starat o „cenovou stabilitu“ (podle Schlesingerova modelu): „Jasná většina občanů Evropského společenství je pro zavedení evropského měnového systému ECU. Jenom ve Velké Británii a v Dánsku zatím převažují pochyby. Vyplývá to z dotazníkové akce Gallupova ústavu pro výzkum veřejného mínění, provedené z pověření Sdružení pro evropskou měnovou unii.“[534] – *Gallupův* institut pro demoskopii patří – přinejmenším v Evropě, kde byl průzkum prováděn – bankovnímu domu *S. G. Warburg*, tedy jak už jsme si výše ukázali, jedné z předních hlídek rothschildovského impéria. Ještě méně se pak budeme divit pozoruhodně příznivému výsledku zmíněného průzkumu v tom okamžiku, kdy se dozvíme, kdo stojí za *zadavatelem* celé akce, tedy za Sdružením pro evropskou měnovou unii: „V asociaci pro evropskou měnovou unii je organizováno přes 200 evropských průmyslových podniků a velkobank.“[535] – Tak vida! Česky řečeno to znamená: Rothschildovská frontová organizace pověří rothschildovský institut provedením „výzkumu veřejného mínění“, jehož „výsledek“ je pak uveřejňován v Rothschildy placených masových sdělovacích médiích. Celý smysl tohoto komplikovaného cvičení: Andulce Šafářové a Honzovi „Spotřebiteli“, kterým se nějak nechce líbit ani ECU, ani Evropská ústřední banka, je třeba nahnat strach před jejich zdánlivě nestranným stanoviskem ve spektru veřejného mínění! – Takže metoda, kterou často používali již nacisté, ještě od svého vynalezení nikdy neselhala.

Zatímco se tedy průměrní konzumní občánkové ve vší tichosti rozhodli upnout k „většinovému“ mínění a spolu s masou svých budoucích panevropských „spoluobčanů“ zkoušejí objevovat přednosti „nezávislé“ Evropské ústřední banky a jí „stabilizované“ ECU, jde (přinejmenším s rothschildovskými plány přímo nesvázaný) bankovní svět raději najisto a – spekuluje *proti* ECU! Pánové peněz přirozeně vědí, proč to dělají: protože ECU bude „ještě tvrdší“ než marka, tak „tvrdá“, že by si na ní mohli vylámat zuby... Každopádně oznámil tisk 12. prosince 1991 následující: „Usnesení z Maastrichtu přejít od roku 1999 na jednotnou měnu se svými účinky projevuje na finančních trzích už dnes: německá marka klesá, anglická libra zaznamenává posílení. Zatímco německý kancléř Kohl evropskou měnovou unii popohání vší silou dopředu, britský premiér Major je spíše zdrženlivější a ponechává si možnost volby nepřistoupení k této měnové unii. Reakce na finančním trhu

[534] *DT*, 8. 11. 1990 (dpa/vwd).
[535] *DT*, 30. 5. 1992 (dpa/vwd).

ukazují, jak málo důvěry projevují v současné době bankéři vyhlídce, že by se ECU mohla stát stabilní měnou, podobnou německé marce.“[536] – Tahle ECU se vůbec zdá být tvrdým oříškem pro ty ziskuchtivé vyznavače mamonu, kteří – na rozdíl od Rothschildů – *nejsou* u mocenských pák a asi ještě netuší, jak by si její jasně předvídatelné odhodnocení měli kompenzovat. Přinejmenším se nemohou uzavírat před realitou, která zní: „Po zavedení společné evropské měny ECU počítají experti s roční ztrátou hodnoty o 22-28 %.“[537] Mezi takové experty patří dokonce i poradce amerického prezidenta ve finančních záležitostech a profesor Harvardské university mosaického vyznání *Feldstein*, který vychází z toho, že následkem zavedení ECU se „nezaměstnanost v Evropě ještě zvýší“.[538]

Také mnozí jiní experti se obávají, že při měnové přestavbě bude docházet k pokusům o neoprávněné zvyšování cen. Tím by mohl být hned od samého počátku podvrácen stabilizační standard nových peněz a následně vyvolána gigantická spekulační vlna. Pokud však půjde všechno správně, nemělo by se podle představ odborníků nic takového stát.“[539] Ano – laik přímo žasne, zatímco odborník se pouze diví – protože „experti“ se zde obávají něčeho, před čím „odborníci“ vůbec nemají strach! Mohl by nám, úplným laikům, laskavě někdo vysvětlit alespoň rozdíl mezi expertem a odborníkem? Škoda! Potom zůstáváme odkázáni na svůj prostý laický rozum. A jako pouzí laikové si pak ovšem můžeme pomyslet, že všechno jít správně *nemusí*, když se přece Rothschildům nabízí jedinečná příležitost k shrábnutí tak mimořádných spekulačních zisků...

Před nedávnem náhle zemřelý odborník *Hans Dieter Schoen* byl jediným spolupracovníkem listu „Deutsche Tagespost“, který směl pustit mezi lid svoje – našim ovšem poněkud odlišné – obavy. Jak se rozumí, pod přísnou podmínkou vypuštění sionistického faktoru:

„‚Stejnou odměnu za stejnou práci.’ To požadoval v jedné europolitické diskusi druhý předseda IG-Metall Klaus Zwickel. Vyvolal tím znovu děsivé vidiny, před nimiž v těchto dnech varovali kielští badatelé z ‚Institutu pro světové hospodářství’. Předvedl prakticky, že měnová unie, zavedená v příštích deseti letech, každému v Evropě jasně ukáže, o kolik vydělává méně než jeho kolega v jiné zemi ES. To pak vynuceně povede k nivelizaci příjmů, což při stávající mzdové relaci v rozpětí 1 ku 6 mezi dělníkem v jižní Itálii či Portugalsku a obdobným pracovníkem např. v Bádensku-Virtembersku musí vést ke katastrofě. Už z toho důvodu – říkají dále kielští vědci – představuje zavedení jednotné měny značné riziko. Kromě toho by při takové mzdové nivelizaci už žádný podnikatel z oblasti vysokých mezd neměl zájem o částečné přenesení výroby na jih. A přitom jenom takové přesouvání by pak postupně během desetiletí umožnilo strukturální vyrovnání v Evropě a v důsledku toho i vyrovnání mezd. V opačném případě by musela severní Evropa každoročně vynakládat třímístné miliardové sumy na sociální přerozdělení ve prospěch lidí na jihu Evropy, čímž by nakonec celá Evropa vykrvácela, protože by byla příliš velká část příjmů použita na spotřebu a chyběla by při produktivních investicích.

---

[536] *DT*, 12. 12. 1991.
[537] *Der Insider*, 15. 2. 1992.
[538] Grün/Foresta, cit. místo 162.
[539] Rolf Lebert (Reuter) v: *DT*, 17. 12. 1991.

Už dnes jsou takovým postupem sociálního státu v některých evropských zemích společenské prostředky z investic odčerpávány do spotřeby a tím poškozovány budoucí generace.“[540]

O dva měsíce později *Schoen* svoje pochyby ještě rozvedl a konkretizoval: „Kromě toho je taková ‚průměrná měna’ méně hodnotná než marka už jen proto, že hospodářský výkon je tam mnohem nižší. V symbolické hodině zavedení společné měny ECU budou také všechny nároky a dobropisy, vyjádřené v markách, odpovídajícím způsobem odhodnoceny. Navíc pak směnné kursy spočívají na právě platných vztazích zahraničního obchodu, a s příjmy občanů i jejich životní úrovní nemají většinou co dělat. Realitě se blížící výměna nové měny v členských zemích musí být provedena na základě zjištěného směnného kursu nákupního koše. – Ale v Maastrichtské dohodě není tato otázka vůbec zmíněna, nemluvě už o návrzích k jejímu řešení. … Maloobchodní ceny potravin, textilu, elektroniky, vybavení pro domácnost, drogistického zboží a mnoha dalšího jsou např. ve Francii a Itálii na základě současných směnných kursů částečně o padesát až sto procent vyšší než u nás, takže by se pak našim sousedům vyplatilo zastavit se svými nákladními auty před německými supermarkety a zcela je vykoupit. Bez masivního zvýšení cen v Německu by – přes výrobce a zahraniční obchod – došlo nejen k totálnímu výprodeji a zásobovací krizi, ale rovněž k vážným problémům pro průmysl našich sousedů.“[541] Navíc nesmíme zapomínat, že takové masivní zvýšení cen není identické s nám Němcům tak dobře známým masivním *inflačním skluzem.* Tak tady máme jako na dlani tu slibovanou „ještě tvrdší“ – ECU.[542]

Rovněž i další, obvykle na krátké šňůře držení „odborníci“ ulevují své nespokojenosti, jako např. řízená „WirtschaftsWoche“ ještě v říjnu 1992: „Maastrichtská smlouva hrozí uložit Německu ještě těžší břemeno, než jaké představovaly reparační platby, nařízené mu Versailleskou smlouvou po I. světové válce. Jenže, Versailles, to byl diktát, Maastricht německá vláda dobrovolně podepsala.“[543] – Je jen přirozené, že v kontrolovaném tisku to bez dezinformací prostě nejde! I když to asi po všem už zde řečeném není nutné, ukažme si totéž ještě přesněji: *Maastricht není o nic méně rothschildovským diktátem, než jím byly Versailles*! Jestliže roku 1992 jednal kryptohebrej *Helmut Kohn* alias *Kohl* v Maastrichtu stejně tak dobrovolně jako „němečtí“ vyjednavači *Max Warburg* a *Carl Melchior* r. 1918/1919 ve

---

[540] Hans Dieter Schoen v: *DT*, 14. 3. 1992.

[541] Hans Dieter Schoen v: *DT*, 23. 5. 1992.

[542] Ještě podrobněji formuloval tentýž stav věci *Deutsche Wochen-Zeitung/Deutscher Anzeiger*, 3. 1. 1992, 8: „Následky zrušení německé marky ponese ve Spolkové republice malý člověk. Dojde k tomu tímto způsobem: V rozhodný den zavedení euroměny budou aktivní markové pohledávky v podobě vkladů a životního pojištění převedeny na ECU. V současné době má ECU, která dosud slouží v zemích ES jen jako přepočítávací faktor, cenu kolem dvou marek. Účetní stav, až dosud vyjadřovaný v markách, by tedy byl podle toho snížen na polovinu. Účinkem inflace se však např. ve Španělsku, v Řecku, Portugalsku a Itálii takové nové ECU-účty rozplynou jako sníh na horké plotně. V Německu to tedy budou znovu drobní střádalové, kteří jsou už po třetí v relativně krátké době připraveni o své úspory.“

[543] *WirtschaftsWoche*, 9. 10. 1992, 3, cit. v: *Remer Depesche* č. 1/1993, 4.

Versailles,[544] přesto tam v žádném případě nezastupoval *německé* zájmy jako šéf *německé* vlády!

Vraťme se však ke skutečným pořadatelům evropské měnové unie, k Rothschildům. Přípravou této závažné operace na rozhodujících místech v Bruselu samozřejmě pověřili jednoho ze svých lidí, britsko-židovského komisaře Evropského společenství „pro finanční záležitosti" *Leona Brittana.*[545] Je to tedy pravděpodobně on, kdo se v bruselské komisi zabývá uhlířskými počty, jaké jsme si ukázali výše, nebo jaké jsou např. tyto: „Evropská komise předběžně vypočítala, že evropské banky vydělávají ročně 30 miliard marek už jen na tom, že provádějí své finanční služby v různých měnách."[546] – Nuže, proč by vlastně pánové *Delors* a *Brittan* měli něco namítat proti takovým ziskům bank, když jdou téměř bez výjimky ve prospěch peněžní moci jejich vlastního národa? Co se to jen událo v domě Rothschildů, že se tak najednou chce vzdát řádově dvoumístného miliardového zisku svého evropského bankovního impéria v Evropě, jak to vyplývá ze zavedení ECU?

Vysvětlení je vcelku jednoduché: sionistická finanční supervelmoc samozřejmě své zisky nechce omezovat, nýbrž co možná nejvíce stupňovat. Jakmile bude mít všechny státy Evropského společenství pevně v panevropském pytli, nebude už muset brát naprosto žádný ohled na „antiinflační mentalitu" v Německu, Holandsku (a poněkud slabší) i ve Francii a v Anglii, protože vinu za prudce narůstající inflaci, zapříčiněnou zavedením ECU, vysvětlí „menší hospodářskou silou" jižních států, a poukazem na „nedostatek rozpočtové disciplíny" ji jednoduše svede na své provinční místodržící nebo v případě potřeby na bruselskou „radu". Maastrichtská dohoda o evropské unii už rothschildovské ústřední eurobance připravila volnou cestu k nezadržitelné a hlavně mimořádně výnosné inflační politice, protože jak hospodářský publicista Franz Thoma správně řekl, „*platí přísné vstupní podmínky,* tj. tzv. ‚konvergenční kritéria' (vzestup cen, státní zadlužení, rozpočtový deficit) *jen pro okamžik vstupu do hospodářské a měnové unie*... K tomu ještě přistupuje skutečnost, že po vstupu dotyčné země kritéria cenové stability odpadají vůbec, protože růst inflace se pak už nedá dovodit jako vina konkrétních zemí Evropského společenství – všichni se schovají za ECU..."[547]

Přirozeně, že se za ECU neschovají jen místodržitelské vlády a do evropského ústředního bankovního systému rozpuštěné národní ústřední banky, ale tím spíše samotná Ústřední evropská banka, která pak vinu za prudký propad hodnoty ECU, způsobený jejími vlastními příkazy, pokrytecky svede pomocí sdělovacích médií na jednotlivé členské státy. Pro Panevropu bude skutečně platit to, co *Helmut Nicolai* předpověděl už roku 1925: „Čím více peněz *jedné* země se nahrne na jedno místo a tam se jednotně (soustředěně) provádí vyrovnávání nabídky a poptávky, tím snadněji se tam také uskutečňuje vyrovnání mezi různými hospodářstvími, což znamená, že se kapitálie mohou pohybovat sem a tam... Peníze jedné země pak dostanou mezinárodní hodnotu a jsou nezávislé na svém vlastním národním hospo-

---

[544] Srv. Attali, cit. místo 116-122; oba Hebrejci však při podepisování „nadiktovaného míru" ve Versailles už k německé delegaci nepatřili.

[545] Srv. např. *DT*, 13. 6. 1991 (Reuter).

[546] Nikolaus Münster v: *P. M. Perspektive (*tématický sešit *„Peníze")* č. 23 (1991), 55.

[547] Cit. podle: Grün/Foresta, cit. místo 163.

dářství. Tentýž jev, který konstatujeme uvnitř Německa, má pak za následek jen jedno jediné: *finanční diktaturu několika ‚internacionálních finančníků', kteří všechny hranice, politické různice a zájmy určitých místních hospodářských kruhů považují jen za rušivou překážku obchodů, spočívajících v organizování peněz, jimiž mohou zcela podle libosti nechávat národy žít nebo chřadnout.*"[548]

Náš autor si tehdy před sedmdesáti lety jistě jen těžko mohl představit strašnou tyranii, které v blízké budoucnosti Sion podřídí pomocí peněz nejdříve Panevropu a potom i zbytek světa! Už dávno totiž nejde jen o pouhé dirigování a přerozdělování blahobytu národů, nýbrž o zcela regulérní zotročení každého jednotlivého Panevropana, resp. „světoobčana". Teprve jednotná evropská měna ECU nás pak definitivně poučí o tom, *že peníze jsou totéž co moc*, a poučí nás tak drastickým způsobem, že všechny dosavadní mocenské demonstrace izraelitských vyznavačů mamonu před tím zblednou.

Panevropská měna nebyla nazvána právě „ECU" jen tak náhodou! Na jedné straně byl jako záminka postaven *do popředí* důvod, že má upomínat na název jedné staré francouzské mince,[549] a na druhé straně že jde o stejně znějící zkratku obšírného technického označení „European Currency Unit" (Evropská měnová jednota). *V pozadí* však chtěla Satanova synagoga třemi písmeny E C U „zkrátit" resp. zakrýt něco zcela jiného, ale současně to má rovněž naznačit funkci nové společné měny jako *Electronic Controlling Unit – elektronicky kontrolovaného celku*![550] – A jak bude *tato* ECU fungovat, mohli jsme se už v roce 1991 dočíst z pera viditelně dobře informovaného Petera Ripoty v často již zde citovaném tématickém sešitu „Peníze" řady „P. M. Perspektive". Dovolím si reprodukovat nejdůležitější pasáže jeho článku.[551]

> Co před 2 600 lety začalo mincemi z drahých kovů, jež měly svou pravou a skutečnou hodnotu, pokračovalo později penězi papírovými, které už měly hodnotu jen symbolickou. V budoucnosti si však budeme muset zvyknout na to, že peníze budou pozůstávat už jen z informací, které jeden computer posílá druhému.
>
> K čemu ještě vůbec potřebuje člověk computerové éry mince a papírové bankovky? ‚Electronic Cash', ‚Electronic Banking' a ‚Electronic Shopping' jsou ta kouzelná slova, která mají z fyzických peněz udělat něco nepotřebného (snad až na mince do automatů na cigarety nebo jízdenky městské dopravy). Jakýkoli platební styk půjde prostřednictvím přenosu dat z nákupního místa, např. pokladny v supermarketu, přímo do příslušné banky... Podívejme se trochu blíže na proces tohoto ‚bezhotovostního provozu'. Jistě všichni znáte systém peněžních automatů. Na šekové kartě je magnetický pásek, který bance sdělí číslo vašeho bankovního konta a bankovní směrovací číslo. Peněžní au-

---

[548] Nicolai, cit. místo 51 a dále.

[549] Míněn tolar (écu), asi 3 předválečné franky; p. překl.

[550] Takto to každopádně citoval Karl von Wulf v *CODE* č. 11/1990, 43 ze studie jednoho „vysoce postaveného insidera", v níž byla řeč o „E(lectronic) C(ontrol) U(nit) Evropského hospodářského společenství", přičemž však C musí být správně interpretováno jako „Control*ling*".

[551] Peter Ripota, *Im Jahr 2000 brauchen Sie so gut wie kein Geld mehr!*, v: *P. M. Perspektive (*tématický sešit *„Peníze")* č. 23 (1991), 65 ad.

tomat umí tyto informace přečíst: jsou zakódovány podobným způsobem, jako data na disketě nebo na pevném disku vašeho stolního počítače.

Na klávesnici udáte své osobní identifikační číslo, tedy v podstatě číslo tajné. Jestliže máte ve svém obchodním domě pevné zákaznické číslo, nemusíte už své osobní číslo uvádět. Spolu s příslušným účtem z prodejny však tato čtyři osobní data nejsou dálkovým přenosem zaslána nejdříve vaší bance, nýbrž ‚provozovateli sítě'. Ale ještě předtím, než se data vůbec vydají na cestu, učiní je speciální kódovací zařízení nečitelnými pro nepovolané. I kdyby se tedy na tato data někdo napojil, nebudou mu k ničemu.

Provozovateli sítí jsou ti, kdož zprostředkovávají bezhotovostní platební provoz a instalují i dohlížejí na pokladní terminály a čekají..., sbírají informace a dodávají je na příslušná místa! Nejstarším takovým provozovatelem je ‚Společnost pro platební systémy', která byla dosud kompetentní k vypořádávání platebního provozu s výjimkou eurošekových karet.

Předávání vašich dat probíhá přirozeně i zde automaticky prostřednictvím dálkového přenosu informací. Ty přicházejí nejdříve do computeru autorizované ústředny úvěrového podnikatele. Tam se nejprve přezkouší, zda nebyla vaše karta zablokována, souhlasí-li vaše identifikační číslo a zda tedy může být příslušná částka odúčtována. Jako normální zákazník si tímto způsobem můžete vybrat částku do dvou tisíc marek týdně. Jestliže je všechno v pořádku, vyšle autorizovaná ústředna příslušnou informaci zpět pokladnímu terminálu, kde se během několika vteřin objeví nápis ‚Zaplaceno!'

V současné době však už nejsou žádné peníze poukazovány, takže i výraz ‚poukázat peníze' je zavádějící. Prostřednictvím pošty už nejsou jako kdysi poukazovány skutečné, fyzické peníze, ale dálkovým přenosem informací jsou pouze přesouvány údaje o platbách sem nebo tam podle potřeby. Jejich průběh ukládá computer provozovatele sítě do tzv. ‚databáze obratu'. Co se pak s těmito informacemi dále děje, to už záleží na dohodě. Tak například může computer postoupit příslušná data obchodníkově bance, může je ale také ukládat na diskety, které jsou pak běžnou poštou zasílány obchodníkovi, jenž si je sám může přezkoušet a zpracovat.

Řekněme že se obchodník rozhodne sám to nedělat a přenechá všechno na provozovateli sítě. Ten pak v takovém případě zašle příslušná data přes dálkový přenos informací, přesněji řečeno pomocí tzv. Datex-P (informace jsou zasílány v podobě elektronického balíku informací) do obchodníkovy banky. Tam se s nimi pak může stát dvojí: buď budou připsány k dobru na účet obchodníka, nebo jsou naopak ze zákazníkova konta odepsány. Tím je proces ukončen. Za tuto službu platí zákazník (tj. v našem případě obchodník) 0,3 procent obratu, tedy 30 feniků ze 100 marek.

Kolem poloviny roku 1990 už bylo v Evropě hodně přes 20 000 peněžních automatů. Není tedy divu, že jsou zde snahy o co možno nejrychlejší vybudování systému bezhotovostního placení. Průkopníkem v tom jsou především čerpací stanice a velkoobchodní i maloobchodní síť.

Pokusy o bezhotovostní platební styk na pokladních terminálech byly zahájeny již v osmdesátých letech. Jeho výhody jsou jasné oběma stranám, tj. zá-

kazníkovi i obchodníkovi. Zákazník nepotřebuje u sebe k nákupu nosit hotové peníze a obchodník je zbaven rizika každodenního transportu tržeb do banky. Oba profitují z rychlého vyřízení platby přímo u pokladny. Jak z již řečeného vyplývá, v celém systému se nepohybují žádné hotové, fyzické peníze; systém je tedy mimořádně bezpečný. Nejvíce se však z něho těší banky, protože vydělávají na zákaznících i na obchodnících, aniž by pro to musely samy něco udělat [!]. A jak bezpečný je tento systém skutečně?

Chase-Manhattan Bank [!] by o tom mohla leccos smutného vyprávět. Následkem rafinovaných manipulací jednoho svého pracovníka ve frankfurtské ústředně [!] byla banka připravena o milion dolarů. Všichni mezinárodně činní podnikatelé však mají od roku 1987 k dispozici finanční informační systém jménem „Worldwatch" [!!]. Na tento systém napojení obchodníci si mohou v kteroukoli chvíli překontrolovat všechna konta na celém světě [!!].

Po krátkém výletu kolem světa se vraťme k šekovým eurokartám. Podle odhadu odborníků přetrvá výše popsaný systém bezhotovostního placení prostřednictvím dálkového přenosu informací ještě asi deset let. Ale už nyní jsou v dohledu další možnosti vývoje, který z pasivní magnetické karty nabízí vytvořit aktivní nástroj na zpracovávání dat. Tím zázračným dítětem příštího tisíciletí jsou ‚čipové karty'. Budou mít stejnou velikost a formu jako dosavadní eurokarty, ale místo dvou datových souborů budou ukládat kompletní bankovní záležitosti a budou je také umět zpracovávat... Masovější uplatnění v praxi dosud vázne na různosti zavedených standardů a systémů. Jakmile se ale producenti těchto karet sjednotí, každý zákazník bude mít takovou čipovou kartu a každý obchodník ji bude akceptovat – pak budeme potřebovat hotové peníze asi už jen pro parkovací hodiny.

Tak perfektní celosvětové („Worldwatch"!) *elektronické kontrole* každého jednotlivého „zákazníka" pak nemůže ujít žádný člověk, který bude chtít cokoli prodat nebo koupit, resp. který něco nutně potřebuje! Navíc s tím jdou ruku v ruce velice *tučné zisky* pro rothschildovskou bankovní světovou velmoc![552] – Ale peníze pro parkovací automaty? V roce 2000 je už také nebudeme potřebovat. Už dnes nejsou v Německu potřebné přinejmenším v Kasselu: „Jako první v Německu zřídilo město Kassel parkovací automaty, v nichž poplatek už není placen penězi, ale pomocí plastikových karet. Platba probíhá podobně jako v telefonních automatech, pouhým

[552] Srv. k tomu Peter Bauer v: *DT*, 28. 11. 1991: „Ve Spojených státech nyní probíhá bouřlivý spor o výši úroků z kreditních karet. Dosavadní úvěrový obchod přináší americkým bankám při průměrné výši úrokové sazby 18,9 % ročně přibližně čtyři miliardy dolarů. Obchod s ‚plastikovými penězi' je pro ně tudíž tím lukrativnější a přispívá v posledních letech nejméně 26 procenty k celkovým ziskům bank. Vzhledem ke špatné hospodářské situaci a zahálejícím podnikatelským a pozemkovým kreditům v mnohamiliardové výši jde tedy o jeden z mála pozitivních obchodů kreditních institutů." A druhá strana mince („Ubi lucrum, ibi damnum"!): „Stejně jako sám americký stát, vězí i stále širší kruhy obyvatelstva USA v dluzích. A významnou roli v tom sehrávají právě šekové karty. Protože jsou ‚plastikové peníze' odepisovány z konta teprve dodatečně, ztrácejí mnozí Američané při nákupech smysl pro realitu. Následkem pak jsou početné nucené prodeje rodinných domů a vyhlašování úpadku. Během osmdesátých let ohlásilo úpadek 4,5 milionu občanů Spojených států. Jen v tomto roce jich má být 750 000." (*Vertrauliche Mitteilungen* [Büsingen], 13. 11. 1990).

vyvolením příslušné výše poplatku na klávesnici – a navíc je to šetrnější k životnímu prostředí. Plastikové karty je možno zakoupit na radnici v hodnotách od 50 feniků do padesáti marek.“[553] – Co je na plastikových kartách méně škodlivého životnímu prostředí než na kovových mincích, to se asi nikde nedozvíme...

Jenže, podobné zprávy se v posledních letech hromadí až skutečně nápadně. Uvádím jen nepatrný chronologický výčet:

- *16. červen 1990*: Po svém zavedení v květnu 1989 se plastikové telefonní karty rozšířily jako o závod. Zda k tomu došlo z nadšení z nové technologické hračky nebo znechucením z nekonečných front před konvenčními mincovními automaty, těžko rozhodnout. Každopádně však už více než jeden milion spolkových občanů nosí plastikovou kartu o rozměrech 85 x 54 milimetrů ve své peněžence.[554]
- *27. červen 1990*: Také nákup bez peněženky už bude brzy v Německu patřit k všedním každodenním záležitostem. Na všeobecném zavedení šekových eurokaret s osobním tajným číslem se již dohodly hlavní společnosti německého maloobchodu a tři vrcholové svazy úvěrového hospodářství...[555]
- *26. červenec* 1990: Spořitelny nyní zahájily provoz tzv. systému ‚Electronic Cash’, který vyvinul Svaz pro kreditní záležitosti. K zaplacení novým systémem teď zákazníkovi stačí pouze zasunout svou eurokartu do příslušného vstupu elektronické pokladny a tím uvést své tajné osobní číslo.[556]
- *11. září 1990*: Plastikové peníze jsou na postupu. Po kreditních kartách nyní dobyl trh další nový bezhotovostní platební systém. To kouzelné slovo se jmenuje Electronic Cash. Velké ropné společnosti [!], jejichž nájemci si tak stěžovali na zúčtování kreditních karet, nyní plošně zavádějí platební systém Electronic Cash. Jeho pomocí nyní může motorista zaplatit svůj účet u stále více čerpacích stanic okamžitě a bez hotovosti pomocí své eurokarty. Odpadá obtížné vyplňování šekových formulářů a úplně postačuje tajné osobní číslo.[557]
- *1. listopad 1990*: V budoucnosti mohou s Visa-kartami platit také Čechové a Slováci. Živnostenská banka v Praze už začala s vydáváním nových platebních karet, jak právě ve Frankfurtu oznámila firma Visa... Firma je aktivní také v Polsku. Tři polské banky přistoupily k této organizaci a v červnu 1991 začnou vydávat karty. V Maďarsku a Sovětském svazu jsou karty v oběhu už od r. 1988. Visa International je podle vlastních údajů s více než 220 miliony držitelů karet, 7,7 miliony akceptančních míst a se 20 tisíci členskými bankami největším systémem platebních karet na světě.[558]
- *jaro 1991*: Když jde o našeho zákazníka, není nám nic ‚buřt’. Pod vedením Volksbank Hausen eG je tomu tak ve velkoobchodě Picard doslova: Vuřty na šekové karty. Bez šeku a bez hotových peněz, pouze s vaší ec-kartou a tajným osobním číslem bez jakýchkoli dodatečných výdajů můžete u nás zaplatit svůj nákup.

[553] *DT*, 24. 10. 1992 (dpa).
[554] Rolf Schraa v: *DT*, 16. 6. 1990.
[555] *Offenbach-Post*, 27. 6. 1990.
[556] *DT*, 26. 7. 1990 (dpa/vwd).
[557] Anja-Katharina Keymes v: *DT*, 11. 9. 1990.
[558] *DT*, 1. 11. 1990 (dpa/vwd).

Ještě nikdy tedy nebylo placení tak pohodlné, rychlé a bezpečné. Electronic Cash v Obertshausen-Hausenu s Volksbank Hausen![559]

• *podletí 1991*: Jestliže se velký experiment podaří, bude Dánsko první zemí na světě, v níž už nikdy nepoznají nedostatek drobných peněz – protože zde jednoduše žádné nebudou. Skupina dánských bank a spořitelen spolu se čtyřmi telefonními společnostmi chce vydávat plastikové karty na drobné peníze. Za 25, 50 nebo 150 dánských korun si bude možno koupit příslušnou kartu, jíž se bude užívat stejným způsobem, jako nám už dobře známých telefonních karet.[560]

• *23. červenec 1991*: *Kreditní karty se stávají oblíbenějšími*. … Němečtí občané platí své výdaje za dovolenou stále méně v hotovosti. Čím vzdálenější je cíl dovolenkové cesty, tím více získávají na významu kreditní karty jako zdroj peněz pro ‚nejkrásnější týdny v roce'. Jako průkopník bezhotovostního placení upevňuje Eurocheque v tradičních turistických zemích svou pozici. K dalšímu postupu plastikových peněz napomáhá rovněž současný trend k vzdálenějším dovolenkovým cestám, stejně jako větší jistota a rozšiřující se okruh držitelů platebních karet. Takové jsou výsledky průzkumu Německé spolkové banky [!] o platebních zvyklostech v zahraničí.[561]

• *8. srpen 1991*: Od nadcházejícího léta budou na spolkových železnicích při koupi jízdenky akceptovány kreditní a eurošekové karty, zpočátku ovšem jen na devadesáti velkých nádražích. Rozhodnutí představenstva spolkových drah bylo právě oznámeno ve Frankfurtu. Pět milionů držitelů kreditních karet a 23 milionů majitelů eurošekových karet v Německu tak konečně bude i na železnici napojeno na ‚zákazníkům přátelskou platební formu'.[562]

• *7. září 1991*: Stále více drobných obchodníků nabízí zhruba čtyřiceti milionům držitelů eurošeků a platebních karet ve Spolkové republice možnost placení přes electronic cash, tj. bez hotových peněz. Zákazník už potřebuje pouze šekovou eurokartu a osobní tajné číslo k získání krytí do výše čtyř tisíc marek.[563]

• *14. březen 1992*: Německá poštovní společnost Telekom a výrobce computerů IBM [!] hodlají napomoci k výraznému průlomu bezhotovostního placení na německém trhu. Placení pouhými šekovými kartami bez šeků nebo úvěrových karet se stává u spotřebitelů pořád oblíbenější. Avšak vzdor jasným přednostem tohoto způsobu placení pro všechny ještě stále nebylo dosaženo výraznějšího pokroku. TeleCash (Stuttgart), sesterská společnost Telekomu a IBM Deutschland chce nyní svou nabídkou otevřít všechny možnosti placení pomocí karet, soustředěné vedle sebe v jednom systému.[564]

• *9. duben 1992*: Výhledově ještě v tomto roce budou lékaři nemocenských pokladen zavádět zákonem předepsané čipové karty namísto dosavadních nemocen-

---

[559] Jde o inzerát z frankfurtských novin z předjaří r. 1991. O nanejvýš pravděpodobném židovském charakteru jména „Picard" viz výše, II. kapitola! Přirozeně, že právě zde odvádí Sion „průkopnickou" práci ve všech rovinách!

[560] *presse & buch News*, vydání 4/5 91.

[561] *DT*, 23. 7. 1991 (dpa/vwd).

[562] *DT*, 8. 8. 1991 (dpa/vwd).

[563] *DT*, 7. 9. 1991 (dpa).

[564] *DT*, 14. 3. 1992 (dpa/vwd).

ských lístků. Jako modelové oblasti byly k tomu vybrány Wiesbaden, severní Virtembersko, Koblenc a Durynsko. Oznámil to Otfried Schaefer, zástupce předsedy Spolkového sdružení lékařů zdravotních pokladen v Kolíně nad Rýnem. Plošné zavedení čipových karet, které později zcela odstraní nemocenské lístky pro zhruba 73 miliony pojištěnců, by mohlo být ukončeno zhruba za dva roky. Od zavedení čipů si úřad slibuje výrazné úspory správních a administrativních výdajů.[565]

• *23. červen 1992*: *Plateb bez hotovosti stále přibývá. Plastikové peníze se už v Německu trvale rozšiřují*. Bezhotovostní nákup s eurokartou bude již brzy možný v celé Evropě, později pak i na celém světě. Nezbytné elektronické síťové propojení třiceti ec-ústředen do European Debit Card System (edc) bude ‚co nevidět' hotovo. Oznámil to Detlev Buchal, obchodní šéf Společnosti pro platební systémy. Tím budou ec-karty stále podobnější kartám úvěrovým, ale na rozdíl od nich bude platbou pomocí ec-karty žirové konto vlastníka zatíženo prakticky okamžitě.[566]

• *15. srpen 1992*: Spolu se stoletím se ke konci chýlí také papírové bankovky a s nimi rovněž éra hotových peněz vůbec. Nové bankovky, které přišly do oběhu v letech 1990-1992, zaniknou s největší pravděpodobností jako poslední generace papírových platidel v historii (peněz). Vysoce rozvinutý internacionální síťový převodní systém, šeky a elektronické platební systémy vytlačí monetární úlohu mincí a pestře potištěného papíru. Za vlády elektroniky vycházejí mince a bankovky už spíše jako pouhý relikt minulých, klidných a méně uspěchaných časů.[567]

• *13. říjen 1992*: Dynamika trhu kreditních karet trvá. ‚Ještě zdaleka to není konec,' řekl v Hamburku obchodní vedoucí Společnosti pro platební systémy (GZS/ Frankfurt) Detlev Buchal. Pro Německo počítá ročně s 1,5 až 2 miliony nových karet. V současnosti už jich je v oběhu sedm milionů.[568]

• *20. říjen 1992*: S eurošekovými kartami (EC-Card) bude od jara 1993 možné bezhotovostně platit u mnoha pokladen evropských obchodních domů, restaurací a benzinových čerpadel – a to i bez eurošeku. Potvrdil to Spolkový svaz německých bank v Kolíně nad Rýnem. Nyní tedy pro padesát milionů držitelů postačí šeková karta a tajné osobní číslo, aby mohli vyrovnat svůj účet přímo u pokladny. Tento systém je v Německu znám především díky jeho rozšíření u benzinových čerpadel.[569]

• *31. říjen 1992*: Průkazka na poloviční jízdné pro železnice, tzv. ‚Bahn-Card', se ukázala jako obrovský prodejní úspěch. Od svého zavedení 1. října jich už bylo prodáno asi 600 000... Po 1. lednu by mělo být s těmito Bahn-Cards možné také přímé bezhotovostní zakoupení jízdenky.[570]

• *23. leden* 1993: Stálou individuální kartou chce nyní Telekom udělat telefonování atraktivnější. Od počátku roku bude firma požadovat jen polovinu za osobní telefonní kartu, na níž může zákazník telefonovat bez omezení tak často a tak dlou-

---

[565] *DT*, 9. 4. 1992 (dpa).
[566] *DT*, 23. 6. 1992 (dpa/vwd).
[567] Hartmut Volk v: *DT*, 15. 8. 1992.
[568] *DT*, 13. 10. 1992 (dpa/vwd).
[569] *DT*, 20. 10. 1992 (dpa/vwd).
[570] *DT*, 31. 10. 1992 (dpa).

ho, jak chce. Poplatky za hovor budou na konci měsíce přičteny k běžnému účtu zákazníka.[571]

• *12. únor 1993*: Hans Weyhemeyer z Hlavního svazu německého maloobchodu nám potvrdil: ‚Existuje celá řada podnikatelů, kteří kreditní karty neakceptují'... Přesto však obchodní dům obuvi nabízí svým zákazníkům alternativní placení – před necelým rokem zde zavedli systém ‚Electronic Cash', jehož pomocí platí zákazník pouze eurošekovou kartou a uvedením příslušného čtyřmístného tajného čísla. Prokurista firmy: ‚Je to pro nás takto mnohem výhodnější.'[572]

• *6. březen 1993*: Až do roku 1950 byly plastikové peníze užívány vlastně jen v kasinech u ruletových stolků... Dnes už v téměř žádné peněžence nechybí malá a pouze pět gramů vážící karta z PVC. Jen v samotné Německé spolkové republice jsou jich v užívání miliony. Třiadvacet milionů spolkových občanů je držiteli šekových eurokaret. … Malé plastikové karty jsou tedy všude na vítězném postupu. … Kdo už někdy sám platil bez hotovosti, nechce to nadále dělat jinak. … Tak mnoho možností totiž tyhle malé kartičky nabízejí: své použití už našly v bankách, obchodních domech, u benzinových čerpadel, v půjčovnách aut, v obchodní síti i na poštách.[573]

• A tak pořád dál a dál – týden za týdnem, měsíc za měsícem...

Z uvedených ukázek je vidět, že Deutsche Presse-Agentur (dpa) i veškerý řízený tisk rozpoutaly permanentní, stále stupňovanou kampaň. Sugestivní titulky a soustavně opakované „zprávy", i když už dávno není o čem novém referovat, i hory nejrůznějších argumentů**,** proč jsou nové systémy ach tak výborné... A zatím ještě většinou bezelstné a důvěřivé publikum se tímto připravuje na další kroky: na sloučení většího množství různých karet do jediné superkarty a její následné zrušení pod záminkou „nebezpečí zneužívání", na zavedení skrytého osobního čísla úplně pro každého a – *konečně na jeho elektronickou implantaci na čelo nebo na zápěstí*! O sloučení funkcí do jediné, elektronicky čitelné karty už byla ve výše citovaných zprávách celkem běžně řeč. V tomto trendu se bude pokračovat tak dlouho, až budou všichni obyvatelé Panevropy připraveni vsadit všechno na *jedinou kartu*... Samozřejmě že synchronizovaně s tím už také zaznívají hlasité nářky nad podvodným zneužíváním současných karet a tím způsobenými milionovými škodami:

„Tisíckrát za rok jsou němečtí držitelé karet podvedeni, sdělil Spolkový kriminální úřad. Škody vzniklé paděláním nebo krádežemi karet by se mohly, stejně jako v roce 1990, i v příštím zdvojnásobit z 54 na zhruba 100 milionů marek. Vzhledem ke konkurenci bezhotovostních platebních systémů jako jsou Eurocheque a Electronic Cash však samy kartové společnosti pochybují, zda velkorysé předpisy o zárukách v případě škody dokáží udržet důvěru zákazníků... SKÚ však věří, že s pomocí špičkové techniky, operující ponejvíce internacionálně, dokáže zabrzdit nezákonnou činnost moderně vyzbrojených kartových gangsterů."[574] – V pozadí tohoto optimistického prohlášení však zcela jasně zaznívá, že zde pomůže pouze „konku-

[571] *DT*, 23. 1. 1993 (dpa).
[572] *Kölnische Rundschau*, 12. 2. 1993 (wbt).
[573] Marie-Luise Gabriel v: *DT*, 6. 3. 1993.
[574] Hans Obermeier (Reuter) v: *DT*, 10. 8. 1991.

renční“ elektronická „špičková technika“ bezhotovostního platebního systému, tentokrát už *bez karet*, zato však s *očíslováním osoby zákazníka*! Aby to pochopil i ten nejhloupější, řadí se jedna hororová zpráva za druhou: „Stále častěji sahají kriminální živly po šekových a kreditních kartách – a platí ‚dobrým jménem’ svých obětí: v roce 1991 podle sdělení SKÚ dosáhly škody, způsobené zneužitím šekových a kreditních karet, celkové výše 150 milionů marek,“ nebo-li se místo „pouhého“ zdvojnásobení dokonce ztrojnásobily! „Se stoupajícím počtem uživatelů karet bude také vzrůstat počet trestných činů v této oblasti, varovala nedávno kriminální policie ve Frankfurtu.“[575] – O dva měsíce později k tomu dodal expert na kreditní karty spolkové země Severoporýní-Vestfálsko, který sám považuje bezkartový systém „Electronic Cash“ za ještě méně odolný, že „Electronic Cash je možná jistější než kreditní karty, ale ani tak není platební systém pomocí EC-karet a tajného čísla plně chráněn před zneužitím. Nejslabším místem systému je skutečnost, že zákazník u prodejní pokladny nedostane potvrzení, a proto zde také není možnost dokonalé kontroly.“[576]

Tak dokonalá kontrola – rozumí se zákazníka! – je skutečně možná jen tehdy, když bude on sám pobíhat po světě s neodstranitelným, elektronicky implantovaným číslem, na což chtěl citovaný expert nepřímo poukázat. K témuž cíli směřují i další „experti“, jako např. jistý Herbert Prantl z „levicově-liberálních“, sionisticky dirigovaných novin „Süddeutsche Zeitung“, který svým čtenářům nabídl úplně nový „argument“: „Tak tomu má být, každý se může jmenovat jak sám chce! Nový zákon o užívání jmen upouští od dřívějšího tlaku státu, který u manželů vyžadoval jednotné příjmení. Nyní se tedy každý může těšit ze svého vlastního jména... Ale jedno nebezpečí přitom nesmíme přehlížet: čím volnější a nezávaznější jména budou, tím jistěji přijdou jednoho dne osobní identifikační čísla. Kdo si přeje naprostou svobodu ve volbě jména, musí se smířit s tím, že jednou bude ve všech registrech automaticky stát za jeho jménem identifikační číslo.“[577] – Ještě hezčí pokusný balónek však již v létě 1991 vypustily „konzervativní“ noviny „FAZ“: „Představme si následující: Je vyroben vysoce integrovaný mikroprocesor s pamětí a nezbytnými periferními prvky, který není větší než obyčejná tabletka aspirinu. Tato kapsle může být každému právě narozenému dítěti podkožně implantována tak, že po několika málo týdnech zcela zaroste a není ani zjistitelná, ani viditelná. V procesoru instalovaný program obsahuje údaje běžného osobního průkazu, doplňující údaje k průkazu zdravotnímu, číslo konta [!] a mnoho dalšího...“ – Výčet dalších „možností“, který pak ještě pokračuje v několika odstavcích článku, si zde můžeme odpustit. „Čistě technicky vzato není tato vize žádnou hudbou vzdálené budoucnosti, nýbrž by mohla být realizována okamžitě.“[578] – Tato „vize“ Sionu bude skutečně už brzy realizována, protože jako šlechetní lidumilové „chtějí americké pohraniční úřady ušetřit cestující zdlouhavých vstupních formalit na letištích v New Yorku a Newarku. Pomocí nové identifikační techniky má být celá procedura zkrácena na dvacet vteřin, sdělily úřady. Cestující pouze vloží osobní identifikační kartu do ot-

[575] *DT*, 3. 12. 1992 (dpa).
[576] *Kölnische Rundschau*, 12. 2. 1993 (wbt).
[577] Herbert Prantl, v: *SZ*, , 19. 2. 1992.
[578] Prof. Dietmar Dietrich (Bielefeld) v: *FAZ*, 30. 7. 1991; podle: Steinhauser, cit. místo 204 ad.

voru příslušného zařízení, položí ruku na kovovou desku a udá číslo svého letu. Systém ‚In-pass' pak na základě těchto údajů automaticky vystaví cestujícímu vstupní povolení a odblokuje východ z kontrolní místnosti. Uživatelé tohoto nového systému se ovšem musí předtím nechat zaregistrovat."[579] – To bylo jasné, že věc má háček, řekla ryba, když už visela na udici... Karty, používané při tomto „novém identifikačním systému", mají zřejmě jen alibistickou funkci. Elektronicky kódovatelný čip (PIN) zkrátka jednou bude (řekne a napíše se např., že je to kvůli zkrácení potřebné doby o tři čtvrtiny) implantován na ruku nebo na čelo.

Satanova synagoga pracuje se všemi psychologickými triky, které se jí nabízejí. Aby zbavila lidi nechuti či odporu k osobnímu očíslování, začíná nejdříve se *zvířaty*! „4736866 je číslo prvního označení na světě pro živé savce. Označení bylo zaneseno implantací *13.* dubna 1988 v USA pokusné, geneticky manipulované myši, jíž se v embryonálním stavu do organismu vpravily rakovinové geny, aby byla ‚připravena' na onemocnění touto chorobou. Stejným označením byla ‚ošetřena' také všechna ostatní pokusná zvířata, která jsou v tomto směru geneticky zmanipulována, aby se u nich vyvolala aktivace rakovinových genů. … V budoucnosti mají být i u nás zavedena taková označení živých tvorů – přinejmenším v Evropském společenství (ES). Komise ES už předložila návrh směrnic, který je v současné době projednáván v zemědělském výboru Evropského parlamentu; je povážlivé, že s vyloučením veřejnosti."[580] – A byl to opět třináctý den v měsíci, který měl spatřit historickou skutečnost: Rothschildům sloužící Komise ES stanovila možnost takového implantátního značení nejen pro zvířata a rostliny, ale pro „živé tvory" obecně, mezi něž, jak je vcelku známo, patří i člověk... Jeden zřejmě osvícený redaktor provinčního listu „Remscheider General-Anzeiger" se už v listopadu 1992 nestyděl přinést článek o elektronickém číslování zvířat v Německu, jak následuje: „‚Průhledný člověk' s číselným kódem na čele je stále ještě [!] hororovým přízrakem. Zvířata jsou však už [!] dávno pro computer ‚čitelná' pomocí podkožně implantovaného čipu," takže se zdá bez nadsázky mluvit o *nepadělatelném* „‚elektronickém osobním průkazu' pro zvířata."[581]

U lidí to sice ještě tak daleko nedošlo, ale s největším úspěchem se už testuje „akceptovatelnost" osobního elektronického kontrolního čísla. „Stále více zákazníků amerických supermarketů je střeženo ‚Velkým bratrem' – samozřejmě dobrovolně a k vlastnímu finančnímu prospěchu. Když zákazník platí u pokladny, ukládá počítač názvy a druh zboží. Jako odměnu dostávají spolupracující zákazníci dobropisy na cenovou slevu určitých artiklů. S tímto elektronickým datasystémem experimentuje stále větší počet velkých supermarketových sítí. Cílem nové techniky je zvýhodňovat stálé zákazníky, zvyšovat odbyt jednotlivých druhů zboží a znovu získávat zpět ‚odpadlíky', kteří se rozhodli pro jiný market. Jejími adresáty jsou nyní především obyvatelé San Francisca, kteří přednostně nakupují ve vybraných obchodech. Mohou se stát členy tzv. ‚Frequent-Shopper-Clubs' a obdrží členskou kartu, kterou při nákupu předloží u pokladny. Pomocí speciálního kódu jsou pak při každé další ‚návštěvě' vyhodnocovány zákazníkovy nákupní zvyklosti. Computer

[579] *DT*, 10. 7. 1993.
[580] *Jugend und Familie* (Zürich), červenec 1990; cit. podle: *SAKA-Informationen* 15 (1990), 200.
[581] *Remscheider General-Anzeiger*, 10. 11. 1992.

např. takto rychle ukáže, jaký druh limonád se nejčastěji objevuje v nákupních koších. Dodává však také informace o tom, zda se v konkrétním případě jedná o domácnost s malým dítětem, psem nebo kočkou, zda má zákazník sklon k vegetariánské stravě nebo preferuje kotlety a pod. Podle výsledků pak výrobci a obchodníci mohou stanovit, jaké druhy zboží by měli více nebo méně produkovat a objednávat.“[582] – Co se zde zatím praktikuje ještě *s kartou*, bude fungovat jednodušeji, rychleji a bezproblémověji *bez karty*. To je argument, před kterým se hloupí gójové zcela jistě nebudou uzavírat, až jim ho Sion v pravý čas předloží.

V maastrichtské Panevropě bude někdy v blízké době právě ECU představovat elektronickou bezhotovostní měnu, která bude „spotřebitelům“ odepisována nebo připisována na implantované elektronické konto. Pak už bude moci kupovat a prodávat jenom ten, kdo ponese označení šelmy, satanské číslo 666, které v podobě čárkového kódu EAN už po mnoho let „krášlí“ téměř každý spotřební artikl. Roku 1992 napsal *Ernst van Loen*: „Na světelném pásu nad vchodem do vídeňského sídla OSN jsme nedávno mohli toto číslo vidět v zářivých plamenných cifrách, jak obíhá stále dokola. Pro vědoucí je to znamením, že ‚čas soudu nadešel’.“[583]

Celý Izrael, který OSN vládne, o významu tohoto satanského čísla očividně ví, ovšem gójům o tom sděluje nanejvýš polopravdy. Tak např. už před lety nás Židovka *Linda Goodmanová* poučovala: „... Když sečtete číslice 2 a 7, tvořící číslovku 27, dostanete 9 – tj. číslo elektrické energie a veškerého materiálního života na této planetě. … Na to se konec konců vztahuje i biblická výpověď (na chvíli teď zapomeňte na satanské implikace v hororových filmech, které vás mají jen postrašit): ‚666 je číslem člověka a číslem zvířete.’ Samozřejmě! Součet jeho číslic (6+6+6) dává 18 a z nich pak (1+8) je 9, tedy číslo všeho života na Zemi.“[584] – Na tom se zdá něco být, neboť zpráva z července 1993 říká: „... Dcera posledního katovického vrchního rabína, Naomi Vogelman Goldfeldová, vysadila v Izraeli osmnáct stromů k uctění papeže Jana Pavla II. ... Číslo osmnáct je židovským symbolem pro život.“[585] – Nuže, proč by potom neměly v sionistické Panevropě resp. světovém státu nosit všechny *lidské živoucí bytosti* na čele nebo na zápěstí krásné symbolické číslo 18 (6+6+6) jako počáteční cifry svého osmnáctimístného osobního identifikačního čísla?

To si také klidně mohly říci kdysi okázale křesťanské, mezitím však už pod Schlesingerovým hebrejským dozorem stojící Volksbank a Raiffeisenbank, když se roku 1992 rozhodly napomáhat k větší popularitě satanského čísla. Přinejmenším oblast, do níž svou iniciativu zaměřily, nese jasnou pečeť modly mamonu: „Od nynějška je zde ‚úplně nová burzovní hra’, říká materiál náborové kampaně, kterou právě zahájily Volksbank a Raiffeisenbank společně s hospodářským časopisem DM. Středem tohoto dění je Deutsche Aktienindex (Dax), který ukazuje pohyb kurzů 30 nejdůležitějších německých podniků, zapsaných na burze. Celkem jednoduchá základní myšlenka hry, jíž se může zúčastnit každý, spočívá v uhodnutí *šesti*

---

[582] *DT*, 19. 6. 1993.
[583] Ernst van Loen v: Kleinhappl, *Kapitalismus*, cit. místo 353.
[584] Linda Goodman, *STAR-SIGNS. Die geheimen Botschaften des Universums*, Zürich o. J. (nejpozději 1990).
[585] *DT*, 13. 7. 1993.

podniků indexu Dax, které v daném měsíci vykáží nejvyšší kursy. Účastnické herní karty, které lze obdržet u všech poboček bank, musí být nejpozději k *šestému* dni tipovaného měsíce odevzdány do herní ústředny v Kolíně nad Rýnem... Kdo dokázal správně tipovat ‚všech *šest*', vyhrává *6 666* marek. V případě více výherců se výhra rozdělí stejným dílem. Pokud v daném měsíci žádný správně tipující není, putuje výhra do jackpotu. Za ‚pět správných' čeká výherce *šestkrát 666* marek, za ‚čtyři správné' *šestašedesátkrát 66* marek. [Zvýraznění v textu je ode mne!] Herní řád lze obdržet u každé pobočky Volks a Raiffeisenbank. Není to právě nejhorší metoda, jak přilákat nové zákazníky,"[586] tedy přesněji řečeno nové „zákazníky" pro bezhotovostní platební systém pomocí ECU, korunovaný satanským identifikačním číslem 666... K tažení do Babylónu se vedle Telekomu vydaly i německé železnice. Podle bonnského rothschildovského satrapy chce Spolková dráha zavést komfortní hotelové vlaky k zájezdům do hlavního města panevropské provincie, Berlína. „Cena luxusního kupé za jednu noc a jízdu byla stanovena na *666* marek..."[587]

2. Evropa monopolů

Každý finanční nebo hospodářský monopol je současně monopolem mocenským. Nejvýmluvnějším dokladem toho je tajná světovláda Sionu prostřednictvím domu Rothschildů. Ale Sion a jeho finanční mocnost nejsou se svým (takřka) naprostým monopolem stále ještě spokojeni, chtějí mít samovládu totální podle hesla: „Všechno je mé, nic tvé!" V Maastrichtu nadekretované „sjednocení" je k tomuto cíli o pěkný kus cesty přibližuje. Už r. 1907 prohlásil tehdejší zednářský profesor a pozdější služebník Sionu v křesle amerického prezidenta *Woodrow Wilson*:[588] „Obchod nezná žádné národnostní hranice a výrobce zboží trvá na tom, aby měl za trh celý svět. Proto ho musí následovat národní vlajka a otevřít mu dveře těch národů, které se před ním dosud zavírají. *Jestliže toho mají finančníci dosáhnout, musí si k tomu účelu pro sebe zajistit správce států, i kdyby tím měla být hrubě narušena nezávislost vzpurného národa*."[589] – Z největší části až dosud „vzpurní" příslušníci národů Panevropy, jejichž dveře byly v Maastrichtu „otevřeny", by už o tom klidně mohli přednášet celé litanie, protože „v Evropském společenství panuje ničivá hospodářská soutěž".[590] – V první řadě mají být samozřejmě zničeny malé a střední hospodářsky samostatné existence v jednotlivých členských státech k duhu internacionálních koncernů pod širokou rothschildovskou střechou.

---

[586] *Stuttgarter Zeitung*, 9. 12. 1991, cit. podle: *Fraktur*, 9. 2. 1992, 7.
[587] *DT*, 24. 4. 1993 (Reuter).
[588] Srv. Kreyenbühl, cit. místo 129: „Alžírské zednářstvo poslalo ze svého plenárního shromáždění 17. prosince 1918 telegram prezidentu USA Wilsonovi: ‚Zednářští bratří čtyř alžírských lóží, sdružení v plenární shromáždění, zasílají svému osvícenému bratru Wilsonovi bratrský hold a vřelá blahopřání k jeho ‚zednářské práci, kterou během války vyvíjel za práva a svobody národů'."
[589] Cit. podle: Hans-Dietrich Sander, *Die Auflösung aller Dinge. Zur geschichtlichen Lage des Judentums in den Metamorphosen der Moderne*, München 1988, 107 a dále, pozn. 11.
[590] Steinhauser, cit. místo 195.

V jednom náborovém materiálu z ledna 1991, smysluplně ozdobeném duhovými barvami New Age k podpoře (asi trochu předčasně) vyhlášeného ‚společného trhu 1992', se jeho vydavatel spolkové ministerstvo hospodářství dostalo dosti trapně do rozporu se sebou samým, když na jedné straně tvrdilo, že „z něho nakonec budou profitovat nejen malí a střední podnikatelé...", na druhé straně však muselo přiznat, že „nabídky z ostatních jedenácti zemí Evropského společenství zostří konkurenci na domácím trhu, čímž bude postižen velký počet drobných a středních podnikatelů".[591] – Malí a střední podnikatelé se tedy mohou zcela demokraticky rozhodnout, které prognóze budou chtít věřit. Dobrá rada je drahá hlavně pro menší stavební firmy, jež se už dnes musí pomalu připravovat na cestu před konkurzní soud, protože „středně velké stavební firmy budou na evropské úrovni diskriminovány... přiznává samotné Evropské společenství".[592] – Co tu však komise ES připouští jen v případě konkurence na stavebním trhu, rozšiřuje panevropský funkcionář Ingo Friedrich bez mrknutí oka na celý střední stav jako takový: „Velké, už nyní na mezinárodní úrovni činné podniky, se mohou díky svým strukturálním výhodám na velkém trhu uplatňovat a využívat jej mnohem lépe než podniky malé."[593]

O tom si ovšem už pomalu cvrlikají vrabci na střeše: „Vedoucí evropští výrobci potravin už netrpělivě čekají na začátek příštího roku, protože znalci oboru jsou si jisti, že právě špičkové potravinářské koncerny budou tím hlavním výhercem. Bude-li počátkem r. 1993 společný trh skutečností, pak jsou podle názoru expertů perspektivy předního švýcarského koncernu Nestlé SA, britsko-holandské skupiny Unilever Plc-NV a francouzské BSN více než růžové. Vyhlídky na větší obrat, nižší náklady a rostoucí ziskovou marži dodávají těmto koncernovým bosům už nyní zálusk na největší společný trh světa, soudí londýnský expert Carl Short z firmy Brokerhaus Nomura Research. Naprosto volný pohyb zboží umožní při masové produkci mimořádné racionalizační úspěchy. K tomu ještě podnikatelé ušetří značné výdaje za reklamu a marketing, protože u nových výrobků se projeví rostoucí internacionalizace potravinářského trhu. Na rozdíl od toho by podnikatelé, působící jen na národní úrovni, museli počítat s nevýhodami, které jim přinese konkurence zavedená společným trhem."[594] – Monopolizace se tedy odvíjí podle schématu, které pro malého představuje začarovaný ďábelský kruh. Sionističtí, internacionálně činní velkokapitalisté (kteří stojí např. za zmíněným „britsko-holandským" koncernem Unilever) si „rozšíří" jen tak z ničeho nic dosavadní národní „trhy" na mnohonásobek a dosáhnou tím racionalizačních úspěchů, které přinesou užitek samozřejmě pouze jim. Malé a střední podniky ztratí následkem toho svůj podíl na trhu a budou postupně za nejnižší ceny vyprodány. To pak znovu zvýší tržní podíl i ra-

---

[591] Bundesministerium für Wirtschaft, Referat Öffentlichkeitsarbeit (Hrsg.), *Leitfaden zum EG-Binnenmarkt '92*, Bonn 1991, 13 a 62.

[592] Hans Dieter Schoen v: *DT*, 19. 1. 1993, který pokračuje: „Předseda komise kvality a bezpečnosti práce ‚Ústředního svazu německého stavebnictví' ing. Jürgen Lammel k tomu konstatuje: ‚Jestliže nekriticky převezmeme evropské systémy kvality a bezpečnosti práce, budou naše podniky konfrontovány s formálním eurokratickým postupem, v němž obstojí pouze velké firmy s podobnou administrativní strukturou'."

[593] Ingo Friedrich v: *Paneuropa Deutschland*, sešit 4 (4. čtvrtletí) 1991, 15.

[594] David Jones (Reuter) v: *DT*, 17. 3. 1992.

cionalizační úspěchy monopolistů a definitivně vykope hrob pro dosud přežívající malé a střední podniky.

Ale dokonce i ti až dosud „velcí“ nebyli v předpolí Maastrichtu dostatečně velcí pro „vnitřní trh“. Přinejmenším to tvrdí, a houfně mezi sebou uzavírají „sňatky“. Vezměme si např. ocelářství: „Láska na první pohled to nepochybně nebyla. Proto také přichází ‚sňatek z rozumu’, který hodlá ‚trochu opožděně’ uzavřít Kruppův essenský koncern se svou dortmundským sousedem Hoesch ‚trochu opožděně’... V tomto případě je Krupp spíše tím uháněným, než chtivým sňatku, míní znalec ocelářské branže z essenského Rýnsko-vestfálského institutu pro vědecká bádání, neboť na mezinárodním trhu oceli je už po léta viditelná tendence ke koncentraci a kooperaci... Jedno však bude pro německé ocelářské koncerny vzhledem k nastávajícímu vnitřnímu evropskému trhu stále důležitější: Musí obstát proti konkurenci ze zahraničí.“[595]

Nyní se podívejme třeba na letecké společnosti: „Nebe nad Evropou bude propustnější. Spolu se startovním výstřelem vnitřního trhu od 1. ledna 1993 padnou pro asi osmdesát evropských leteckých společností nespočetná omezení a bariéry... Podle názoru některých expertů je připravena vlna kooperací a fúzí na evropské úrovni.“[596]

A nakonec ještě banky: „Rozsáhlé přebudování holandského bankovnictví by mohlo ukázat směr i ostatním zemím Evropy. Tvrdá konkurence ve finančním sektoru a evropský vnitřní trh nepochybně urychlí trend k vytváření větších jednotek na domácích trzích. Mnohé vlády proto jeví sklony k podpoře ‚sňatku mastodontů’, aby zabránily jejich případnému nežádoucímu převzetí cizinci. … V posledních letech bankéřům až vyráží dech pohled na tempo, jak a co všechno už jejich branže v sousední zemi dokázala. Jen za poslední dva roky ztratilo následkem fúzí pět velkých bank svou vlastní nezávislost. Tři koncerny, ABN AMRO Holding NV, Internationale Nederlanden Groep NV a BA Rabobank, dnes kontrolují přibližně 80 % holandského bankovního trhu. Kromě toho je ABN AMRO jediná banka, která je kotována na amsterodamské burze... Znalci branže označují holandský příklad za poněkud extrémní. ‚Holandsko však bude sloužit za vzor [sic!] především malým státům,’ říká bankovní expert Matthew Czepliewicz z Credit Suisse First Boston v Londýně. Zvláště Norsko, Švédsko, Finsko, Belgie, Rakousko, Španělsko i Portugalsko očekávají početné bankovní fúze, obavy před převzetím cizinou by tento trend mohly ještě urychlit. Ale také ve větších státech, jako např. v Itálii, ve Francii a v Německu se bude bankovní branže konsolidovat.“[597] – Řečeno jinými slovy to znamená: Rothschildové se chystají připojit ke svému impériu ještě ne (zcela) přivtělené zbytky panevropského bankovnictví cestou „fúzí“.

Cožpak v Bruselu není žádný evropský kartelový úřad? Ale ovšemže je, dokonce tam mají i svého vlastního komisaře Evropského společenství pro kontrolu panevropských fúzí, jistého *Leona Brittana*. Avšak abrahámský původ tohoto nyní nejvyššího „strážce hospodářské soutěže“ v maastrichtské Evropě je zárukou toho, že rovné konkurenční podmínky budou „střeženy“ stejně horlivě, jako je v Německu

[595] Taina Ebert (Reuter) v: *DT*, 22. 10. 1991.
[596] *DT*, 31. 10. 1992 (dpa/vwd).
[597] *DT*, 25. 1. 1992 (Reuter).

střežena naše měna. Zatímco ve Frankfurtu posuzuje izraelita Helmut Schlesinger (minimálně) dvouprocentní permanentní inflaci jako „cenovou stabilitu“, považuje jeho souvěrec Leon Brittan v Bruselu hranice přípustné panevropské konkurence „za přestoupené teprve tehdy, jestliže v plánované podnikové fúzi překročí mezinárodní obrat všech slučovaných podniků částku pěti miliard ECU [deseti miliard marek] a obrat v rámci ES aspoň dvou podniků výši 500 milionů marek“.[598] – Všimněme si tedy dobře: Ani pak z připravovaného „sňatku mastodontů“ nemusí v žádném případě ještě sejít stejně, jako bývá německá inflační míra na hony vzdálena dvouprocentní hranici...

Věrně podle zásady, formulované (viz výše) roku 1907 Wilsonem „... Producent zboží trvá na tom, aby měl celý svět jako svůj trh“ pracují politické loutky sionistické finanční mocnosti již po léta na totální „liberalizaci světového obchodu“, protože jejich chlebodárci chtějí s rostoucí netrpělivostí konečně vidět schválenou celosvětovou „Všeobecnou dohodu o clech a obchodu“ (GATT), jejíž uskutečnění bude signálem pro poslední kolo jejich brutální monopolizační hry na celém glóbu. „Evropský vnitřní trh“ resp. ještě větší „evropský hospodářský prostor“ jsou jen pouhým cárem papíru ještě dříve, než budou v Římě uloženy poslední ratifikační dokumenty k Maastrichtské smlouvě o Evropské unii. Ta ještě nebyla ani zdaleka podepsána, když už německým tiskem prošla tato odhalující zpráva: „Zástupci [Evropského] společenství odmítají připustit nebezpečí nedobytné pevnosti Evropy i v tom případě, že by se výsledky světových obchodních rozhovorů v rámci Uruguayského kola [GATT] neměly dostavit. Nyní, kdy mnohonárodní firmy už zpracovávají jednotlivé díly nebo komponenty, vyráběné po celém světě na zcela jiných místech na konečné výrobky, měla by široce založená obchodní omezení doslova zničující účinek, jak to nedávno zaznělo z evropské strany.“[599] – Bohužel je to tak! Po 200 let systematicky prováděné propojování a proplétání jednotlivých národních ekonomik už dělá totální uvolnění světového obchodu dříve či později nevyhnutelným, a tedy i čas nepochybně pracuje pro Rothschildy a jejich souputníky.

V žádném případě ne jediný, ale přesto nejdůležitější skrytý cíl „uvolnění světového obchodu“ nazval v únoru 1991 pravým jménem *Hans Waldner*, když uvedl: „Nejnovější kolo rozhovorů GATT je pořádáno k odstranění importních omezení jen v předním plánu. Ve skutečnosti jde Američanům, ale i jejich přisluhovačům v Evropě o jediné: O zničení evropského rolnictví a o současné přenesení totální kontroly zásobování na obří potravinářské a obchodní koncerny..., protože žádná zbraň, dokonce ani atomová bomba, není tak účinná jako hlad.“ – To osvětluje stav věcí zcela dostatečně. Teprve potom, až výživa veškerého světového obyvatelstva nebude postavena na stovkách milionů drobných samostatných rolníků, ale bude na život a na smrt odkázána výhradně na přísně kontrolované a dirigované rothschildovské monopoly, pak se už nikdo nebude moci vzpírat „napojení“ na elektronický měnový a kontrolní systém ECU! Hans Waldner ukázal jasně na vyjednávací strategii „amerických“ rothschildovských reprezentantů i na jejich snahu ulehčit zrádcovskou úlohu „evropských“ rothschildovských loutek, které se pod tlakem domácího rolnictva stále ještě trochu vzpírají: „My u nás [říkají ‚Američané’] zeměděl-

[598] *DT*, 10. 12. 1992 (dpa/vwd).
[599] Alan Wheatley (Reuter) v: *DT*, 3. 12. 1991.

ství nesubvencujeme a z toho mají naši rolníci – ačkoli ve vlastním slova smyslu už takoví nejsou – velké výhody. Abychom si je pro sebe získali, zvýšíme dovozní clo např. na zboží X. Jestliže budou ochotni vzdát se zemědělských subvencí – nebo ještě jasněji řečeno, nechají-li padnout malé a střední farmáře – pak dovozní clo zrušíme. A jak se zdá, politici jsou tomu stále více nakloněni...“[600]

Sionisticky řízené evropské vlády resp. rothschildovským důvěrníkem Jacquesem Delorsem vedená Komise ES už po mnoho, mnoho let nechávají své vlastní rolníky pomalu, ale soustavně chcípat. Od poměrně nedávné doby se však tempo ještě stupňuje. „10. července 1991,“ stěžuje si *Hans Werner Woltersdorf*, „povolila Komise ES radikální snížení výkupních cen potravinářských produktů dokonce až o 35 %. Ministr obchodu [správněji: příslušný komisař] Evropského společenství k tomuto opatření zdůraznil, že je nejdůležitějším krokem k znovuzahájení jednání GATT, které minulého roku sice ztroskotalo, ale přesto má nejvyšší prioritu.“[601] – Náhlé zkrácení příjmů rolníků, v některých případech o více než třetinu (!), se přirozeně rovná jejich zruinování, protože na nějaká racionalizační úsporná opatření ve vyrovnávací výši není ani teoreticky pomyšlení. Jaký pak div, že o pouhé čtyři měsíce později už bylo hlášeno: „V západním Německu se každý rok musí svých hospodářství vzdát 17 000 rolníků, protože se na nich už nemohou uživit. Nadprodukce a především chybějící celoevropská agrární politika ruinuje především drobné rolníky. Hospodářství s méně než osmdesáti hektary mají dnes velmi špatné šance na přežití.“[602]

Ale který rolník by mohl sám se svou rodinou rentabilně obhospodařovat bezmála čtvereční kilometr půdy? Je jasné, že něčeho takového jsou schopny pouze agrární komplexy, vybavené bankami potřebným kapitálem, které však znovu nemohou na pouhém čtverečním kilometru zahospodařit ani na požadované úroky, a proto se musí snažit „zorat“ hned další a další. Ale i tyto agrární komplexy budou donuceny spojovat se do stále větších jednotek, protože od samého začátku monopolizačního procesu ve Starém světě musí čelit „americké“ konkurenci... Krátce a dobře řečeno, Panevropa se pod sionistickou egidou stala jedním jediným obrovským „masovým vyhlazovacím táborem rolnického stavu“, v němž je „každou hodinu kolem 30 zemědělců donuceno likvidovat svoje hospodářství, což v přepočtu znamená, že každé dvě minuty v Evropě zmizí jedno samostatné rolnické hospodářství“![603] – To všechno přirozeně nechává zbrojnoše Sionu na panevropském cimbuří zcela v klidu. Stále ještě probíhající jednání GATT, jejichž jediným zbývajícím sporným bodem bylo zrušení posledních „evropských agrárních subvencí“, komentoval komisař ES, Leon Brittan, v lednu 1993 takto: „Předpoklady rychlého závěrečného spurtu k úspěšnému zakončení jednání jsou vytvořeny.“[604]

---

[600] Hans Waldner v: *CODE* č. 2/1991, 13.
[601] Hans Werner Woltersdorf (čtenářský dopis) v: *CODE* č. 10/1991, 66.
[602] Sigrid Latka-Jöhring v: *DT*, 23. 11. 1991.
[603] Steinhauser, cit. místo 50.
[604] DT, 21. 1. 1993 (dpa).

3. Evropa interrupcí

Děsivě, ale naprosto výstižně to formuloval evangelický farář *Theo Lehmann*: „Evropský dům se staví nad sklepem, plným dětských mrtvolek.“[605]

Celosvětovou interrupční kampaň zahájil Sion přibližně v polovině šedesátých let. Postupoval podle rafinovaného vzoru, kterým si posloužila Satanova synagoga už během „francouzské“ revoluce a jenž později ve svých memoárech zcela klidně odhalil neblahý abbé Grégoire:

„Naše taktika byla v podstatě jednoduchá. Dohodli jsme se, že jeden z nás využije vhodné příležitosti a přednese svůj návrh na zasedání Národního shromáždění. Bylo zcela jisté, že tam potlesk sklidí jen od velmi malé skupiny zástupců a že většinou bude vypískán. Ale to nám bylo jedno – požádáme, a bude nám dovoleno odkázat projednání [návrhu] do výboru, kde jeho protivníci doufají věc definitivně pohřbít. Nyní se chopí záležitosti pařížští jakobíni. Po oběžníkových nebo tiskových pozváních do shromáždění se bude o věci diskutovat ve třech nebo čtyřech stovkách přičleněných společností a o tři týdny později už bude Národní shromáždění bombardováno spisy, žádostmi a peticemi, v nichž bude požadováno schválení dekretu v té podobě, v jaké byl předložen v počátečním návrhu a v níž bude nakonec také velkou většinou hlasů poslanců Národního shromáždění přijat, *protože probíhající diskuse jasně ukázaly, že je pro něj veřejné mínění zralé*.“[606]

V roce 1990 už satanské „diskuse“ na panevropské úrovni došly tak daleko, že Evropský parlament schválil požadovanou dvoutřetinovou většinou hlasů „rozhodnutí“ o *celoevropském, naprostém vraždění dětí v matčině těle*, a to **až do porodu**! Tento hrozný dokument zde kompletně uvádíme:

Evropský parlament,

A) s odkazem na své rozhodnutí z 11. února 1981 o postavení žen v Evropě, jímž Evropský parlament doporučil legalizaci interrupcí v členských státech,

B) s poukazem na to, že v Evropském společenství je pořád ještě ve dvou členských státech dobrovolné přerušení těhotenství de jure i de facto zakázáno, totiž v Irsku a v Belgii, kdežto v ostatních státech je za poněkud rozdílných podmínek právně možné,

C) pobouřen tím, že v Irsku je zakázán resp. ztížen i samotný prodej ochranných prostředků proti početí, takže může docházet k nežádoucím těhotenstvím,

D) s přihlédnutím k rozsudkům irských soudů, podle nichž jsou zakazovány i pouhé informace o poskytování pomoci při interrupci zde, ve Spojeném království prostřednictvím ženských informačních středisek, studentských časopisů a nejnověji také oznámeními v časopisu ‚Cosmopolitan’,

E) s přihlédnutím ke skutečnosti, že na základě těchto zákazů pak bývají interrupce irských žen často prováděny v pokročilém stadiu těhotenství, pro-

[605] Cit. podle Johannes Bökmann v: *Theologisches* 23 (1993), 147.
[606] Lozac’hmeur/De Karer, cit. místo 27.

tože si obvykle příliš pozdě najdou možnost k návštěvě nějaké anglické kliniky,

F) s poukazem na to, že se v souvislosti s dobrovolným přerušením těhotenství situace v různých zemích ES v restriktivním smyslu změnila,

G) při uvážení reálné existence rozsáhlé tzv. interrupční turistiky, která probíhá mezi jednotlivými členskými státy, vycházející nejen z Irska, ale také z Belgie, Německé spolkové republiky a Španělska, protože vzhledem k těmto zemím je právní a faktická situace pomoci při přerušení těhotenství v ostatních členských státech ES méně restriktivní,

H) s poukazem na ohrožení zdraví lidu, protože dobrovolné přerušení těhotenství je prováděno v prostředí poloilegality, v němž se žena i lékař musí obávat právního postihu,

I) s připomenutím skutečnosti, že neurčité zákonodárství tak dává možnost sdružením jako je Pro Life zneužívat téma ‚dobrovolného přerušení těhotenství' nechutným způsobem pro vlastní světonázorové účely,

J) u vědomí silně klesajícího počtu přerušení těhotenství v zemích jako je Holandsko nebo Německá spolková republika, kde je povoleno, stejně jako vědom si dalších možností pomocí sexuální výchovy co možná nejvíce bránit nechtěnému těhotenství,

K) s uvážením toho, že dobrovolné přerušení těhotenství představuje zatěžující zásah ve stavu tísně, a přesto ale v přesvědčení, že trestně-právní stíhání není přijatelným prostředkem k jejich zamezení,[607]

1. soudí, že

a) se irští soudci svými rozsudky, jako např. zákazem rozšiřování informací o zákonodárství ES, prohřešují proti dokončení výstavby vnitřního trhu, který předpokládá volnost pohybu informací, služeb a zboží,

b) že je třeba čelit znovu opakovanému odsuzování a pronásledování žen i lékařů, kteří zavádějí dobrovolné přerušování těhotenství v zemích jako je Španělsko a Německá spolková republika,

c) že ženám v celém Evropském společenství musí být přiznáno právo na sebeurčení o svém vlastním životě, tedy také právo rozhodnout se svobodně mezi mateřstvím a přerušením nežádoucího těhotenství,

d) že jsou potřebná ještě další opatření, mezi jinými zřetel na boj proti chudobě, péče o děti a rodičovské dovolené, aby ženy ve svém společenském rozvoji nebyly zkracovány a poškozovány svou pozitivní volbou ohledně dítěte;

2. vyslovuje znovu své naléhavé přání, aby ty členské země ES, v nichž tomu tak ještě není, přijaly legalizaci dobrovolného přerušení těhotenství a aby se všechny členské státy postaraly o bezpečnou, spolehlivou a všem ženám dostupnou interrupční péči;

3. pověřuje svého prezidenta a Radu ES, aby toto rozhodnutí bylo předáno vládám a parlamentům členských států.[608]

---

[607] Avšak na „zamezení" zpochybňování holocaustu, tzv. „osvětimské lži", je naproti tomu trestně právní stíhání už po desetiletí osvědčeným prostředkem...

[608] *Amtsblatt der Europäischen Gemeinschaften*, 17. 4. 1990, 19 ad; jde o dokument č. B3-396/90 z pondělí 12. března 1990. Upozorňuji na to, že číslo *396* tohoto dokumentu, stejně jako číselná

Zdá se, že profesionální pokrytec *Otto von Habsburg* považuje za normální, že v „křesťanské“ Evropě plné tři čtvrtiny těch, kdož předstírají být zástupci evropského obyvatelstva, přijmou takové satanské rozhodnutí. Každopádně on i jeho křesťansko-katolická Panevropská unie jdou při realizaci evropského sjednocení doslova a do písmene přes mrtvoly, a co horšího, přes miliony *dětských mrtvol*! Ale také přes mrtvoly starých a postižených lidí! „Jak vypadá Evropa, do níž máme být zavlečeni? – Donutila už belgickou vládu k legalizaci zabíjení nenarozených dětí, naléhá na irskou vládu, aby vydala ještě nenarozené Iry chirurgickému noži a smrtící injekci, nutí polskou vládu, aby zastavila svoje snahy o snížení počtu dětí, zabíjených ještě v těle matky. Evropský parlament v březnu 1990 tříčtvrtinovou většinou rozhodl, že budou demontovány zbytky právní ochrany nenarozených dětí (a to až do porodu!), a navíc diskutuje o možnosti euthanasie lidí, vyžadujících trvalou péči.“[609]

Toto mrazivě nelítostné usilování o další rozšíření legalizace vraždění *ne*narozených i už narozených Panevropanů je *zrůdně* logické, protože jak řekl dr. *Ph. Schepens*, „když se dá matce právo zabít svou nenarozenou dceru, pak se tím dává dceři to samé právo zabít ze stejných důvodů svou matku! – Volnost interrupcí znamená dříve či později také volnou euthanasii, protože v obou případech se dává stejné právo k zabíjení určitých skupin za jistých okolností. Takové stavění lidí proti sobě navzájem, interrupce i euthanasie, jsou pouze projevy téže mentality ke ‚konečnému řešení’ některých problémů. Tito ničitelé absolutní ceny každého lidského života[610] pracují podle neúprosného systému své vnitřní logiky.“[611] – Jistěže! Vždyť je také jen logické, že pionýrská role byla svěřena právě té zemi Panevropy, jejíž dechristianizace po roce 1965, tzn. po sionisticky řízeném „II. vatikánském koncilu“, zlomila všechny rekordy ohledně tempa a radikálnosti.

Z dobré poloviny *kalvínské* a během reformace judaismu hluboko propadlé *Holandsko* (podle statistické výpovědi, která samozřejmě neplatí na všechny jeho *jednotlivé* příslušníky!) je už nejpozději od r. 1970 morálně nejúpadkovější zemí (přinejmenším) Panevropy. V únoru 1993, ještě před nabytím platnosti právě v *holandském* Maastrichtu upečené smlouvy o Evropské unii, už holandský parlament doslova vyděsil zbytek Panevropy. V Haagu bylo konečně oficiálně „sankcionováno to, co už dávno předtím bylo rozšířenou právní praxí: použití smrtící injekce není trestné ani za předpokladu, že o ni pacient sám nepožádal! – Kromě případu sebeobrany nemá nikdo právo zničit lidský život, dokonce ani vlastní ne. Že je tento princip v posledních letech v Evropě stále častěji zpochybňován, musí alarmovat nejen křesťany! Státní útvar, který tuto základní zásadu lidského spolužití narušuje,

---

řada *486* antikoncepční pilulky „RU 486“ dávají v součtu svých číslic shodně 18 = 3 x 6. Kdo je ovšem vyznavačem principu pouhé náhody, může tuto poznámku klidně ignorovat...

[609] Hermann Schneider v: *Theologisches* 22 (1992), 33.

[610] To je bohužel nepřesně vyjádřeno. Jenom Bůh a jeho přikázání jsou „absolutní“ *v přísném slova smyslu.* Lidský život je však podle Boží vůle vyjmut ze svobodného lidského nakládání s výjimkou nutné osobní obrany a státem uloženého trestu smrti za zločiny s následkem přímého nebo nepřímého způsobení smrti jinému!

[611] Ph. Schepens v: *Kurier der Christlichen Mitte*, č. 3/1993.

směřuje k chaosu.“[612] – Když něco takového napíše v jediných zbývajících „katolických“ novinách Německa dokonce dáma jménem *Löwensteinová*, měly by se vlastně v „křesťanské“ maastrichtské Evropě rozeznít na poplach všechny zvony. A protože se to – podle očekávání! – nestalo, máme důkaz pro tvrzení, že panevropský svět sdělovacích médií leží u nohou právě toho panstva, které se po interrupcích nyní neúnavně snaží napomáhat k průlomu také *euthanasii* pomocí *pseudomorálních* argumentů.

Za všechny zde jmenujme aspoň izraelitu *Petera Singera*, který si může být jist svornou pozorností a vřelými sympatiemi všech rothschildovsky řízených masmédií tam, kde přijde řeč na legalizování euthanasie. „Zásluhou [!] psychologa morálky Petera Singera se v létě 1989 euthanasie znovu stala předmětem obšírných diskusí. Singer, narozen roku 1946 v Austrálii, vnuk židovského emigranta z Vídně, obsadil učitelskou katedru na jedné australské universitě. Na kongresy v Marburku a Dortmundu byl povolán jako hostující řečník. Protesty Svazu postižených měly za následek, že jeho pozvání bylo nakonec odvoláno [když mu tím byla přirozeně v médiích udělána náležitá reklama!]. Mohl vystoupit pouze [!] na jednom shromáždění v Saarbrückenu a v debatě [pořád ještě náramně ‚katolické’] bavorské a rakouské televize. Jeho postoje byly rozšiřovány a diskutovány především v [trilaterálském] týdeníku ‚Die Zeit’.“[613] – Na pomoc mu samozřejmě okamžitě přichvátali další Hebrejci, kteří se jeho požadavku na bezohledné zabíjení *starých a postižených* lidí snažili v panevropské politické rovině napomáhat k realizaci v celoevropské praxi.

Jak oznámila v únoru 1992 Regine Fellmerová, zdvihl se ve Francii v létě 1990 stále ještě „pokřik, když bývalý ministr zdravotnictví a přední odborník na rakovinu jménem Leon Schwartzenberg veřejně vyhlásil, že zabil jednoho ‚nevyléčitelně nemocného’ pacienta. Jistá dáma jménem Simone Veilová, bývalá prezidentka Evropského parlamentu a rovněž bývalá ministryně zdravotnictví [v této funkci svého času za prezidenta Giscarda d’Estainga prosadila legalizaci interrupcí], Schwartzenberga rovněž veřejně podpořila. Že byl přesto Schwartzenberg francouzským lékařským svazem na jeden rok suspendován [za vraždu!], to mu asi příliš starostí nedělalo, protože i bez toho se jeho činnost soustřeďovala převážně na oblast politiky: krátce poté byl zvolen do Evropského parlamentu. Tam se mohl znovu naplno věnovat svým snahám... Z jeho iniciativy přijal Výbor pro životní prostředí dokument, který předpokládá nejen možnost přerušení péče o ‚nevyléčitelně nemocného’, ale i odborné lékařské usmrcení pacienta na jeho vlastní žádost. Tento dokument má být předložen ke schválení a přijetí členským státům Evropského společenství.“[614] – Zdá se, že k takovým koncům to zatím ještě nedošlo, ale pro vládnoucí kastu Evropy *odklad ani zdaleka neznamená vzdání se záměru*! To platí rovněž pro projekt jiné, ostatně už dávno vysoko nad Maastrichtskou dohodou trčící instituce, tedy projekt, který v květnu 1993 jen těsně ztroskotal v Evropském parlamentu na dvoutřetinové překážce. Zřejmě však jen proto, že smlouva o Evropské unii

[612] Isabelle Löwenstein v: *DT*, 11. 2. 1993.
[613] Ursula Ackermann v: *Mitteilungsblatt der Priesterbruderschaft St. Pius X*, č. 148/duben 1991, 33.
[614] Regine Fellmer v: *Fraktur*, 9. 2. 1992, 5.

nebyla ještě ratifikována Velkou Británií a Německem, a přede dveřmi bylo druhé dánské referendum. „Parlamentní shromáždění Evropské rady," oznámil tisk,[615] „zamítlo po kontroverzní debatě zprávu k přerušení těhotenství a závěrečné doporučení členským vládám. … Rada ministrů ve Štrasburku byla vyzvána, aby své rozhodnutí přezkoumala v tom smyslu, zda je zákaz přerušení těhotenství v souladu s evropskou konvencí o lidských právech. [!!] Zamítnutí zprávy se stalo právoplatným, protože pro její přijetí nebylo dosaženo potřebné dvoutřetinové většiny. Pro přijetí hlasovalo 74 poslanců, 56 bylo proti a 2 se zdrželi. O přezkoumání otázky bylo požádáno především proto, aby se zjistilo, zda evropská konvence o lidských právech poskytuje přiměřenou ochranu proti podobným zákazům ochrany před početím a přerušení nežádoucího těhotenství. [!] … S ‚uznáním základního práva' na přerušení těhotenství mají být členské státy Unie nadále zavázány zajišťovat výkon tohoto práva za přiměřených podmínek. Dále zpráva poukazuje na skutečnost, že ročně umírá ve světě dvě stě tisíc žen na následky ilegálně prováděných interrupcí a že Holandsko se svými liberálními zákony ve věci přerušení těhotenství vykazuje nejnižší počet takových případů."

Také zde tedy hraje Holandsko roli průkopnické země, v níž se všeobecné „lidské právo" na vraždění dětí už stalo vzorem pro ostatní státy Evropského společenství. Co se ještě tentokrát „Evropské radě" tak těsným rozdílem hlasů nepodařilo – tj. donutit poslední evropskou zemi, Irsko, k zrušení zákazu interrupcí pod pláštíkem jakýchsi „lidských práv" – o to se už předtím v říjnu 1992 pokoušel rovněž ve Štrasburku sídlící „Evropský soudní dvůr pro lidská práva". Ten totiž vynesl „rozsudek", v němž se mj. říká, že irská vláda „svým zákazem rozšiřování informací o možnostech provedení interrupce v zahraničí porušuje evropskou konvenci o lidských právech"![616] Jestliže je tedy už dnes v nadcházející panevropské provincii Holandsku zabíjení starých a postižených lidí na vlastní přání *i bez něho* samozřejmostí, pak zítra tentýž ničemný a podlý „soudní dvůr" z milosti Sionu bezpochyby zjistí a vyhlásí, že všechny panevropské provincie poruší „Evropskou konvenci lidských práv", pokud nezlegalizují „lidské právo" na vraždění neoblíbených nebo nepohodlných osob *jakéhokoli věku*! Ve stále existujícím *komunismu*, logickém a nezbytném předstupni k sionistickému *One World*, jsou si všichni lidé rovni, avšak někteří jsou si rovnější! V *Panevropě*, dalším stupni na cestě k témuž *One World*, mají všichni lidé „nezadatelná práva", ale jak vidno, u některých jsou nezadatelnější než u jiných! Avšak *kdo* má být rovnější a *kdo* může „nezadatelná lidská práva" nechat platit nebo zrušit, to samozřejmě závisí na přání a vůli vrcholku Satanovy synagogy. V sionistické *Panevropě* nebo dokonce v (už tak blízkém!) One World si už vůbec nikdo nemůže být jist zaručením platnosti tisíckrát svatosvatě a slavnostně vyhlášených „lidských práv na život a nedotknutelnost své osoby" (o ostatních „lidských právech" už ani nemluvě). O tom nás mohl dostatečně poučit německožidovský spolkový kancléř Helmut Koh(l,n), kterému takové měření dvojím metrem už přešlo do krve (pokud je ovšem nenasál už s mateřským mlékem):

„Před sto padesáti v Bonnu akreditovanými vyslanci spolkový kancléř prohlásil: ‚Kdo se odváží dávat v sázku lidský život..., musí na sobě pocítit a také pocítí veš-

[615] *DT*, 13. 5. 1993 (DT/KNA).
[616] *DT*, 31. 10. 1993 (KNA).

kerou tvrdost a tíhu zákona.' – Ovšem o těch úplně nejmenších se zapomněl zmínit, přestože jich je každoročně 500 až 600 tisíc pomocí indikačního zákona zcela cíleně a hrůzně zabíjeno..."[617] – Možná se o nich nezmínil právě proto, že tihle nejmenší nepatří k *jeho* národu... Podobné domněnky se ostatně přímo vnucují i tehdy, když se např. bádensko-virtemberská ministryně sociální péče s pozoruhodným jménem *Solingerová*[618] tak dojemně stará o blaho nejmenších německých občánků tím, že je chce ušetřit strastiplného života ještě dříve, než do něj vůbec vstoupí. Předseda frakce CDU se s tímto postojem na stuttgartském zemském sjezdu, jak se zdá, ztotožnil. Ostatně posuďte sami. Co mu v polovině února 1993 vytkl, bylo v podstatě jen následující: „Považuji za ‚unáhlený manévr', snažit se zavádět ambulantní i stacionární možnosti interrupcí nyní, krátce před rozhodnutím Spolkového ústavního soudu o novém právu na přerušení těhotenství."[619] – Tak ukvapeně se tedy postupovat nemá, milá přítelkyně dětí, neboť ústavní soud, který ústavu chrání přinejmenším tak pečlivě jako Spolková banka inflaci (tj. údajnou „cenovou stabilitu"), nepochybně vynese „šalamounský" rozsudek, který vaší humanitární horlivosti uloží jen zdánlivé hranice. Jak se později ukázalo, takový rozsudek byl skutečně vynesen...

Kdo by chtěl nakonec vědět, proč vlastně vedoucí evropští Hebrejové tak permanentně a všestranně podněcují[620] zabíjení dětí ještě v matčině těle, tomu přece stačí zapnout si svůj televizor (pokud jej už zcela správně nevyhodil oknem!), aby si z úst předsedy PDS a izraelity *Gregora Gysiho* mohl osobně poslechnout, že „vzhledem k ročním 400 000 interrupcí v Německu si přece klidně můžeme dovolit stejný počet zahraničních přistěhovalců"![621] a také samozřejmě tomu odpovídající a ještě vyšší kvótu přistěhovalců náhradou za zabité staré a postižené osoby... Kdo se tázal, zde má tedy odpověď! Současně se tím do našeho zorného pole dostává

---

[617] *Kurier der Christlichen Mitte*, č. 3/1993.

[618] Při jméně *Solinger*(*ová*) by jistě podobná myšlenka prošla hlavou také Attalimu, protože na str. 32 cit. spisu sám píše o končícím sedmnáctém století: „Od nedávna už mohli židovští směnárníci pobývat v německých městech, aniž by měli svá jména jako obojek na krku."

[619] *DT,* 18. 2. 1993 (DT/KNA).

[620] „Hrdost francouzského biochemika Etienne Baulieua na ‚svou' pilulku, jejíž aplikací se zabíjí nenarozené dítě, je nevýslovná," napsala madam *Löwensteinová* v *DT* z 8. 12. 1992. – Že by opravdu nevěděla, co už osm měsíců předtím odhalil prof. Hermann Schneider v druhém čísle *Informačních listů* (str. 4) jím založeného hnutí „Pro Conscientia e.V."? Tento údajně „francouzský" biochemik má kromě svého francouzského jména ještě druhé, které zní – *Aaron Blum*! Nejagilnější a nejvlivnější „německá" organizace na podporu uvolnění interrupcí s naprosto lživým názvem „Pro Familia" je filiálkou Rockefellery založené, financované a celosvětově operující organizace „International Planned Parenthood Federation" (IPPF). Jako „hlavního šéfa" této zastřešující organizace vrahů dětí uvedla Elisabeth Backhausová r. 1992 (v *Theologisches*, 22 [1992], 433) jistého *Alana Gutmachera*! Od *zcela snadného* uvedení řady dalších takovým jmen na tomto místě upouštím...

[621] Gregor Gysi v televizní talkshow, cit. podle: *Kurier der Christlichen Mitte*, č. 12/1992.

4. Multikulturní Evropa

Proč se nám v Německu, ale i v celé Panevropě a ještě i daleko mimo ni *najednou* tak horlivě dokazuje, že naše dosavadní kultura nám už nepostačuje a že musí být „obohacena“ velkým počtem jiných cenných kultur? A proč se za „multikulturu“ tak neúnavně a horlivě zasazují právě ti ze špičkových politiků, kteří dříve na podporu *naší* kultury obvykle a ještě jen neradi nechávali z daňového měšce odsypávat pár drobečků? Jak se správně obáváte, odpověď nemá vůbec co dělat s kulturou, ale o to víc se světovládnými plány Sionu. „Aby dokázali,“ vysvětluje Švýcar *Beat Christoph Bäschlin*, „že jejich nesmyslné učení o rovnosti přesto souhlasí, snaží se nyní síly v pozadí korigovat přirozený, stvořený řád a přizpůsobit místo toho lidstvo své teorii. Prostřednictvím systematicky zaváděné a prosazované bastardizace má v Evropě vzniknout zcela programově smíšená, neboli ‚normální’ rasa. Proto také ono horečné úsilí o přilákání a vtažení Afričanů a Asiatů do Evropy a Jihoameričanů do USA a Kanady. … Jedno nebezpečné obchvatné opatření k realizaci této ‚velké, skutečné revoluce’ spočívá právě v tvrdošíjném podporování interrupcí, rozšiřování možností ochrany před početím v západních národech a v současném bezohledném a nezodpovědném podněcování populační exploze v rozvojových zemích. To všechno má jen urychlit masové stěhování národů.“[622] – O nějakém „podněcování populační exploze“ v zemích „třetího světa“ sice nemůže být vážně řeč,[623] ale stěhování národů se díky nepřetržité řadě uměle vyvolávaných a udržovaných národnostních konfliktů již dostává skvěle do pohybu, přinejmenším z pohledu Sionu. Že pak má všemožná podpora interrupcím v evropských zemích sloužit k rasovému míšení, to nám už výše potvrdil Hebrej Gregor Gysi, a dále že jedním ze základních principů „militarismu“ (čti: jednosvětového sionismu!) je *uniformita* obyvatelstva nejprve a především Evropy, o tom nás ještě dříve ujistil izraelita Nahum Goldmann. „Multikulturní společnost“ tedy představuje neškodně znějící synonymum pro rasovou, národní a národnostní *uniformizaci* „obyvatelstva“ Panevropy. Potom už rasově nesmíšené židovské „elitě“, podle slov svého herolda Coudenhove-Kalergiho k vládě nad Evropou a celým světem povolané „ušlechtilé rase z milosti ducha“, nemůže z řad gójů nikdy vyrůst žádná konkurence!

---

[622] *Bäschlin,* cit. místo 95.

[623] Následující zpráva z *CODE* č. 2/1993, 22 mluví za všechny ostatní informace s podobným obsahem: „Návrh k předběžnému pozastavení všech půjček, které jsou vždy podmiňovány přijetím malthusiánské politiky, byl přednesen na konferenci latinskoamerických biskupů (CELAM) před sdružením katolických laiků. – ‚Máme důkazy o tom, že půjčky nejrůznějších internacionálních agentur jsou v posledních 20-30 letech podmiňovány tím, že přijímající země budou uplatňovat programy k omezování porodnosti,’ stěžovala si Cristina Vollmerová, představitelka sdružení laiků. Jestliže dlužnické země proti přijetí takových opatření reptají, pak jsou jim půjčky jednoduše odmítnuty. – ‚Omezování porodnosti v Latinské Americe a v Karibiku je formou rasismu, kterou multinacionální společnosti všemožně podporují,’ řekla paní Vollmerová, občanka Venezuely, která byla v červnu 1992 vyslankyní Svatého stolce na vrcholné konferenci v Rio de Janeiru. Jmenovitě se zmínila o Fordově a Rockefellerově nadaci, které tuto rasistickou politiku koordinují a dodala, že si je ‚jistá’, že US-Agency for International Development (AID) a Světová banka provozují tutéž politiku.“ – Sion je totiž názoru, že na světě je už dost „barevných“, přinejmenším víc než dost k tomu, aby v Evropě, USA a Kanadě vytvořili tu „nejkrásnější“ multikulturní rasovou směs!

Co dnes Sion a jeho lóže vychvalují jako „multikulturu“, to už na druhé straně velké louže představili roku 1944 organizátoři světa mnohem prozaičtěji jako mocenskou otázku (zamýšlené světovlády). „Duch izolacionismu,“ píše Imre Ferenczi, „může být považován za mrtvý teprve tehdy, až všechny národy odhodí dosud platnou doktrínu, podle níž je přistěhovalectví a vystěhovalectví jejich čistě vnitřní záležitostí a udržování mimořádně vysokého životního standardu bez ohledu na jeho následky přestanou považovat za své právo nebo přirozené privilegium.“[624] – Zde tedy veškerá spílání a nářky na „hospodářské utečence“ nic nepomohou... Zvláště když se má pojem „národ“ vztahovat na góje, pak podle židovského náhledu potřebuje modifikaci v tom smyslu, jak ji rovněž roku 1944 zaváděl Žid *Oskar Jászi*: „... Její výstižnou definici [národní jednoty] našel v slovech Ernsta Renana: ‚Co je národ? Nikoli mluvení stejným jazykem nebo pouhá příslušnost k téže národní skupině, nýbrž společné vykonání velkých věcí v minulosti a snaha o společné činy v budoucnosti’.“[625] – To pak pomalu přivádí k motu: Podle Adama a Evy jsme všichni příbuzní, a z této perspektivy potom všechny gójské národy, které si přece bez výjimky „přejí“ v co možná nejbližší budoucnosti světovládce „ze Sionu“, skutečně už dnes představují jeden jediný národ!

Tím se tedy okamžitě naším domovem stává celý svět, nebo přinejmenším celá Panevropa! Jenže my, v Maastrichtu novopečení Panevropané a budoucí kosmopolité, to pořád ještě nějak nechceme pochopit k srozumitelnému zármutku Sionu. Zde všechny průzkumy veřejného mínění nic nepomáhají, ať jsou opakovány, jak často chtějí. Ještě v létě 1993 jen *půldruhého* procenta všech Němců na otázku, co by *nejspíš* považovali za svou vlast, odpovědělo: „Evropu“.[626] Celý glóbus raději nebyl do nabídky deseti možných odpovědí z opatrnosti vůbec zařazen... Zkrátka a dobře: „Pořád je ještě [bohužel] hodně co dělat – pusťme se do toho!“ a propagujme ještě desetkrát hlasitěji panevropskou multikulturu, aby také konečně rostlo a šířilo se žádoucí panevropské vlastenectví. Ale v žádném případě nezůstane jenom u provozování propagandy – *budou také vytvářeny hotové skutečnosti*! A to především v ústřední panevropské zemi, v Německu.

„Vytipovaným bodem k uskutečňování dlouhodobé výměny a smíšení národa,“ analyzuje *Josef Schüßlburner*, „je *nyní* vědomé trpění masového zneužívání azylového práva. Že naši politikové toto zneužívání soustavně představují jako právo na přistěhování, vyplývá už z toho, že je právě v této souvislosti vytvářen pojem multikulturní společnosti. Skutečný azylant však s tím vůbec nemá co dělat. V jeho případě jde o osobu, která se z obav o osud své vlasti politicky angažovala za mnohdy nebezpečných okolností a následkem rizika pro svoji svobodu nebo život je nucena hledat útočiště v zahraničí do té doby, než v její vlasti dojde k požadované změně, jež jí umožní návrat a další spoluúčast na osudech své vlasti. Takové osoby také obvykle bývají hostitelské zemi vděčné za péči a vynaložené výdaje, které jí svým příchodem způsobily. Skutečný azylant je také vždy připraven podepsat v tom smyslu závazné prohlášení, spojené s podáním žádosti o azyl. Je sotva uvěřitelné, že by naše celosvětově proslulá byrokracie nebyla schopna rozeznat skutečného azylanta

[624] Imre Ferenczi v: Schnapper, cit. místo 139.
[625] Oskar Jászi v: Schnapper, cit. místo 88.
[626] *DT*, 20. 7. 1993 (dpa).

a stejně tak – za předpokladu odpovídající politické podpory – že by nedokázala zamezit masivnímu zneužívání azylového práva.“[627]

O nějaké takové politické podpoře přirozeně nemůže být vůbec řeč, právě naopak! Evropští rothschildovští satrapové a jejich „vládní“ aparáty už po desetiletí cíleně a systematicky připravují cestu právě multikultuře. Nejprve to zde byli „gastarbajtři“, potom přišli uprchlíci před nejrůznějšími „občanskými válkami“ v Africe a Asii, a nakonec ještě „azylanti“ z celého „třetího“ a – po roce 1989 – také z „druhého“ světa. Stejně jako chování těchto (de facto) zahraničních přistěhovalců, měnila se podle potřeby také taktika Satanovy synagogy. Když se v polovině osmdesátých let začala v německém obyvatelstvu šířit nespokojenost s tímto stavem, byla použita *chlácholivá, uklidňující taktika.* Izraelitský kancléř Helmut Kohl-Kohn předstíral znepokojení a slíbil účinnou nápravu: „Rozhodl jsem se vystoupit osobně na spolkové tiskové konferenci, protože příliv hospodářských azylantů dosáhl rozměrů, které se stávají citelnou zátěží pro Německou spolkovou republiku a vedou k výraznému znepokojení obyvatelstva. Počet azylantů stoupá měsíc od měsíce... Nechci tomuto trendu nečinně přihlížet. Znepokojení a obavy obyvatel musí být brány vážně, protože Německá spolková republika není a nesmí být přistěhovaleckým státem.“[628] – To bylo, prosím, řečeno 27. srpna 1986!

Ve skutečnosti přirozeně žádný takový úmysl zakročit nikdy nebyl. Když to přibližně o tři roky později už bylo všeobecně zřejmé, vystrčil Kohl resp. jeho hebrejští představení do popředí insidera Heinera Geißlera, který začal tisíckrát omílat staré heslo o „multikulturní společnosti“ a hlasitě vychvalovat přednosti zatím podřimující „multikultury“. (Přibližně tou samou dobou se jmenovitě ve Francii, ale také v ostatních budoucích provinciích Panevropy odehrávalo to samé!) Německožidovský kancléř mezitím osobně podepsal spolu s ostatními „šéfy států a vlád“ (čti: rothschildovskými zástupci!) nejen právě aktuální maastrichtskou Panevropu, nýbrž spolu s naším kontinentem a USA i Kanadou dne 21. 11. 1990 také „Pařížskou chartu za novou Evropu“, v níž sice plánovité panevropské rasové pomísení nebylo tentokrát skryto za multikulturou, ale za jiným sionistickým fíkovým listem, za tzv. „ochranou práv národnostních menšin“. Zní to tam takto: „Stvrzujeme, že etnická, kulturní, jazyková i náboženská identita národnostních menšin musí požívat všestranné ochrany a plné rovnosti před zákonem, a že všichni příslušníci národnostních menšin mají právo svou identitu při rovnosti před zákonem plně projevovat, hájit a dále rozvíjet...“[629] – Takže přece jen jde o plaidoyer pro *multikulturu*, i když se v něm přímé použití tohoto slova opatrně obešlo!

Když pak ani tohle všechno nepomáhalo, byl v mžiku uměle znovu oživen prakticky už za mrtvý považovaný „pravicový extremismus“ a „neonacismus“. Masová média pod sionistickou kontrolou umožňují i takovýto zázrak „zmrtvýchvstání“ a každý přirozený odpor proti multikultuře resp. rasovému míšení je nemilosrdně postaven na hanbu do „hnědého kouta“. Tato kampaň, doslova až k zvracení přesycená pseudohumanitním moralizováním, běží, jak dobře známo, až podnes na plné obrátky: „Vyhlásí se ‚důstojnost člověka’ (míněni jsou však pouze cizinci, demon-

[627] Josef Schüßlburner v: *Criticón* č. 134, listopad/prosinec 1992, 278 ad.
[628] Cit. podle Rudolf Seufert v: *CODE* č. 1/1993, 13.
[629] Citováno podle výtahu dokumentu v: *Das Parlament*, 30. 11. 1990, 3.

struje se proti ‚nenávisti vůči cizincům') a zapomíná se přitom na Němce, čímž je jim implikován pocit méněcennosti, aby se ve své zemi cítili jako trpění cizinci... Je tu jasně znát skrývaně zakalkulované očekávání, že se při tak soustavném ponižování Němců dostaví přesně taková reakce, jaká se od nich očekává, aby se pak proti ní mohlo s klidným svědomím světové veřejnosti bezohledně zakročit!"[630] – A skutečně tomu tak je. Přesně v to „doufá židovský zběsilec Henryk M. Broder", který v Allgemeine Jüdische Wochenzeitung ze 14. ledna 1993 vypustil do světa dokonce toto: „Cizinci by ze své strany mohli vznést požadavek, jako např. tento: ‚Němci pryč z Německa, aby byl konečně klid'!"[631]

A tak zatímco rothschildovsky řízený tisk společně ze všech sil duje do multikulturního rohu, sehrává současně (samozřejmě) rothschildovsky vedený list Frankfurter Allgemeine Zeitung vzorně roli *pojistného ventilu*, kterým si mohou „ulevovat" protivníci nové, krásné multikultury. Samozřejmě že jen po jistou nepřekročitelnou hranici... Sem tedy najednou může psát orientální Pseudoněmec *Bassam Tibi* to, co si téměř všichni myslí, ale co se téměř nikdo neodváží vyslovit: „Multikultura je jen iluze a nebezpečná ideologie..."[632] – Když se takto na jedné straně předkládá „konzervativní" vrstvě vzdělanců (a především těm, kdo se za ně považují) iluze nikoli multikultury, nýbrž iluze fungující svobody tisku a smýšlení, podniká už na druhé straně Sion na spolkově německé úrovni další významný krok:

„Pověřenkyně spolkové vlády pro záležitosti cizinců *Cornelia Schmalz-Jacobsenová* (FDP) požaduje, aby děti cizinců dostávaly automaticky německé občanství. Navíc si přeje, aby se cizozemcům dostalo privilegia dvojího státního občanství, které je Němcům odepřeno. Všichni cizinci, žijící u nás nejméně osm let, mají mít dodatečně zákonný nárok na přijetí za občana Německé spolkové republiky. Těmito návrhy, k nimž se spolkový kancléř Kohl staví blahosklonně, má být zřejmě podniknut pokus o *zakamuflování* doslova explozivního růstu cizinecké kriminality. … Roku 1992 už činil podíl zahraničních pachatelů na spáchaných trestných činech zhruba 30 %. Po vynuceném přijetí azylantů a jiných přistěhovalců za občany Spolkové republiky pak skutečně může být policejní oddělení *cizinecké kriminality* klidně zavřeno a příslušná rubrika v kriminalistických statistikách vyškrtnuta… Vzhledem k novým „Němcům" černé, hnědé, žluté a jiné barvy pleti zde přece budeme mít už jen „německé" zločince! Tímto hanebným útokem na poctivost a slušnost našeho lidu mohou Němci přes noc získat titul *národa s nejvyšší kriminalitou* na celém světě."[633] – To poslední je sice zatím poněkud odtažité, ale paralelní případ Francie s jejími miliony alžírských, tuniských a marockých „přistěhovalců" svědčí o tom, že první část úvahy trefila do černého. Takto „naturalizovaní Němci" by značným způsobem oslabili působnost statistik o cizinecké zločinnosti, která stále více hrozí stát se nebezpečnou „časovanou bombou" pro sionistické plány.

Jenže jsou to konec konců právě Němci (němečtí čtenáři nechť mi prominou), kteří se ve své většině s příslovečnou prostoduchostí staví skrytě proti novým božstvům. Jak jinak lze totiž interpretovat (byť i jistě nespolehlivé!) výsledky průzku-

---

[630] Josef Schüßlburner v: *Criticón* č. 134, listopad/prosinec 1992, 277.
[631] *Remer Depesche* č. 3/1993, 4.
[632] Bassam Tibi v: *FAZ*, 23. 5. 1992.
[633] *Remer Depesche* č. 3/1993, 3.

mu veřejného mínění, jako např. z března 1993! „K nejtísnivějším problémům, které v současné době znepokojují obyvatelstvo, patří obavy z šíření pravicového radikalismu (53 procent), pocit bezmocnosti vůči přívalu azylantů do naší země (49 procent) a dojem, ‚že naši politici nejsou schopni vyřešit nejnaléhavější problémy' (47 procent). Z celkem dvaceti neuralgických bodů a obtížných společenských problémů, jež dotazovaným předložil Institut pro demoskopii Allensbach v rámci reprezentativního průzkumu veřejného mínění, byly nejčastěji jmenovány právě tyto tři."[634] – A to z největší části bezpochyby od těch samých osob! Každý, kdo se cítí „bezmocným" vůči „přívalu azylantů do naší země", místo aby oslavoval pokračující multikulturní obohacení, sám se podle definice sionistických médií prezentuje jako „pravicově extrémistický", pokud se zde přímo neproviňuje „neonacistickým" *smýšlením*. A kdo si pak kromě toho (viz výše!) ještě sám dělá starosti s bujením *právě tohoto „pravicového extrémismu"*, tomu by musel každý psychiatr písemně potvrdit velmi pokročilou *schizofrenii*...

Bývalý představitel Německa při OSN, Hans Arnold, roku 1991 v tiskovém orgánu „zahraniční politiky" německé pobočky CFR, „Deutsche Gesellschaft für auswärtige Politik" oznámil s klidnou samozřejmostí insidera toto: „Podle žádoucího [!] smíšení západoevropského obyvatelstva [!] v rámci politiky Evropského společenství a s ní spojenou kulturní přeměnou [!] budou [cizinci] po vytvoření vnitřního trhu r. 1992 u nás žít se stejnými právy, jako my sami."[635] – A skutečně také byla panevropská „multikultura" do Maastrichtské smlouvy o Evropské unii neodvolatelně „zabetonována"; sice ne jmenovitě, ale fakticky. Poučuje nás o tom italský vědec *Roberto de Mattei* svou analýzou rozhodujících příslušných pasáží této smlouvy:

> Návrh Maastrichtské smlouvy nezahájil proces evropského sjednocení, *nýbrž proces likvidace národních států*. A protože je Evropa bez své základní struktury, tj. národních států, jako taková nemyslitelná, rovná se jejich odstranění likvidaci Evropy – a ta se uskutečňuje jménem právě této Evropy!
>
> K obrazu rozkladu se vztahuje jedna kapitola z Maastrichtské smlouvy, která představuje skutečnou časovanou bombu v srdci našeho kontinentu. Je jí předpokládané „evropské občanství" pro všechny, kteří mají nebo do té doby získají občanství národních států, určených k likvidaci... Podle článku 8 A smlouvy má každý občan Unie „právo pohybovat se a žít na výsostném území všech jejích členských států". Konkrétní dosah tohoto článku je zřejmý teprve ve světle následující pasáže, podle níž „každý občan Unie s bydlištěm v některém z jejích členských států, byť i nemá jeho státní občanství, má přesto aktivní i pasivní volební právo v komunálních volbách, přičemž pro něj platí stejné podmínky jako pro občana dotyčného státu" (hlava II, čl. 8 B 1). Stejně tak má „aktivní a pasivní volební právo při volbách do Evropského parlamentu" (hlava II, čl. 8 B 1, 2), přičemž podrobnosti k tomu určí Rada v prvním případě do 31. prosince 1994 a v druhém do 31. prosince 1993.
>
> Následky jsou snadno předvídatelné:

[634] *DT*, 16. 3. 1993.
[635] Cit. podle: Grün/Foresta, cit. místo 71 ad.

a) prvním cílem imigrantů z nějaké země mimo Evropské společenství bude nabytí občanství Unie. Při absenci jednotných zákonů tedy odcestuje do té země, která mu umožní nejsnadnější přístup k získání jejího občanství, čímž bude mít automaticky také občanství evropské,

b) jako držitel evropského občanství pak využije svého práva na neomezenou volnost pohybu po výsostném území Unie, přesídlí kam se mu jen zlíbí, a tam se chopí svých politických práv,

c) aktivní i pasivní volební právo, které mu bude poskytnuto v místě bydliště, pak přistěhovalci dovolí začlenit se do politického života na lokální a nadnárodní úrovni, tedy do jediných zbývajících rovin politiky, které po likvidaci národních států budou mít ještě nějaký význam... Exponenti islámu již nyní vyžadují pro své náboženství stejnou ochranu, jakou poskytuje národněstátní zákonodárství ostatním náboženským společnostem. V praxi to znamená státní uznání polygamie, vyučování islámu na školách, osvobození od práce při islámských svátcích atd. atd. Jakmile miliony mohamedánů získají evropské občanství, vytvoří logicky politické hnutí, které bude stavět své kandidáty do komunálních voleb a k volbám do Evropského parlamentu.[636]

Již v roce 1944 jeden z organizátorů světa, *Imre Ferenczi*, pokládal za „nezbytnost, aby Židovstvo všude ukazovalo ještě více porozumění a energicky pracovalo k všeobecnému odstranění rasového vylučování a národnostní diskriminace i dosud existujících přistěhovaleckých zákonů v politice mnoha zemí, zvláště v USA“.[637] Tedy „nezbytnost“, která výše řečené mimořádně dobře osvětluje, protože v evropském měřítku *není žádný za zmínku stojící multikulturní nebo rasy mísící projekt či manévr, na němž by se Židé mimořádně výrazně nepodíleli*. Sion k tomu především zaktivoval své bezpočetné frontové organizace. Tak např. nechal roku 1990 jistého pana Johannese Neumanna z významné *protikřesťanské* organizace „Humanistická unie“ vyhlásit s naprostou samozřejmostí cosi o „evropské multikulturní společnosti, jak ji *my* od Evropy budoucnosti očekáváme“![638] – K tomuto účelu existují např. ve Francii hned tři různé „inkviziční instance“, jak je Bäschlin zcela právem nazývá, které „jestřábím zrakem dohlížejí na chování a jednání ‚francouzských Francouzů’: 1. komunisticky orientované MRAP (Hnutí proti rasismu, antisemitismu a za mír), 2. pod silným židovským vlivem stojící bojová organizace s lóžovým požehnáním LICRA (Mezinárodní liga proti rasismu a antisemitismu), 3. židovskými studenty vytvořená a francouzskými socialisty řízená organizace SOS-Rassismus k podporování přistěhovalectví především z Afriky a k ochraně těchto přistěhovalců. LICRA a MRAP byly prostřednictvím zákona proti rasismu z 1. července 1972 vybaveny pravomocemi Velkého inkvizitora“,[639] když byly pro svou multikulturní „oblast působení“ ve *vší formě postaveny na roveň státnímu zastupitelství*. Vůdce organizace „SOS-Rassismus“ v roce 1989 se ostatně jmenoval *Harlem Désir* a jako syn židovské matky a černého otce dělal své organizaci nepochybně čest...[640]

---

[636] Roberto de Mattei v: *UN* č. 12/1992, 4-7.
[637] Imre Ferenczi v: Schnapper, cit. místo 142.
[638] Johannes Neumann v: *Mitteilungen Humanistische Union* č. 130/červen 1990, 22.
[639] Bäschlin, cit. místo 62.
[640] Tamtéž, 60.

Kde jde o podporu multikultury, tam najdeme opravdu všude syny Abrahámovy. Z nepřeberného množství důkazů si zde můžeme uvést jen zcela nepatrný výběr:

• Od 19. do 26. února 1990 se v Bendorfu nad Rýnem pořádá konference „pro studenty teologie a sociálních směrů". Téma konference: „Integrace náboženských, sociálních a politických hodnot do multikulturní společnosti." Pořadatelem je *Stálá konference Židů, křesťanů a muslimů v Evropě* ve spolupráci s *Leo Baeck College* (*London*) a *Mezinárodní radou křesťanů a Židů*![641]

• Město Frankfurt si už od několika let může dovolit vydržovat na útraty daňových poplatníků úřad „městského rady pro multikulturu". Jeho jméno zní: *Daniel Cohn-Bendit.*[642]

• „Mírovou cenou německého knižního obchodu" právě (13. 10. 1991) poctěný židovský literát *György Konrád* dal při svém „děkovném projevu" k dobru následující: „Nacionalismus, agresivní od samého základu, je ideologií nenávisti a chorobou Evropy. Nacionalismus brání lidem Evropy stát se Evropany. Evropa zítřka je myslitelná pouze jako multinacionálně a multikulturně jednotná konstrukce."[643]

• 23. listopadu 1991 skládal kancléřův zmocněnec *Lutz Stavenhagen* před *B'nai B'rith* ve Frankfurtu účty z již uskutečněných a plánovaných *multikulturních* výkonů „spolkové vlády".[644]

• Předjaří 1992: Cohn-Bendit, nedávno interviewovaný Susannou Nirensteinovou [!], mj. prohlásil, že „lidé už konečně musí pochopit, že trvalá přeměna v multikulturní společnost je v našem světě skutečností".[645]

• Polovina července 1992: „Židovští a křesťanští teologové varovali při jednom svém studijním zasedání před ‚rostoucím nacionalismem a nenávistí vůči cizincům'."[646]

---

[641] Paulinus, *Bistumsblatt der Diözese Trier*, 11. 3. 1990, cit. podle: *SAKA-Informationen*, č. 15 (1990) 98.

[642] *Vertrauliche Mitteilungen* (Büsingen), 3. 9. 1991.

[643] *Nation und Europa*, 12/1991, cit. podle: *UN* č. 1/1992, 4.

[644] *Bulletin*, 27. 11. 1991, 40: „Jak to před několika dny formuloval spolkový kancléř ve svém dopisu prezidentovi American Jewish Comittee, ‚nesmí se připustit žádná tolerance vůči intoleranci, a kdo podněcuje nenávist vůči cizincům, nesmí si už nikdy dělat nárok na označení za dobrého německého patriota'. – Toto kancléřovo přesvědčení musí být také pro nás směrodatné v současných diskusích o otázce, jak máme jednat s přílivem lidí, kteří opouštějí svou vlast z hospodářských důvodů a chtějí přijít do Německa. Z deseti azylantů, kteří hledají přijetí v Evropském společenství má šest z nich za cíl Německou spolkovou republiku. – Rád bych zde citoval ze zmíněného kancléřova dopisu: ‚Kdo je z rasových, náboženských nebo politických důvodů ve své vlasti pronásledován, ten musí i v budoucnosti v Německu najít útočiště. Zde rozhodně k žádným škrtům nedojde. Otcové a matky naší demokratické ústavy pohlíželi na azyl jako na svaté právo v neposlední řadě také na základě trpkých zkušeností s násilným nacistickým panstvím.' Už jsem se o tom zmínil a rád bych to ještě jednou připomněl: Věřím, že právě organizace jako B'nai B'rith by mohla v boji proti pravicově extrémistickým myšlenkám přinést významný podíl. – Připomínám zde nabídku pana Seymoura Reicha z r. 1990, přinést právě takový podíl při přípravě školních a univerzitních učebních plánů a při politické osvětě obyvatelstva nových spolkových zemí. Tuto nabídku spolková vláda vděčně přivítala..."

[645] *SAKA-Informationen* 17 (1992) 129.

[646] *DT*, 18. 7. 1992 (KNA).

• 22. září 1992: „Nový předseda Ústřední rady Židů, Ignatz Bubis, ostře odsoudil politické debaty o změně ústavního zákona o azylovém právu. Takovéto debaty jen povzbuzují ‚vandaly' k napadání utečenců a ostatních cizinců, řekl Bubis v pondělí v Bonnu. Podobný spor o ústavní zákon není ničím jiným než vedlejším bitevním polem a může nakonec vyvrcholit projevy vůči samotným obětem."[647]

• 9. únor 1993: Přes protesty a proti vůli pravoslavné církve má být v Řecku z nových občanských průkazů odstraněn dosud běžný záznam o náboženské příslušnosti. „Pro mluvčího pravoslavné církve Chatzifotise není žádným tajemstvím, kdo stojí za tímto pokusem: ‚židovská lobby', jejímž cílem je ‚oloupení řeckého národa o jeho identitu' a zavedení ‚totální nivelizace'."[648]

• 16. únor 1993: Kryptohebrej *Adelbert Weinstein* by chtěl mít i bundeswehr multikulturní. „Je vyžadována profesionalita," napsal, „a to naléhavě už i v armádě. Do takových profesionálních jednotek bychom měli integrovat jako vojáky také syny mnoha tisíců Turků a cizinců všeho druhu. Rozšířená Evropa vyžaduje rovněž rozšíření branných zákonů. Kdo jí náš chléb, měl by ho také spolu s námi bránit."[649]

• 23. únor 1993: „Diskuse o odsouvání azylantů, kteří do Německa přicestovali ilegálně ze své vlasti přes území našich východních sousedů, dosáhla u některých politiků těchto tranzitních států podivných dimenzí. Tak např. bývalý československý ministr zahraničí Dienstbier se obává, že na česko-německé hranici bude [z *německé* strany] spuštěna nová ‚železná opona'."[650] – *Jiří Dienstbier*, bývalý „disident" a signatář Charty 77, je Žid.

• 11. březen 1993: „Za účelem vytvoření širší fronty proti projevům nenávisti vůči cizincům byl začátkem roku [v Berlíně] vytvořen tzv. ‚Kulatý stůl proti rasismu'. Zúčastněny jsou zde především zastřešující organizace, jako židovská a řecko-pravoslavná náboženská obec... Grémium chce vypracovat konkrétní program proti rasismu a vyvíjet v tom smyslu širokou iniciativu."[651]

• A tak pořád dál a dál...

Zdá se, že pokud jde o penetrantní neúnavnost, chce „katolická" pokoncilní církev svou multikulturností v rámci papežem nařízené „nové evangelizace" předčít dokonce ne právě lenivou „evangelickou" sesterskou organizaci. Za tím účelem již oznámila *nové multikulturní evangelium.* Úplný výčet příslušných apoštolských aktivit posledních čtyř let v tomto směru by si vyžádal asi mnoho objemných svazků a proto se zde musíme omezit jenom na několik málo více méně náhodně vybraných příkladů.

Protože jsou „kultura" a „náboženství" prakticky shodné, mohl se Sionem vystavovaný ukázkový katolík *Otto von Habsburg* vyhnout výrazu „multikultura" a současně mluvit o tom, co má na mysli. Stalo se tak v červenci 1990 na katolické „Akademii Gustava Siewertha", státem uznané a povýšené na vysokou vědeckou školu. Habsburg zde při jedné „akademické slavnosti obhajoval nutnost společného

---

[647] *DT*, 22. 9. 1992 (Reuter).
[648] Gerd Höhler v: *Kölner Stadt-Anzeiger*, 9. 2. 1993.
[649] Adelbert Weinstein v: *DT*, 16. 2. 1993.
[650] Rudolf Ströbinger v: *DT*, 23. 2. 1993.
[651] Ute Meinel v: *DT*, 11. 3. 1993.

postupu všech věřících v Evropě včetně příslušníků mimokřesťanských vyznání“.[652]

Katolický pokoncilní arcibiskup a kardinál *Joachim Meisner* dodával v dubnu 1991 odsunutým východním Němcům tuto podivnou multikulturní útěchu: „Vývoj v Evropě nám dovoluje doufat, že hranice postupně ztratí svůj význam. Nadále už žádné ohrazování se vůči ‚těm ostatním’. To se v budoucnu stane nejvyšší normou všech jednotlivých zemí v ‚evropském domě’, a místo toho nastoupí naprostá transparentnost hranic, soužití národů a akceptování rozdílností.“[653]

Řádně po ekumenicku to šlo také 22. května 1991, když „předseda Německé biskupské konference, biskup Lehmann z Mohuče, biskup Martin Kruse, předseda Rady evangelických církví v Německu a řeckopravoslavný metropolita Augoustinos“ se v Cohn-Benditově multikulturním Frankfurtu zcela stylově vyslovili pro „aktivní účast na Týdnu spoluobčanů zahraničního původu ve dnech od 29. září do 5. října“. Napsali totiž doslova: „Mnohotvárnost kultur a národů je nevyčerpatelným bohatstvím...“ – To se také na milimetr přesně kryje s motem tohoto týdenního, každoročně pořádaného sionistického manévru: „Mnoho kultur – jedna budoucnost!“[654]

Protože tyto sjezdy, Sionem vytrvale označované za „katolické“, mají sloužit samozřejmě především „nové evangelizaci“, byla podle tiskových zpráv projednávána v Karlsruhe roku 1992 v „pěti tématických okruzích“ také „otázka“, jak by se takové „prorůstání a propojování kultur [v Německu, v Evropě i ve světě!] mělo konkrétně udát...“ – Třetí a rozhodující tématický okruh pak nesl případné označení „Město otevřených bran“. Od redakce listu Osservatore Romano k tomu máme příslušné vysvětlení: „Název upomíná na zjevení proroka Izajáše [srv. Iz 60,15], podle něhož budou brány požehnaného města Jeruzaléma otevřeny ve dne v noci. Podobenství poukazuje na to, že po pádu vnějších zdí potřebuje nová Evropa mosty lásky a tolerance mezi různými kulturami, národy a náboženstvími.“[655]

„Evangelická“ církev, pro kterou kdysi smírné noční adorace představovaly jen jakousi katolickou výstřednost, zve v nejnovější době sama k „nočním návštěvám kostelů“! Multikulturnost, o níž se usiluje, jí k tomu poskytuje znamenitou příležitost, protože v tomto případě půjde o „zbavení se zášti a ztrpklosti vůči cizincům v Německu“, a pozvaní mohou meditovat na téma „cizinec ve mně“. – Tak tomu bylo například při nočním „setkání k pokání a modlitbě“ roku 1992 v mnichovském chrámu sv. Lukáše.[656]

A pak je tu ještě (pokoncilně) katolický biskup z Řezna jménem Manfred Müller, který ve své funkci „předsedy komise Německé biskupské konference pro výchovu a školství“ chtěl v březnu r. 1993 totálně zničené školní výuce náboženství (o čemž sám vůbec nepochybuje) dodat nový život tím, že by se „mladí lidé vychovávali v duchu boje proti nenávisti vůči cizincům a násilí i k správnému sociálnímu chování“![657] – Kořene problému se v tomto případě nedotkl řezenský „nejvyšší pas-

[652] *DT*, 21. 7. 1990.
[653] *DT*, 18. 4. 1991 (KNA).
[654] *DT*, 22. 5. 1991 (KNA).
[655] *OR*, 12. 6. 1992, 6.
[656] *Münchner Merkur*, 17.-18. 11. 1992.
[657] *DT*, 27. 3. 1993 (KNA/DT).

týř“, nýbrž „Evangelická akademie Hofgeismar“. Ta totiž „ve spolupráci se Spolkovým svazem evangelických vychovatelek a sociálních pedagožek“ zvala v létě 1993 k jednomu pozoruhodnému zasedání na 7.-9. říjen, na němž měly být z pohledu „stále multikulturnější společnosti“ (jak zní oficiální téma) projednány otázky „*interreligiózní výchovy v mateřských školkách*“...![658]

Protože ani Švýcarsko a Rakousko i přes tvrdošíjnost a neústupnost svého obyvatelstva nemohou uniknout Sionem nařízené a proto zednářskými vládami těchto zemí už dávno zaváděné „integraci“ do „Panevropy od Atlantiku po Ural“, káže již i tam pokoncilní církev už po léta *jedenácté přikázání*, o němž sice starozákonní Mojžíš nic nevěděl, ale které přesto jeho současní pozemští nástupci beze všeho připojili k desateru, a jež zní: „Nebudeš se vzpírat multikultuře!“[659]

Kdyby se mělo věřit (zcela pro ekumenu mluvícímu) předsedovi Švýcarské biskupské konference, pak by porušení tohoto přikázání bylo vzhledem k jeho závažnosti srovnatelné pouze s nejtěžším hříchem křesťanského učení, s odpadnutím od víry!! „Rasismus je sociálním rakovinovým nádorem a pro křesťana se rovná herezi!“ Těmito jasnými slovy vyjádřil Pierre Mamie, biskup lozánský, ženevský a freiburský společný postoj tří švýcarských zemských církví k otázkám uprchlíků a azylantů. Memorandum k překonání rasismu a nenávisti vůči cizincům pod názvem ‚Na straně utiskovaných – za společnou budoucnost’ osvětluje fenomén rasismu, upomíná křesťany na jejich zodpovědnost a vyslovuje příslušné požadavky. V memorandu Švýcarské biskupské konference, Švýcarského evangelického svazu církví (SEK) a Křesťansko-katolické církve ve Švýcarsku jde především o pokus změnit vědomí [!] a dosáhnout změny našeho vnímání ‚cizích’ lidí v naší zemi. Církve znepokojeně poukazují na přibývající projevy nenávisti vůči cizincům a na nebezpečí rasistického násilí.“[660] – A tak to pokračuje pořád dál a dál. Však už známe nazpaměť tuhle písničku, která se však tentokrát nezpívá zlým Němcům, ale hodným Švýcarům.

Stejný obrázek vidíme i v sousední alpské republice. „Proti projevům nenávisti vůči cizincům v Rakousku chce nyní vystupovat i katolická církev. Bohoslužbami, napomínáním, diskusemi a plakátovými akcemi se bude vybízet k partnerskému soužití se zahraničními spoluobčany. První vyvrcholení církevní kampaně, na níž se podílely všechny diecéze, bylo minulou neděli. Katolíci celého Rakouska ten den rozdávali prospekty, v nichž byly předneseny argumenty proti předsudkům vůči cizincům.“[661] – To všechno se sice s mimořádnou vervou provozuje v Rakousku už po léta, ale dosud to nepřineslo žádoucí ovoce. Proto se nyní zdvojnásobuje a ztrojnásobuje úsilí, a Sion se neštítí ani tomuto nasazení všech sil (pokoncilně) katolické církve ve prospěch multikultury dávat sice celkem případně, ale spíše bulvárně než duchovně znějící název „kampaň“...

Je však zbytečné, abychom zde chodili kolem horké kaše: Tito výše zmínění představitelé církví ve skutečnosti žádnými muži církví nejsou, nýbrž pouze přímo

---

[658] Prospekt s pozvánkou na toto zasedání mám k dispozici!

[659] Jiné, (často protežované, avšak apokryfní) verze zní: „Nebudeš rasistou!“ – „Miluj cizince více, než lid vlastního národa!“ a pod.

[660] *OR*, 21. 6. 1991, 6.

[661] *DT*, 12. 1. 1993 (KNA).

či nepřímo řízenými loutkami Sionu, které jménem nějaké „církve“ moralizují se zdviženým prstem o takových jevech, jako je „rasismus“, „nenávist vůči cizincům“ a podobně. Pozornému pozorovateli nemůže za tím skrytá řídící ruka Sionu uniknout! Ať už je to „katolický sjezd v Karlsruhe“ roku 1991 s jeho jistě „náhodným“ tématem „rozhovorů s evangelickými křesťany, ale také se Židy“,[662] nebo třeba „rakouský ministr školství Rudolf Scholten“ [alias *Pfefferkorn*!], který od katolické církve požaduje „zaujetí jasného stanoviska k otázce cizinců a utečenců“,[663] anebo s lóžemi tolik sympatizující kardinál Franz König a vídeňský světící biskup Florian Kuntner, kteří se nekompromisně snaží prokázat veřejnou kritikou „zprava“ svou angažovanost v kampani za multikulturu, během níž se vedle jednoho či dvou tuctů „církevních“ frontových organizací s postojem těchto církevních hierarchů sympatizoval také „Spolkový svaz izraelitských náboženských obcí Rakouska“,[664] nebo konečně že se na „25. německém evangelickém církevním sjezdu“ r. 1993 v prosazování obligátního multikulturního tématu doslova předháněli v horlivosti s „Pracovním kroužkem Židů a křesťanů“[665] – zkrátka a dobře všude narazíme na sionistické nitky, jimiž jsou tito „představitelé“ církví manipulováni.

Ve všech zemích Panevropy je skutečný početní poměr domácího obyvatelstva a přistěhovalců přísně tajen. Ve Francii např. taková statistika jednoduše vůbec neexistuje. V Německu sice vedena je, ale je přímo výsměšně manipulována a falšována. Podle (sice „pod rukou“ získaných, ale spolehlivých) údajů Německého úřadu na ochranu ústavy žije v Německu počátkem roku 1993 legálně či nelegálně kolem *17 milionů* (slovy: *sedmnácti*!) cizinců! Pro cizince samotné to může být v jistém smyslu potěšující číslo, protože umožňuje poněkud relativizovat klišé o jejich kriminalitě: Procentuální statistika cizinecké kriminality, uváděná spolkovým úřadem na základě *oficiálního* počtu zhruba šesti milionů cizinců, pak ve světle tohoto skutečného poměru klesne na přibližnou třetinu úředně uváděné hodnoty! Je to však útěcha poněkud slabá, protože *absolutní počty* cizinci spáchaných trestných činů přirozeně zůstávají:

1) Policejní kriminální statistika, předložená hessenským ministrem vnitra Gottfriedem Mildem (CDU) pro rok 1989:

„Zřetelně nadprůměrně jsou cizinci zastoupeni především v těchto deliktech: Obchod a pašování narkotik (42,1 %), loupež (37,7 %), zabití (37,5 %), přechovávačství a podílnictví (38,3 %), únos (48,6 %), ilegální hazardní hry (67,1 %), kapesní krádeže (69,7 %).“[666]

2) Policejní statistika města Frankfurtu nad Mohanem za rok 1990:

„V roce 1990 byl Frankfurt skutečnou ústřednou pouličních loupeží. S celkem 1 548 případy se v porovnání s roku 1989 počet těchto deliktů v metropoli nad Mohanem zvýšil zhruba o 50 procent, sdělil v pondělí policejní mluvčí... Přibližně 80 procent podezřelých z těchto deliktů bylo podle poli-

[662] Isabella Löwenstein v: *DT*, 31. 1. 1992.
[663] *DT*, 25. 7. 1992.
[664] *OR*, 13. 11. 1992, 6.
[665] *DT*, 14. 1. 1993 (KNA).
[666] *Die Welt*, 22. 2. 1990.

cejních údajů mladších 25 let. Téměř 74 procent všech případů přepadení se dopustili cizinci.“[667]

3) Výsledky kriminalistických průzkumů severoporýnsko-vestfálského ministerstva vnitra z roku 1991:

„Zatímco jen každý padesátý Němec v naší spolkové zemi byl někdy vyšetřován v souvislosti s trestným činem nebo přečinem, byl v roce 1991 z těchže důvodů registrován každý pátý ‚zdánlivý azylant’. Podle podílu jednotlivých národností v policejní kriminální statistice jsou to především žadatelé o azyl z Polska, Rumunska, Albánie a Zairu. Tak např. bylo v roce 1991 z celkového počtu 2 114 Poláků, žádajících v Severoporýní-Vestfálsku o azyl, vyšetřováno v souvislosti s trestnou činností 1 802 z nich, tj. 85,2 procent! U rumunských azylantů dosahuje tento podíl 39,2 a u Albánců 58,9 procent. U Libanonců kvóta činí 33,1 procent a u ‚Jugoslávců’ 17,6 procent. Naproti tomu u Němců se toto číslo pohybuje výrazně pod hranicí dvou procent. … Z údajů ministerstva vnitra vyplývá, že r. 1991 bylo v Severoporýní-Vestfálsku z jeho celkem 17 milionů obyvatel zaregistrováno 354 320 osob jako podezřelých ze spáchání trestného činu. *Z nich bylo 87 647 osob, tedy 24,7 procent, cizinců. Podíl žadatelů o azyl přitom činí s 26 867 osobami 30,7 procent. V roce 1990 to bylo dokonce 31,1 procent.*“[668]

4) Kriminální statistika, předložená severoporýnsko-vestfálským ministrem vnitra Herbertem Schnoorem (SPD) za rok 1992:

„V posledním roce registrovala policie spolkové země Severoporýní-Vestfálsko 1,34 milionů trestných činů. Je to o osm procent víc než v předchozím roce a jde o největší vzestup za poslední desetiletí... Při všech deliktech je podíl cizinců velice vysoký, totiž 27,7 procent. Bylo to tedy 103 000 z 372 000 případů, v nichž byli pachateli cizinci, přičemž jejich podíl na celkovém počtu obyvatelstva této největší spolkové země leží těsně pod hranicí deseti procent...“[669]

5) Statistika Spolkového kriminálního úřadu (BKA) za rok 1992/93:

„Podle údajů, zveřejněných BKA, připadá na tisícovku v našem státě žijících Němců, Španělů, Portugalců, Řeků a Holanďanů 21-25 policejně podezřelých z trestného činu. Podíl v Německu žijících Jugoslávců na trestních činech vykazuje 89, Poláků 115, Libanonců 422, Gambijců 760 a rumunských cikánů 1 185.“[670]

6) Úhrnná statistika Německé spolkové republiky za rok 1991:

„Počet obětí zahraničních pachatelů v roce 1991: Bylo zavražděno 962 dospělých osob, 1 843 jich pokus o zavraždění přežilo. Bylo zavražděno 26 dětí. 6 149 žen bylo znásilněno nebo jinak sexuálně zneužito. 3 278 žen se stalo obětí takových pokusů. 39 805 osob bylo oloupeno nebo vydíráno. 77 369

[667] *DT*, 7. 5. 1991 (dpa).
[668] *Der Schlesier*, 9. 10. 1992, 1.
[669] Joachim Görlich v: *DT*, 20. 3. 1993.
[670] Rudolf Willeke v: *Theologisches* 23 (1993) 25.

osob se stalo obětí fyzického násilí a zranění při přepadení. 1 640 dětí bylo obětí týrání. 76 osob bylo uneseno v souvislosti s jinou trestnou činností.“[671]

A co ve světle faktů udělala Rothschildů poslušná spolková vláda k omezení těchto vedlejších jevů multikultury, které jsou (z pohledu Sionu – bohužel) mezi Němci stále ještě nepříliš populární? Postarala se energicky o to, aby ubozí cizinci za prvé nebyli nadále provokováni od „neonacistů“, a za druhé aby byli obecně lépe chráněni před (vlastními?) zločinci. Takový byl každopádně stav ke konci roku 1992:

„Vzhledem k dvěma tisícům případů protižidovských a proticizineckých vystoupení a šesti a půl tisícům případů násilností a žhářství přijala spolková vláda razantní opatření. Byly zakázány dvě obzvláště extrémistické pravicové strany, dvě další skupiny hajlerů a nepřátel Židů [!?] ztratily prohlášením za nepřátele státu [?] své základní právo na svobodu projevu názoru a shromažďování, a jeden jejich příslušník skončil pro svůj politicky skrývaný [?] neonacismus ve vězení... Nikdo vážně nepomýšlí [!] na vyhnání pěti milionů cizinců, žijících v Německu, a proto jim musí být poskytnuta ochrana. Rovněž tak nikdo nepochybuje o tom, že následkem masové nezaměstnanosti a nedostatku bytů se mnozí němečtí občané poohlížejí po obětním beránkovi. Hnědí političtí krysaři se pokoušejí udělat je z cizinců, Židů[672] a azylantů. Proto se musíme všemi prostředky pustit do díla.“[673]

Ale ano, rozuměli jste docela dobře: Jacísi „hnědí krysaři“ jsou těmi obětními beránky, kteří se proviňují – ne, kdepak, nikoli procesem multikultury, nýbrž naopak jeho svévolným rušením, a *právě proto* musí být proti nim vystoupeno „všemi prostředky“. Roztomilý novinářský pisálek, používající tohoto útlocitného slovníku, aby se pak ještě statečně schoval na šifru „C. K.“, se sice v počtu u nás žijících cizinců „zmýlil“ o rovných dvanáct milionů, jinak však recept bonnských panevropských satrapů k boji proti bezbřehé kriminalitě cizinců předvedl zcela správně! Platí zde hlavní zásada, cizince *za každou cenu* (právě těmi zmíněnými „všemi prostředky“) chránit a hájit, protože bez nich je celý nádherný projekt multikulturního rasového pomíšení absolutně neuskutečnitelný! Vzhledem k relaci cizinců k domácímu obyvatelstvu 1 : 5 (Sion stále ještě neuspokojující) pak už nějakých těch pár zavražděných domácích obyvatel nehraje přece žádnou roli...

Ještě štěstí, že je v Kolíně nad Rýnem jeden (pokoncilní) arcibiskup, který vůči takové katastrofální zločinecké bilanci dokáže najít jasná slova. *Joachim kardinál Meisner* měl tu vzácnou odvahu, že počátkem února 1993 osobně přednesl následující tiskové prohlášení: „S hlubokým pocitem studu musíme vzít na vědomí, že jsou mezi námi lidé, kteří z nenávisti, hlouposti nebo zaslepení útočí na jiné. Jejich jednání ale není namířeno jen proti majetku spoluobčanů..., nýbrž dokonce proti jejich životům. Takové zbabělé útočení na bezbranné lidi nelze nikdy a ničím ospravedl-

[671] Fritz Stoß v: *Remer Depesche* č. 1/1993, 3.

[672] Srv. k tomu *Der Insider*, 15. 3. 1993: „Podle sdělení židovského, v němčině psaného newyorského časopisu ‚Aufbau’ vzrostl počet židovského obyvatelstva v Německé spolkové republice od r. 1988 přistěhovalectvím více než 12 000 ruských Židů na zhruba 40 000. Podle ‚jiných’ odhadů z 5 na 10 tisíc.“ – Židovské „jiné“ odhady již z povahy věci samé (viz výše!) nepatří právě k těm nejspolehlivějším...

[673] *DT*, 12. 12. 1992 (C. K.).

ňovat.“ – Správně! Jenže křesťanský soucit pana arcibiskupa neplatí, jak bychom si snad mysleli, mnoha tisícům zavražděných a znásilněných obětí tzv. „utečenců“ a „azylantů“, nýbrž – žhářskému útoku na „tři sousední domy v kolínském předměstí Worringen, při němž byli v noci na čtvrtek lehce zraněni tři Turci“![674]

Pro všechny, kteří by teď měli být (ale vlastně proč?) zklamáni, je zde jako útěcha jedna velice potěšující bilance *úspěchů*: „Manželství, uzavíraná mezi Němci a cizinci, prožívají viditelně nejvyšší konjunkturu. V nejlidnatější spolkové zemi, Severoporýní-Vestfálsku bylo každé desáté manželství uzavřeno mezi německými a zahraničními partnery. Proti roku 1990 je to vzestup o sedm procent, oznámil dnes Zemský úřad pro statistiku v Düsseldorfu. Na přehledu nejčastěji oddávaných zahraničních manželských partnerů stojí na nejvyšším místě turečtí muži a polské ženy.“[675] – Co vytrvá, je nakonec i dobré, a vzdor nářku všech škarohlídů ta naše panevropská multikultura přece jen funguje! Co bychom si mohli více přát?!

Jen jeden jediný národ stojí při velkoplošném zavádění panevropské rasové míchanice stranou, neboť jak každý studentík latiny ví, „Quod licet Iovi, non licet bovi!“, což po našem znamená: „Co je dovoleno ‚ušlechtilé rase z milosti ducha’, není zdaleka dovoleno ‚pohanským národům’ (gójům!),[676] totiž *uchovávat si svou národní identitu*! – Heinz (Shmuel) Galinski, mezitím už zemřelý předseda „Ústřední rady Židů v Německu“ (tedy nikoli „německých Židů“ nebo dokonce „židovských Němců“) vyhlásil v novinách Allgemeine Jüdische Wochenzeitung z 26. července 1990 takovéto ne právě příliš multikulturně znějící heslo: „Pro Židy platí zásada – žádné rasové míšení!“ S tímto (rozumí se, že za jiných okolností) nepochybně rasistickým výrokem není zdaleka sám:

„Jestliže existuje nějaká kniha,“ podotýká na daný podnět abbé *Henri Mouraux*,[677] „která proklamuje převahu vznešených potomků Abrahámových a opovržení vůči synům Izmailovým, potom je to Bible. Takto nahlíženo je možné se ptát, zda právě odtud nebere rasismus své nejhlubší kořeny. Zdá se mi, že celkem výstižně na to 16. září 1992 odpověděla nejvyšší náboženská autorita hebrejského státu, rabín Mordechai Eliyahou... Když ve své řeči přišel na téma AIDS, prohlásil tento židovský velekněz, ‚že by nežidovským osobám, směřujícím do Izraele, měl být zakázán vstup, protože jde o nečisté osoby’, ale naopak ‚touto chorobou postižení Židé by měli být přijímáni a ošetřováni, jestliže do vstupního protokolu sami uvedou, že jsou infikováni’. … Je tedy jasné, že ‚nečistota’ vstupujícího do Izraele *nespočívá* ve skutečnosti, že je infikován AIDS, nýbrž v *jeho vlastnosti Nežida*. Tady máme rasismus jako takový dokonale definován.“ – A k tomu jistě není třeba nic dodávat.

---

[674] *DT*, 6. 2. 1993.
[675] *DT*, 19. 12. 1992 (dpa).
[676] Parafráze na překlad latinského citátu: „Co je dovoleno Jovovi, není dovoleno volovi.“ – Poznámka překl.
[677] Abbé Henri Mouraux v: *Bonum Certamen* č. 124/listopad-prosinec 1992, 6.

5. „Demokratická“ Evropa

„Zavazujeme se budovat demokracii jako jedinou vládní formu našich národů, upevňovat ji a dále posilovat. V tomto snažení se budeme přidržovat následujícího: ... Demokratická vláda je založena na vůli lidu, která nachází svůj výraz v pravidelných, svobodných a spravedlivých volbách. Demokracie spočívá na úctě k lidské osobě a k právnímu státu. Demokracie je nejlepší zárukou pro svobodné vyjadřování vlastního mínění, pro toleranci vůči všem společenským skupinám a rovnost šancí pro každého...“ – Zajisté vznešená slova, slavnostně zakotvená v „Pařížské chartě pro novou Evropu“ v listopadu 1990.[678] – Ale zdá se, že tou novou Evropou není myšlena maastrichtská Panevropa, protože proč by jinak *Hans Dieter Schoen* v září 1992 lamentoval nad „nedemokratickými“ ratifikačními metodami pro Maastrichtskou dohodu? Podle něj je „až hrozivá ztráta demokratického vědomí a chování vlád i parlamentů účastnických zemí. Patrně byly obavy z možného odporu obyvatelstva tak velké, že se při procesu sjednocení a předání suverenity raději nechalo obyvatelstvo stát venku za dveřmi a před očima se lidem vykouzlilo to, co případně vůbec neexistovalo.“[679] – Vlastně jde o ostrý verdikt nad demokraticky zvolenými rothschildovskými místodržícími v panevropských provinčních vládách!

Ty ovšem samy už dávno vědí, že v záležitostech Panevropy za sebou rozhodně nemají své voličstvo. Právě proto musí soustavně tvrdit opak. Kancléř Kohl-Kohn se však při přejímání Coudenhove-Kalergiho ceny za rok 1991 vůbec nezačervenal, když jako promovaný historik ve svém děkovném projevu tuto historickou nepříjemnost odsouval tím, že z přání udělal otce myšlenky: „Hrabě Coudenhove-Kalergi byl jedním z prvních a nejvýznamnějších podporovatelů evropské myšlenky, ba měl velkolepou vizi svést dohromady celou Evropu... Od té doby evropská myšlenka získávala stále více půdu pod nohama. Národy ji přijaly za svou a staly se jejími nositeli.“[680] Jeho panevropský spolubojovník Otto von Habsburg, který byl předávání ceny pochopitelně přítomen, si ovšem tehdy dal dobrý pozor, aby mu ve svém projevu neprotiřečil. Že však nositeli sionistické „vize“ Panevropy jsou všichni možní funkcionáři, ale rozhodně ne „národy Evropy“, to musel tento vznešený potomek domu Habsburků připustit ještě v květnu 1993, když se odvážil veřejně prohlásit: „Žaluje se stále znovu a znovu, a často zcela právem, na politickou rozmrzelost občanů ohledně jejich chybějícího porozumění pro Evropské společenství. Zpětné zvraty, jako bylo třeba dánské referendum nebo dalekosáhlé odmítání rozhodnutí, přicházejících z Bruselu, skutečně ukazují, že dřívější nadšení [?] se vytratilo. Takový vývoj se ovšem nemusí zase hned dramatizovat. Při výstupu na nějakou horu to vždy jde zpočátku relativně rychle, a je to právě těch několik stovek posledních metrů, které bývají nejtvrdší. A přesně totéž zde platí i o Evropském společenství.“[681]

---

[678] Cit. podle výtahu dokumentu v: *Das Parlament*, 30. 11. 1990, 3.

[679] Hans Dieter Schoen, *Die Verträge von Maastricht und die Wirklichkeit. Nationale Abstimmungen werden zur Farce. Ein Diskussionsbeitrag*, in: *DT*, 26. 9. 1992 (dále jen Schoen).

[680] *Paneuropa Deutschland*, sešit 2 (2. čtvrtletí) 1991, 6 ad.

[681] Otto von Habsburg v: *DT*, 27. 5. 1993.

Pro panevropský šik Sionu představuje skutečně tvrdý kus práce překonání zbývajících ratifikačních překážek Maastrichtské smlouvy o Evropské unii i bez toho, že by přitom už tak sklouzávající demokratická maska *úplně nespadla.* Pseudodemokratické způsoby, které neslouží lidu pohanských národů, ale výhradně lidu izraelskému a jeho peněžní moci, nás každopádně o „demokratické“ budoucnosti Panevropy poučí mnohem více a lépe, než celý rozvláčný text dohody. – Přinejmenším v pěti ze dvanácti zemí ES bylo nutno zlomit masivní odpor obyvatelstva. Jednou z nich bylo Irsko, kde bylo na základě demokratickou ústavou předepsaného referenda dosaženo Sionem požadovaného výsledku jen s použitím nejrůznějších triků a podvodů. Ostatními čtyřmi zeměmi ES se budeme dále zabývat trochu podrobněji.

a) Francie

Ve Francii, podobně jako v Irsku, mohla panevropská dohoda nabýt právní závaznosti pouze po výslovném a přímém lidovém odsouhlasení. Protože však nepřetržitě pořádané průzkumy veřejného mínění k velkému zármutku Rothschildů a jejich stínových mužů v pozadí ukazovaly, že výrazná většina francouzského národa není pro myšlenku sjednocení nijak nadšena, musela být jeho nálada prostě „umlácena“. Jak neuvěřitelným způsobem např. zednářský a pod totální židovskou kontrolou stojící prezident Mitterrand lhal svým krajanům o skutečném obsahu a smyslu Maastrichtské smlouvy, to jsme si už ukázali. Po systematické přípravě, vedené na této „úrovni“, pak těsnou většinou (50,3 % odevzdaných hlasů = cca 35 procent Francouzů!) mohlo konečně přijít tak toužebně očekávané „ano“ k Maastrichtu. Nová vláda by ovšem souhlas se stále ještě neexistující dohodou mohla jen těžko brát zpět a před Francouzi stály na jaře roku 1993 volby. A nejpozději právě v tuto chvíli se „solidarita demokratů“ ukázala ze své (pro Sion) nejlepší stránky. Nanejvýš pozoruhodná, protože pro všech dvanáct chystaných provincií Panevropy bez výjimky *absolutně typická*, je zde skutečnost, že (s výjimkou démonizované nacionalistické a za „antidemokratickou“ označovanou Le Penovy *Front National*) nebyli Francouzi ve věci „Panevropy“ zastoupeni *ani jedinou* ze svých „demokratických“ stran. Dvě krátké zprávy z tisku tu zcela postačí k osvětlení veškerého pokrytectví údajně demokratického partajnictví ve Francii:

Září 1992 (*před parlamentními volbami* [dosud ještě vládnou „socialisté“]): „Čím je Chevènement a jeho stoupenci pro levici, tím jsou Pasqua a Seguin pro RPR (neogaullistické hnutí), kteří se demonstrativně stavějí proti Chiracovi, ale stranického trůnu ho zbavit nechtějí a akceptují jej také jako možného kandidáta strany na úřad prezidenta republiky. Nicméně mu mají za zlé, že vystupuje pro Maastricht. Prohlašují, že jen menšina neogaullistů je pro tuto dohodu. Téměř sedmdesát procent pravicově konzervativních voličů k ní také minulou neděli řeklo své „ne“. Mezi nimi téměř všichni ‚baroni’ RPR.“[682]

Březen 1993 (*těsně po parlamentních volbách* [nyní budou stavět vládu „konzervativci“]): „Prezident Mitterrand se zdá být srozuměn s tím, že stráví poslední

[682] Adelbert Weinstein v: *DT*, 26. 9. 1992.

dva roky svého úředního období s buržoazním premiérem. Podmínka: Nesmí být proti Evropě. Vládní program dnešní opozice [tj. ještě „konzervativců“] sází na kontinuitu v evropské i hospodářské politice. Ono křídlo buržoazní strany, které koncem léta minulého roku tak horlivě agitovalo proti Maastrichtské dohodě, bylo téměř umlčeno a jeho tehdejší představy se už v programu neobjevují.“[683] – Přirozeně, že ne!

b) Dánsko

Také v Dánsku vyžaduje demokratická ústava vypsání referenda k otázce, zda má dánský stát skutečně vstoupit do maastrichtské Panevropy nebo ne. Předběžně varováni málo slibnými výsledky průzkumu veřejného mínění, politici (téměř) všech stran vedle funkcionářů všech možných lóžových frontových organizací spustili na Dány doslova bubnovou promaastrichtskou palbu v souzvuku se Sionem řízenými médii – a 3. června 1992 chybili cíle jen o vlásek! Zcela viditelně nepředvídaná porucha v panevropském jízdním řádu stačila k tomu, aby se evropský svět sdělovacích médií doslova a do písmene rozeřval naplno. Zde je ona mnohoznačná zpráva dpa, vydaná „den poté“: „Po překvapujícím ‚ne’ Dánů k přeměně Evropského společenství v politickou a hospodářskou unii zavládla ve středu v Kodani naprostá bezradnost... Těsnou většinou 50,7 ku 49,3 % zamítlo dánské obyvatelstvo účast své země v unii, schválené r. 1991 v holandském Maastrichtu. Při účasti 82,9 procent ze 3,96 milionů k volbě oprávněných Dánů tedy o většině odpůrců Maastrichtu rozhodlo 46 259 hlasů. Zvítězili proti všem doporučením vlády, opozičních sociálních demokratů a téměř všech zájmových i společenských organizací. Před několika týdny se např. dánský parlament vyslovil pro Maastricht jasnou většinou 120 ku 35 hlasům.“[684] – Celé oficiální politické i parapolitické Dánsko už tedy plánům Sionu poslušně požehnalo, ale pomocí rozhodných „doporučení“ manipulované dánské voličstvo však přesto nechtělo a nechtělo poslechnout! Opravdu „překvapující“, když se demokracie občas svým vynálezcům vrátí jako bumerang! „Naprostá bezradnost“ nezavládla zpočátku ovšem jen v Kodani... ale raději sledujme pěkně popořadě, co pak následovalo, protože jenom zřídka se naskytne taková příležitost nahlédnout do ateliéru Satanovy synagogy!

- *Nejprve nepředstírané zděšení*:

„V Hamletově zemi,“ stěžuje si šéfredaktor DT, Carl-Heinz Pierk, „vrhli Dánové Evropské společenství do hluboké krize. Při referendu dánské voličstvo překvapivě odmítlo Maastrichtskou dohodu. Následkem toho nemohou teď smlouvy o Evropské hospodářské a měnové unii právně vstoupit předem v platnost.“ – *Předem* opravdu ne, protože i tak nepatrnému služebníku Sionu je jasné, že když psi štěkají, karavana půjde dál...

---

[683] Jürgen Liminski v: *DT*, 2. 3. 1993.
[684] *DT*, 4. 6. 1992, (DT/dpa).

• *Hned nato následuje bezmocné vyhrožování*:

„Ne Dánů," pokračuje Pierk, „jen dodá chuti euroskeptikům také v jiných evropských zemích. Ale kdo seje strach, sklízí nakonec osamění."[685]

• O měsíc později: *Cukr a bič*!

Spolupracovník DT, Walter Ebel, to přirozeně vyjádřil zastřeně: „Rozhodnutí lisabonského setkání šéfů států a vlád zemí Evropského společenství, jednat v budoucnosti podle subsidiárního principu, tj. výhradně ústředně upravovat to, co by mohlo být přinejmenším stejně dobře nebo ještě lépe prováděno na regionální úrovni, tedy jednotlivými členskými státy, je z dlouhodobého pohledu nepochybně nejdůležitějším výsledkem tohoto vrcholného setkání. Patří k němu také formální pověření komise a ministerské rady Evropského společenství přezkoumávat zdůvodnění všech opatření vzhledem k jejich nezbytnosti a v případě potřeby se odvolávat. Tlak, který od Dánů vychází, nesmí být rozhodně podceňován, protože Maastrichtská dohoda může vstoupit v platnost jen se souhlasem všech dvanácti členských států, a je i v případě, že všechny ostatní státy řeknou ano, bez souhlasu Kodaně neúplná a neúčinná. A bylo by tomu tak, i kdyby byli Dánové ze společenství vytlačeni. Ale na tom nemá nikdo vážně zájem [nejméně ze všech Sion!], a žádná země by za to nechtěla převzít zodpovědnost [pokud by vůbec *směla*]. Zbývá pořád ještě naděje, že se podaří Dány naladit jinak, jednak prostřednictvím zmírňujících opatření a jednak nevyslovenou hrozbou, že by Dánsko mohlo vypadnout z kola agrární politiky, která mu přináší velké výhody. Protože však dánský premiér Schlüter už dal najevo, že se nové referendum v jeho zemi nedá v tomto roce očekávat, musí se všichni vyzbrojit trpělivostí."[686] – A tak jako obvykle odložené ještě neznamená odvolané!

• Současně s tím také *pokrytecká laskavost*, neboť jak říká lidová moudrost, na jednu kapku medu se chytí více much, než na celý sud octa...

Podle toho má také izraelita Knut Abraham z Panevropské unie plná ústa pochlebování: „Učit se od Dánska," říká dokonce (!) a upravuje nepoddajnému nárůdku smířlivou cestu k ostatním: „Vždyť Dánové nejsou národem nějakých vrtošivých ztřeštěnců. Zachování vlastní identity, své vlastní domoviny, jsou přece jejich oprávněným požadavkem [opravdu?]. V tomto případě neselhal národ, ale politika. Vyhrožování hospodářskými potížemi v případě ‚ne' rozhodně nepomůže, jsou-li v nebezpečí nejdůležitější základy národa [dobře vypozorováno!]. Bylo zásadní chybou dánské vlády, že před referendem byl text Maastrichtské smlouvy pouze veřejně vyložen na poštovních úřadech a podobně bez jakéhokoli komentáře. V byrokratickém jazyku dohody nemohl nikdo správně rozeznat, že je tam např. vyzdvižena priorita subsidiarity před centralismem jako základní pravidlo. A kdo také může bez komentáře porozumět skutečnému smyslu a fungování ECU [velmi správně řečeno!]. Není snad demokratická kontrola z Bruselu pořád ještě zneklidňujícím způsobem nedostatečná? Ne, opravdu ne, Dánové nejsou proti Evropě [hleďme, jak přesně to ví!], jak už ostatně ukázalo referendum r. 1986 o dílčích ev-

[685] Carl-Heinz Pierk v: *DT*, 4. 6. 1992.
[686] Walter Ebel v: *DT*, 30. 6. 1992.

ropských aktech. Spíše by se dalo říci, že dánské obyvatelstvo veřejně vložilo prsty do otevřených ran Evropského společenství.“[687]

• *Použití všech teoreticky myslitelných „opatření“*:

„Šok evropských politiků z dánského odmítnutí je opravdu hluboký,“ sděluje Ulrike Schneiderová dva měsíce po dánském ne: „... horečně se hledá východisko z nesnází, do nichž Dánsko dostalo Evropské společenství. Návrhy na řešení sahají od přepracování maastrichtských rozhodnutí přes vytvoření zvláštního statutu pro Dánsko až po přestoupení dvanácti zemí do jakéhosi svazku států, což by se v podstatě rovnalo znovuzaložení Evropského společenství. Kromě toho se také pomýšlí na uspořádání nového referenda v Dánsku nebo na pokus přimět dánský parlament, aby třípětinovou většinou zrušil povinné referendum v dané otázce.“[688] – To by se ovšem rovnalo otevřenému odhození demokratického pláštíku, a před tím Coudenhoveho „ušlechtilá rasa“ stále ještě váhá.

• *Pozoruhodné doznání*, myšlené jako *varovně zdvižený prst všem insiderům*: Snažte se tentokrát přijít na něco lepšího!

„Přední dánští politici předpovídali svému národu špatné časy v případě, že by snad řekl ‚ne’ k Maastrichtské dohodě. Ministerský předseda Schlüter to věděl dokonce zcela jistě: ‚Náš hospodářský úspěch závisí na maastrichtském Ano, protože jinak se staneme pro ostatní nedůvěryhodnými.’ … A dánský komisař Evropského společenství, Henning Christophersen, před červnovým referendem prorokoval zvýšení nezaměstnanosti o dvě stě tisíc osob v případě odmítnutí Maastrichtu. To by znamenalo bezmála zdvojnásobení už tak vysoké stávající kvóty jedenácti procent. … Většina Dánů těmto předpovědím neuvěřila, řekla 2. června své ne, a prokázala, že vůči těmto pochmurným předpovědím měla pravdu ona. Per Hvid z Průmyslového svazu oznámil o dobré čtyři měsíce po dánském odmítnutí: ‚Po referendu nedošlo k žádné výrazné změně investiční úrovně.’ Jörgen Tranberg z Obchodního odboru kodaňského ministerstva zahraničí: ‚Podnikatelé jsou se svými investicemi snad o něco opatrnější, ale taková tendence nyní vládne v celé Evropě.’ … Hospodářský list ‚Börsen’, stejně bezvýhradně nadšený pro Maastricht jako Průmyslový svaz i ministerstvo zahraničí, uveřejnil tento týden nejnovější seznam švýcarského prognostického ústavu o atraktivnosti jednotlivých států pro zahraniční investory … Dánsko zde bylo na úctyhodném čtvrtém místě za Japonskem, Německem a Švýcarskem.“[689]

• *Konečně východisko: Zvláštní podmínky pro Dánsko* (které budou samozřejmě ihned odstraněny v okamžiku, kdy myš spadne do pasti), čímž se dlouho plánované nové referendum *zdá být ospravedlněno*:

„Jedni mluví o vydírání, jiní o obdivuhodné setrvačnosti, a ještě další o blahodárném šoku. V každém případě dosáhli Dánové na vrcholné schůzce Evropského společenství v Edinburku všeho, čeho chtěli: Budoucí Evropská unie jim přizná zvláštní statut, podle něhož zůstane Dánsko nezávislé na zá-

[687] Knut Abraham v: *Paneuropa Deutschland*, sešit 2 (2. čtvrtletí) 1992, 31.
[688] Ulrike Schneider v: *DT*, 1. 8. 1992.
[689] *DT*, 8. 10. 1992 (dpa/vwd).

kladních institucích Společenství. Nemusí tedy spolupracovat s ES ani v měnové unii, ani v otázkách právní a branné politiky. Rovněž evropské občanství nebude pro Dány povinné. … Čím jiným se pak vlastně bude členství Dánů v Evropské unii vyznačovat, bude asi těžké vysvětlit ostatním jedenácti partnerským zemím. Ale bez ústupků z Edinburku by Dánové také v novém referendu, které je již naplánováno na květen 1993, nepochybně znovu řekli své ‚ne'!"[690]

• Mimo to přišel *nový psychologický nátlak*:

„Především Francie, ale i další země sice více či méně jasně hrozily, že v nezbytném případě by bylo možno vytvořit Unii i bez Dánska, ale představa takového naprostého vyloučení jedné země společenství vyvolávala všeobecnou nechuť." – A to především u Satanovy synagogy, která už jen z kabbalistických důvodů chce nechat povstat Panevropu bezpodmínečně jako „společenství" *dvanácti*. Ale stejně jako vzrůstá nechuť Dánů, rostou u nich ovšem také obavy z izolace: „Rovněž v Edinburku přijaté rozhodnutí o zahájení jednání se severskými sousedy Dánska, se Švédskem, Norskem a Finskem, ale i Rakouskem o jejich přistoupení k ES již začátkem r. 1993 staví Dány nepochybně pod nový psychologický tlak, nechtějí-li se už v roce 1994 stát pro vlastní tvrdohlavost ostrovem uprostřed mocného bloku sjednocených národů."[691]

• *Exemplární potrestání neúspěšných pohůnků Sionu*:

Podle velmi zajímavé analýzy Patricka Foltina „je pozoruhodné, že přesně měsíc po vyhlášení těchto zvláštních úprav, tedy 14. prosince, byl v Dánsku ‚vyměněn personál': šéf vlády Poul Schlüter musel odstoupit. Zdůvodnění bylo dost otřepané – z klobouku se vytáhl jeden starý ‚skandál' z roku 1987, podle něhož tehdy Schlüter obelhal parlament. Takovým zdůvodněním je přirozeně možné donutit k odstoupení šéfy všech vlád světa. Skutečný důvod byl samozřejmě jiný: Internacionálka vždy odstraňuje své vlastní lidi, kteří nedokázali zadané plány uvádět dost hbitě do praxe. Kromě toho se Schlüter dopustil 30. října 1992 další hrubé chyby. Prohlásil, že zvláštní dohoda mezi Evropským společenstvím a Dánskem by musela být právně garantovaná a časově neohraničená. Nato se přihlásil ke slovu komisař ES Jacques Delors. Takový druh dohody odmítl a prohlásil, že Dánsko může počítat pouze s deklarativní úmluvou, ale ne s protokolem, který by měl právní statut na úrovni samotné smlouvy. A nyní přišla další Schlüterova chyba: Odporoval Delorsovi poznámkou, že k rozhodování o vztazích Dánska k Evropské unii by měly jednat vlády členských zemí, a ne úředníci ES z Bruselu. – Jakékoli odporování superinternacionalistovi je ovšem zakázáno! Jacques Delors, bývalý zaměstnanec Banque de France a příslušník dvou politických stran (býval poradcem gaullistického premiéra Chabana Delmase a nyní je socialista) si přirozeně od malého provinčního internacionalisty něco takového nenechá líbit."[692]

---

[690] Walter Ebel v: *DT*, 15. 12. 1992.
[691] Tamtéž.
[692] Patrick Foltin v: *Fraktur*, 13. 1. 1993, 2.

• *Kontrola účinnosti použité taktiky*:

„Zahraničně politický mluvčí opozičních konzervativců Nils Ahlmann-Ohlson doufá, že v květnovém referendu se Dánové těsnou většinou vysloví pro Maastrichtskou dohodu o Evropské unii. Prohlásil to ve středu v německém rozhlase a dodal, že zastánci Evropy ve vládě a parlamentu však budou muset ještě ‚tvrdě bojovat'. Mezi obyvatelstvem v současné době ještě stále převládá spíše trend k odmítnutí plánované Evropské unie."[693] To bylo 1. dubna 1993. Tři dny před druhým referendem, stanoveným na 18. květen 1993 se stále dává zaznívat obavám a nejistotě, přestože zvolená taktika viditelně působí: „Jestliže v úterý řeknou Dánové znovu své ‚ne' k přestavbě Evropského společenství na unii se společnou měnou a společnou zahraniční i vojenskou politikou, pak bude dohoda o Evropské unii neúčinná. Podle hesla, že se nemůže stát to, co se stát nesmí, nechtějí se evropští politici většinou vyjadřovat k možným následkům pro Evropu, a proto také raději počítají s dánským ‚ano'...Analýzy průzkumu veřejného mínění ukazují, že síla zastánců přístupu Maastrichtu nespočívá ani tak v jejich přesvědčení o prospěšnosti takového kroku, ale spíše v obavě, že by se svým ‚ne' dostalo Dánsko do izolace."[694] – V tomto případě se v rozporu s výše citovanou lidovou moudrostí ukázal ocet působivější než med...

• *Konečně – věc je vyřízena, podařilo se!*

„Evropské společenství [??] si vydechlo: Na druhý pokus Dánové řekli už své ‚ano' dohodám z Maastrichtu... Tím byla překonána další důležitá etapa na cestě k Evropské unii."[695] – Demokracie tedy byla ještě zachráněna...

c) Anglie

Velká Británie představuje zvláštní případ. Nejen pro svou velkou většinu zcela *ne*panevropsky smýšlejících Britů,[696] nýbrž také – slyšme a žasněme! – proto, že šéfka vlády *Margaret Thatcherová* nechtěla rozhodně a definitivně ani slyšet o (přinejmenším) panevropské měnové unii! Jestliže už z jakéhokoli důvodu měla „železná lady" představu, že Rothschildové v Anglické bance trošičku ustoupí a právě pro Anglii jí udělají k vůli výjimku, pak se silně zklamala. Protože však jinak Sionu zcela poddaná a úslužná lady svůj „železný" odpor proti vzdání se „britské měnové suverenity" [!] vyslovila už poměrně záhy a k další etapě „Maastrichtu" zbývalo ještě dost času a nebylo nutno potrestat takové vybočení drasticky a zapříčinit její

---

[693] *DT*, 1. 4. 1993 (Reuter).

[694] Klaus-Peter Senger v: *DT*, 15. 5. 1993.

[695] Carl-Heinz Pierk v: *DT*, 22. 5. 1993.

[696] Srv. *Fraktur*, 25. 11. 1990, 3: „Peregrine Worsthorneová se 5. listopadu 1990 dotkla v novinách ‚Sunday Telegraph' věci, na níž myslí mnoho Britů: ‚Evropský spolkový stát nebyl právě tím, pro co rozhodl britský národ hlasováním v roce 1975. Tehdejší držitelé politické moci dali lidu v tomto ohledu mnohonásobné a výslovné ujištění. Bez takového ujištění by bylo nanejvýš pochybné, zda by se setrváním v ES souhlasil více než jen nepatrný zlomek obyvatelstva. Stejně tak málo by obyvatelstvo souhlasilo s přeměnou Velké Británie v mnohonárodní stát v případě, že by mu byla dána možnost se k tomu vyjádřit ve všelidovém hlasování'."

náhlý pád, rozhodla sionistická finanční moc demontovat tuto překážku jemně a „demokraticky“. Také v tomto případě mohl *bdělý* pozorovatel dobře sledovat subtilně rozehranou hru v zákulisí, byť i jen docela malou skulinkou v oponě:

- Začalo to sérií abdikací v roce 1989: ministři *Edwina Cohen, Leon Brittan* a *Nigel Lawson* se pěkně jeden po druhém poděkovali z vlády M. Thatcherové a tím dosáhli cíleného otřesu do té doby de facto nenapadnutelné politické pozice železné lady. „Odstoupení tří jmenovaných ministrů bylo zřetelnou výstrahou, všichni tři patřili k finančnímu establishmentu. Lawson byl hlavním agentem internacionalismu v jejím kabinetu.“[697] – Přesněji řečeno, všichni tři byli Židé a *Lawson* jako ministr financí měl „přímou linku“ směrem k vrcholku Satanovy synagogy kdesi kolem Anglické banky....
- Další krok spočíval ve velmi nerozumném rozhodnutí o „zavedení mimořádně nespravedlivého ‚Poll Tax’, tedy vlastně daně z hlavy, kterou musel ve stejné výši zaplatit každý občan bez ohledu na to, zda je bohatý nebo chudý“. Následkem toho „na jaře 1990 propukly pravděpodobně řízené projevy nespokojenosti“. Za zmínku stojí, že tato daň „nebyla nápadem M. Thatcherové, nýbrž ji vymysleli její ‚poradci’, kteří jí tím chtěli krátce před komunálními volbami politicky uškodit“.[698] – Ještě konkrétněji, *daň z hlavy* měla být „vynálezem londýnského ‚Institutu Adama Smithe’ a kruhů kolem již zemřelého lorda Victora Rothschilda“.[699] – „Komunální volby pak také 3. května 1990 promptně skončily vítězstvím labouristů a vina za porážku konzervativců byla připsána M. Thatcherové.“[700]
- „Novým úderem proti Thatcherové byly antievropské výroky a následné odstoupení ministra obchodu Nicholase Ridleye... Jeho výroky... beznadějně rozpoltily konzervativní stranu na pro a protievropské křídlo“[701] a tím se podařilo podvrátit dosavadní (aspoň navenek ukazovanou) podporu parlamentu nekompromisnímu postoji železné lady vůči panevropské měnové unii.
- „Události“ se začaly doslova valit, když byl vydán povel k *poslednímu zátahu*: „... na sjezdu konzervativců v Bournemouth v polovině října se železná lady dočkala dalšího úderu. Edward Heath ve straně rozhlásil, že odcestuje soukromě do Iráku, aby se tam pokusil dojednat se Saddámem Husajnem propuštění britských rukojmí. To bylo právem považováno za těžkou ránu politice konfrontace s iráckým vůdcem a znovu tak stranu dále rozdělilo, tentokrát v jiné otázce.“[702]
- Krátce nato přišla ke slovu příslovečná (nebo přece jen ne?) anglická euforie pro panevropskou multikulturu: „Ještě než se 23. října vrátil Heath se 33 [!] rukojmími z Iráku, přišla další katastrofa: doplňovací parlamentní volby v Eastbourne. Je k tomu potřeba vědět, že volební okres Eastbourne byl již od r. 1906, tedy už po 84 let, pevně v rukou konzervativců. Tamější konzervativ-

[697] Karel Joubert in: *Fraktur*, 25. 11. 1990 (dále jen: Joubert), 3.
[698] Tamtéž.
[699] Peter Blackwood v: *CODE* č. 3/1991, 35.
[700] Joubert, na cit. místě.
[701] Tamtéž.
[702] Tamtéž.

ní poslanec Ian Gow ještě při posledních volbách zvítězil většinou 17 000 hlasů. A koho nyní postavila konzervativní strana jako svého kandidáta? Turka! Náskok 17 000 hlasů z minulého období roztál jako sníh na jarním slunci. S předstihem 4 500 hlasů byl zvolen kandidát liberálních demokratů. Kdo tím byl znovu vinen? Přirozeně Margaret Thatcherová a její ‚nemožná' evropská politika."[703] – Je to jistě dvojnásob cynické, že zrovna tak průkopnický multikulturní počin byl označen za „nemožnou evropskou politiku"!

• Ještě dříve, než byla o možném odstoupení M. Thatcherové vůbec oficiálně řeč, byl již „postaven" její nástupce: „Nástupce paní Thatcherové zde už je. … Podnět ke změně dal ministr financí John Major, který se stále více projevuje jako nadaný režisér. Týdny, ba měsíce až do posledního víkendu před sjezdem strany pracoval na šanci uskutečnit britské přistoupení k evropskému měnovému spolku. S tímto překvapením pak mohl předstoupit před delegáty sjezdu s velkým projevem, aniž by řekl něco nového a přidal svůj hlas k předvolebnímu boji, a nemusel se vázat nějakým konkrétním termínem. Kabinet byl jednomyslný ve věci přistoupení k měnovému spolku, ale současně byl také jednomyslný v upozornění, že se nelze upnout na doktrinářskou cestu k evropské hospodářské a měnové unii, nýbrž přenechat rozhodnutí o tom svobodné vůli národa [tj. nejdříve bankéřů a průmyslníků, a teprve mnohem později třeba žen v domácnosti!]... Jedno však bylo každému z účastníků sjezdu v Bournemouth (včetně milionů televizních diváků) jasné: Poprvé po jedenácti letech vlády M. Thatcherové se zřetelně ukázal její nástupce. John Major, 47 let starý, nijak nepospíchal. Svobodné rozhodnutí Britů o postoji k Evropě je pro něj důležitější než termín jeho nástupu do úřadu."[704] – To bylo v polovině října 1990 a citovaný novinový článek, zjevně vypracovaný a dodaný nějakým insiderem, o této *bezvýhradně evropsky horlivé* spojce Rothschildů („ministr financí"!) musel být opatřen dvojitou „pečetí" skryté satanské vrchnosti, číslem *11*: „Je to *11* let vlády M. Thatcherové a *47* let věku (součet číslic 4 + 7 = 11) jejího „nástupce"...

• Následujícího 1. *11.* pak bylo konečně také jakoby oficiálně oznámeno, že dny Margarety Thatcherové jsou sečteny: „Překvapující abdikace zástupce premiérky, sira Geoffreye Howe, se postarala v celé Británii o velký rozruch. Bez předběžného upozornění předal 63letý bývalý ministr zahraničí vlády Thatcherové ve čtvrtek večer své oznámení o odstoupení z úřadu na protest proti kritickému postoji ministerské předsedkyně k Evropě. V pátek ráno byla tato zpráva největší senzací veškerého britského tisku. … ‚Vždy je něco začátkem konce každého premiéra', řekl v televizním rozhovoru předchůdce Thatcherové v úřadu premiéra pan Heath, a na otázku, zda to platí i pro paní Thatcherovou, odpověděl pouze: ‚To se brzy ukáže'."[705] – Všimněme si, jak nezávazně a přitom prorocky namaloval na zeď rothschildovské *mene tekel* její „stranický přítel" a „předchůdce" Edward Heath, i jak jeho počin „dominoval" veškerému britskému tisku...

---

[703] Tamtéž.
[704] *DT*, 18. 10. 1990.
[705] *DT*, 3. 11. 1990 (dpa).

• „*Brzy se* ukáže“, pohrozil Heath. O dva týdny později se to také skutečně ukázalo. Nebyl to však skutečně vyhlédnutý nástupce *Major*, nýbrž kvůli lepšímu dojmu *Michael Heseltine*, který štvané a obklíčené zvěři zasadil ránu z milosti: „Britská ministerská předsedkyně Thatcherová příští úterý ve volbách šéfa strany narazí minimálně na jednoho vyzyvatele – je jím v roce 1986 resignovaný ministr obrany Heseltine. Po několikadenních spekulacích nakonec ohlášení jeho kandidatury nepřišlo nijak překvapivě, ačkoliv ještě před týdnem Heseltine zopakoval své dávné rozhodnutí, že premiérku v stranických volbách vyzývat nehodlá.“ – Následoval charakteristický dodatek: „Ministerská předsedkyně od časů svého prvního zvolení za vůdce strany v roce 1975 [!] stojí poprvé proti vážnému vyzyvateli.“[706]

• Paní Thatcherová stav věci možná podcenila a ohlásila, že bude „bojovat“. Nicméně „demokratická“ volba nového vůdce strany dopadla podle nařízení Rothschildů v její neprospěch: „20. listopadu dostala Thatcherová 204 ze 372 hlasů, a tím o 4 hlasy méně, než vyžadoval předepsaný 15 % náskok před dalším kandidátem.“[707] – Protože však ani Heseltine nedosáhl potřebné většiny hlasů, nepovažovala Thatcherová věc za ztracenou. Marně!

• Právě v kabalisticky ten nejsprávnější den, 22. 11.[708] 1990, tedy zjevně kvůli dodržení symboliky, oznámila „železná lady“ po zákulisním nátlaku své odstoupení z úřadu: „Poté, co ještě včera večer zdůraznila své odhodlání pokračovat v boji, ohromila [!] paní Thatcherová stranu i veřejnost ve čtvrtek ráno svým [??] rozhodnutím.“[709] – Tedy alespoň *mezi řádky* nás kontrolovaný tisk také informuje...

Zbytek lze vylíčit velmi stručně. V kruzích Sionu a jeho lóží se rozšířil všeobecný jásot. Den po vynuceném odstoupení M. Thatcherové oznámila agentura dpa: „Z členských zemí Evropského společenství zaznívá přesvědčení, že sjednocování Evropy nyní půjde dopředu rychleji.“[710] – 26. listopadu špičkový trilaterálský insider *Jim Hoagland* v židovsky kontrolovaných novinách „Washington Post“ napsal: „Velká Británie se teď nepochybně přimkne těsněji k Evropě, než jak tomu bylo za paní Thatcherové.“[711] – A hned 27. listopadu ohlásil izraelita *Adelbert Weinstein* v novinách „Deutsche Tagespost“: „V Bruselu, hlavním stanu Evropského společenství, zavládla... radost. Jacques Delors se sice tvářil vybraně zdrženlivě, ale italští a němečtí delegáti oslavovali šampaňským.“[712]

Předstíraní kandidáti Heseltine a Hurd byli ještě před koncem listopadu zcela *programově* vytlačeni z kola v rámci „konzervativní strany“ vyvoleným nástrojem Rothschildů, *Johnem Majorem*, protože necenzurovaný (jak jinak) tisk zcela klidně prohlásil: „Britští podnikatelé a hospodářští i finanční experti si v úterý večer mohli

---

[706] *DT*, 15. 11. 1990 (dpa).
[707] *Joubert*, na cit. místě.
[708] Třikrát *11* dává tzv. „velké číslo pomsty“ 33. Připomeňme si zde zavraždění „33. denního papeže“ *Albina Lucianiho*, jehož pontifikát však vzdor lžím kabbalistů trval ve skutečnosti 34 dny!
[709] *DT*, 24. 11. 1990 (dpa).
[710] Tamtéž.
[711] *CODE*, č. 2/1991, 33.
[712] Adelbert Weinstein v: *DT*, 27. 11. 1990.

ulehčeně vydechnout … John Major byl od začátku jejich *favoritem* jako nástupce ministerské předsedkyně M. Thatcherové. Ze všech tří kandidátů byl nejdůvěryhodnější a nakonec jako ministr financí měl dobré kontakty k průmyslu i k City“ – [čti: k domu Rothschildů resp. jeho důvěrníkům]... „V konečném efektu však paní Thatcherová přece jen vyhrála. Skončila nejistota, jež zneklidňovala trhy, usoudil bankovní manažer z londýnské City [!]. Gerry Holtham, hlavní ekonom brokerského domu Lehman Brothers [tedy notoricky známé rothschildovské filiálky!] je téhož názoru: ‚Známe jeho politiku, která znamená kontinuitu’.“[713] – Ano, naprosto přesně!

„Ve svém prvním velkém projevu od nástupu do úřadu“ ještě 29. listopadu si čerstvě instalovaný rothschildovský agent pospíšil prokázat svou panevropskou loajalitu. Prohlásil, že se „musí ostatním partnerům objasnit, že ‚s nimi budeme bezvýhradně spolupracovat na velkém úkolu přestavby, formování a rozvoje Evropy’.“[714]

Jako „poslední lahůdku“ pak židovsky kontrolované noviny Frankfurter Allgemeine Zeitung uveřejnily 2. ledna 1991 údajný „čtenářský dopis“[715] údajného nebo snad i opravdového pana Güntera Hönicke (údajně nebo skutečně) z Hamburku, k němuž je komentář zcela zbytečný:

„Napadla mě jistá kuriozita. Dne 28. listopadu 1990 byla premiérka Margareta Thatcherová pozvána královnou Alžbětou II. do Buckinghamského paláce k propouštěcí audienci. Kalendář koncernu Philips, který pro každý den přináší nějaký výrok známé osobnosti, má právě k tomuto dni jako moto slova paní Thatcherové: ‚Ženy u moci velice prospěly Anglii.’ Tato časová shoda je tím pozoruhodnější, že zmíněný kalendář byl v prodeji již koncem minulého roku a práce na jeho sestavování musely začít ještě o několik měsíců dříve. Jaký šestý smysl vedl producenta kalendáře, že Margaretu citoval právě v její poslední den v úřadě? Stalo se tak zásluhou parapsychologie, metafyziky, psychokineze nebo pouhé náhody? Kdo věří tomu poslednímu, ten jistě ještě víc užasne, když si v Philipsově kalendáři nalistuje hned další den, tedy 29. listopad 1990, kdy již byla Maggie definitivně doma. Co tam čteme? ‚Už nejsem ochoten být dalších pět let doma sám jako vdovec. Denis Thatcher, manžel Margarety.’ … Je to sice perfektní, ale kdo nám to vysvětlí?“

Pro insidery nižších stupňů – a „Frankfurter Allgemeine Zeitung“ může pěknou řádku z nich počítat mezi své pravidelné čtenáře – nebylo žádné vysvětlení přirozeně potřebné. A prosťáčkům věřícím na náhody, kteří tvoří většinu jeho čtenářské obce, stejně tak přirozeně žádné vysvětlení dáno nebude. Kdo věří na „demokracii“, je si tím také sám vinen...

d) Německo

Jak známo, v celé Evropě proběhla v duchu ještě neexistujícího Maastrichtu propagační kampaň za předčasně vyhlášenou sjednocenou „Evropu ‘92“, z níž si *Ro-*

[713] Christiane Oelrich v: *DT*, 1. 12. 1990.
[714] *DT*, 1. 12. 1990 (dpa).
[715] Že tento časopis ani zdaleka neuveřejňuje každý čtenářský dopis, o tom mohu své čtenáře ujistit z mnohonásobné cizí i vlastní zkušenosti!

land Bubik dělá zcela právem posměch ve studii z února 1991 pod názvem „Jak se dělá ES-národ?“: „... Evropskou unii chce nakonec opravdu každý: vlády i hospodářské svazy, odbory, liberálové, levice, křesťanští demokraté, Gorbačov, papež... Kdo ví, zdali prázdným hlavám byrokratů referátu ES pro veřejnost vůbec přišlo na mysl: ‚Na někoho jsme zapomněli!’ – Totiž na národy, které v novém superstátu mají být doma. Protože však takový nový domov, plný másla a masa, má být součástí evropského povědomí jako persilem zářivě vybělená evropská budoucnost, nechala komise ES rozběhnout multimediální kampaň, jejímž vyvrcholením jsme právě nyní postiženi. Cíl akce: Vytvoření trvalého vědomí loajality pro zajištění nadstátního experimentu čili nahrazení národního myšlenkového a pojmového schematismu mustrem supranacionálním. Proto se také hned objevily různé roviny této náborové kampaně. Jednu z nich bezprostředně řídí ‚Evropský úřad pro veřejné publikování’, který vyšperkoval a rozšířil obrovské množství ‚informačního materiálu’ svého zaměstnavatele, Evropského společenství. … Ať je to třeba vnitřní evropský trh nebo agrární politika, podle brožurek těchto pánů už před námi nejsou skoro žádné problémy, a pokud snad ještě nějaké zbývají, pak stojí těsně před úspěšným vyřešením. Také v oblasti výchovy a školství má tento úřad co nabídnout... Eurokrati to berou opravdu vážně a odpovědně: soupravy s tzv. eurohrou ‚Náš domov Evropa’ jsou zdarma nabízeny školám a podobným institucím...

K druhé rovině těchto přeškolovacích opatření se nechaly zneužít samotné členské státy, v popředí samozřejmě Německo. Tak například bádensko-virtemberská zemská ústředna pro politické vzdělávání zdarma dodává tzv. ‚Evropský zpěvník’ a mírně šokovaným čtenářům ještě k tomu bez ostychu sděluje: ‚Zjistili jsme, že metody politického vzdělávání musí být rozšířenější a variabilnější, má-li být jejich působení účinné. Jsme toho názoru, že evropské ideje je možno do širšího okruhu lidí přenášet podstatně lépe například písněmi než nějakými staromódními vědeckými puntičkářskými učebními a vyučovacími programy.’ Nejde tedy o vzdělávání ve smyslu věcného zkoumání problému, nýbrž o velkorysou eurobyrokratickou ‚nadílku’ vlastním poddaným. Za tím účelem jsou zde velmi pěkně a přehledně rozepsána hesla k případnému soutěžení: ‚Evropa roste a sílí společně’, ‚Lidé žijí, milují, smějí se’, ‚Co vás ještě napadá k myšlence Evropy?’. … Spolkové ministerstvo hospodářství už dokonce přichystalo potravinové koše s padesáti eurospecialitami a rozdávalo je budoucím panevropským občanům, aby věděli, jak se mají chovat: ‚Eurokonzument bude konečně od r. 1993 jíst a pít to, na co má chuť a ne jako dosud jen to, co měl k dispozici na národní zvykové úrovni.’ Třetí a nejrozsáhlejší rovinou v díle přestavby lidského myšlení a cítění byla samozřejmě pověřena masmédia. Radio RTL denně přeje ‚Dobré jitro, Evropo’, stylizovaný emblém ‚Evropa ‘92’ zdobí hospodářskou část novin FAZ, ‚Evropa’ útočí ze všech médií na smysly a rozum lidí atd., atd...“[716]

Toto údajné vyvrcholení panevropského tažení však v žádném případě nebyl ještě ani zdaleka „vrchol“, každopádně ne v této zemi. Sotva o necelé dva roky později prošla kontrolovaným tiskem prudká kritika bonnských i dalších rothschildovských politických loutek, spojená s naléhavým „doporučením“, aby svou europropagandu laskavě zesílily: „Politikům se dodnes viditelně nepodařilo přesvědčit vět-

[716] Roland Bubik v: *Junge Freiheit*, únor 1991.

šinu národa o nezbytnosti sjednocené Evropy, protože jinak by musel být postoj většiny podstatně jasnější. Zbývající části obyvatelstva musí být politické a hospodářské výhody sjednocení podávány srozumitelněji. Takový by měl být nejbližší cíl. Jenom v tom případě můžeme optimisticky doufat v brzký evropský svazek států.“[717]

Nuže, je třeba přiznat, že pokáraní mezitím udělali, co mohli. Jak oznámily noviny „Süddeutsche Zeitung“ z 15. září, „vydala spolková vláda v tomto roce kolem 22 milionů marek na propagaci sjednocení Evropy a vysvětlování závěrů Maastrichtu, stejně jako předností vnitřního trhu německým občanům. A jak jsme se z bonnského tiskového úřadu ve středu dále dozvěděli, byly z těchto peněz placeny především série návěstí v novinách, brožurách a rozhlasových relacích, stejně tak jako osmistránková ‚příloha’ k časopisům s programy televize a rozhlasu. Původně měly být prostředky na tuto kampaň dokonce kráceny z plánovaných *11* na pouhých *5,5* milionů marek. Na základě domácích i zahraničních debat o smyslu a významu Evropské unie pak byly znovu výrazně zvýšeny. Předseda ‚Pracovní skupiny Evropa’ frakce CDU/CSU, Peter Kittelmann (CDU), označil v pondělí ‚věcné objasňování Maastrichtu a vnitřního trhu’ za ‚stále naléhavější’.“[718] – Je to až dojemné, jak v projevech tohoto druhu stále narážíme na číslo *11*, ať už přímo nebo v jeho dělencích či násobcích...

Ale každopádně měl náš pan Kittelmann pravdu, protože jak „naléhavé“ takové osvícení – pardon: objasnění! – skutečně je, to se ukázalo už začátkem příštího roku 1993, když sloupce novin zaplnila další Jobova zvěst:

„Podle průzkumu institutu ‚Emnid’ sílí odpor německého obyvatelstva k evropské hospodářské a měnové unii. Zhruba dvě třetiny z dotazovaných 3 048 občanů z celého Německa se vyslovily proti evropské měně, sdělil Spolkový svaz pracovníků chemie jako zadavatel [!] této studie. Pro 31 % dotazovaných je tempo evropské integrace příliš vysoké, 40 % požaduje přestávku ve sjednocovacím procesu, aby se mohli nad otázkou měnové unie důkladně zamyslet. V nových spolkových zemích v listopadu z dotazovaných občanů jich 71 % odmítlo plánovanou Evropskou unii. V západním Německu bylo 65 % proti společné evropské měně v porovnání s pouze 56 % při podobném průzkumu v roce 1989. Přestávku na rozmyšlenou požaduje v nových spolkových zemích 51 a ve starých 37 % dotázaných. Jen 28 % všech Němců věří, že evropské sjednocování probíhá správným tempem nebo že by mělo být ještě urychleno.“[719]

Paralelně se stupňovaným maastrichtským „objasňováním“ pak takové alarmující demoskopické výsledky vyvolávají následně novou řadu průzkumů veřejného mínění. Jejich zadavatele především zajímá, jak dalece sahají konkrétní antipatie Němců k Maastrichtu. Nechají si odstranění jejich jedinečně „tvrdé“ marky vůbec líbit? Hlavní starostí Sionu je, zda se nakonec neotočí rozhněvaně zády ke kartelu maastrichtsky nadšených partají a neobrátí se k roztříštěným „pravicovým“ stranám, čímž by uvedli v nebezpečí „demokratické“ nastolení Panevropy podle maastrichtského receptu. K úlevě Sionu se však takové nebezpečí zatím neukazuje vzhle-

[717] Claudia Reimüller v: *DT*, 8. 12. 1992.
[718] Cit. podle: *UN*, č. 11/1992, 4.
[719] *DT*, 2. 1. 1993 (Reuter).

dem k již osvědčené tuposti mas, která se ukazuje být ještě větší, než sama „ušlechtilá rasa“ předpokládala: „Při jednom průzkumu, pořádaném tübingenským Wickertovým institutem, sáhlo 20 % ze 3 000 dotazovaných po jedné z nabízených možností: slovo ‚Ecu’ znamená 1) karetní hru, 2) zkratku nového rychlovlaku, 3) evropskou stranu. Z 80 % těch, kdož na otázku znali správnou odpověď, shledaly více než dvě třetiny chybným rozhodnutím nahradit marku novým Ecu. Politický kapitál se ovšem z toho nedá vyvozovat: Rovněž dvě třetiny dotazovaných totiž odpověděly záporně na otázku, zda by své straně dali hlas jen tehdy, kdyby se zasazovala za udržení německé marky.“[720]

Průzkum veřejného mínění ze začátku června, uspořádaný „osvícenými“, tedy sionistickými médii, tento stav potvrdil: Německý Honza se sice jako jednotlivec staví vůči Evropě nepřívětivě, ale jako voličský celek se nechá „demokraticky“ vodit za nos! Absolutní většina 56 % dotazovaných byla *pro pokračující evropské sjednocování v duchu Maastrichtské dohody*! – „Podle výsledků průzkumu ovšem 72 % dotazovaných požadovalo, aby zůstala zachována německá marka a pouze 22 procent se vyslovilo pro jednotnou evropskou měnu. 70 % dotázaných si přeje zachovat naprostou suverenitu Německa ve věcech zahraniční, bezpečnostní, sociální a finanční politiky. Pouze 18 % respondentů průzkumu bylo srozuměno s tím, že rozhodnutí v těchto otázkách budou postoupena evropskému parlamentu ve Štrasburku a evropské komisi v Bruselu.“[721] – V tomto smyslu se pak zdá být „věcné objasňování Maastrichtu“ pana Kittelmanna jako bezmála zbytečné – k velké radosti bonnských satrapů, kteří početné miliony marek daňových poplatníků, vynakládané na *euro*objasňování, doufají použít na naléhavější záležitosti, jako je například uspokojování úroků z trvale stoupajícího zadlužení u Rothschildů...

Uklidněn nibelungovskou věrností německého voličstva etablovaným politickým stranám, prokázanou výsledky průzkumů veřejného mínění, mohl tedy demokraticky zvolený Spolkový sněm odvážně přikročit k činu: Jediná PDS, tehdy ještě vedená výhradně Hebrejem *Gregorem Gysim*, najednou nenašla žádné zalíbení v Maastrichtu, podle ní jen poněkud zastřenější a jemnější paralele k „Izraeli nepřátelskému“ a permanentně státem udržovanému „antisemitismu“ tzv. Východního bloku... Rozumí se, že nakonec všechno dopadlo dobře. „Hned při prvním sedmihodinovém čtení předlohy [!][722] návrhu ratifikace Maastrichtské dohody byla výrazná většina poslanců pro. Pouze PDS hlasovala proti... „Možná, že Gregor Gysi,“ usoudil komentátor Jürgen Liminski, „myslel na výsledky dřívějších průzkumů veřejného mínění, protože podle nich bylo tehdy pro Maastricht jen 39 % Němců, téměř třetina byla proti, a zbytek se nedovedl správně rozhodnout. Výsledek hlasování ve Spolkovém sněmu nebyl tedy zrcadlovým obrazem mínění voličstva. Nedemokratický však proto ještě nebyl. Nakonec to nejsou demoskopové, kteří by měli mít v osudech Německa poslední slovo.“ – Mělo tím snad být řečeno, že demoskopové dělají své závěry podle vlastní chuti? Každopádně je však perfektní Liminského rétorický manévr odvedení pozornosti od vůle voličů na přání demosko-

[720] *DT*, 25. 2. 1993 (Reuter).
[721] *Stuttgarter Zeitung*, 9. 6. 1992, cit. podle: *Fraktur*, 28. 6. 1992, 2.
[722] Ostatní, v porovnání s maastrichtským projektem jen bezvýznamné předlohy zákonů, potřebují obvykle tři, čtyři a dokonce i pět čtení!

pů, kteří by přece žádnou vlastní vůli projevovat neměli, nýbrž by pouze měli zjišťovat vůli voličů. Závěr: Je tedy *ne*demokratické, když se nestane, co chce lid? Udělejme si jako v počtech zpětnou zkoušku! Opačně by tudíž muselo být *demokratické*, kdyby se stalo něco, co voličstvo *nechce*. A co k tomu říká Liminski? „Pot a krev ušlechtilých nebyly vycezeny nadarmo. Základní svazek byl vytvořen ze zbytků Maastrichtu a z perspektivy na budoucnost nové smlouvy, jelikož to Evropa potřebuje, protože to základ národa dnes již chce.“[723] – Ano, tak právě tohle je demokracie! Protože demoskopové tentokrát nemohli mít poslední slovo, věděli sionisticky řízení politici a stejně tak řízení novináři – jako třeba náš Jürgen Liminski – lépe než lid sám, co lid chce!

Právě citované vzorně „demokratické“ rozhodnutí spolkového sněmu padlo začátkem října 1992. Přesto však i po něm musely být miliony marek z daní německých občanů, jinak samozřejmě určené na rozmnožení rothschildovských úrokových zisků, vynaloženy namísto toho na *další zesílení* panevropské propagandy. Jak je to možné? Není snad rozhodnutí spolkového sněmu (včetně spolkové rady, rozumí se!) *závazně platným zákonem*? A od kdy se *už přijatý* zákon ještě dodatečně uchází o přízeň veřejnosti? Nuže je tomu tak proto, že na přelomu let 1992/1993 byl náhle, potichu a až podloudně evropský vnitřní trh odsunut z ‘92 na (leden) ‘93. Opravdu až *příliš* potichu...

Jen ostýchavě a nesměle začala sdělovací média v únoru 1993 odkrývat důvod tohoto ticha: Maastrichtská smlouva v rozporu s vlastním odsouhlasením totiž k přelomu roku ještě vůbec nevstoupila v platnost. Vinu na tom neměli už jen Dánové a Britové, ale – světe div se! – nyní i Němci! První, rovněž jen jakoby mimochodem utrousená poznámka k tomu se nachází v „Deutsche Tagespost“ z 11. února. Poprvé zde promluvil Walter Ebel o „fikci..., jakoby už Maastrichtská dohoda platila. Ještě nedošlo k ratifikaci smlouvy Velkou Británií a Dánskem, a rovněž německý prezident Weizsäcker nepodepsal německou ratifikační listinu, protože nechce předcházet rozhodnutí spolkového ústavního soudu, který projednává protestní podněty různých stran.“[724] – Tedy takhle je to!

Teprve o dobré tři měsíce později jsme se mohli – přinejmenším z *DT* – dozvědět něco přesnějšího: „Spolkový ústavní soud bude o Maastrichtské dohodě jednat ústně pravděpodobně ve dnech 29. a 30. června. Tento termín uvedl v pondělí mluvčí ústavního soudu. S konečným rozhodnutím soudu se počítá asi v září. Proti smlouvě o vytvoření Evropské hospodářské a měnové unie vznesli ústavní žalobu politici různého zabarvení jako např. poslanec za zelené a bývalý Bangemannův spolupracovník, dr. Brunner. Pro evropské právo příslušný druhý senát chce celkem čtyři různé žaloby rozhodnout najednou v hlavní věci.“[725] – Chvála Bohu, tedy ještě nejsou všichni Němci tak hloupí, aby se úplně bez odporu nechali odvléci do Panevropy. Co dokáží Angličané, umíme také! Ti totiž mezitím vyhodili poslední záchrannou kotvu před sklouznutím do Maastrichtu a odvolali se k soudu. My Němci

[723] Jürgen Liminski v: *DT*, 10. 10. 1992.
[724] Walter Ebel v: *DT*, 11. 2. 1993.
[725] *DT*, 25. 5. 1993 (DT/Reuter).

však na rozdíl od Angličanů máme psanou ústavu a spolkový ústavní soud. Počátkem července však už počet ústavních žalob ze čtyř „vzrostl na více než dvacet“![726]

Po ruce je více než dostatek *ústavně právních* argumentů proti překrásně demokratickému postupu německého spolkového sněmu, který za zády jím zastupovaných občanů a proti demoskopicky jasně prokázané vůli lidu jen tak z ničeho nic svým „rozhodnutím“ o přistoupení Německa k panevropské unii z vůle Sionu vyhodil doslova oknem poslední zbytečky suverenity, které nám dosud Rothschildové ještě museli ponechat. Všichni žalobci (s výjimkou několika poslanců strany zelených, kteří však vznesli přinejmenším *nepřímé* námitky),[727] ať už je to výše zmíněný bývalý „šéf kabinetu evropského komisaře Bangemanna“, Manfred Brunner, či bonnský ministerský rada Stökker[728] nebo mohučský právník a „nestor německého ústavního práva“[729] prof. dr. Heinrich Rupp, o jejichž závažných námitkách dokonce blahosklonně referoval düsseldorfský „Handelsblatt“,[730] zatímco ostatní tisk se zahalil do mlčení, nebo dále odborník na státní právo prof. dr. Karl A. Schachtschneider,[731] či poslanec SPD Conradi, vrchní soudce spolkového finančního soudu Heinrich Beisse, nebo konečně šéf bavorské zemské ústřední banky Lothar Müller[732] – ti všichni shodně argumentují články 20 a 79, odstavec 3 spolkové ústavy. V prvním z nich je zakotvena vlastní státnost Německa, v druhém, kterému se říká „věčná klausule“, je tato státoprávní vlastnost napsána s určením navždy – s tou jedinou výjimkou, že by sám německý lid toto základní a nejdůležitější ustanovení zrušil v *přímém lidovém referendu* (a tím *suverénně* rozhodl o připojení Německa k Panevropě)!

V podstatě k tomuto cíli jsou zaměřeny všechny vznesené ústavní žaloby: Vynutit si demokratické lidové hlasování, kterému se svým rozhodnutím v říjnu 1992 doufali sionističtí náhončí ve spolkovém sněmu vyhnout. A právě proto pro případ – sice velmi nepravděpodobné, ale přece jen ne zcela vyloučitelné – obávané možnosti právně nevyhnutelného uspořádání referenda strká spolková vláda další a další miliony marek daňových poplatníků do stupňovaného pokračování své promaastrichtské propagační velkokampaně. Jak již v březnu nebo dubnu odhalil Manfred Brunner, snažila se Hebrejem Kohlem-Kohnem řízená vláda někdy na přelomu roku dokonce „vyřídit“ první došlé žaloby suchou cestou: „Spolkový ústavní soud se neztotožnil s argumentací vlády, podle níž je moje žaloba nemístná a nepřípustná. Doporučil spolkovému prezidentovi, aby před rozhodnutím soudu nepodepisoval Maastrichtskou smlouvu. Spolkový ústavní soud také odmítl žádost vlády, aby ža-

---

[726] Walter Ebel v: *DT*, 3. 7. 1993.

[727] Srv. tamtéž: „Skupina čtyř poslanců strany zelených v evropském parlamentu spatřuje v zavedení plánované Evropské unie porušení demokratického principu především proto, že evropský parlament nemá potřebně rozsáhlou příslušnost. Kdyby byly národní kompetence přeneseny na Evropské společenství, aniž by na nich byla zajištěna demokratická účast občanů, pak je to ovšem neslučitelné s ústavou.“

[728] Tamtéž.

[729] Tak ho nazývá sám *Brunner* podle *UN*, č. 4/1993, 10.

[730] Srv. dokumentaci ze zprávy Hanse Mundorfa v novinách *Handelsblatt* z 5. 1. 1993, cit. v: *UN*, č. 2/1993

[731] Srv. *Der Insider*, 1. 2. 1993; *UN*, č. 4/1993, 10.

[732] Srv. Schoen, na cit. místě.

loby projednal v urychleném řízení do konce ledna. Vláda se postavila proti soudu písemně předloženým právním pojetím, podle něhož ani v případě zrušení vlastního státu nepřísluší občanům právo k podání ústavní žaloby. Doufám, že náš nejvyšší soud zabrání státnímu převratu ‚shora', tj. z Maastrichtu."[733]

Čistě formálně právně nahlíženo – je taková naděje na místě. Vždyť jak nám ještě v září 1992 připomněl Hans-Dieter Schoen, existuje několik precedenčních případů, v nichž spolkový ústavní soud potvrdil německou státnost jako přinejmenším parlamentem neodstranitelnou zásadu naší ústavy: „V jednom ze svých posledních usnesení... rozhodli obránci ústavy v Karlsruhe: Jakýkoli přenos výsostných práv na mezistátní instituce nebo organizace nesmí v žádném případě narušit ‚identitu platného ústavního řádu'. Jakýkoli ‚zásah do základních struktur ústavního zřízení' je nepřípustný. Už samotné provedení zřeknutí se principů demokratického systému (nadnárodní právo ES údajně automaticky překonává spolkové a zemské právo a představuje skutečnou diktaturu jakési anonymní rady bez demokratické kontroly) musí být proto posouzeno jako ‚nepřípustný zásah'. Výrok ústavního soudu ze 31. října 1990 k volebnímu právu cizinců znovu potvrdil, že všechna státní moc v Německu pochází z německého lidu. Z toho plyne dvojí skutečnost: směrem ven samozřejmé odmítnutí jakékoli cizí nadvlády, směrem dovnitř stejně samozřejmé právo být a zůstat národem, který ve vlastním státě rozhoduje o svých záležitostech."[734]

To poslední jsme však přesně vzato nikdy neměli možnost vykonávat a právě tuto okolnost Schoen a ostatní komentátoři neberou v úvahu, což přirozeně vyvolává silné pochybnosti o oddanosti soudců v Karlsruhe německé ústavě (mezi nimiž jsou ostatně jako „ochránci" ústavy takoví skrytí izraelité jako *Ernst Benda* nebo *Roman Herzog*). Jak tito soudci dokáží „ochraňovat" všeobecné „lidské právo" na „život a osobní nedotknutelnost" v případě, že by se jeho uplatňování sebeméně dotýkalo zájmů Sionu, to už hrůzu nahánějícím způsobem předvedli tím, že za nicotné prohlásili dokonce právo dětí na život v matčině těle!

Každopádně jim už dávno sionistická sdělovací média dávají ve vší formě jasně najevo, jaké „rozhodnutí" od nich dům Rothschildů a jeho muži v pozadí očekávají. V tom nepředstavují žádnou výjimku ani údajně „katolické" noviny „Deutsche Tagespost". Obzvláště šikovně se svého úkolu zhostil Walter Ebel, když nenápadně a přece dostatečně zřetelně zatřásl samotnými základy: „Nikdo si netroufá předem předpovědět, jak vyzní konečné votum ochránců ústavy a samozřejmě to nečiní ani spolková vláda, která důrazně varovala před následky, jaké by mělo neratifikování smlouvy Bonnem nejen pro Němce, ale i pro celou Evropu. Smlouva předpokládá a vyžaduje přistoupení všech států unie. Poté, co i Dánové dali svůj souhlas a rovněž přístup Velké Británie je jistý, znamenala by změna kursu Němců zhroucení celé sjednocovací dohody. Vzhledem k těmto dimenzím je tedy nepravděpodobné, že by soudci v Karlsruhe prohlásili Maastrichtskou dohodu ve svém celku za odporující německé ústavě."[735] – Co se tady Ebel neodvažuje předpovídat a přece to

[733] Manfred Brunner podle *UN*, č. 4/1993, 10 v jednom bohužel blíže nespecifikovaném „novinovém komentáři".
[734] Schoen, na cit. místě.
[735] Walter Ebel v: *DT*, 3. 7. 1993.

klidně prorokuje, to jeho kolega Jürgen Liminski dokonce o měsíc dříve ještě silněji zdůraznil: „Nyní po dánském souhlasu a po debatě k hlasování v britské Dolní sněmovně skončil maratón z Maastrichtu po svém dlouhém běhu dvanácti parlamenty a zeměmi Evropského společenství na stole soudců v Karlsruhe. Teď už schází pouze výrok německých soudců a ratifikační listina může být konečně uložena v Římě. Právem lze mít tudíž za to, že osm soudců v Karlsruhe nezastaví tento trend, a že nanejvýš vysloví své určité pochybnosti.“[736]

Nyní tedy víte (pokud jste to sami už dávno nevěděli), co tito „strážci ústavy“ v Karlsruhe „nanejvýš“ smí a mohou: vyslovit „určité pochybnosti“ (Liminski) nebo prohlásit Maastrichtskou dohodu za „částečně odporující ústavě“ (Ebel), a to pochopitelně jenom v jejích nepodstatných částech, protože vlastní rozhodnutí o smlouvě strážcům ústavy nepřísluší, jak tito novinářští pisálkové bez ustání deklarují. Podle nich je mnohem spíše povinností soudců v Karlsruhe mít na zřeteli panevropské „dimenze“ (Ebel) a nezastavovat panevropský „trend“ (Liminski)! – O to, aby své Sionem zadané úloze mohli udělat nerušeně zadost, je ostatně co nejlépe postaráno, protože, jak říká prastará katolická zásada: *Prima sedes a nemine iudicatur* (nejvyšší soudce sám nemůže být nikým souzen)! Jestliže se tedy stateční strážci ústavy – mezi nimiž je i několik skutečně čestných právníků – skloní před skrytým diktátem Sionu, nemají se čeho obávat, snad jen vlastního svědomí. „Jediná možnost, jak učinit strážce ústavy zodpovědnými, spočívá v tom, že by se jim dokázalo vědomé pokřivení práva. Jak by se však něco takového mohlo komukoli podařit? Vyhlídka na to se prakticky rovná nule.“[737] – Zkrátka a dobře, takový už je ten náš svobodomyslný „demokratický“ pořádek!

e) Rakousko

Tato země a její zednářští politici se *oficiálně* vzpírali panevropské sjednocovací euforii do té doby, než dostali od Sionu povel k rozhodné změně kursu. Zdá se, že ten přišel někdy v letech 1987-1988. Určitým „indikátorem“ toho je přední představitel rakouské lidové strany (ÖVP) *Alois Mock*, který ještě v červenci 1987 psal: „Nechceme svým plným členstvím v Evropském společenství dotlačit naše zemědělce do takové krizové situace, v jaké se nacházejí jejich kolegové v ES“ – aby jen o čtrnáct měsíců později, v září 1988, dal najevo naprosto jiné smýšlení: „Rakouské alpské zemědělství může od Evropského společenství leccos očekávat. To, co ES pro své podhorské rolníky dělá, je značně více, než pro ně až dosud děláme my.“ – Státní tajemník ES *Peter Jankowitsch* z údajně konkurenční rakouské socialistické strany (SPÖ) předvedl ve stejném časovém období naprosto totožné salto. Jestliže např. ještě v dubnu 1986 považoval přistoupení Rakouska k Evropskému společenství za „nemožné“, pak v září 1991 už tvrdil: „Říci ‚ne‘ k našemu přístupu do ES by bylo porážkou politického systému.“[738] – Zřejmě tím rozuměl porážku nikoli ra-

[736] Jürgen Liminski v: *DT*, 25. 5. 1993.
[737] Alfred König v: *CODE* č. 2/1993, 14.
[738] Všechny citáty podle: Grün/Foresta, cit. místo 27. Podle násled. str. 28 stejný manévr předvedli také „*S. Lanner, A. Partl, A. Derfler, J. Riegler, L. Steiner, A. Khol* a mnoho, mnoho dalších“!

kouského, nýbrž Sionem instalovaného panevropského politického systému, což samozřejmě nemohl precizovat, i kdyby snad náhodou chtěl.

Karl Steinhauser nám velmi originálním, až do podrobností jdoucím způsobem odhalil, jak objektivně *nesmyslné* a proto také samo o sobě *nevysvětlitelné* bylo (a to ještě před Maastrichtem!) demonstrované proevropské nadšení předních rakouských politiků. Jako ukázka zde postačí jediný příklad: „Rakouští zemští politici, kteří si v současné době neustále stěžují, že spousta záležitostí, týkajících se jejich spolkové země, je odebírána z jejich kompetence, a tento nedostatek – který pociťují jako neudržitelný – by jim v novém Rakousku jako členském státu ES zcela zaručeně přiznal ještě mnohem méně rozhodovací moci než je tomu v Rakousku dnešním. Přesto však neexistuje ani jediný zemský šéf, zemský rada a – pokud vím – ani jeden zemský poslanec, který by nebyl připraven okamžitě vyrazit s rozvinutou korouhví směr Brusel, aby tam vyměnil relativně mírnou a snesitelnou ústřední správu Rakouska za extrémně centralistický mocenský systém... Něco takového přece, prosím pěkně, není normální!“[739]

Ale i jinak se mimo stávající hranice Panevropy odehrává to samé co uvnitř. Od té doby, co s demokraticky zvolenou rakouskou vládou probíhají „jednání o přistoupení k ES“, o čemž masa Rakušanů nechce ani slyšet, sahá se také ve Vídni hluboko do daňového měšce, aby prostřednictvím multimédií vštípili konečně rakouskému lidu, co že to má správně chtít. V této alpské republice totiž zatím nelze – rovněž z ústavních důvodů – jen tak obejít lidové hlasování, což dostatečně vysvětluje, proč rakouská vláda „necouvla ani před tím, aby sáhla na zhruba 35 milionů šilinků k financování proevropského agitačního tažení, jednoznačně zaměřeného na zmanipulování referenda v tomto smyslu“.[740] – Pětatřiceti milionům šilinků odpovídá pět milionů marek, což znamená, že se vídeňští pohůnkové pustili do díla finančně *třikrát silněji* vyzbrojeni – v porovnání k počtu obyvatel – než bonnští místodržící se svými 22 miliony marek! Není ani příliš divu, Německo už přece leží v Panevropě, ale Rakousko *zatím* ještě ne...

Přesto však ze všech mediálních kanálů – samozřejmě financovaných daněmi demokratického voličstva – sladce znějící vábení sionských šalmají se jaksi míjí účinkem, ba i sám velký Panevropan *Otto von Habsburg* to sleduje s rostoucími obavami, které už v červnu 1993 nedokázal dokonce skrýt před čtenáři „Deutsche Tagespost“: „Vedle pokroku ve vyjednávání s Evropským společenstvím je pro Rakousko také důležité, jaký postoj zaujme jeho obyvatelstvo ve věci přistoupení ke společenství. Je dohodnuto, že po skončení těchto jednání bude uspořádáno refe-

---

[739] Steinhauser, cit. místo 48 ad. Srv. také tamtéž str. 53: „Souhrnně konstatováno, stojíme zde před téměř nepochopitelným fenoménem, že totiž všechny prominentní politické osobnosti Rakouska, tj. vedoucí spolkoví politici, všichni významní zemští politici i všichni směrodatní představitelé jednotlivých společenských stavů bez ohledu na vlastní společenské postavení, na svou stranu i bez ohledu na svou vlast a náboženství – všichni jako na povel volají jednohlasně: ‚Sem s Evropským společenstvím!’, ačkoli kdyby ono ES mělo přijít, znamenalo by to zvrat a pád nejen pro ně osobně, ale především pro všechny lidi, jejichž zájmy zastupovat a chránit je vlastně jejich jedinou povinností jako citovaných funkcionářů.“ – Sotva lze asi ještě výstižněji předvést ubožáctví a nízkost loutkové existence celé této lóžemi řízené politické „prominence“!

[740] Tamtéž, 125.

rendum, tedy v druhé polovině příštího roku, nebo – což je pravděpodobnější – roku 1995. Od ano nebo ne Rakušanů nakonec závisí přistoupení jejich země k ES. Dosavadní voličská rozhodnutí v otázkách, týkajících se Evropy, však ukazují, že výsledek samotného referenda závisí na tom, zda bude obyvatelstvo správně informováno [důraz opravdu spočívá na slově *správně*...!]. V současné fázi příprav referenda to však vypadá, jako by se v Rakousku měly opakovat staré chyby, které vedly např. k odmítnutí světové výstavy ve Vídni – tedy k rozhodnutí, které musí natrvalo poškodit rakouské hospodářství [konečně je obušek z pytle venku...]. Je třeba podotknout, že podobně jako ve Francii a Dánsku se i zde dostalo do oběhu mnoho nepravd a polopravd, jejichž následky by mohly být pro výsledek lidového hlasování osudné. Různí propagandisté si přitom počínají velice obratně, když svá tvrzení přizpůsobují schopnostem a náladám různých skupin a vrstev obyvatelstva [počínají si tedy skoro tak obratně jako Sion]. Na rozdíl od nich jsou v Rakousku – které si přeje členství v ES [!] – bohužel v tomto směru zatím jen málo činní představitelé hospodářství. Je jich dosud příliš málo, než aby dokázali vyvolat a vést širokou diskusi. Samotné rakouské zemědělství se od ES nemusí ničeho obávat. Je už nejvyšší čas, aby ti, kteří spatřují budoucnost Rakouska v ES, konečně procitli a začali aktivní vysvětlovací kampaň.“[741] – Což jinými slovy znamená, že oněch mizerných 35 milionů šilinků ročně představovalo zatím jen malé kapesné, a že vlastní (dez)„informační kampaň“ Rakušany teprve čeká! Takto štědřeji plynoucí daňové peníze pak mohou být s chvalitebnou statečností použity k odhalování a vysvětlování „nepravd a polopravd“, kterými prý operují bez výjimky všichni odpůrci Maastrichtu! Nu, a pokud by ani tato vzorně demokratická akce neměla proti všemu očekávání přinést ovoce, pak se zkrátka bude muset lidové hlasování opakovat – tak dlouho a tak často, dokud se unavené voličstvo nevzdá svého marného odporu. Však je tato metoda už po léta uplatňována proti sousedovi Rakouska, jímž je

f) Švýcarsko

Bez ohledu na absolutní nechuť svobodymilovných Švýcarů nechat se zapojit do nějakých internacionálních organizací se konečně v květnu 1992 po několika neúspěšných nábězích podařilo nechat „požehnat“ přistoupení Švýcarska k Mezinárodnímu měnovému fondu a Světové bance prostřednictvím referenda (při 36 % účasti voličů!). Navrhnout potomkům Viléma Tella rovnou přistoupení k neoblíbené maastrichtské Panevropě bylo však pro tu chvíli shledáno za předem beznadějné. Protože rovněž Skandinávci pro takovýto „přístup“ ještě nedozráli, byl pro zmíněné svéhlavé národy vystavěn most pro jim chystané pozdější překročení Rubikonu. Jeho předmostí se jmenuje pozoruhodně „Evropský hospodářský prostor“ (EHP). – A právě přinejmenším o vstupu na tento taktický maastrichtský předstupínek měli nyní rozhodnout Švýcaři v lidovém hlasování 6. 12. (dohromady dává 18!) 1992, jak jim to připravili zednářsko-sionističtí správci jejich státu. Jimi a průmyslovým i bankovním světem na Švýcary spuštěná hotová lavina euroreklamy se těm v ostatních evropských zemích podobala jako vejce vejci. Tři týdny před termínem

[741] Otto von Habsburg v: *DT*, 12. 6. 1993.

referenda, vybraným s pravou kabalistickou pečlivostí, malovali insideři na zeď stále ještě hrozícího strašáka porážky a varovně volali po zesílení úsilí k zajištění úspěchu hlasování: „Kampaň pro EHP je podle názoru politologa a odborníka na veřejné mínění Claude Longchampa ‚příliš málo vyostřena a nepůsobí dostatečně dramaticky'. Zastánci EHP apelují téměř výhradně na rozum a rozvahu Švýcarů, ‚naproti tomu jeho odpůrci podněcují ve veřejnosti obavy a strach,' řekl Longchamp v jednom interview... Oficiální Švýcarsko je sice prakticky unisono pro Evropský hospodářský prostor, strany a spolky se v rozhodující většině na svých sjezdech a setkáních delegátů vyslovily pro smlouvu, ale zdá se, že tyto instituce a jejich představitelé nejsou totéž co jejich členstvo. Kampani na podporu EHP chybí výrazné postavy a hlavy především v oblasti hospodářství. Naproti tomu noviny referují o množství nejrůznějších iniciativ hlavně starších Švýcarů, kteří svůj čas obětují boji proti EHP, nechávají na vlastní náklady uveřejňovat inzeráty a propagační materiály proti přistoupení k dohodě a podobně. Vyhodnocování ukázalo, že odpůrci EHP podávají devětkrát více inzerátů než jeho zastánci [člověk už jenom žasne, co všechno se „nevyhodnocuje"!]... V táboře zastánců EHP se množí stížnosti na velmi skoupě plynoucí pramínek finančních darů a podpor. Zdá se, jakoby především banky, pojišťovny a velkoprůmysl měly vzdor svým opačně znějícím prohlášením o věc jen polovičatý zájem."[742] – Je to starý, po celé Evropě se opakující obrázek: *Oficiální sionistická klika v politice a hospodářství je pro, národ proti*. Ale žádný strach – jak se na demokracii sluší a patří, volební stádo už bude naučeno správnému chování!

Kdo ve skutečnosti – a v ohromných rozměrech! – podněcuje *obavy a strach*, to nejsou odpůrci EHP, nýbrž sami pohůnci Sionu, rozhněvaní „negativním" výsledkem lidového hlasování. „‚Hluboké zklamání' a ‚šance zmařeny' – takto zněly nejčastější komentáře švýcarského hospodářského světa, které po těsném švýcarském ‚ne' Evropskému hospodářskému prostoru vidí přicházet pro sebe těžké časy. Neúnavně optimisticky se naopak ukazuje příďová figura protivníků EHP, průmyslník v oboru chemie *Christoph Blocher*... Katalog potíží švýcarských podniků, které musí své výrobky prodávat v tvrdé zahraniční konkurenci, nemá ovšem s Blocherovými vizemi nic společného. V něm je v první řadě řeč o pokračující recesi a o celkově klesající atraktivitě Švýcarska. Vrcholový svaz švýcarského hospodářství očekává zvýšení nezaměstnanosti. Jeho míra však i bez toho již svými 3,5 % dosáhla nejvyššího stavu od r. 1939. Není vyloučeno ani přesouvání pracovních míst do zahraničí a očekávaný hospodářský vzestup se po ‚ne' Švýcarů Evropskému hospodářskému prostoru o jeden až dva roky zpozdí. ‚Dodatečné škodlivé újmy' se obává strojírenský průmysl, který je nejdůležitějším exportním artiklem Švýcarska. Také letecká společnost Swissair, která se už dávno potýká s hospodářskými potížemi, připojila svůj hlas k chóru kritiků, protože jí byl do budoucna ztížen přístup na evropský trh. … Ministr hospodářství Jean-Pascal Delamuraz mluvil o ‚černém dni švýcarského hospodářství a o stejně temné budoucnosti pracovního trhu'. Všeobecně vládne ve Švýcarsku bezradnost."[743] – Stejná bezradnost, jaká pa-

[742] Albert Schmieder v: *DT*, 21. 11. 1992.
[743] *DT*, 10. 12. 1992 (dpa/vwd/Arno Mayer).

novala svého času v Kodani..., jen snad ještě o něco větší, protože tak rychle jako v Dánsku nelze ve Švýcarsku nové referendum odstartovat.

To však bezpochyby dříve či později přijde a mezitím dělá internacionální tisk na zklamané švýcarské Panevropany výsměšně a škodolibě dlouhý nos.

Jeden příklad z 15. prosince: „Malé knížectví Lichtenštejnsko Švýcarům předvedlo, jak se správně zachází s volebním lístkem na cestě do Evropy. Pouhý týden po svém odmítnutí Evropského hospodářského prostoru stojí Švýcaři v srdci kontinentu zcela osamoceni. Že se ve Švýcarsku tak blízkém knížectví vyslovila překvapivě jasná většina pro EHP a že se kníže Hans Adam II. mohl z výsledků referenda ve své zemi zaradovat, to je už třetí rána do vazu Švýcarům v pouhých osmi dnech od konání tamějšího referenda. A byla to právě kocovina Švýcarů po fatálním hlasování z 6. prosince, která viditelně přispěla k tomu, že ‚příruční brašna Švýcarska' – jak je Lichtenštejnsko s oblibou nazýváno – se jednoduše osamostatnila. První ze zmíněných ran bylo trpké poznání, že se Švýcarsko v Evropské asociaci volného obchodu stává na jistou dobu druhořadým členem. Na vrcholném setkání šéfů států a vlád v Edinburku už nikdo nemluvil o Švýcarsku, ale pouze o Rakousku, Švédsku, Finsku a Norsku – tedy o švýcarských partnerech v zóně volného obchodu. V Bernu už začíná sílit volání po obnovení referenda o Evropském hospodářském prostoru."[744] – To by samozřejmě zaznělo hlasitě i bez toho! *V každém případě a zcela nevyhnutelně, protože „železný zákon demokracie" říká jasně, že lid má „volit" to, co mu Sion strčí pod nos, zcela podle hesla „Žer, potvoro, nebo zdechni!"...*

Že domem Rothschildů nařízená lamentace nad Švýcary mezitím bez ustání pokračuje, dokazuje např. tato přesně cílená „zpráva" z konce dubna 1993: „Bezprostředně po švýcarském odmítnutí ze 6. prosince 1992 následovaly první špatné zvěsti... při očekávaných bilaterálních smlouvách s Evropským společenstvím není situace příliš dobrá. Zástupci nejrůznějších švýcarských branží hlásí, že při mnohých setkáních v Bruselu nebo na úrovni oborových spolků jsou odbýváni s ‚minimální zdvořilostní formou'. Je cítit, že ‚Švýcarsku připadla role outsidera', řekl Martin Erb ze Svazu švýcarských strojírenských průmyslníků. Alexander Hafner z Textilního svazu Švýcarska prohlásil: ‚Je přímo nepředstavitelné, jak tvrdě je tato power play s námi sehrávána. Malé Švýcarsko se zcela jednoznačně přecenilo.' … Kromě strojírenského a textilního průmyslu je evropskou izolací postižena také švýcarská letecká společnost."[745] – A tak dále a tak dál! Nová kampaň pro Evropský hospodářský prostor nebo dokonce rovnou pro Maastricht se už tedy naplno rozběhla...

g) „Železný zákon" demokracie

Jak známo, jeho první explicitní formulace pochází od židovského publicisty *Ilji Ehrenburga*. Zde máme přesnou parafrázi od Eustace Mullinse: „Nejkrásnější na celém tom systému, který nám zde byl rozvinut – tj. volby prostřednictvím lidu, de-

[744] Šifra *H. K.* (opět někdo odvážný!) v: *DT*, 15. 12. 1992.
[745] Elisabeth Ramelsberger v: *DT*, 29. 4. 1993.

mokracie, republika i všechno ostatní – je to, že je svými tvůrci snadno kontrolovatelný. Vládci za kulisami volí všechny kandidáty výhradně jen sami ze sebe.“[746] – A přirozeně že ne pouze kandidáty, nýbrž současně také politiky – v našem specifickém případě tedy politiky panevropského sjednocení.

Při tom všem bychom pro naše „demokraticky zvolené“ politiky spíše než opovržení měli mít mnohem více soucit. Mají tu jistou zásluhu, že jsou krásně demokratickému zdání pořád ještě věrnější než třeba Spolková banka německé marce nebo Spolkový ústavní soud německé ústavě. Kdo to nechce uznat, měl by si přinejmenším uvědomit faktickou *všemocnost Sionu.* Už r. 1950 poznamenal *Douglas Reed* s jistým porozuměním: „Dnes ho [Sion] sledují američtí prezidenti, britští premiéři i všichni jejich kolegové přinejmenším stejně úzkostlivě, jako pozorují muslimští duchovní přibývající měsíc v předvečer ramadánu, aby se před ním včas mohli poníženě klanět přesně tak, jak se vrhají na zem muslimové před černým kamenem v Mekce... Dnes už se žádný z politiků nemůže odvážit nastoupit svůj úřad dříve, než veřejně vyhlásí svou bezpodmínečnou podřízenost sionismu.“[747] To bylo v roce 1950. A dnes, v polovině devadesátých let? Dnes už si německý spolkový prezident nemůže dokonce dovolit navštívit např. australský kontinent, aniž by ze všeho nejdříve vykonal obřadnou návštěvu u tamější „židovské obce“![748]

U předního myslitele „spirituální“ větve zednářstva a tím i Satanovy synagogy 19. století, *René Guénona*, by taková fráze, jakou je článek 20 německé vzorně demokratické ústavy „všechna státní moc pochází z lidu“, vyvolala v každém případě jen posměšný úšklebek, neboť sám napsal, že „lidu nemůže být svěřena moc, kterou vůbec nemá; skutečná moc může přijít pouze shora...“[749] – Ještě drastičtěji se již v květnu 1789 vyjádřil k *Marmontelovi* jeden z intelektuálních režisérů v pozadí „francouzské“ revoluce, *Chamfort*: „Může vůbec národ vědět co chce? Nechá si líbit všechno a lze mu namluvit i to, co si vůbec nikdy nemyslel... Národ je jenom ohromným stádem ovcí, myslících jen na žrádlo, a s pomocí dobrých psů jej může ovčák vést, kam se mu zachce. Pro národ je ještě pořád nejlepší to, co se mu bez jeho vědomí připraví, protože, můj příteli, ani jeho starý režim, ani jeho náboženství a mravy, natož pak jeho antikvární předsudky si nezaslouží, aby jich bylo šetřeno... a když se má navrhnout nový plán, jsou zde všechny předpoklady snažit se připravit mu nejprve čistý stůl.“[750]

Tím se ještě naposled dostáváme k *Nahumu Goldmannovi*, kterého jsme už měli možnost slyšet říkat, že silou ke *zničení všeho stávajícího* „je v hospodářsko-sociální oblasti kapitalismus, v politicko-duchovní oblasti demokracie“! – Od té

---

[746] Eustace Mullins v: *CODE* č. 2/1993, 33.

[747] Douglas Reed, *Somewhere South of Suez. A Further Survey of The Grand Design of the Twentieth Century*, New York 1951, 9 ad.

[748] Srv. *DT* (dpa), 4. 9. 1993: „Spolkový prezident von Weizsäcker přibyl v pátek na šestidenní státní návštěvu do Austrálie. Bezprostředně po příjezdu do jihoaustralské metropole Melbourne se sešel s představiteli zemské židovské obce... O víkendu hodlají Weizsäcker a jeho manželka Marianne navštívit mj. osídlence v okolí Adelaide, pocházející z Německa.“ – Nejprve tedy „elita“, uniformní členská základna přijde na řadu možná později...!

[749] Cit. podle: Lozac’hmeur/De Karer, cit. místo 104. Podle Dominique Setzepfandta (*Sous la bannière* N° 48 [červenec/srpen 1993] 9, pozn. 15) byl Guénon zednářem 33. stupně!

[750] Cit podle: tamtéž, 26.

doby, co tohle bylo r. 1915 konstatováno jedním z Abrahámových synů, už uplynulo bezmála 80 let, a věk „demokracie“ se viditelně chýlí ke konci. „Mouřenín vykonal svou práci, mouřenín může jít.“ – Kdo se diví neobyčejně „demokratickému“ smýšlení Sionu a jeho statistů na panevropské politické scéně, ten absolutně nepochopil, že *demokracie jim byla od samého počátku jen prostředkem k dosažení zcela jiného cíle*. Jako „konečné řešení“ pro Evropu se každopádně nehodí. Nic si tedy nenamlouvejme a frázi „našeho“ židovského kancléře Helmuta Kohna – určenou jen pro uši pošetilých gójů – „sjednocená Evropa může být jen Evropou demokratickou“[751] dejme její skutečné znění: „Sjednocená Evropa může být jen Evropou diktátorsky ovládanou.“

Deo gratias!

U. I. O. G. D.

[751] *Paneuropa Deutschland*, sešit 2 (2. čtvrtletí) 1991, 7.

Dodatek

O správném zaobcházení s masovými médii

Níže přetištěný dopis byl 28. listopadu 1992 zaslán panem *Jürgenem Feuchtem* redakci hamburského týdeníku „Die Zeit“, který je přímo řízen rockefellerovskou frontovou organizací „Trilateral Commission“. Dopis se týká článku, otištěného v čísle 39 resp. 40/1992 na téma tzv. „osvětimské lži“ a „Leuchterovy zprávy“. Pozadí celé věci: Znalecký posudek amerického inženýra Freda Leuchtera, který již roku 1988 vypracoval pro kanadský soud. Autor v něm na základě chemických analýz stěn budov došel k naprosto jednoznačnému závěru, že v koncentračním táboře Osvětim nikdy nebyl používán plyn Cyklon B k zabíjení lidí, jak se dosud prakticky jednohlasně tvrdilo. Ke stejnému výsledku rovněž – nezávisle na Leuchterovi – dospěl polský vědecký posudek a nověji pak ještě znalecký posudek Institutu Fresenius, vypracovaný německým chemikem Germarem Rudolfem. Rozčilení časopisu „Die Zeit“ a ostatních kontrolovaných tiskovin nad těmito rezultáty moderní přírodní vědy je vlastně – objektivně vzato – naprosto nepochopitelné. Když to podle shodných závěrů všech citovaných chemiků nebyl *Cyklon B*, kterým mělo být prováděno zaplynování Židů, musí to být zkrátka nějaký *jiný plyn* a početní očití svědkové prostě neidentifikovali používaný plyn pouhým okem správně. Něco takového je přece obtížné i pro chemika... Proč tedy hned dělat ze záležitosti drama? S jednoduchou korekturou názvu Cyklon B (nemělo by nakonec být příliš obtížné zjistit, jak se nacisty používaný plyn správně jmenoval!) by byl holocaust bez námahy obhájen proti všem zločinným zpochybňovačům takzvané osvětimské lži. Jenže kdepak takhle! Autor článků v „Die Zeit“, Till Bastian, se jmenovitě v druhém z nich – dosti neobvykle na list, který se v ostatních otázkách snaží o pověst vědeckosti – pokusil frontálně zaútočit proti přírodním vědám resp. jejich legitimním představitelům, což od dob Galileových, jak známo, ještě nikdy nedopadlo dobře... Tohle tedy bylo podnětem k napsání upřímně starostlivého dopisu, který zde – s přátelským svolením pisatele – přetiskuji:

Velevážené dámy a pánové v redakci!

Teprve až dnes se mi dostala do ruky ona dvě dotyčná pojednání pana redaktora Bastiana. „Konečně jednou německý list,“ řekl jsem si při čtení titulků, „který našel občanskou odvahu vyhlásit navzdory všemu nebezpečí boj všemocné a potají snad už i vládnoucí nacistické klice.“ Když jsem však po dvaceti minutách čtení časopis odložil, musel jsem si ke svému zklamání přiznat, že Till Bastian udělal špatně všechno, co jen šlo. Pánové, takhle to nejde! Nemůžete přece takovým ohříváním a kolportováním starých historek ještě dodávat ďábelsky vychytralým a lstivým nacistickým biřicům bojová hesla. Jsem přesvědčen o tom, že ti se teď smějí do hrsti, protože lepší reklamu opravdu už nemohli mít.

Tváří v tvář vědecké argumentaci Freda Leuchtera by měl autor vašeho článku pracovat přinejmenším s jasně vědeckými protiargumenty, a jeho nacistická zjištění rozdrtit bod za bodem. Musím vás proto prosit, snažte se na-

příště k tak choulostivým tématům přistupovat s větší vědeckou pečlivostí, a současně vás žádám, abyste v příštím článku svým čtenářům konečně posloužili razantnějšími fakty, o nichž by nacistická strana nemohla znovu pohrdavě prohlásit: „Téma holocaustu je odbyté!“

Jako starostlivý občan bych vám dokonce navrhoval rozhodnout se pro společnou akci se stejně hluboce pravdymilovnými elektronickými médii a před mnohamilionovým publikem už jednou provždy odhalit zlověstné řemeslo nacistické elity. Přitáhněte tyhle nepolepšitelné před mikrofony a televizní kamery a nastavte jim vznešené zrcadlo pravdy. Otevřeně řečeno, nemálo mě mate, proč pozitivní síly našeho svobodného právního státu tuto fantastickou možnost už dávno nevzaly v úvahu. Ke svému zármutku se teď musím dokonce dozvídat, že anglický historik David Irving podle hesla „sám proti mafii“ vyzval celou elitu německých historiků k televiznímu souboji, a že ani dr. Eberhard Jäckel nenašel odvahu se mu na jeho výzvu postavit! Ano, němečtí historici prý dali raději dokonce přednost tomu, nechat se pak Irvingem titulovat jako „lháři“ a „zbabělci“. Takhle to, pánové, opravdu nejde! Pomyslete na to, že to byl právě nedostatek občanské odvahy, který Adolfu Hitlerovi umožnil holocaust. Náchylnost k vraždění národů je našemu lidu vrozena. Proto se zdá být příkazem doby, co možná nejrychleji zabránit nástupu nového zla.

Nemusí ovšem jít pouze o zpochybňování holocaustu – tihle nepolepšitelní vystupují také za fašizoidní ideály jako je právo a pořádek. Chtěli by mít znovu ženy za kuchyňským sporákem a dokonce se drze odvažují označovat stotisícinásobné interrupce za vraždy, když přece německý deficit porodnosti je základním předpokladem k tomu, aby Německo mohlo být obohaceno hodnotným lidským materiálem, čímž budou kriminální elementy v našem národě definitivně „vyřazeny“. Nebo podívejte se už konečně jednou na moderní mravnost naší mládeže, která v záhy praktikovaném pohlavním styku nachází svůj tak obdivuhodný výraz. Všechny tyto grandiózní vymoženosti poválečné doby si přece zaslouží, abychom se za ně postavili, a v případě nutnosti obětovali i své životy.

Při této příležitosti bych chtěl obrátit vaši ctěnou pozornost také k té okolnosti, že rovněž konzervativní křesťané – tedy ti, kdo se stále ještě uzavírají vznešenému myšlenkovému světu zednářstva – představují velké nebezpečí pro trvání a stabilitu naší demokracie. Naštěstí se zdá, že váš velký Zampano, Theo Sommer, to už rozpoznal, a já jako váš věrný čtenář jsem byl nadšen, když jsem z jeho hesla „žádnou toleranci netoleranci“ poznal, že ukazuje správnou cestu. Skláním se před jeho hlubokomyslným nálezem.

Dovolte mi ale, abych se závěrem svého dopisu ještě vrátil k výchozímu tématu. V zásadě si dokáži vaše faux pas vysvětlit jenom tím, že vám ve spěchu nebo nějakou hloupou náhodou uniklo, co všechno vlastně Till Bastian sepsal. Pomyslete na to, že musíte hájit svou vynikající pověst, že jste byli prvním listem, který byl zbožňováníhodnými spojenci uznán za dostatečně způsobilý a důvěryhodný, aby začal provádět léčivou očistu mozků a charakterů německého národa. Za to vám náleží náš věčný dík. Nedávejte proto už

v budoucnu tuto skvělou pověst tak lehkomyslně v sázku. Dívejte se svým novinářům pozorněji na prsty, aby se mezi ně snad jednoho ošklivého dne nevloudil takový, který by vědomě slaboduše argumentoval a tím škodil spravedlivé demokratické věci.

V naději, že se vám takové nedopatření už nikdy nestane, a v neotřesitelné důvěře v naši demokracii a její vysokostupňové exponenty zůstávám v hluboké úctě

Váš (v. r.) Jürgen Feucht

P. S. Rád bych si s vámi ještě trochu popovídal, ale byl jsem právě odvelen ke Zdi nářků, abych tam odvedl svou každodenní smuteční práci.

Doslov pro přemoudřelé a všemi mastmi mazané

Ctění přemoudřelí a všemi mastmi mazaní čtenáři a čtenářky, vsadil bych se, že jste si toho už dávno všimli: jsem – teoretikem spiknutí! Že vás to dosud nenapadlo? Pak promiňte... ale i přesto se nemusíte hned lekat. Existuje nakonec něco ještě horšího, než takový teoretik spiknutí, například „antisemita“. Ačkoliv – to připouštím – obě tyto formy chorobného stihomamu (odborníci to nazývají „paranoia“) se většinou vyskytují současně u jedné a téže osoby tak, jak je tomu i v mém případě. Možná se opravdu tu a tam vyskytuje teoretik spiknutí, který není „antisemitou“. Jak ovšem něco takového někdo svede, je mi sice záhadné... ale snad se i já sám ještě včas změním z Pavla v Šavla. A že chcete vědět, proč píši „antisemita“ zásadně v uvozovkách? Zcela jednoduše proto, že ani ten antisemitismus už není, co býval. Odkud že to vím? Přirozeně, že od Josepfa Sobrana! Dříve za starých dobrých časů byl antisemitou ten, kdo nenáviděl Židy. Dnes je tomu naopak, antisemitou je ten, koho nenávidí Židé! A zvláštní je, že nenávidí všechny teoretiky spiknutí, ale na tom já nemohu nic změnit.

A propos *teorie* spiknutí! Víte, co pod „teorií“ rozumí třeba takový „Bertelsmann Volkslexikon“ z roku 1976? Držte se dobře: „Vysvětlení empirických souvislostí a faktů na základě z nich plynoucích zákonitostí!“ – To nezní vůbec špatně, že? A podle „Velkého barevného lexikonu od A do Z“, vydaného nakladatelstvím „Unipart Verlag“ r. 1979 ve Stuttgartu, by byla teorie dokonce „*vědeckou* výkladovou metodou“ empirických zkušeností. Prosím, co víc si kdo ještě může přát?

Ale věda sem, skutečnosti tam, každopádně se moje překrásná „antisemitská“ teorie spiknutí přiměřeně hroutí. Chtěli byste vědět, proč? Nuže, sotva tomu asi uvěříte, ale před nějakým časem ke mně přišel jeden pán, který prolistoval mé spiklenecko-teoretické spisy a upozornil mne (zbytečně, jak jsem tenkrát zjistil a zjišťuji dodnes) na to, že i tato kniha je „antisemitská“. To podstatně zajímavější přišlo až potom. Všude tam, poučoval mne pán, kde jsem ve svých knihách použil slovo „Židé“, mohl bych stejně výstižně napsat třeba „lidé, kteří jedí špenát“!

Přiznávám, že mi tím otevřel oči. Jeho dobrá rada byla nad zlato. Zpětně jsem už vůbec nedokázal pochopit, jak jsem do té doby mohl nechat ležet ladem tak úrodné

pole k ulehčení práce každého teoretika spiknutí. Tím by se přece méně zaujatému pozorovateli než je našinec přímo nabízelo intenzivní zabývání spikleneckou lobby pojídačů špenátu. A to hned z více důvodů, které mi byly den po dni stále zřejmější. Vzhledem k nedostatku místa bych zde chtěl uvést alespoň pětadvacet těch velmi pádných důvodů, ale i to by překročilo rámec už tak příliš obšírného pojednání, takže se zde omezím jen na čtyři opravdu *nej*důležitější. Tudíž zaprvé: Nikdo jistě nemůže za to, že je Židem, Číňanem nebo Mexičanem, že ano? Ale za to, zda má někdo zálibu v pojídání špenátu, lze ho činit zcela a úplně zodpovědným. Je to jeho nejvlastnější a absolutně svobodné rozhodnutí (odhlédneme-li od zcela malých dětí, které jsou však v lobby nadšených pojídačů špenátu zastoupeny opravdu jen velmi slabě).

Navíc (zadruhé): Být Židem je zcela zřejmě naprosto podružná, takřka nic neříkající vlastnost toho kterého člověka. Když je tedy někdo klasifikován jako Žid, je to skoro totéž, jako bychom auto nazývali třeba zapalovačem. Lze si naproti tomu představit něco jiného, co by člověka charakterizovalo výrazněji až do největších hloubek jeho duše než, řekněme, jeho záliba pro špenát? (Jen si to představte – špenát, taková rozbředlá, nepříjemná, jedovatě zelená masa!) Není už tedy pochyb, že z vlastnosti pojídače špenátu se *musí* vyvinout nekonečně závažnější světonázor a tím také světově-*spiklenecké* tendence a konsekvence, než by se mohlo stát z jeho pouhé vlastnosti být Židem!

Čím déle o tom přemýšlím, připadá mi i třetí argument obzvláště pádný, však on i vás beze zbytku přesvědčí. Podívejte se jen na tohle: v každé zemi světa existují židovské časopisy, v nichž tamější židovské svazy a spolky mnohdy zcela otevřeně a upřímně vyjadřují své plány a záměry. Z toho plyne, že nemají naprosto co skrývat, jak mi jistě dáte za pravdu. Stejně tak je tomu i se židovskými knihami. A teď mi řekněte, kdo a kdy měl v ruce třeba časopis pro jedlíky špenátu nebo třeba nějakým pojídačem špenátu napsanou knihu?! Potřebujete poradit? Ještě nikdo a nikdy, že mám pravdu? A tady, právě tady máte před sebou ty záludné potměšilce: pracují na svém celosvětovém spiknutí tak skrytě a rafinovaně, že po sobě nezanechávají doslova a do písmene žádnou stopu! Jedinou stopou, kterou po nich tu a tam nacházíme, bývají zbytky špenátu na talíři. Jistě pak také nejste příliš moudří z toho, co takové ojedinělé případy mají znamenat. Že za tím vězí *tajná symbolika*, je nad slunce jasnější. Zatím však nikdo nedokázal rozluštit, jaká, ani já ne!

Co mne také mimořádně zlobí, je (začtvrté) skutečnost, že tito špenát pojídající spiklenci nikdy neodhalují ani cípek *motivů* svého strašného spiknutí. Pro teoretika našeho ražení by samo o sobě nemělo být žádným větším problémem najít všechny možné důvody pro spiknutí. Ale u jedlíků špenátu...? Vždy, když o tom přemítám, nechává mne moje – jinak až příliš čilá – fantazie na holičkách. Je to zkrátka jako začarované a člověk by málem uvěřil, že tihle okultní „špenátníci“ mají k dispozici nějaké obzvláště magické kouzlo k ochromení představivosti politováníhodných obětí svých děsných intrik.

Ach, jak snadné to kdysi bylo, když se vírou v skřítky žilo..! U Židů s tím žádné větší problémy nebyly: jejich hebrejská Bible a Talmud byly – každopádně podle mého tehdejšího primitivního náhledu – plné narážek na budoucí židovskou světovládu, když už pomlčím o jejich ostatní literatuře. Byly zde velmi početné texty,

které se daly při každé vhodné i nevhodné příležitosti citovat. Na mnohé prosťáčky (kterých je, jak musím s politováním konstatovat, stále ještě mnoho, jinak by teoretikové spiknutí neměli oprávnění pro svou existenci) to pak dělalo náramný dojem, když se jim před nosem podržela mesiánská nařízení a jejich příslušný výklad od nějakého starého nebo novějšího rabína. Ale teď? Když se mne zeptáte na nějakou posvátnou knihu jedlíků špenátu – všechno marné! Dokonce i po velmi pečlivém prohledání všech nábožensko-vědeckých knihoven zůstaneme stejně chytří jako dřív – ani ta nejslabší stopa po nějakém Talmudu, Koránu nebo Védách pojídačů špenátu! Ani jeden jediný programový spis této zlověstné společnosti není podle mého nejlepšího vědomí bibliograficky registrován, dokonce ani žádný neobratný padělek, jako je tomu v případě Židů se známým podvrhem „Protokolů sionských mudrců".

Zkrátka a špatně, už to jistě chápete: absolutně perfektní tajnůstkářství těchto „špenátových" spiklenců je hroznou noční můrou pro teoretika spiknutí, který chce svou čtenářskou obec udržovat v napětí a proto jí musí předkládat hmatatelné výsledky svého pátrání. Když to všechno důkladně uvážím, musím dokonce přiznat, že první a dosud jediný odkaz na velké špenátové spiknutí, který jsem obdržel, pochází právě od čtenáře mého spisu, o němž byla zmínka na začátku. Bohužel jsem byl tehdy tak zaražen, že jsem vůbec nepřišel na myšlenku, abych se ho stejně rutinovaně zeptal, odkud tuhle penězi nezaplatitelnou informaci má (ostatně snad právě proto mi ji také poskytl bezplatně!). Vím, že to tehdy bylo nenapravitelné opomenutí, ale co se nakonec už dá dělat?

Poté, co jsem po měsíce tápal ve věci spikleneckých rejdů jedlíků špenátu, přistihl jsem se před nedávnem (což ke své ostudě přiznávám) při svůdné myšlence, navrátit se znovu k podstatně snadněji konstruovatelnější „antisemitské" verzi mé spiklenecké teorie. Bohužel už je to tak a nebudu si ohledně toho nic namlouvat: jako tolik jiných lidí, dávám se i já prostě cestou nejmenšího odporu. Abych se však ještě vrátil zpět k svému informátorovi. Je to bezpochyby jen hloupá náhoda, jako ostatně všechno, co se Židům ohledně spiklenectví podsouvá, ale – od jistého člověka, který mého informátora s jeho tipem o spiknutí „špenátníků" dobře zná, jsem se o něco později dozvěděl, že ten pán je sám židovského původu. Ale protože jsem tehdy své antisemitské spiklenecké přeludy – právě díky jemu – odložil ad acta, v žádném případě mne taková informace nedokázala zdvihnout ze židle. Místo toho mne stokrát víc zajímalo, zda nakonec on sám nebyl jedním z těch neobyčejně nebezpečných pojídačů špenátu, ale o tom mi nikdo – přirozeně – nemohl dát spolehlivou zprávu.

•

Již zde tedy padlo další heslo: *náhoda.* V moderních historických reflexích hraje princip náhody přímo konstituční roli a teoretikové spiknutí jsou nikoli neprávem předmětem ostrých kritik právě proto, že si principu náhody tak málo váží. Tak to například byla jistě jen – sice pozoruhodná, ale přesto bezvýznamná – náhoda, že ze zhruba 550 předních bolševických funkcionářů, kteří se po říjnové revoluci 1917 chopili v Rusku moci, bylo kolem 460 osob židovského původu, tj. asi 80 procent, a že největší část z nich navíc nepocházela z Ruska, ale z New Yorku. Nic to však nedokazuje, protože kdyby tomu náhoda chtěla, mohlo to stejně tak dobře být třeba

80 procent Hotentotů z Kodaně. A jak už si tak někdy život divně zahrává, byli to také jedině a výhradně náhodou židovští bankéři, kteří poskytli nezbytné kapesné na živobytí těchto židovských revolucionářů z povolání. Konečně, kdo jiný kromě oněch židovských bankéřů by měl zrovna po ruce přebytečné milionky, když tehdy čistě náhodou (stejně jako dnes, ale to také jen náhodou!) sotva existovala nějaká velkobanka, která by se nenacházela v židovské péči? A kdo už by mohl mít za zlé náhodě, že sovětští šéfové strany a tajné služby od Lenina a Beriji až po Andropova a Gorbačova byli Židé? Nebo že v podstatě každý druhý americký prezident v tomto století byl židovského původu? Neslyšeli jste snad ještě nikdy o neuvěřitelných sériích v ruletě, nebo o lidech, kteří ve sportce několikrát po sobě správně uhádli všech šest vyhrávajících čísel? Náhoda prostě existuje a její všudypřítomné působení by se v žádném případě nemělo podceňovat, aby se pak náhodou nepozorovaně neskončilo v rukou brakových „antisemitských“ teoretiků spiknutí!

Ostatně sami lidé, kteří (zcela zbytečně) principu náhody nedůvěřují, aniž by však proto utonuli v kalném proudu spikleneckých teorií (chrání je před tím instinkt pro přiměřenost), mají po ruce dodatečné vysvětlení, které – a říkám to z vlastní trpké zkušenosti – teoretikům spiknutí náramně ztěžuje život. Co nejde na konto náhody, za to prostě děkujeme příslovečné židovské inteligenci. Je přece jasné, že ti nejchytřejší nebudou poslouchat ty nejhloupější. Je pravdou, že teoretikové spiknutí mají i na tohle své překroucené a pomatené vysvětlení, když tvrdí, že Židé díky penězům a tajným zednářským spolkům, které sami založili, pronikli do klíčových pozic v politice, hospodářství, vysokých financích, vojenství a podobně, ale to je prostě směšné. Skutečné vysvětlení je mnohem jednodušší: Vezměte do ruky hrst polystyrenových kuliček a vhoďte je do vody. Pak můžete míchat jak dlouho a jak silně chcete – neobjeví se vám žádná směs, nýbrž lehké kuličky budou neustále plavat na povrchu. A podobně si to musíte umět představit i se Židy. Jejich fenomenální, vysoko nadprůměrná inteligence je vynáší vzhůru stále znovu a znovu napříč všemi sociálními vrstvami, až na samotný vrchol společnosti, ať už tomu sami chtějí nebo ne. Je to zkrátka přírodní zákon stejně tak, jako v případě polystyrenových kuliček.

Co je na široce rozšířeném „antisemitismu“ zvláště pohoršující, to je jemu vlastní banálnost jeho výpovědí a trestuhodné zjednodušování komplikovaného stavu věci. Bylo mi teprve nedávno vysvětleno veleučeným panem profesorem, že židovská otázka je „obrovským komplexem“. Mohl jsem s ním ovšem zase jenom souhlasit a u vědomí viny svěsit hlavu nad svými dosavadními, žalostně paušalizujícími tezemi o celosvětovém židovském spiknutí. Při pozornějším pohledu to prostě nelze zapírat: samotná skutečnost, že nelze najít pouhé dva Židy, kteří by měli tentýž obličej (jen si to představte!), svědčí o mnohostrannosti a rozmanitosti židovské otázky a z veškeré „antisemitské“ spiklenecké literatury dělá rázem pouhou makulaturu. A komu by snad ani přesvědčující síla takové nepochybné skutečnosti ještě nestačila, ten ať si připomene, jaké enormní komplikace židovského problému vycházejí z okolnosti, že nikde na světě neexistují židovští Židé, nýbrž jen Židé němečtí, sovětští, rumunští, španělští, brazilští, čínští... Dokonce i v Izraeli jsou pouze izraelští Židé! A to už ani nemluvě o nepřekonatelné propasti, která zeje mezi růz-

nými skupinami a třídami Židovstva, mezi Židy pravověrnými, liberálními, asimilovanými, sionistickými, antisionistickými atd. atd.!

Jestliže se naproti tomu teoretikové spiknutí stereotypně odvolávají na údajnou existenci celé řady internacionálně ba dokonce celosvětově operujících židovských organizací („Židovský světový kongres“, „B’nai B’rith“ a podobné strašáky) nebo na údajně historické i aktuální doklady jejich konspirativní politické a hospodářské spolupráce, dokumentují tím pouze svou smutnou neschopnost správně užívat principu náhody tam, kde má být aplikován především. A když už se zmínění pánové neostýchají poukazovat na velký počet písemných svědectví a výpovědí předních židovských vůdců, v nichž má být z nepochopitelných důvodů údajně řeč o neporušitelnosti národní jednoty světového Židovstva a o jeho mesiánském poslání, dá se jim hravě dokázat, že buď nevědecky citovali nebo z řečených spisů zcela tendenčně vybírali jenom to, co se jim hodilo.

Jakže mi to formuloval onen zmíněný veleučený profesor, ostatně velmi příjemný a laskavý pán? „Všechny teorie spiknutí,“ řekl svým rozvážným hlasem a pečlivě oklepal popel svého doutníku, „mají jednu velkou chybu, totiž že se do jejich konceptu hodí všechno, dokonce i věci protikladné. Je pak úplně jedno, co se stalo, teoretici spiknutí to vždy umějí zařadit do své teorie.“ – A bylo to tady. Jako usvědčený zastánce jedné z takových teorií spiknutí jsem se náhle dostal do úzkých. Řekněte sami, *co* jsem na *tohle* měl odpovědět? Pan profesor měl zase jednou pravdu se svou chytrou a bystrou poznámkou. Jediné, co mi v rychlosti napadlo, byla ostýchavá námitka, že v zásadě vzato antiteoretikové spiknutí nedělají nic jiného než našinec. Také oni podřizují všechny světové události svému názoru. Jestliže například prohlásí přední Židé v nějakém světovém internacionálním deníku, že Židé v žádném případě netvoří celosvětovou jednotu a už vůbec nesledují nějaké světovládné cíle, a že jejich celosvětově rozprostřené organizace slouží výhradně k obraně proti „antisemitismu“, pak je to ovšem čistá pravda. Když ale jiný významný Žid v nějakém malém židovském časopisu vyhlásí opačnou tezi, pak jde samozřejmě o nezodpovědné vychloubání pouhého jednotlivce a podniknou se všechny možné kroky, akce a zapřísahání, že židovská národní jednota už dávno a dávno neexistuje.

Nebo vezměte si například bývalého amerického prezidenta George Bushe. Údajně byl vysokostupňovým zednářem a údajně byl také dlouhý čas proti potratům. Jak to však jde dohromady? Jako bývalý teoretik spiknutí bych jednoduše prohlásil: Ale velmi snadno! Jeho odmítání přerušení těhotenství působilo sice na veřejnost, ale na věc samotnou nemělo sebemenší vliv, protože pro potraty byl kongres i senát USA, ale Bush tím měl za sebou hloupé konzervativní voliče, kterým sloužil za symbol. Ale to by bylo – jak sám dnes už dobře vím – typicky šablonovité myšlení. A zase naopak: Italský zednářský velmistr, který se tisku chlubil, že dokonce americký prezident je zednářem, tím chtěl dodat trochu lesku pošramocené pověsti své – řekněme poněkud neprůhledné – humanitární organizace. Jeho prohlášení tedy nelze brát vážně.

Leč Bushovo odmítání potratů bylo bez sebemenší pochybnosti pravé a upřímné. Když pak Bush své stanovisko oficiálně změnil a byl *pro*, přibližně v téže době se po Evropě rozneslo, že americký historik Anthony Sutton již před lety narazil na

originální dokumenty, které prokazují Bushovo členství ve vysokostupňovém zednářstvu. Ale i kdyby býval měl profesor Sutton v tomto případě sebevíce pravdu, stejně by šlo o pouhou náhodu, protože kdyby vysokostupňové zednářstvo v Bushově osobě změnilo své stanovisko k věci, pak – ruku na srdce – kdo z nás nikdy nezměnil svůj postoj k nějaké věci, aniž by proto musel být hned zednářem?

Tak tedy vidíme, že se nám obojí výborně hodí do naší nové antispiklenecké teorie. Hodí se doslova a do písmene všechno, a opačně zase se z ničeho nedá prokazovat existence nějakého zednářského, židovského či jiného spiknutí za účelem podpory a prosazování potratů. Jenže, když se na právě napsané teď dívám, napadá mě, zda jsem ve svém novém nadšení nezašel příliš daleko. Uvědomuji si totiž, že už jen vzdálené srovnávání argumentačních způsobů nějakých „antisemitských" teoretiků spiknutí s filosemitskými *anti*teoretiky je absolutně nemístné a nepřípustné. Proč je tomu tak, to budu muset ještě podrobně rozebrat, až jako kající hříšník přejdu k dalšímu, mnou tak trestuhodně zanedbávanému základnímu principu moderní historické analýzy, totiž k *dogmatickému principu.*

•

Dobrá rada je tedy očividně drahá, máme-li co dělat s výše uvedenou námitkou veleučeného pana profesora. Jistě by se nechala uvést ještě další, přinejmenším alespoň na první pohled méně nemístná srovnání, jako např. postup policie a justice při objasňování zločinu. U policie totiž funguje tzv. objasňování zločinu převážně takto: Recidivista, známý jako Diamantový Eda, který z vyloupeného hotelového trezoru odcizil drahocenné šperky, byl zmobilizovanou policií zadržen i s lupem ještě na letišti. Zjevně se po úspěšném činu chystal vytratit někam do ciziny. V nenápadném příručním kufříku, ukryty mezi toaletními potřebami, byly milionové šperky z hotelového trezoru. Zdálo by se tedy, že jde o naprosto jednoznačné indicie. Jenže – jsou to právě *jen* indicie! A zde se nabízejí dvě možnosti: 1. Pod dojmem proti němu svědčících důkazů se zločinec dobrovolně přizná. Přirozeně se mu bude věřit a náš lupič poputuje za mříže a později před soudce. Může to však proběhnout i opačně: 2. Lupič se při výslechu svatosvatě dušuje, že se od svého posledního pobytu ve vězení ničeho trestného nedopustil a vůbec si neumí vysvětlit, jak se pohřešované šperky z hotelového trezoru mohly ocitnout zrovna v jeho cestovním zavazadle atd. K jeho zármutku mu však policejní úředníci neuvěří ani slovo a předají ho soudci, který na něj pro vážné podezření uvalí vyšetřovací vazbu. Státní návladní se mezitím postará o zahájení trestního stíhání. – Jednoduchý závěr: Ubohý lupič může dělat co chce, přiznat se nebo zapírat, v každém případě však jde před soud.

Smůla, opravdová smůla pro našeho loupežníka, že upadl do rukou policie namísto do starostlivé péče antiteoretiků spiknutí! „Jasný případ," zvolali by tito v případě scénáře č. 1, „vždyť by to byl bezmála zázrak, kdyby z člověka otřeseného náhlým objevením se policie a zmateného zdánlivými indiciemi, nedokázala brutální policie vynutit jakési přiznání!" – V případě scénáře č. 2 by nechali našeho dobráka vyrukovat s neméně evidentními argumenty: „Ten muž nelže, říká čistou pravdu. Bylo by přece až podezřele jednoduché vykládat si indicie tak, že právě a pouze on je pachatelem. Musíme bezpodmínečně dbát principu náhody, výhradně jemuž padá na vrub skutečnost, že diamanty z trezoru byly nalezeny zrovna v jeho

kufříku a ne třeba v kabelce nějaké staré dámy. Navíc je skutečně hnusné podezírat každého již trestaného člověka ze spáchání nového trestného činu. Tento muž musí být okamžitě osvobozen a rehabilitován!“

Ano, já vím, že naše předsudků plná policie a justice postupují ve shora uvedených případech poněkud jinak než naši uznalí a rozšafní *anti*teoretikové spiknutí (a vím to z novin, kde všechno stojí pěkně černé na bílém, ne snad z nějakých laciných kriminálních románů, abyste si nemysleli!). Chyba spočívá v tom, že policie a justice bohužel stále ještě pracují se středověkými inkvizičními metodami. Jejich aparátčíci vzdor soustavně modernizované výchově pořád ještě hluboko vězí v protizločineckých předsudcích a ve svém celku tedy představují jednoho z nejhorších nepřátel principu náhody. Já vím, co chcete namítnout – že právě proto jsem si klidně mohl ušetřit námahu s nějakým přirovnáním k policii a justici. Ale jako teoretik spiknutí se v argumentační tísni chytám doslova každého stébla...

Takovým stéblem – ale ničím víc – by mohl být také už pěkně letitý axiom starého Aristotela, který byl v temném středověku, pokud si ještě správně vzpomínám, definován v latině takto: *Omne agens agit propter finem*. Což po našem řečeno znamená přibližně: Nikdo nedělá nic bez důvodu. Mně osobně sice tato antická životní moudrost připadá jaksi nepochybná a zřejmá, ale to bude mít zcela jistě souvislost s mými politováníhodnými sklony k teorii spiknutí, neboť všichni ostatní – a to především antiteoretikové spiknutí a filosemité – pokládají princip náhody za správný a evidentní. Lidé, a z nich pak na prvním místě zednáři a Židé, jednají zásadně podle principu náhody, ač by snad jejich konání někdy mohlo budit zdání nějaké koordinace nebo – Bůh uchovej – dokonce společného cíle. Osobně jsem už postupem času přišel také na to, že čistě statisticky tolik a tolik případů zákonitě vzbudí takové nesprávné zdání. Ale přesto – jistě mi bude prominuta trocha nostalgie – jak to bývalo kdysi jednoduché, odvozovat z antikvární věty „Nikdo nedělá nic bez důvodu“ ty nejkrásnější a nejdůmyslnější závěry o celosvětovém spiknutí. A to nejen z věty samé, ale ještě spíše tím, že si lze vypomáhat jejím logickým vývodem, který ve vší nevinnosti zní: „Kdo má určitý motiv, také podle něho jedná.“ Je jistě podivuhodné, že tato větička, použitá i na nás teoretiky spiknutí, neztrácí svou platnost, když se nám totiž právem vytýká, že kdo chce za vším najít nějaké spiknutí, nakonec je také „najde“.

Ovšem zcela jinak je tomu se Židy a zednáři. Jestliže chtějí zřídit svou údajnou *jednosvětovou vládu*, nedělají vzdor tomu nic jiného, než věci, které jsou s tímto cílem v jasném rozporu. Tak příkladně už měli ve svých spárech kapitalistické i komunistické země, a není přece zvykem vzdávat se toho, čeho bylo po nekonečném úsilí dosaženo. A místo toho, aby nyní oba tyto bloky spojili do svého údajně plánovaného *One World*, nechali najednou na Východě všechno jednoduše plavat... Židovský bolševismus byl samotnými Židy jen tak z ničeho nic odložen do starého železa, a o konečném vítězství komunismu už nemůže být ani řeči. Komunismus je *mrtev, nadobro a dočista mrtev*, jak račte zajisté sami uznat. A takové jednání považujete za logické? Navíc to všichni antiteoretikové spiknutí už dávno předvídali. Podle principu náhody to ani jinak nemohlo dopadnout, přinejmenším z takových 99 % statistické pravděpodobnosti. Byla by to opravdu už náhoda všech náhod, kdyby zednáři a Židé udělali druhý krok až po prvním.

Nebo vraťme se ještě k případu George Bushe. Podle mnou dříve tak uznávaného principu motivace jako podnětném faktoru lidského jednání (bohužel ve zcela primitivním monokauzálním interpretačním modelu, jak už dnes i já sám vím!) by se dal i Bushův protipotratový postoj velmi lehce vřadit do spiklenecké teorie. Šlo by argumentovat třeba takto: 1. Bush je vysokostupňový zednář. – 2. Toto zednářstvo je ve Spojených státech nakonec řízeno Rockefellery, a jako takové je rozhodně *pro* potraty. – 3. Bush tedy ve skutečnosti musí být *pro* potraty. – 4. Konsekventně je tudíž jeho údajně *anti*potratový postoj pouhým pokrytectvím. – 5. Takové pokrytectví vysokostupňového zednáře musí nějakým způsobem zapadat i do konceptu zednářstva a Rockefellerů. – 6. Zamýšleným cílem toho tudíž jistě je, aby Bush své konzervativní voliče ukolébal v iluzi, že se díky jemu něco proti masovým potratům začne podnikat. – 7. To se však tak jako tak nestane, protože nikoli on, nýbrž senát a kongres rozhodli o potratových zákonech. – 8. Bush a jeho muži v pozadí tedy zabili dvě mouchy jednou ranou, totiž...

Odpusťte, milí čtenáři, sám před sebou se stydím, že vás už zase znepokojuji takovým typickým ideovým poblouzněním teoretika spiknutí nebo dokonce – což je ještě horší – že vás nudím. Prosím, zapomeňte na to všechno co možná nejrychleji! To pro váš duševní klid bylo řečeno: Nic není tak staré jako noviny ze včerejška. – Tohle rčení bych si jen dovolil trošičku upravit: Nic není tak nevhodné, jako pravda ze včerejška! No prosím: absolutně *zastaralá* je také citovaná Aristotelova teze, stejně jako celá temná a nevzdělaná epocha sv. Tomáše Akvinského. Ať už náhodou mají nebo nemají pravdu, všechno je to jen loňský sníh! Je přece hrozně staromódní ještě dnes tvrdit, že nikdo nedělá nic bez motivu. Lidi, pídící se za každou cenu po motivu, najdeme ještě tu a tam u policie, ale o těchto jedincích, žalostně zaostávajících za moderními vymoženostmi, jsem už výše vše potřebné řekl.

Tak tedy náhoda! Jak řekl už starý řecký filosof Herakleitos: „Náhoda je otcem všech věcí“ (!!) nebo tak nějak podobně. Už to po letech nemám přesně v paměti, protože i já jsem zestárl (a zastaral). Nějak si matně vzpomínán, že to také mohlo znít jako „Válka je otcem všech věcí“, ale nakonec to vyjde nastejno, protože právě největší a nejstrašnější války lidských dějin, obě světové války 20. století, vznikly přece zcela náhodou. Přinejmenším tak zní dogma *anti*teoretiků spiknutí, za jehož drzé zpochybňování už někteří lehkovážní jedinci dokonce putovali do kriminálu. Z toho plyne, že jejich dogma musí souhlasit. – Ale kde že jsme to vlastně přestali? Správně, náhoda! Můj laskavý pan profesor mne poučil, že princip náhody je dobře použitelný také na duchovní a kulturně-historické komponenty jednosvětového spiknutí, čímž z toho pojmového spojení zmizí ošklivé slovo „*spiknutí*“ a zůstane nám jen náhodně existující jednosvětové *hnutí.* Opravdu geniální eliminace spiknutí pomocí náhody! Jak mi pan profesor blahosklonně vysvětlil, je to prostě tak: Tu a tam jistě může existovat pár špatných jedinců, kteří by se chtěli srotit za účelem světového spiknutí, ale takové chlápky můžeme docela klidně pominout, protože nejsou schopni dát něco kloudného dohromady. Kdepak, ani pomyšlení na nějaké spiknutí! Však to také není vůbec nutné, protože idea One World je jednoduše v trendu doby, je dnes moderní a žádaná, a to všechno se děje – samozřejmě! – čistě náhodou (jak také jinak, že?). To se zde prostě a jednoduše projevuje „duch doby“; příjemný výraz, kterého antiteoretikové spiknutí rádi používají a jen občas na-

hrazují slovem „náhoda“, aby se neopakovali. Je smutné, že zrovna údajně největší básník německého jazyka, starý dobrý tajný rada Johann Wolfgang von Goethe ducha doby tak zcela s náhodou neidentifikoval, nýbrž tvrdil: „Čemu se říká duch doby, je vlastním pánem ducha!“ Ale uznejte sami, který člověk, byť si by to byl génius, neměl někdy svou slabou chvilku? Básník „Fausta“ bezpochyby nebyl políben Múzou, když dával na papír tenhle banální verš. Každopádně se nenecháme nějakým Goethem poplést v našem přesvědčení, k němuž jsme se tak těžce dopracovali: celá moderní ideologie One World se jednoduše usadila v hlavách našich současníků, protože tomu tak náhodou je. Vidíte to jistě sami – tento princip náhody je tak všestranně použitelný, že se klidně může bez dalšího pěkně po německy zanotovat: „Zufall, Zufall über alles, über alles in der Welt...“

•

Tudíž poté, co univerzální platnost principu náhody v novém nahlížení dějin může (a musí!) být konstatována jako vědecky zjištěná, zasluhuje si naší soustředěné pozornosti další princip, který teoretiky spiknutí všech odstínů dorazí se smrtící jistotou. Přeškoda, že jsem jeho význam nepoznal už dříve – považte, jaké hory poničeného papíru a vyplýtvané tiskařské černi jsem mohl svým čtenářům i životnímu prostředí ušetřit! Ale nemělo tomu tak být. Teprve nedávný rozhovor s laskavým a veleučeným panem profesorem, o němž jsem se již zmínil, mi tento princip znovu připomněl. Musíte ovšem také vědět, že mi jej pan profesor skutečně úchvatným způsobem přednesl (a to ani nemluvě o jeho dalších vědeckých schopnostech a kvalitách). Ale k věci! Pan profesor mne okouzlil jako znalec básní proslulého velikána německého jazyka jménem *Christian Morgenstern.* Toto jméno, milí čtenáři, byste si měli do budoucna dobře zapamatovat. Právě Morgenstern totiž ve svých hlubokomyslných básních poprvé formuloval druhý univerzální princip moderní historické vědy: „On rozhodl za všechen lid, že být nemůže, co nesmí být.“

Dosud mi ještě zní v uších, jak pan profesor s mimořádně slavnostním patosem deklamoval tento závěrečný verš Morgensternovy básně. Není ani divu, protože význam toho, co vyjadřuje, nelze ani dost dobře ocenit. Pomlouvační jazykové, kterým se celé zaměření básně z průhledných důvodů nehodí do krámu, sice tu a tam tvrdí, že Christian Morgenstern byl jízlivý posměváček, který říkal věci jinak, než byly myšleny, ale tato absurdní hypotéza byla moderní literární vědou už tisíckrát vyvrácena. Leč nestojí nám za námahu zabývat se zde ignoranty, kteří znevažují jednoho z největších a nejváženějších myslitelů lidstva. Místo toho raději zdůrazním, že Christian Morgenstern už tímto jediným veršem, který ani adjektivem „geniální“ není dostatečně oceněn, vykonal heroický čin, jenž před námi strmí jako obelisk: Jedním rázem dal totiž celému světu *zcela novou logiku* (!!!), určenou k tomu, aby jednou provždy nahradila dosud užívanou, ale beznadějně zastaralou logiku aristotelovskou. Taková výměna aristotelovské logiky za morgensternovskou představuje podle jednomyslného názoru expertů nejvýznamnější duchovní a kulturní obrat, k jakému kdy na našem glóbu došlo. Jestliže jsme totiž byli podle staré logiky bez výjimky nuceni utvářet si obraz o realitě pod nevyhnutelným tlakem zvenčí, totiž pod vlivem „nevyhnutelných skutečností“, pak zavedení morgensternovské logiky postup hledání pravdy doslova a do písmene *zrevolucionizovalo*

(tj. postavilo na hlavu!). Nyní už tedy lidé, každopádně aspoň někteří, mohou zcela nezávisle na vnějších faktech určovat, co je a co není skutečnost!

Ačkoli nedocenitelné přednosti této nové *morgensternovské logiky* vynikají především tam, kde je (vedle principu náhody) užívána jako druhý univerzální základní princip novodobé historické analýzy, vykazuje přesto v rozhodující většině případů jistý nedostatek – byť pouze jediný –, na jehož výskyt však nemám žádné vysvětlení. Nebo snad víte, co by mohla mít morgensternovská logika společného s Fordovým automobilem „model A"? V tomto případě šlo o vůbec první Fordův model, vyráběný v sérii, a proto ještě nebyl vzhledově tak zdařilý jako další, propracovanější modely. Tehdy se říkalo, že s Fordovým modelem A je to jako s koupací vanou: každý ji potřebuje, ale nikdo není příliš nadšen, že ji musí doma mít, když ji právě nepoužívá! Nuže, pokud věc vidím správně, nemá morgensternovská logika žádnou větší podobnost s Fordovým oldtimerem model A nebo koupelnou, ale přesto je pozoruhodné, že se jí nedaří jinak, než je tomu s oběma zmiňovanými předměty denní potřeby: každý je rád používá, ale nikdo nechce být při tom přistižen!

Vzpomínám si například na jednu mladou novinářku, která mi kdysi napsala, že kdyby mělo být pravdou to, co jsem namaloval na zeď ve svých spiklenecko-teoretických dílech a hrůzostrašných scénářích, pak by se už s ohledem na budoucnost vůbec nevyplatilo dělat cokoli pozitivního. Následkem toho *musí být* všechno, co jsem napsal, slabomyslnost a hloupost. To byla opravdu skvělá argumentace na bázi morgensternovské logiky. Protože mi taková bystrost ducha zaimponovala, neopomněl jsem k tak skvělé argumentaci mladé dámě pogratulovat. Ale kdo vylíčí mé upřímné ohromení, když se dáma najednou vůbec nechtěla znát ke své trefné sylogistice. Dokonce se výslovně ohradila proti tomu, že by kdy holdovala morgensternovské logice v tom smyslu, že „nemůže být, co být nesmí". Právě tak to napsala, jako by na užívání morgensternovské logiky bylo něco urážlivého nebo dokonce neslučitelného se ctí. Naopak, dáma by se tím ocitla doslova v té nejlepší společnosti! Každý, kdo nechce platit za beznadějně zaostalého, si přece v případě potřeby morgensternovskou logikou klidně poslouží.

Podívejme se např. na polského publicistu jménem Ernst Skalski, který je spolupracovníkem téměř výhradně (princip náhody!) Židy vedených novin *Gazeta Wyborcza*, vydávaných polskou „odborovou" organizací *Solidarność.* Tento pán morgensternovskou logiku ovládá naprosto perfektně, a nezdá se, že by se za to sebeméně styděl (a proč by také měl?). V německém časopisu Spiegel č. 30 z roku 1990 se zabýval zprávou, že vedoucí muzea v bývalém koncentračním táboře Osvětim nechal právě odstranit pamětní desku, na níž až dosud stálo, že v Osvětimi byly zaplynovány čtyři miliony z celkového počtu šesti milionů zavražděných Židů. Na nové pamětní desce se najednou objevil údaj – ale teď už jen o půldruhém milionu Židů. Je to tedy poněkud záludná početní úloha pro malého Jardu ve druhé třídě obecné školy, který se začíná trápit s vědou, zvanou matematika. Čtyři jablka jsou elementem (neboli dílčí částí) celkového množství šesti jablek. Jestliže z těchto čtyř jablek odebereme dvě a půl jablka, jak velké potom bude jejich celkové množství? Tři a půl, odpoví malý Jarda, protože nemá ani tušení o nějaké logice, natož o morgensternovské, která je přece určena jen pro dospělé, a ne pro děti nebo blázny. Ale

pan Ernst Skalski je dospělý a proto také vyřešil naši početní úlohu správně: „Přesto zde zůstává stále šest milionů zaplynovaných Židů," napsal totiž ve Spiegelu!

V případě šesti milionů Židů je tedy použití morgensternovské logiky nevyhnutelné, v případě šesti jablek už tolik ne, protože i velmi tolerantní učitel ve druhé třídě by malému Jardovi takovou odpověď sotva nechal projít bez poznámky. Ale my přece nejsme ve škole, že? Jak se zdá, jediný problém, před který jsou uživatelé nové logiky – na rozdíl od té staré – občas postaveni, je tedy otázka, co v konkrétních případech „*nesmí* být". Jakmile je však tato otázka spolehlivě vyřešena, pak už nejsou s logickými závěry podle Morgensterna sebemenší potíže: co *smí* být, také být *může* a důsledkem toho tudíž *je*; co však být *nesmí*, také být *nemůže* a následkem toho ani *není*! – Jak tedy sami vidíte, závisí veškerý logický problém u Morgensterna výhradně v otázce: co *smí* být, a co být *nesmí*. Pro každý takový spletitý problém naštěstí existuje řešení, jako např. takovéto: K hodnověrnému zodpovězení možné pochybovačné otázky malého Jardy máme totiž po ruce ještě další, třetí univerzální princip, o němž už byla zmínka. Je jím tzv. *dogmatický princip*. Protože je viditelně předpokladem použití principu morgensternovské logiky a navíc v jednotlivých případech určuje korektní používání principu náhody, musíme tedy na dogmatický princip nahlížet jako na *nejzákladnější*, fundamentální princip moderního pohledu na dějiny. A současně je – jak jste si jistě již sami všimli – *a priori absolutně neslučitelný* s *jakýmkoli* druhem teorie spiknutí!

•

Tak tedy dogmatický princip! Přesvědčivě a závazně nám uvádí, že v historické vědě existují dogmata. Takové „dogma" je – ale fuj, nic takového, co si teď snad myslíte, kdepak! Přiznávám, co nelze zapírat, že totiž katolická Církev ve své příslovečné nesnášenlivosti dodala pojmu „dogma" vysloveně negativní příchuť. Tato katolická dogma se naprosto absurdně neostýchala dovolávat se lidského rozumu. Tzv. „fundamentální teologové" sepsali celé knihovny, aby dokázali, že katolická dogma jsou objektivně hodnověrná, neboli jinak řečeno, že je nejen rozumné je akceptovat, nýbrž také že by bylo nerozumné je odmítat. Naprosto idiotské, takové rozumové zdůvodňování víry v dogmata katolické Církve, viďte? Je to skutečně odporné zotročování lidského ducha, neboť uznejte sami – co může zotročovat ducha víc, než takové permanentní vyžadování samostatného myšlení!? Naštěstí katolické „dogma" má s „dogma" moderní historické vědy společné jenom jméno, jinak vůbec nic.

Moderní dogma (konečně!) osvobozují člověka z okovů tlaku na samostatné uvažování a hledání pravdy. Jsme tedy zbaveni samostatného myšlení i o odpovědnosti za něj. Immanuel Kant, tento filosofický cynik z Královce, měl tolik drzosti (ačkoliv sám katolík ani nebyl!) nabízet lidstvu zrovna tohle nejhorší zotročení ducha jako „osvětu", jako „východisko z lidstvem samým zaviněné nedospělosti a nezodpovědnosti ducha", tedy jako „schopnost posloužit si svým vlastním rozumem bez vedení někým jiným"! – Jaký neuvěřitelný sarkasmus, jak neslýchaný požadavek. Ale mohu vás uklidnit tím, že naše pokročilé (a pokrokové) století od takových temných pověr středověku už naštěstí odděluje hluboká propast! Jistě je vám tak jako mně jasné, že by opravdu nic nemohlo být zločinnější a odsouzení hodnější než takový stav společnosti, v němž by si opravdu každý „mohl posloužit svým

většinou chabým rozumem bez vedení někým jiným“. – Jen si nic nenamlouvejme: Znáte snad mezi stovkou lidí alespoň jednoho jediného, který by byl skutečně schopen použít vlastního rozumu bez instrukcí našich historicky kovaných *dogmatiků*? Položit otázku totiž také znamená umět ji zodpovědět.

Dogmatici vědecké historie nás tedy osvobodili od otroctví nutnosti samostatného myšlení. Takto nahlížen je pak dogmatický princip rovněž základem našich moderních svobod: svobody mínění, svobody projevu, tisku... A propos, svoboda tisku: Jistě není nezajímavé upozornit zde na to, že dogmatický princip a svoboda tisku se navzájem podmiňují a oplodňují. Teprve svobodný tisk a později i svobodný rozhlas, svobodná televize atd. atd., krátce svobodná masová sdělovací média osvobodila celé lidstvo od nutnosti samostatného myšlení. To je jedna strana mince. Jí odpovídá druhá strana, že totiž masová média jsou tím svobodnější, čím více v nich přicházejí ke slovu dogmatici a jimi osvobození lidé místo jakýchsi individuí, nucených k samostatnému uvažování. V tom druhém případě by šlo o začarovaný kruh, z něhož jsme naštěstí našimi dogmatiky vysvobozeni.

Jediná otázka, která by vás po šťastném zbavení břemene samostatného myšlení nikdy neměla ani napadnout, jíž však zde nechci pominout, zní: Jak má být postaráno o svobodu dogmatiků samotných. Nuže, tyto šlechetné a soucitné duše jsou skutečně jediné, které jsou schopny se za nás obětovat a dobrovolně se dále hrbit pod tíží břemene samostatného uvažování. Ale ony nesou svůj úděl opravdu důstojně, neboť jsou si vědomy toho, že jejich funkce průkopníků myšlení je nejen obětavou službou lidstvu, ale je pro ně už sama o sobě postačující odměnou. Jistě mi prominete tuto poněkud nejasnou formulaci, ale nepochybně to souvisí s tím, že jako bývalý teoretik spiknutí nedokáži překročit stín vlastní minulosti. A ještě na něco si vzpomínám, co bych vám chtěl k závěru sdělit. Je zde přece jen cosi, co tato moderní dogmata mají společného se středověkými dogmaty Církve, a tím je jejich vysloveně tabuizovaný charakter. Samozřejmě, že přísně vzato není ani on zcela identický, protože v katolické Církvi byla dogma tabu pro toho, kdo je – neodolav tlaku nutnosti samostatného myšlení – přijal. Moderní dogmata jsou však předem tabu pro *všechny* lidi (s výjimkou dogmatiků samotných, jak se samo sebou rozumí!), protože díky těmto dogma jsou také všichni bez výjimky osvobozeni od břemene samostatného uvažování.

Zcela na okraj snad ještě jednu kuriozitku. Existují lidé (především mezi teoretiky spiknutí), kteří stále znovu a znovu zaměňují moderní dogma s dogma katolické Církve. Tvrdí totiž, že dogma musí být *pravdivá*! Ale *právě to* je rozhodující bod, v němž se moderní pojem dogma od středověkého podstatně liší. Moderní dogma nemají s pravdou zásadně vůbec nic společného. Tvrdohlavé neporozumění takových osob je politováníhodné především proto, že ve svém zaslepení bojují s větrnými mlýny jako Don Quijote. Jeden ze sloganů, s nímž vytahují do pole proti moderním dogma, totiž zní: „Pravdu přece nelze nakonec trvale potlačit!“ – Učitel ve škole by jim za to napsal do žákovské knížky pořádnou pětku! Samozřejmě, že lze pravdu potlačit, moderní dogma přece nic jiného nedělají! Ale to není vůbec to, oč se zde jedná. Musíme umět vidět na věci především to pozitivní: konečně jsme svobodni od nutnosti samostatného myšlení. A to že nic není? Je jasné, že taková obdivuhodná svoboda také něco stojí, a cenou, kterou za ni platíme, je – zkrátka

nějaké to potlačení pravdy. Kdo tohle nechce pochopit, tomu už nepomůže ani svěcená voda!

Tihle fanatikové pravdy jsou vůbec nepolepšitelní kazisvěti celé té krásné hry. Devadesát devět – a možná i více – procent obyvatelstva už dávno zaplatilo nezbytnou a zcela spravedlivou daň za požehnání dogmatického principu, ale *oni* si nedovedou odpustit kapat jim bolehlav do poháru radosti. A pak se ještě diví, když se s nimi udělá krátký proces jako s rušiteli veřejného míru a pořádku.

Možná byste ještě chtěli vědět, jak přesně spolu souvisí tyto tři fundamentální prvky moderní historické analýzy. Není těžké si to ukázat. *Dogmatický princip* dodává (jak už řečeno, výhradně *anti*spiklenecká) historicko-vědecká dogma, která je možno označit za *tabu*, nebo ještě názorněji za „posvátnou krávu" historiků. Kdo tedy zná tato dogma (a v každé oficiální učebnici historie jsou přehledně a čisťounce vyznačena), je také automaticky schopen perfektně používat *principu morgensternovské logiky*, to jest okamžitě rozeznat, co právě teď nesmí být, a z toho si pak vyvodit, co tedy nemůže být resp. není (nebo nebylo). Otázku po příčinném vzniku takových věcí, které nesmí být a proto také být nemohou, pak spolehlivě zodpoví *princip náhody*. Jak sami vidíte, je to velmi jednoduché. Kdybych se byl včas zabýval studiem vědeckých základů moderního pojetí dějin, pak by moje spiklenecko-teoretické knihy nikdy nebyly napsány, to mi můžete klidně věřit. Vždyť – proč bych zapíral, co je i bez dalšího zřejmé – tyhle moje pseudoliterární produkty nevědomého začátečníka zcela jasně porušují všechny tři popsané principy a jsou tedy vědecky zcela bezcenné.

•

Moje pseudoliterární výlevy jsou navíc spiklenecko-teoretickými spisy ještě také z dalšího, zcela jiného důvodu, protože jsem totiž do nich nacpal všechno, co se mi do předem pojatého obrázku hodilo! Mne samotného by takové závažné manko mých spisů samozřejmě nikdy nenapadlo, ale naštěstí onen pan doktor z Hagenu mne z narcistické samolibosti vyvedl. Jak mi karatelsky napsal, vybíral jsem si do svých knih jen to, co se mi hodilo do konceptu, a ostatní aspekty jsem nechal bez povšimnutí! Morální políček „seděl" tím více, že se pan profesor trefil přesně do černého a na nějakou výmluvu nebylo ani pomyšlení. Jako literární břídil jsem si skutečně až do té doby myslel, že kdo chce psát knihu, musí mít nejdříve připraven její koncept a do něj si pak vybírat odpovídající vhodné informace. Jak a kde jsem na tuhle iluzorní myšlenku vůbec přišel, už si přesně nevzpomínám, ale myslím, že jsem se nechal slepě ovlivnit (viditelně bezcennými) knihami, které jsem do té doby přečetl. Téměř ve všech bylo totiž napsáno jen to, co se autorovi hodilo do konceptu, a ostatní bylo nezodpovědně vypuštěno. Tak mám ještě například atlas ptáků, který jsem kdysi jako dítě dostal. A protože do takové knihy se autorovi údajně hodili jen ptáci, je v ní také řeč výhradně o nich, ale ani slovo o slonech, kobylkách, růžích nebo pampeliškách. Jako nepoučenému a nenáročnému dítěti mi takový postup tehdy připadal jaksi správný. To ovšem není žádná omluva toho, že jsem pak už jako dospělý – jen považte! – setrval ve svém naivním přesvědčení, že totiž kniha ptáků by měla pojednávat pouze a výhradně o ptácích.

Díky už citovanému panu profesorovi jsem dnes lépe poučen, každopádně jsem teď chytřejší. Již nikdy nebudu jednat jako nespočetní pisálkové, kteří svou knihu

nazvou například „Divoce rostoucí flóra severní Evropy“ a vůbec už v ní nevezmou ohled na skutečnost existence kokosových a datlových palem, nebo si klidně vydají „Příručku pro motoristy“, v níž se pak nenajde ani slovo o opravách jumbojetů. Má další kniha ponese prostý titul „Bůh a svět“, který mne – jak doufám – uchrání před zanedbáním nějakého aspektu nebo dokonce svévolně pokřiveného výběru informací. Jestli bych však měl znovu upadnout do neodpustitelné chyby, svěřit papíru zase nějakou tu spikleneckou teorii, pak zcela rozhodně nezapomenu zapracovat do ní vedle vhodných informací také alespoň stejné množství informací, které se do jejího konceptu hodit nebudou. Snad to splní zamýšlenou úlohu odstrašujícího příkladu pro všechny autory jednostranně psaných knih, takže máme naději, že v nové kuchařské knize dr. Oetkera už konečně najdeme informace o nejnovějších výsledcích fyzikálního bádání, o množení kukaček a jiné další dílčí aspekty *celé* skutečnosti.

Ptáte se, zda snad dobře míněnou důtku pana profesora z Hagenu neinterpretuji zase nějak příliš zúženě? Snad chtěl pouze říci, že jsem měl vedle svých spikleneckých teorií uvést také teorie *anti*spiklenecké. Pak by v mých knihách pěkně vedle sebe stálo vhodné i nevhodné. Ale s takovým konceptem bych měl doživotně potíže, jak je mi už předem jasné. K závěru, že světové spiknutí existuje i neexistuje, jsem se každopádně až dodnes nedokázal propracovat, přinejmenším pak ne v jedné a téže knize – ještě jsem si dostatečně neosvojil morgensternovskou logiku a především její tvůrčí aplikování. Mnohem snadnější mi taková věc připadá v případě dvou rozdílných knih – pravice už nemusí vědět, co udělala levice. Takže sami vidíte, že pokud jsem ve svých dřívějších knihách stával na straně teoretiků spiknutí, stojím nyní pevně oběma nohama v táboře *anti*teoretiků spiknutí. Smažme už jednou, co bylo! Jak mi jistě potvrdíte, přinejmenším jsem předchozími řádky projevil dobrou vůli k polepšení.

Konec konců své obrácení pociťuji jako vysvobození i vzhledem k paradoxní okolnosti, že právě v táboře teoretiků spiknutí propukl boj „všech proti všem“. (Téměř) každý teoretik spiknutí totiž postupně podezírá (téměř) každého svého kolegu z toho, že je pouhým pseudoteoretikem spiknutí, že je sám skrytým spiklencem, nebo řečeno jemněji, že je tajným „internacionalistou“. Mnozí teoretikové spiknutí postupují ve svých podezřeních zhruba podle tohoto scénáře: Jestliže jiný autor nezastává přesně stejnou teorii jako on sám, je jasně velice rafinovaným internacionalistickým *dezinformátorem*. Jestliže náhodou zastává stejnou teorii, ale podá ji excelentním způsobem za podpory informací, které převyšují schopnosti prvního autora, *ví příliš mnoho* a je následkem toho opět internacionalista. Jestliže někdo tvrdí, že velkému světovému spiknutí lze ještě zabránit, je internacionalistický *provokatér*. Pokud rezignovaně konstatuje, že se už proti tomu nedá nic dělat, je *defétista* a tudíž infiltrovaný internacionalistický *sabotér*. Je-li někdo obtížen oním druhem podezření, jemuž musí dříve či později padnout za oběť *každý* teoretik spiknutí, který vůbec otevře ústa (kdo k velkému spiknutí *mlčí*, je ovšem tak jako tak podezřelý), pak je dokonce „arciinternacionalistou“, ne-li už přímo „kabbalistou“, což je asi to nejhorší, co v údajném židovském spiknutí může vůbec být, tedy tím, kým je v reálně existujícím velkém spiknutí pojídačů špenátu třeba takový vegetarián! A když někdo ztratí úplně chuť zabývat se nadále teoriemi spiknutí, je

pak jen zcela logické, že ve svém záchvatu přišel opravdu na tu strašnou myšlenku – *horribile dictu* – že totiž úplně všichni teoretikové spiknutí jsou internacionalistickými sabotéry, vychovanými a nasazenými ke zničení spiklenecko-teoretické scény podle vyzkoušeného modelu „*rozsápání se navzájem*“.

Dovolte mi tedy jen ještě maličkou závěrečnou připomínku: Tato kniha byla – a kdo by po zde řečeném o tom pochyboval – napsána výhradně, opakuji *výhradně* k tomu účelu, aby vám, milí přechytralí a všemi mastmi mazaní čtenáři, umožnila detailní studium toho, jak se to *v žádném případě nemá dělat*, pokud se chce někdo literárně nebo dokonce vědecky zabývat dějinami novější doby. Jenom z tohoto *didaktického* ohledu a jako léčivě odstrašující příklad si vám dovoluji doporučit četbu mé spiklenecké trilogie „Nadcházející diktatura humanity“ s jejím jakýmsi dodatkem „Věděli jste, že...?“ – Děkuji vám za pozornost!

•

Seznam literatury
(pouze knihy a větší eseje)

Allen, Gary: *Die Insider*, 8. Aufl. Wiesbaden 1980 (1. amerik. Aufl. 1971; zkr.: Allen).

Amsee, Andreas: *Die Judenfrage*, Luzern 1939.

Anonymus: *Ritual und Aufdeckung der Freimaurerei, der Gesellschaften der Oranienmänner und seltsamen Gesellen; mit vielen Bildern, einem Schlüssel zu dem Phi Beta Kappa, so wie auch einer Darstellung des an William Morgan, wegen Enthüllung der Geheimnisse der Mauererei begangenen Menschenraubes und Mordes*, Leipzig 1838.

Attali, Jacques: *Siegmund G. Warburg. Das Leben eines großen Bankiers*, Düsseldorf-Wien (zkr.: Attali).

Bandulet, Bruno: *Das Maastricht-Dossier. Deutschland auf dem Weg in die dritte Währungsreform*, Bad Kissingen 1992 (zkr.: Bandulet).

Bäschlin, Beat Christoph: *Der Islam wird uns fressen! Der islamische Ansturm auf Europa und die europäischen Komplizen dieser Invasion*, Tegna 1990 (zkr.: Bäschlin 1990).

Bates, M. Searle: *Glaubensfreiheit. Eine Untersuchung*, New York 1947.

Ben-Chorin, Schalom: *Jüdischer Glaube*, in: Moser, Bruno (Hrsg.): *Das christliche Universum. Die illustrierte Geschichte des Christentums von den Anfängen bis heute*, München 1981, 28-45.

Bibliographia Judaica. Verzeichnis jüdischer Autoren deutscher Sprache, München 1981.

Binswanger, Hans Christoph: *Geld und Magie. Deutung und Kritik der modernen Wirtschaft anhand von Goethes Faust*, Stuttgart-Wien 1985 (zkr.: Binswanger).

Biographisches Handbuch der deutschsprachigen Emigration nach 1933, Bd. I, München-New York-London-Paris 1980.

Bordiot, Jacques: *Le Gouvernement invisible [présenté par Henry Coston]*, Chiré-en-Montreuil o.J. (zkr.: Bordiot).

Boucher, Jules: *La symbolique maçonnique*, 2. vyd. Paříž 1953.

Bourguignon, Pierre Michel: *On vous en mettra plein la vue!*, in: „Lecture et Tradition“ N° 176/Oktober 1991, 1-42 (zkr.: Bourguignon).

Boyer, Jean: *Die schlimmsten Feinde unserer Völker*, Bogota 1979.

Bundesministerium für Wirtschaft, Referat Öffentlichkeitsarbeit (Hrsg.): *Leidfaden zum EG-Binnenmarkt ‘92*, Bonn 1991.

Burg, Josef G.: *Mossad-Pädagogen*, o.O. 1990.

Burg, Josef G.: *Sündenböcke. Großangriffe des Zionismus auf Papst Pius XII. und auf die deutschen Regierungen*, 3. Aufl. München 1980 (zkr.: Burg, Sündenböcke).

Carmin E. R. (pseudonym): *„Guru“ Hitler*, Zürich 1985 (zkr.: Carmin).

Conte Corti, Egon Caesar: *Der Aufstieg des Hauses Rothschild*, Wien 1949 (zkr.: Conte Corti).

Dall, Curtis B.: *Amerikas Kriegspolitik. Roosevelt und seine Hintermänner*, 2. Aufl. Tübingen 1975.

Dauphin-Meunier, Achille: *Kirche und Kapitalismus*, Aschaffenburg 1958 (zkr.: Dauphin-Meunier).
Disraeli, Benjamin: *Coningsby*, Leipzig 1844-45.
Encyclopaedia Judaica, Jerusalem 1972ff.
Franke-Gricksch, Ekkehard (Hrsg.): *Der namenlose Krieg*, Leonberg 1989.
Goldmann, Nahum: *Das jüdische Paradox. Zionismus und Judentum nach Hitler*, Köln-Frankfurt 1978 (zkr.: Goldmann, Paradox).
Goldmann, Nahum: *Der Geist des Militarismus (Der Deutsche Krieg. Politische Flugschriften. Herausgegeben von Ernst Jäckh. Zweiundfünfzigsten Heft)*, Stuttgart-Berlin 1915 (Reprint Bremen 1985).
Goodman, Linda: *STAR-SIGNS. Die geheimen Botschaften des Universums*, Zürich o.J. (nejpozději 1990).
Graetz, Heinrich: *Volkstümliche Geschichte der Juden*, 6. Aufl. Wien-Berlin o.J. (zkr.: Graetz).
Grün, Maria/Foresta, Rüdiger (Hrsg.): *Warnung vor EG-Europa. Argumente gegen eine Weltordnung.* Buch 2: *Informationen zur EG* (= *Kritische Studenten-Zeitung Nr. 37*), Wien 1992 (zkr.: Grün/Foresta).
Heinz-Mohr, Gerd: *Lexikon der Symbole. Bilder und Zeichen der christlichen Kunst*, 2. Aufl. Düsseldorf-Köln 1972.
Herders Konversations-Lexikon, 3. Aufl. Freiburg im Breisgau 1902-1910.
Hoggan, David L.: *Das blinde Jahrhundert.* Zweiter Teil: *Europa – die verlorene Weltmitte*, Tübingen 1984 (zkr.: Hoggan).
Homuth, Norbert: *Die Verschwörung des Antichristus*, Nürnberg o.J. (1990) (zkr.: Homuth 1990).
Kleinhappl, Johannes: *Christentum und Kapitalismus. Analysen, Essays und Fragmente aus dem Nachlaß. Herausgegeben und eingeleitet von Ernst van Loen*, Innsbruck-Wien 1992 (zkr.: Kleinhappl, Kapitalismus).
Kleinhappl, Johannes: *Christliche Wirtschaftsethik. Analysen, Essays und Fragmente aus dem Nachlaß. Herausgegeben und eingeleitet von Ernst van Loen*, Wien 1991 (zkr.: Kleinhappl, Wirtschaftsethik).
Kreyenbühl, Vinzenz: *Geheime Mächte in der Weltpolitik. Zeitbetrachtungen*, Olten 1923 (zkr.: Kreyenbühl).
Lacordelle, Georges: *Jean XXIII & Vatican II sous les feux de la Pentecôte luciférienne*, in: „Le règne social de Marie“ Nr. 4-5 (Januar/Februar) 1985, 1-40.
Landmann, Salcia: *Die Juden als Rasse*, 3. Aufl. 1991.
Lazare, Bernard: *L'Antisémitisme. Son Histoire et ses Causes*, (1894), Reprint Ligugé/ Vienne 1969 (zkr.: Lazare).
Lerich, Konrad: *Der Tempel der Freimaurer...*, 2. Aufl. Bern 1937 (Reprint Bremen 1988).
Lincoln/Baigent/Leigh: *Der Heilige Gral und seine Erben...*, 5. Aufl. Bergisch Gladbach 1992.
Lind, Jakov: *Der Erfinder. Ein Roman in Briefen*, München 1988.
Löw, Konrad: *Im heiligen Jahr der Vergebung. Wider Tabu und Verteufelung der Juden*, Osnabrück 1991 (zkr.: Löw 1991).

Lozac'hmeur, Jean-Claude/De Karer, Bernaz: *De la Ré-volution. Essai sur la Politique Maçonnique*, Vailly-sur-Sauldre 1992 /zkr.: Lozac'hmeur/de Karer).

Mann, Erika (Hrsg.): *Briefe von Thomas Mann*, Band II, 1937-1947, Frankfurt/Main 1979.

Marquis de la Franquerie: *Lucifer et le pouvoir occulte*, Paris 1984.

Martinez, Mary: *From Rome urgently*, 3. Aufl. Rom 1982 (zkr.: Martinez).

Menuhin, Moshe: *The Decadence of Judaism in Our Time. In Two Parts. I. Palestine, the Jews and the Arabs. II. The Case of the Jews and of Judaism Versus „Jewish" Political Nationalism*, New York 1965.

Morton, Frederic: *Les Rothschild*, Paris (Gallimard) 1962 (zkr.: Morton).

Mullins, Eustace/Bohlinger, Roland: *Die Bankierverschwörung. Die Machtergreifung der Hochfinanz und ihre Folgen*, Sonderausgabe Struckum o.J. (1984?) (zkr.: Mullins/ Bohlinger).

Nagy, Töhötöm: *Jesuiten und Freimaurer*, Wien 1969.

Neuer, Hermann: *Die Freimaurer – Religion der Mächtigen*, Berneck 1991 (zkr.: Neuer).

Nicolai, Helmut: *Die Wurzeln des modernen Bankwesens. Rasse und Bankwesen*, Berlin 1934 (zkr.: Nicolai).

Nielsen, Frederic W.: *Offener Brief an das Nobel-Komitee in Oslo zum Thema Friedenspreis 1989 für den Europäer Michail Gorbatschow...*, Freiburg 1989.

Noll, Hans: *Gelegenheit zum Neubeginn. Zum Verhältnis von Christen und Juden*, in: „Mut" Nr. 273/Mai 1990, 21-34.

Nossig, Alfred: *Integrales Judentum*, Wien-Berlin-New York 1922 (zkr.: Nossig 1922).

Nossig, Alfred: *Richtlinien für ein Programm des Weltsozialismus. Neunzig Thesen*, Wien-Berlin-Warschau-London-New York 1921 (zkr.: Nossig 1921).

Posselt, Martin/Voß, Dirk Hermann (Hrsg.): *Paneuropa-Jugend. 10 Jahre Kampf um Europa*, 2. Aufl. München o.J. (zkr.: Posselt/Voß).

Reed, Douglas: *Der große Plan der Anonymen*, Zürich 1952 (Reprint Bremen o.J.) (zkr.: Reed).

Reed, Douglas: *Somewhere South of Suez. A Further Survey of The Grand Design of the Twentieth Century*, New York 1951.

Ritter, Gaston: *Das Judentum und die Schatten des Antichrist*, 3. Aufl. Graz 1938 (zkr.: Ritter).

Romanescu, Traian: *Amos y Esclavos del Siglo XX. Por qué avanza el comunismo*, Buenos Aires 1983 (zkr.: Romanescu).

Roosevelt, Clinton: *The Science of Government, founded on Natural Law*, New York 1841 (zkr.: Roosevelt).

Rösler, Roland: *ONE WORLD Fragmente. Gedanken, Fakten, Meinungen und Dokumente zu der EINEN WELT FÜR ALLE* (Unveröffentlichtes Manuskript 1990).

Rothschild, Guy de: *Geld ist nich alles*, Hamburg 1984 (zkr.: *Rothschild*).

Sadinsky, Elijahu Ben-Zion: *Die nationale Sozietät. Beitrag zur Lösung der Judenfrage im Zusammenhang mit dem allgemeinen nationalen Problem*, Heidelberg 1921 (zkr.: Sadinsky).

Sáenz y Arriaga SJ, Joaquin: *The new post-conciliar or Montinian Church*, La Habra (Brea)/California 1985.

Sander, Hans-Dietrich: *Die Auflösung aller Dinge. Zur geschichtlichen Lage des Judentums in den Metamorphosen der Moderne*, München 1988.

Schmidt, Helmut (Hrsg.): *Facing One World. Report by an Independent Group on Financial Flows to Developing Countries, Chairman Helmut Schmidt, 1. Juni 1989* (zkr.: Schmidt).

Schnapper, M. B. (Hrsg.): *Regionalism and World Organization. Postwar Aspects of Europe's Global Relationships*, A Symposium of the Institute on World Organization. Washington D. C. 1944 (zkr.: Schnapper).

Schweiger, Herbert: *Geld und Weltpolitik*, Graz 1984 (zkr.: Schweiger).

Senger, Alexander von: *Gedruckter Vortrag über den Dadaismus, gehalten an der Universität Göttingen im Frühjahr 1966*.

Skousen, W. Cleon: *The Naked Capitalist. A Review and Commentary on Dr. Carroll Quigley's Book: Tragedy and Hope – A History of the World In Our Time*, Selbstverlag, 10. Aufl. Salt Lake City 1972 (zkr.: Skousen).

Steinhauser, Karl: *EG – Die Super-UdSSR von morgen*, Wien o.J. (1992) (zkr.: Steinhauser).

Stieglitz, Burkhard: *Der Golfkrieg – ein Verbrechen gegen die Menschlichkeit? Wege in die neue Weltordnung*, o.A. (Münster 1992).

Sutton, Anthony C.: *Roosevelt und die internationale Hochfinanz. Die Weltverschwörung in der Wallstreet Nr. 120*, Tübingen 1975 (zkr.: Sutton).

Tenbrock, R. H./Kluxen, K./Stier, H. E. u. a.: *Zeiten und Menschen. Geschichtliches Unterrichtswerk.* Ausgabe B, Band 4, Paderborn 1966 (zkr.: Tenbrock et al.).

Thorwald, Jürgen: *Das Gewürz. Die Saga der Juden in Amerika*, Locarno 1978 (zkr.: Thorwald).

Wilhelm, Kurt (Hrsg.): *Jüdischer Glaube. Eine Auswahl aus zwei Jahrtausenden*, Birsfelden-Basel o.J. (1961?).

Ziesel, Kurt: *Die Meinungsmacher*, München 1987 (zkr.: Ziesel).

Citované časopisy
(bez deníků)

Allgemeine Jüdische Wochenzeitung
Amtsblatt der Europäischen Gemeinschaften
Bonum Certamen (*Francie*)
Börsendienst „Dr. Kurt Richebächer“ (*Švýcarsko*)
Bulletin
CODE
Criticón
Das Parlament
Der Fels
Der Insider (*Jihoafrická republika*)
Der Schlesier
Der Spiegel
Deutsche Wochen-Zeitung/Deutscher Anzeiger
Diagnosen
Die Zeit
Eidgenoss (*Švýcarsko*)
fraktur
Gegen den Strom
Glaubens-Nachrichten
inter info (*Rakousko*)
Junge Freiheit
Kommentare zum Zeitgeschehen
Kurier der Christlichen Mitte
L'Osservatore Romano (*Itálie*)
Mehr Licht
Mitteilungen Humanistische Union
Mitteilungsblatt der Priesterbruderschaft St. Pius X.
Mut
Nachrichten-Austausch-Dienst (*Rakousko*)
Nation
Nation und Europa
Newsweek (*USA*)
P. M. Perspektive
Paneuropa Deutschland
Philomena (*Švýcarsko*)
Politische Hintergrung-Informationen
presse & buch News
pur-magazin
Remer Depesche
Republika (*Československo*)
Rheinischer Merkur/Christ und Welt
SAKA-Informationen (*Švýcarsko*)
Sous la bannière (*Francie*)
Stadtblatt-Münster-Magazin
The Covenant Message (*Jihoafrická republika*)

The Double-Dome Chronicle (*USA*)
The Seraph (*USA*)
Theologisches
Týdeník Politika (*Československo*)
Unabhängige Nachrichten (zkr.: UN)
Vertrauliche Mitteilungen

Jmenný rejstřík

Aben-Joseph, Abraham
Abrabanel, Isaac
Abraham, Knut
Abrahams, Irvin
Abs, Hermann Josef
Abulafia
Ackermann, Ursula
Adenauer, Konrad
Agar, Herbert
Agnelli, Giovanni
Ahlmann-Ohlson, Nils
Alazar, Abraham Ben (viz *Kissinger, Henry*)
Alber, Siegbert
Alberti
Aldrich, Nelson
Alexander, Theodor
Alfons III., španělský král
Alfons V., španělský král
Alfons VII., španělský král
Alfons VIII., španělský král
Alfons X., španělský král
Allen, Gary
Alphandery
Alžběta II., angl. královna
Ambrož, sv.
Amery, Leo
Amsee, Andreas
Andersen, Hans Christian
Andropov, Jurij
Aria de Avila, Diego
Arison, Ted
Aristoteles
Armour, J. Ogden
Arnim, hrabě
Arnold, Gary
Arnold, Hans
Arzberger, Sieglinde
Aschkinasi
Attali, Jacques
Augoustinos, patriarcha
Axmann, Norbert
Aydelotte, Frank
Azmentarius

Backhaus, Elisabeth
Badinter, Robert
Baeck, Leo
Baier, Stephan
Baigent
Baker, George F.
Baker, James
Bakunin
Balic
Ball, R. Squier
Balzac, Honoré de
Bamberger
Bandulet, Bruno
Bangemann, Martin
Barchilon, Abraham El
Baring
Barre, Raymond
Baruch, Bernard
Bäschlin, Christoph Beat
Bastian, Till
Bates, M. Searle
Bauer, Gérard
Bauer, Marcel
Bauer, Peter
Baulieu, Etienne
Baumgartner, Wilfried
Baumier, Jean
Beaconsfield (viz *Disraeli, Benjamin*)
Bedřich Vilém II., něm. císař
Beiderbeck, Richard
Beisse, Heinrich
Beit, Alfred
Belmont, August
Belmont
Ben-Chorin, Schalom
Benda, Ernst
Benedictis, de
Benjamin, Hilde
Benjamin, Judah P.
Benson, Ivor
Berdahl, Clarence A.
Berg, Clara Ernestine
Berija, Lavrentij
Bernard, Samuel
Bernhard, Georg
Bernhard, holandský princ
Bielecki
Bildt, Carl
Binswanger, Hans Christoph
Biolek, Alfred
Bischoffsheim

Bismarck, Otto von
Black, Conrad
Blackwood, Peter (pseudonym)
Bleichröder, Gerson von
Bleichröder, Samuel
Bleichröder
Blessing, Karl
Bleustein-Blanchet, Marcel
Bloch, Ernst
Bloch, Georges M.
Bloch
Blocher, Christoph
Blum, Aaron (viz *Baulieu, Etienne*)
Blum, Léon
Blumchen, Isaac
Blumenthal, T. Michael
Blumenthal
Bock, Herbert
Bohl, Friedrich
Bohlinger, Roland
Böhm, Hiltraud
Böhm, Wilfried
Bökmann, Johannes
Bonfert, Hans-Christoph
Bonnerová, Jelena
Bordiot, Jacques
Börne, Ludwig
Boucher, Jules
Boulad, P. Henry SJ
Bourguignon, Pierre Michel
Boyer, Jean
Brandt, Willy
Brauner, Artur
Brecht, Arnold
Brehm
Brežněv, Leonid
Breyer, Karl
Briand, Aristide
Brittan, Samuel
Brittan, sir Leon
Broch, Hermann
Broder, Henryk M.
Broglie, de
Bronfman, Edgar
Brüggemann, Diethelm
Brunner, Manfred
Bryan, William
Brzezinski, Zbygniew
Buber, Martin
Bubik, Roland
Bubis, Ignatz
Buchal, Detlev
Buchheim
Buchwald, Ephraim
Bulganin, Nikolaj Alexandrovič
Burckhardt, Carl Jacob
Burckhardt, Christian
Burg, Josef G.
Bush, George
Butler, Giles
Butler, Nicholas Murray
Bütow, Hans

Cagliostro
Calmer, Isaac
Calvin, Jean (viz *Kalvín*)
Campeanu
Cancrin
Carlos, Don
Carmin, E. R. (pseudonym)
Carrington, lord
Carter, Jimmy E.
Casaroli, Agostino kardinál
Cassidy, Edward Idris kardinál
Catchings, Waddill
Causas, Felix
Cavallerai, Luis de la
Cazotte
Ciampi
Císař, Čestmír
Clementis, Vlado
Clermont-Tonnerre
Clinton, Bill
Coeur, Jacques
Cohen (viz také *Kalvín*)
Cohen, Barnett
Cohen, Edwina
Cohen, Hannah
Cohen
Cohn-Bendit, Daniel
Colbert
Coningsby (román. postava)
Conradi
Conte Corti, Egon Caesar
Cooper, Duff
Corti, Luigi
Coston, Henry
Coudenhove-Kalergi, R. Nikolaus
Creutz, Helmut

Cromer, lord
Crown, Lester
Cushing, Daniel
Czepliewicz, Matthew

Daladier
Dall, Curtis B.
Dana, Charles
Danton
Dauphin-Meunier, Achille
David, Michel
David, Václav
Davis, Marvin
Davison, Henry P.
De Witte, hrabě
Dehler, Thomas
Delamuraz, Jean-Pascal
Delbrück
Delors, Jacques Lucien Jean
Delouvrier, Paul
Denworth, Lydia
Derenbourg, Hartwig
Derfler, A.
Dernburg, Bernhard
Désir, Harlem
Dessy
Dewey, John
Dienstbier, Jiří
Dietrich, Dietmar
Dietz, Elmar
Disraeli Benjamin
Dlouhý Vladimír
Dobrovský, Luboš
Dodge, Cleveland H.
Dohm
Dohnany, Klaus von
Dolejší, Miroslav
Doman, Nicholas
Domberger
Dönhoff, Marion hraběnka
Dorneich (viz *Dotterweich*)
Dostojevskij, F. Michajlovič
Dotterweich, Philipp
Dotterweich, Theophil
Dregger, Alfred
Dreyfus
Drucker, Adol(f, ph) Bertram
Drucker, Daniel
Drucker, Ernst
Drucker, Norman
Drucker, Paul
Drucker, Peter Ferdinand
Drucker, Salo
Dubček, Alexandr
Dulles, John Foster
Dulles
Dumarche, Ed.
Duport
Duprey, Pierre
Dvorak, Josef

Ebel, Walter
Ebert, Taina
Eckartshausen, von
Eden, Anthony
Eduard VII., anglický král
Eduard princ Waleský (viz *Eduard VII.*)
Ehrenburg, Ilja
Ehrlich, Ernst Ludwig
Einstein, Albert
Eisenhower (také *Eisenhauer*)
Eliyahou, Mordechai
Enzinger, Curt (pseud. za *Brüggemann*)
Erb, Martin
Erlanger
Estaing, Giscard d'
Ezra, Judah Ebn

Faatz, Martin
Fabius, Laurent
Facius, Gernot
Fahning, Hans
Feldstein
Fellmer, Regine
Feltre, Bernardin z
Ferenczi, Imre
Ferenczi, Sándor
Fernandez, Carvajal Antonio
Fetscher, Iring
Feucht, Jürgen
Finlay, W. G.
Fittkau, Gerhard
Fliegel, Hellmut (viz *Heym, Stefan*)
Foltin, Patrick (pseud. za *Brüggemann*)
Ford, Henry
Foresta, Rüdiger
Fould
Fould, Achille
Fould, Benjamin
Fowler, Henry

Fox (alias *Friedman*)
Frank, David
Franke-Gricksch, Ekkehard
Fränkel (viz *Ferenczi, Sándor*)
Franquerie, Marquis de la
Fraser, Drummond
Frenkel, Jakob
Freud, Siegmund
Fribourg, Michael
Friedman
Friedmann, Werner
Friedrich, Ingo
Fugger, Anton
Fugger, Raimund
Fugger
Fugger, Ulrich
Funk, Walter

Gabriel, Marie-Luise
Galilei, Galileo
Galinski, Heinz (Shmuel)
Gambetta, Léon
Gasperi, Alcide de
Gauer, Walter
Gaulle, Charles de
Geißler, Heiner
Genscher, Hans-Dietrich
Geremek, Bronislaw
Geroe, (alias *Singer*)
Gesell, Silvio
Giannini, A. P.
Gide, André
Gideon, Samson
Gladstone
Glagau
Globke, Hans
Göbel, Jochen
Goebbels, Joseph
Goethe, Johann W. von
Gogh, Vincent van
Goldenson, Leonard
Goldman, Marcus
Goldmann, Nahum
Goldschmidt
Goldschmidt
Goldwyn (alias *Goldfisch*)
Gomulka
Gonzales, Felipe
Goodman, Julian
Goodman, Linda
Gorbačov (alias *Kohn*), Michail
Göring, Hermann
Görlich, Joachim Georg
Görres, Ida-Friederike
Gottwald, Klement
Gow, Ian
Graber, Rudolf
Grade, Lew
Graetz, Heinrich
Graham
Grass, Günther
Gratz, Benjamin
Gratz, Helen
Greely, Horace
Green, Elisabeth Joy
Greenberg, Susan H.
Greenspan, Alan
Grégoire, abbé
Grenfell
Griffith, Lindsay
Grolmann, von
Grosz, George
Gruber, Karl
Grün, Maria
Grund, Johanna
Guénon, René
Guggenheim
Guizot
Günzburg
Gurion, David Ben
Gutmacher, Alan
Gutman, Monroe C.
Gysi, Gregor
Gysi, Klaus

Ha-Am, Achad
Habsburg, Karl von
Habsburg, Otto von
Habsburg, Walburga von
Hafner, Alexander
Hagemann, Wilfried
Halevi, Judah
Hallstein, Walter
Hamann, Rudolf
Hambros
Hammer, Armand
Hanc, Josef
Hans Adam II., lichtenšt. kníže
Hansemann, David
Harvey, George

Hauth, Rüdiger
Havel, Václav
Hayds, Salomon
Heath, Edward
Hébert
Heer, Jürgen
Heer, Friedrich
Hegel
Heine, Heinrich
Heine, T. T.
Heine
Heinz-Mohr, Gerd
Helfferich
Helmsley, Harry
Hemmerle, Klaus
Henckel
Henriques, Jacob
Herder, Elisabeth
Herder, Hermann
Herder-Dorneich
Herries
Herriot, Edouard
Herwegen, P. Ildefons OSB
Herz, Adelheid
Herzl, Theodor
Herzog, Chaim
Herzog, Roman
Heseltine, Michael
Hess, Bernhard
Hess, Leon
Hess, Moses
Heym, Stefan
Hilger, Wolfgang
Hindenburg, Paul von
Hirsch, Etienne
Hirscher, Timm Maximilian
Hirschfeld
Hitler, Adolf
Hoagland, Jim
Hoch, Jan Ludvík (viz *Maxwell, Robert*)
Hoch, Mechel
Hofmann
Hoggan, David L.
Höhler, Gerd
Hohoff, Wilhelm
Holtham, Gerry
Holtorf, Jürgen
Holzer, Anton
Homeyer, Josef
Homuth, Norbert
Honecker, Erich
Hönicke, Günter
Honigbaum, Maurice
Hood, Alexander
Horn, Gyula
Hostie, Jan
Hough, George Nicholas
Hough, Warren
House, Edward Mandell
Howard, Henry
Howe, Geoffrey
Hudson, David
Hurd, Douglas
Husák, Gustáv
Hussejn, Saddám
Huxley, Aldous
Hvid, Per

Chaban-Dalmas (také *Chaban Delmas*)
Chamfort
Chatzifotis
Cheney, Richard
Chevènement
Chirac, Jacques
Christophersen, Henning
Chruščov, Nikita Sergejevič

Icahn, Carl
Iklesheimer
Irneri
Irving, David
Isabella, španěl. královna

Jäckel, Eberhard
Jacobs, Will
Jahn, Helmut
Jahr, John
Jaimes I. Aragonský
Jan II. Aragonský
Jan XXIII. (zde: Jean), papež
Jan Pavel II., papež
Jankowitsch, Peter
Janosch
Janouch, František
Jászi, Oskar
Javlinskij, Grigorij
Jechiel
Jelcin (alias *Elzmann*), Boris
Jičínský, Zdeněk
Jindřich IV. Kastilský

Jindřich VIII., Anglický
Jochimsen, Reimut
Johanes
Johnson, Lyndon B.
Jones, David
Joseph, Nadine
Joubert, Karel (pseud. za *Brüggemann*)
Juan Carlos, španělský král
Jünger, Ernst

Kadár, Jánosz
Kafka, Franz
Kahler, Erich von
Kahn, Otto
Kahn-Ackermann, Georg
Kahn, rabín
Kalikow, Peter
Kalvín, Jan (viz *Calvin, Jean*)
Kamphaus, Franz
Kant, Immanuel
Karel Veliký
Karel II. Navarský
Karel III. Navarský
Karel V., císař
Karer, Bernaz de
Karkuser, Hermann
Karnon, Arieh
Karolyi
Kateřina z Bragançy
Katz
Kempenský, Tomáš
Kennedy, J. Fitzgerald
Kerenskij, (alias *Kirbiz*) Alexandr
Keymes, Anja-Katharina
Keynes, John M.
Khol, A.
Kielinger, Thomas
King, Gregory
Kinkel, Klaus
Kirch, Leo
Kirchschläger, Rudolf
Kirkpatrick, Jeane
Kissinger, Henry A.
Kittelmann, Peter
Klass, Lance
Klaus, Václav
Klein
Kleinhappl, (P.) Johannes (SJ)
Kluge, John
Kluxen, K.
Kneissler, Michael
Koch-Weser, Erich
Kohl (alias *Kohn*), Helmut
Kohl, Hannelore
Kohlberg, Jerome
Kohn, Hans
Kohn
Kolko, Gabriel
Kollwitz, Käthe
König, Alfred
König, Franz kardinál
Konkin, Samuel Edward
Konrád, György
Koren, Stephan
Kořínková
Kraft, Gerald
Kramer, Betty
Kraus
Kraus, Albert
Krause, Susanne
Kravčuk, Leonid
Kreisky, Bruno
Kreyenbühl, Vinzenz
Krugman, Paul
Kruse, Martin
Kučera
Kuehnelt-Leddihn, Erik von
Kuhn, Abraham
Kuhn
Kun, Béla
Kuntner, Florian
Künzli, Arnold

Lachs, Thomas
Lacordelle, Georges
Laemmle
Lalumière, Catherine
Lammel, Jürgen
Lamont, Thomas W.
Landmann, Salcia
Landowsky, Marcel
Langmann, Robert
Lanner, S.
Lansburgh, A.
Lapide, Pinchas
Larosière, Jacques de
Lasalle, Ferdinand
Lasky
Latka-Jöhring, Sigrid
Lauder

Laughlin, J. Lawrence
Lawrence
Lawson, Nigel
Lazard
Lazare, Bernard
Lazareff, Pierre
Lebert, Rolf
Lee, Sidney
Lefrak, Samuel
Lehman, Herbert
Lehman, Robert
Lehman, Karl
Lehman, Theo
Lehr, Ursula
Leigh
Lemos, Henriette de
Lenin, V. Iljič
Leopold I. Belgický
Lerich (alias *Reichl*), Konrad
Lessing, Gotthold E.
Leuchter, Fred
Lev XIII.
Levi, Mordechai (viz *Marx, K.*)
Levy, Asher
Levy, Bernhard-Henri
Levy, Gustave
Levy, Maurice
Leweke, Wendelin
Lewenstein, Minna
Lilburn, John
Lilienthal, Alfred
Liminski, Jürgen
Lincoln
Lind, Jakov
Lionni, Paolo
Lis
Litvinov (alias *Finkelstein*), Maxim
Ljabi, Abraham (viz *Maxwell, R.*)
Loeb
Loeb, Salomon
Loebe, Paul
Leon, Ernst van
Lohmeyer, Henno
Longchamp, Claude
Lorimer, Frank
Loubier, Adrien (pseud. pro *Bonnet de Viller*)
Löw, Konrad
Löwenstein, Isabelle
Löwenthal, Gerhard
Lozac'hmeur, Jean Claude
Lubbers, Ruud
Luciani, Albino (Jan Pavel I.)
Luckner, Gertrud
Ludvík XIV.
Ludvík XVI.
Ludvík XVIII.
Ludvík Filip
Ludvík Napoleon
Lundberg, Ferdinand
Lustiger, Aaron kardinál
Luther, Martin

MacKittick
Magnago, Silvius
Maier, Hans
Major, John
Maler, Juan
Mamie, Pierre
Mann, Erika
Mann, Thomas
Marais, Jaap
Marchal, Jean
Marchetti, Victor
Marcus, Gerson
Marcus, Moses
Marens, Alfred
Marmontel
Marquès-Rivière
Marshall, George
Martinez de Pasqualis
Martinez, Mary
Marx, Karel
Marx, Leonard
Masaryk, T. G.
Massena (alias *Manasse*)
Mattei, Roberto de
Mauch, Kurt
Maury
Maxwell, Robert
May, Georg
Mayer
Mayer, Arno
Mayer, René
McAdoo, William
McAlvany, Donald
McCarthy, Joseph
McKenna, Reginald
McMahon, Dan

Mečl, Josef
Medici
Meinel, Ute
Meisner, Joachim kardinál
Meiss, Léon
Melchior, Carl
Mellon, Andrew
Mendelsohn, Moses
Mendelssohn, Joseph
Mendizabal
Menuhin, Moshe
Menuhin, Yehudi
Merz
Metternich, kníže von
Mevissen, August
Michelis, Gianni de
Michnik, Adam
Mikloško, F.
Milde, Gottfried
Miler, Arthur
Minak, Alexander
Mirabaud
Mirabeau
Mitchell, Charles
Mitterrand, Danielle (také *Danièle*)
Mitterrand, François
Mock, Alois
Mohamed
Mohilever, Samuel
Mohn, Reinhard
Mommert, Wilfried
Monnet, Jean
Montefiore, Moses
Montini, G. Battista (viz *Pavel VI.*)
Morgan (Grenfell)
Morgan, John Pierpont
Morgan, William
Morgan
Morgenstern, Christian
Morgenthau, Henry
Morgenthau
Morton
Morton, Frederic
Moser, Bruno
Mosse, Rudolf
Mouraux, abbé Henri
Mozart, Wolfgang Amadeus
Muhlstein, Anka
Müller, Lothar
Müller, Manfred
Mullins, Eustace
Mumford, Lewis
Mundorf, Hans
Munsey, Frank
Münster, Nikolaus
Münzberg, Willi
Murdoch, Rupert
Murdoch, sir Keith
Mussolini, Benito

Nachmann, Werner
Nagy, Töhötöm
Napoleon, Bonaparte
Neuer, Hermann
Neumann, Johannes
Nicolai, Helmut
Niebuhr, Reinhold
Nielsen, Frederic W.
Nikolaus z Lyry
Nirenstein, Susanna
Nixdorf, Reinhard
Noll, Hans
Norman, Montague
Nossig, Alfred
Nossol, Alfons

Obzina, Jaromír
Ochs, Adolph
Oelrich, Christiane
Oetker
Oppenheim, Alfred von
Oppenheimer, Abraham
Oppenheimer, Harry
Oppenheimer, Salomon
Oppenheimer
Orel, Anton
Ortega y Gasset, José
Orwell, George

Pacelli, Eugenio (viz Pius XII.)
Packer, Frank
Paley (alias *Palinsky*), William
Pange, Jean de
Partl, A.
Pasqua
Paterson, William
Patman, Wright
Pavel VI., papež
Pearlmuter, Salomon (viz *Chruščov, N.*)
Peck, Joachim

Peel, sir Robert
Peinl, Franz
Peiser
Pereire
Pereire, Jacques Emile
Perelman, Ronald
Pereyra, Jacob
Perez de Cuellar, Javier
Perkins, George
Pertini
Petrie, Milton
Petrie, Trevor
Petty, William
Pfeiffer, Heinz
Pferdmenges, Robert
Picard
Picard
Picart
Pickard, Bertram
Pickard
Pickardt
Pierk, Carl-Heinz
Pinheiro, Joao de Deus
Pinsker, Leo
Piper, Michael Collins
Pithart
Pitt, Terence
Pius XII., papež
Pöhl, Karl Otto
Poincaré, Raymond
Pompidou, Georges
Pons, Vittorio
Porta, Benveniste de
Posen
Posselt, Martin
Prantl, Herbert
Price, Richard
Pritzker, Jay
Pritzker, Robert

Quigley, Caroll

Radecke, Wilhelm
Rákosi, Matias
Ramelsberger, Elisabeth
Rampolla del Tindaro, kardinál
Ramsauer, Günther
Rathenau, Walter
Ratzinger, Joseph kardinál
Rausing, Gad
Rausing, Hans
Ravel, Joseph
Re, Giovanni Battista
Reagan, Ronald
Rebel
Reed, Douglas
Reicin
Reich, Robert
Reich, Seymour
Reimüller, Claudia
Reinelt, Joachim
Renan, Ernst
Renner, Karl
Reuter, Paul
Revai
Reynaud
Rhodes, Cecil
Richebächer, Kurt
Richelieu, vévoda
Ridley, Nicholas
Riegler, J.
Rieschel, Hans-Peter
Riklis, Meshulam
Ripota, Peter
Rist, Charles
Ritter, Gaston
Röbel, Martina
Robespierre (alias *Rubinstein*), Maximilian
Robo, Salomon
Rocard, Michel
Rockefeller, David
Rockefeller, John D.
Rockefeller, Nelson
Rockefellerové
Rohatyn, Felix
Roland, Ida
Roll of Ipsen, lord
Roman (alias *Neuländer*), Petre
Romanescu, Traian
Romanov
Roosevelt, Clinton
Roosevelt, Eleanor
Roosevelt, Franklin Delano
Roosevelt, Theodore
Rosch, Edith (viz *Rosh, Lea*)
Rosebury, lord
Rosenberg, Debra
Rosenberg

Rosenfeld (viz *Roosevelt*)
Rosenkrantz, Toth (viz *Rákosi, Matias*)
Rosenthal, Fritz (viz *Ben-Chorin*)
Rosenthal, Hans
Rosh, Lea
Rösler, Roland
Rossen, Jürgen
Roth, Samuel
Rothkranz, Johannes
Rothschild, Adolph
Rothschild, Albert
Rothschild, Alfred de
Rothschild, Alix
Rothschild, Alphonse
Rothschild, Amschel Meyer
Rothschild, Anselm (alias *Amschel*)
Rothschild, Anthony
Rothschild, Carl (také *Kalmann*)
Rothschild, David
Rothschild, Edmond de
Rothschild, Edouard
Rothschild, Elie (také *Elj*)
Rothschild, Evelyn Achille de
Rothschild, Guy
Rothschild, Hannah
Rothschild, Hélène
Rothschild, James
Rothschild, Jimmy de
Rothschild, Lionel
Rothschild, Marie-Hélène
Rothschild, Meyer (také *Mayer*) Amschel
Rothschild, Meyer Carl
Rothschild, Nathan
Rothschild, Nathaniel („Natty“)
Rothschild, Philippe
Rothschild, Salomon
Rothschild, Victor de
Rothschild,Wilhelm
Rothschild
Rudin, Jack
Rudin, Lewis
Rudolf, Germar
Ruini, Camillo kardinál
Rumpf, Hans C.
Rupert, Anton
Rupp, Heinrich
Ryan, Thomas Fortune
Rychetský

Řehoř z Toursu

Sadinsky, Eliahu Ben-Zion
Sáenz y Arriaga, P. Jouaquin SJ
Safar
Saint-Auclaire, Comte de
Saint-Jean-d'Angély, Regnault de
Saint-Martin
Saint-Simon
Salinger
Sander, Hans-Dietrich
Sancho IV. Španělský
Sarnoff, David
Say, Léon
Schacht, Hjalmar Horace Greeley
Schachtschneider, Karl A.
Schaefer, Otfried
Schalck-Golodkowski
Schenck
Schenk, Friz
Schepens, Ph.
Schiff, Jacob
Schiff, Paul
Schiff
Schiner (také *Shiner*), Kent. E.
Schlesinger, Bent
Schlesinger, Helmut
Schlesinger, James
Schlüter, Poul
Schmalz-Jacobsen, Cornelia
Schmidt, Helmut
Schmieder, Albert
Schmitt, Thomas
Schnapper, B.
Schnapper, Gundula (také *Gutele*)
Schnapper, Isaak
Schnapper, M. B.
Schnapper, Wolf Salomon
Schneider, Henry
Schneider, Hermann
Schneider, Ulrike
Schoeler, Andres von
Schoen, Hans Dieter
Scholten (alias *Pfefferkorn*), Rudolf
Schönborn, Christoph
Schraa, Rolf
Schröder, J. Henry
Schroder
Schumacher, Oliver
Schuman, Robert
Schumann, Johannes

Schüßlburner, Josef
Schuster
Schwartzenberg, Leon
Schweiger, Herbert
Schweitzer, Albert
Scowcroft, Brent
Scroll, Peter
Seguin
Seibt, Gustav
Seidel, Canby Henry
Seidelius
Seipel, Ignaz
Selingman
Senger, Alexander von
Senger, Klaus-Peter
Senior, Abraham
Serke, Jürgen
Servet, Michel
Setzepfandt, Dominique
Seufert, Rudolf
Seymour, Charles
Shapiro, Robert
Shaw, George Bernard
Sherman, John
Short, Carl
Shoshan, Joseph Ibn
Sidon, Karol
Sidonia (liter. pseud. za *Rothschilda*)
Silverman, Fred
Simon-Fairfax, Mary
Singer, Peter
Sinowatz, Fred
Skalski, Ernst
Skolnick, Sherman
Skousen, W. Cleon
Slánský (alias *Salzman*), Rudolf
Smith, Adam
Smolenskin, Peretz
Socher, Karl
Socino ze Sieny
Sokolov, Nahum
Solinger
Solow, Sheldom
Solženicyn, Alexandr
Somary, Felix
Sombart, Werner
Sommer, Theo
Soto, Dominikus
Soult
Spelling, Aaron
Sperling, Gene
Speyer
Spielberg, Steven
Spinoza, Baruch
Spokojny, Julius
Spranger, Carl-Dieter
Springer, Axel Cäsar
Springfield, John
Stahl, Friedrich Julius
Stalin, Josef Vissarionovič
Stamp, sir Josiah
Stanko
Stanger, Theodor
Stavenhagen, Lutz
Steinberg, Saul
Steiner, L.
Steinhauser, Karl
Stephenson, Robert L.
Stern, Leonard
Stieglitz, Burkhard
Stier, H. E.
Stihl
Stillman, James
Stimpfle, Josef
Stökker
Stockmann
Stoß, Fritz
Straaten, P. Werenfried van OP
Strack, Christoph
Strauss
Strauss, Robert S.
Strauß, Franz-Josef
Streibl, Max
Streit
Stresemann, Gustav
Ströbinger, Rudolf
Stromeyer, Erich W. L.
Strong, Benjamin
Stuart
Sulzberger, Klaus
Süßsmuth, Rita
Sutton, Anthony C.
Szabo, Lukaczs

Šabata
Šamir, Jichak
Štěpán, Miroslav

Taft, William Howard

Tawney, R. H.
Teagle, Walter
Teltschik, Horst
Tenbrock, R. H.
Tereza, Matka
Tether, Gordon
Thalberg
Thatcher, Denis
Thatcher, Margaret
Thiers
Thoma, Franz
Thorwald, Jürgen
Tibi, Bassam
Tietmeyer, Hans
Tindemans, Leo
Tisch, Lawrence
Tisch, Preston
Tomáš Akvinský
Toreno
Torquemada
Toscani, Oliveiro
Trabitzsch, Michael
Tranberg, Jörgen
Trankovits, Laszlo
Traubner, P.
Trebitsch, Arthur
Troeltsch, Ernst
Truman, Henry (alias *Treumann, S.*)
Tsatos
Tucker, James P.
Tudžman, Fraňo

Ulpian
Ungeheuer, Barbara
Uri, Pierre
Uris, Leon

Vandergould
Veil, Simone
Verplaetse
Vocke, Harald
Vogel, Bernhard
Vogel, Dieter
Vogel, Hans-Jochen
Vogelman Goldfeld, Naomi
Vogelsang, Karl von
Volcker, Paul A.
Volk, Hartmut
Vollmer, Cristina
Voss, Günther
Voß, Dirk H.
Vranitzky, Franz

Waigel, Theo
Waldner, Hans
Wallmann, Walter
Wallmann, Margarethe
Walter, Heinz E.
Walter, Norbert
Wambaugh, Sarah
Warburg, Eric
Warburg, Felix
Warburg, Gerson
Warburg, Max
Warburg, Moritz
Warburg, Paul
Warburg, Samuel
Warburg, Siegmund
Warburg, Siegmund G.
Warburg, Sara
Warner
Waschbüsch, Rita
Wassermann, Lew
Wassermann, Oscar
Weber, Max
Weichmann
Weidenfeld, Werner
Weinberg, Sidney
Weinstein, Adelbert
Weishaupt, Adam
Weishaupt, Marie
Weiss, Louise
Weizmann, Chaim
Weizsäcker, Marianne von
Wiezsäcker, Richard von
Wellington
Welser
Wexner, Leslie
Weyhemeyer, Hans
Wheatley, Alan
Wiesel, Elie
Wiesenthal, Simon
Wilhelm I. Holandský
Wilhelm von Hanau
Wilhelm, Kurt
Willeke, Rudolf
Willis, H. Parker
Willmer, Tanja
Wilms, Dorothee
Wilson, Harold

Wilson, Woodrow
Winogradsky, Levi (viz *Grade, Lew*)
Wolf, Markus
Wolff, Theodor
Wolffsohn, Michael
Wolkenstein, Alexis
Woltersdorf, Hans Werner
Woodward, Kenneth L.
Worsthorne, Peregrine
Wriston, Walter
Wulf, Karl von

Yardim, Nigaer
Yoffe, Emily
Young, Owen D.

Zadok, Ibn
Zapf, Martina
Zeckendorf, William
Zeman, Miloš
Ziesel, Kurt
Zikmund, císař
Zuckermann, Morton
Zukor
Zurcher, Arnold
Zuylen, Marie-Hélène de (viz *Rothschild, Marie-Hélène*)
Zwickel, Klaus